WHISPER OF WORDS

လစ္စဘွန်းမှာ တစ်ည

မောင်ထွန်းသူ

A NIGHT IN LISBON by Erich Maria Remarque

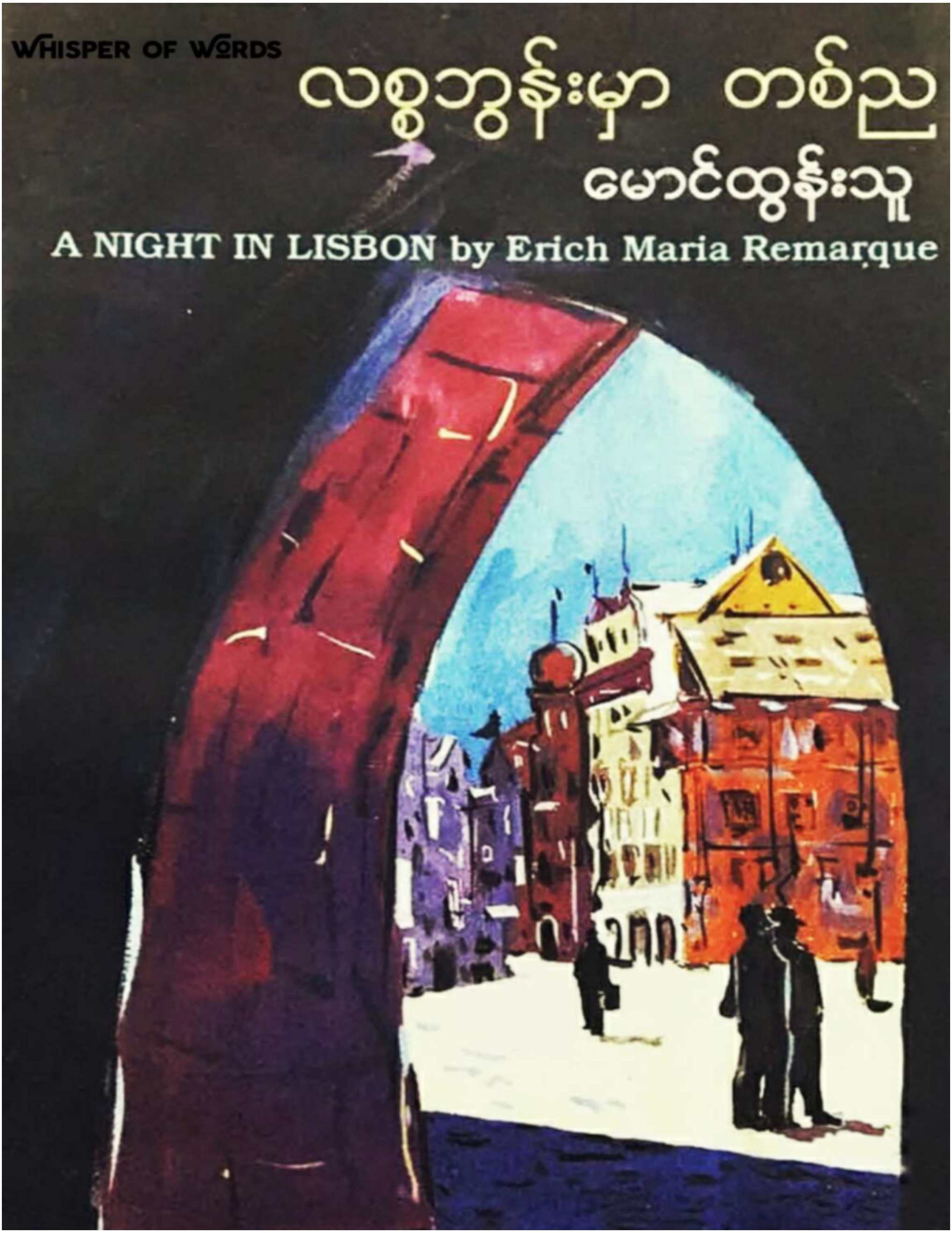

လစ္စဘွန်းမှာ တစ်ည

မောင်ထွန်းသူ

A Night in Lisbon

By

Erich Maria Remarque

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤစာအုပ်ကို ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မေလအတွင်းက ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ‘အားမာန်သစ်စာပေ’ မှ ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ‘ည’ ဟူသောအမည်ဖြင့် နှစ်တွဲခွဲ၍ ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သက်တမ်းအားဖြင့်တွက်ပါက ဤစာအုပ် ထွက်ခဲ့သည်မှာ ကိုးနှစ်ကျော် ဆယ်နှစ်အတွင်း ဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ‘ည’ စာအုပ်အတွက် ‘အမှာစာ’ မရေးဖြစ် ခဲ့ပါ။ အမှန်တော့ ဘာသာပြန်စာအုပ်များတွင် အမှာစာပါခြင်း သည် စာဖတ်သူများအတွက်ရော၊ စာရေးသူအတွက်ပါ များစွာအထောက်အကူပြုသည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း ထိုစဉ်က ‘ည’ တွင် အမှာစာ ပါမသွားခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ တကယ်တော့ ထိုနှစ်ကာလများအတွင်းက ထုတ်ဝေခဲ့သော ကျွန်တော့်စာအုပ် အတော်များများ တွင် အမှာစာများ မပါခဲ့ပါ။

အမှန်ပြောရလျှင် ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် သောကပင်လယ်ဝေနေချိန် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့် တွင် သားသမီး ခုနစ်ယောက်ရှိသည့်အနက် ဒုတိယသားသည် ကျွန်တော့်ခြေရာ နင်းနိုင်လိမ့် မည်ဟု မိတ်ဆွေအများစုက ယူဆကြသည်။ ‘ဆရာ့သားကို မြေတောင်မြှောက်ပေးဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်’ ဟုလည်း ဝိုင်း၍ပြောလေ့ရှိကြ ၏။

ကျွန်တော့်သားသည် ‘သင်္ချာဘာသာဖြင့် ဘွဲ့ရထားသူဖြစ်သည်။ ပန်းချီ ပန်းပု အနုပညာသင် ကျောင်း တက်ဖူး၍ ပန်းချီ ကောင်းကောင်းဆွဲတတ်သည်။ သူ၏ ‘အတူတူနေချင်ပြီကွယ်’ ဟူသော ပန်းချီကားသည် သူ့သူငယ်ချင်း ပန်းချီလူငယ်များကြားတွင် အတော်ကလေး ထင်ရှားခဲ့ ၏။

ထို့ပြင်လည်း သူသည် စာအလွန်ဖတ်သူ ဖြစ်သည်။ ကဗျာဝါသနာကြီးသူလည်း ဖြစ်၍ သီချင်းတွေလည်း ရေးလေ့ရှိ၏။ စာတိုပေစများလည်း ရေးလေ့ရှိရာ သူ၏ ‘မိုးသည်းထဲမှာကွယ်’ အမည်ရှိ ဝတ္ထုတိုသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နှစ်လည် မဂ္ဂဇင်းတွင် လူကြိုက်များသော ဝတ္ထုတို တပုဒ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ပါခဲ့သော အမည် မမှတ်မိတော့သည့် ကဗျာတပုဒ်နှင့် ‘ခိုးသား လေးဆယ်နှင့် အချစ်ကလေး ကျွန်တော်’ အမည်ရှိ ချစ်ကိုယ်တွေ့ ဝတ္ထုတို။ ထို့နောက် သူ သင်္ဘောမတက်မီ တလခန့်အလိုတွင် အစမ်းဘာသာပြန်ခဲ့သည့် ရီးဒါးဒိုင်ဂျက်မဂ္ဂဇင်းထဲမှ ‘83 Hours Till Dawn’ အမည်ရှိ ဖြစ်ရပ်မှန် တပုဒ်။ ယင်းကို ကျွန်တော့်သားက ‘၈၃ နာရီငရဲ’ ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ သူ့ကလောင်နာမည်ကိုမူ ‘ထက်နိုင်’ ဟု ပေးခဲ့သည်။

ထိုဘာသာပြန်စာမူကို သူ အလုပ်မဝင်မီ မဂ္ဂဇင်းသို့ ပို့ထားခဲ့ရာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ

ကွယ်လွန်ပြီး ၁၉၉၄ ဖေဖော်ဝါရီလ၌ အထူးကဏ္ဍအဖြစ် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။ ထိုအရာအားလုံးသည် အနုပညာ စာပေလောကတွင် ခြေချလိုက ချနိုင်မည့် အရိပ်လက္ခဏာများဟု ယူသော် ရနိုင်အံ့ ထင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း...

ကျွန်တော့်သားသည် 'ကုန်သွယ်ရေးကျောင်း အရာရှိသင်တန်းသား' ဖြစ်သွားသည်။ ထိုမှတဆင့် သင်္ဘောပေါ် ရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် အိမ်ထောင်ကျသည်။ သူ့အနေဖြင့် ကြီးမြင့်လိုစိတ်နှင့် ချမ်းသာလိုစိတ်မှတပါး အခြား ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့သည့်ဘဝသို့ ရောက်သွားသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်သားကို စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ မဖြစ်စေချင်ပါ။

ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်နှင့်ကိုယ် လျှောက်လှမ်းရသည့် ထိုဘဝများသည် အဆင်မသင့်လျှင် ဆင်းရဲခြင်းနှင့် နပမ်းလုံးနေရဖို့က များသည်။ အထူးသဖြင့် လူငယ် အိမ်ထောင်သည်တဦး ဖြစ်သော ကျွန်တော့်သားသည် စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ လုပ်မည်ဆိုငြားအံ့ သူ၏ အိမ်ထောင်သည်ဘဝသည် သာယာဖြောင့်ဖြူးစရာ မရှိ။ ထို့ကြောင့် သူ့အား ကျွန်တော်က စာပေနယ်တွင် ခြေမချစေချင်။

ကျွန်တော် ဖြစ်စေချင်သည့် အလုပ်တခုလုပ်ရင်း ဝါသနာအရ စာရေးခြင်းဖြင့် စာရေးဆရာ ကဗျာဆရာတပိုင်း ဖြစ်လာစေချင်သည်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်စိတ်ကူးကို သဘောကျသည်။ ထိုအတိုင်းဖြစ်အောင် သူ ကြိုးပမ်းမည်။ ပြီးတော့ တဖက်တလမ်းက ထုတ်ဝေသူလုပ်ကာ အဖေ့စာအုပ်တွေ ထုတ်မည်။ ငွေကြေး မပြည့်စုံမှုကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဝေသူထံ အောက်ကျ နောက်ကျခံနေရသည့် အဖေအဖြစ်ကို သူ မမြင်ချင်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုစိတ်ကူးများသည် အကောင်အထည် ပေါ်မလာပါ။ ၁၉၉၃ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော့်သားသည် ဂျပန်နိုင်ငံ အီမာ ဘာရီဆိပ်ကမ်း၌ ဒေါက်တင်ထားသော သူ့သင်္ဘောပေါ်၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေခိုက် မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရကာ ကွယ်လွန်သွား ခဲ့၏။ ထို့နောက် ခုနစ်လမျှအကြာတွင် သူ့အထက်မှ အကြီးဆုံးသားဖြစ်သူမှာလည်း မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရကာ ကွယ်လွန်ခဲ့ရပြန်သည်။

သားနှစ်ယောက်နှင့်ပတ်သက်၍ ခံစားခဲ့ရသည့် ပရိဒေဝမီးသည် ကြီးမားလှပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ဘာသာပြန်စာအုပ်များ ထုတ်ဝေလျက် ရှိကြသော်လည်း ကိုယ်တိုင်က စိတ်ဝင်တစား ဖြင့် အာရုံစူးစိုက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ 'ဘာစာအုပ်တွေကို ဘယ်တိုက်တွေက ထုတ်နေကြသလဲ၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးတွေနဲ့ ထုတ်နေကြသလဲ' စသည်များကိုပင် သတိမထားနိုင်ခဲ့ပါ။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်စာအုပ်များတွင် အမှာစာ မပါသည်က များသည်။

စက္ကူတွေကလည်း ညံ့လှ၏။ စာတွေကို ချဲ၍ ချဲ၍ စီထားသဖြင့် စာအုပ်ထူသွားသော်လည်း အပြင်အဆင်က ကြည့်ချင်စရာမရှိ။ စာတွေကလည်း မှားလှပါဘိခြင်း။ တချို့နေရာတွင် စာကြောင်းတွေ ကျော်စီထားသဖြင့် အနက်အဓိပ္ပာယ်ပင် မပေါက်။ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ဤမျှလောက်ဆိုလျှင် ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်စာအုပ်များ ကပေါက်တီး ကပေါက်ချာ ဖြစ်ကုန်ရခြင်း အကြောင်းရင်းကို သိလောက်ပြီဟု ထင်ပါသည်။ အမှာစာများ မပါခြင်းမှာလည်း ဤအကြောင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ရာ အခုလို အခါအခွင့်သင့်လာသည့်အခါ ယင်းချို့ယွင်းမှုအတွက် ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှတ်ကြပါရန် စာဖတ်သူများအား မေတ္တာရပ်ခံရုံသာ ရှိပါတော့သည်။

‘ည’ ကို ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သူမှာ အားမာန်သစ်စာပေဖြစ်သည်။ ယခု ဒုတိယအကြိမ်ကို ထုတ်ဝေသူမှာ နှစ်ကာလများစာပေဖြစ်၏။ ‘ည’ ဟူသောအမည်ကိုလည်း သူ ပြောင်းလိုပါသည် ဟု ထုတ်ဝေသူက ဆိုသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုက်သလိုပြောင်းပါဟု ခွင့်ပြုခဲ့။ ဤသို့ဖြင့် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က ‘ည’ သည် ယခု ဒုတိယအကြိမ်တွင် ‘လစ္စဘွန်းမှာတည’ ဖြစ်သွား သည်။

ဤစာအုပ်၏ မူရင်းအမည်မှာ The Night In Lisbon ဖြစ်ရာ ယခုထုတ်ဝေသူ ပေးလိုက်သော အမည်သည် မူရင်းစာရေးဆရာ ပေးထားသည့်အမည်နှင့် များစွာ နီးစပ်သည်။ နှစ်ကာလများ၏ ထုတ်ဝေသူ ကိုမိုးဝေသည် ကဗျာဆရာတဦး ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သူ ပေးထားသောအမည် သည် မော်ဒန်ကဗျာတပုဒ်၏ အမည်နှင့် တူလှပါသည်။

လစ္စဘွန်းမှာ တညသည် ၁၉၄၀ မှ ၁၉၄၂ ကာလတဝိုက် ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်ကြီးအတွင်းက စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ၏ဘဝကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထု၏ အဓိကဇာတ်ကောင်သည် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တဦးဖြစ်၍ စာရေးဆရာသည် ထိုလူ၏ စိတ်နေစိတ်ဓာတ်နှင့် ထိုလူ၏ လှုပ်ရှားမှုများမှ တဆင့် ထိုလူ၏ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူတန်းစားအသီးသီးတို့၏ ဘဝများကို ရေးဖွဲ့ သွားသည်။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့်နိုင်ငံ၊ မည်သည့်လူ့အဖွဲ့အစည်း၌မဆို ရေဘေးဒုက္ခသည်၊ လေဘေး ဒုက္ခသည်၊ မီးဘေးဒုက္ခသည်၊ စစ်ဘေးဒုက္ခသည် စသည်ဖြင့် ဒုက္ခသည်အမျိုးမျိုး ရှိသည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် ထပ်၍ ခွဲမည်ဆိုပါက စားရေးမပြေလည်သည့် ‘စားရေးဒုက္ခသည်’ သို့မဟုတ် ‘အငတ်ဘေးဒုက္ခသည်’၊ ဝတ်ရေးနှင့် နေရေးများ မပြေလည်ကြသည့် ‘ဝတ်ရေးဒုက္ခသည်’ နှင့် ‘နေရေးဒုက္ခသည်’၊ အလုပ် လုပ်ကိုင် စားသောက်လိုပါလျက်နှင့် အလုပ်ရှာမရ၍ ဒုက္ခရောက်နေ ရရှာသည့် ‘အလုပ်လက်မဲ့ ဘေးဒုက္ခသည်’ စသည့် အမျိုးအစားများလည်း ရှိသည်။

မည်သည့်ဒုက္ခသည်မဆို သူ ရင်ဆိုင်နေရသည့်ဒုက္ခ၏ သဘာဝကိုလိုက်၍ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အခြေအနေများသည် တမျိုးတဘာသာစီ ရှိကြသည်။ ဒုက္ခသည်ကိုလိုက်၍ သူတို့၏ Psychology ခေါ် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိမှုများကို လေ့လာရသည်မှာ

များစွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းပါသည်။ သူတို့နိုင်ငံများမှာကတော့ ဤအကြောင်းအရာများကို သုတေသနပြုရခြင်း အပေါ်များစွာ တန်ဖိုးထားကြသည်။

မတိုးတက် မဖွံ့ဖြိုးသေးသည့် နိုင်ငံများမှာကတော့ ထိုအလုပ်မျိုးကို 'အလုပ်ပို' ဟု သဘောထား ကြသည်။ 'အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှု' ဟူ၍ ဘာတခုမှ မရနိုင်သော လုပ်ငန်းလည်း မြင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒုက္ခသည်များအပေါ် သနားသောစိတ်နှင့် ကိုယ်ချင်းစာနာသော စသည့် မွန်မြတ်သောစိတ်မျိုးကို မမွေးမြူနိုင်ဘဲ ရက်စက်ကြသည်။ နှိပ်စက်ကလူ ပြုကြသည်။ အလွန် သိမ်မွေ့နူးညံ့ပါသည်ဆိုသော ဘာသာတရားကို လက်ကိုင်ပြုထားကြသော်လည်း ထိုဘာသာ တရား၏ မွန်မြတ်သော အဆုံးအမတွင် မရပ်တည်နိုင်ကြချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒုက္ခသည်အမျိုးအစား များစွာရှိသည့်အနက် 'စစ်ပြေးဒုက္ခသည်' သည် သနားစရာ အကောင်းဆုံးဟု ယူဆကြသည်။ 'စစ်ပြေးဒုက္ခသည်' တွင် အမျိုးအစားအားဖြင့် နှစ်မျိုးရှိရာ တမျိုးမှာ ကမ္ဘာတဝှမ်းလုံးနှင့်ချီ၍ဖြစ်သော စစ်ကြီးများ၏ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ ဖြစ်၍ နောက်တမျိုးမှာ ပြည်တွင်းစစ်ဒဏ်ကို ခံနေရသည့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ ဖြစ်လေသည်။

လစ္စဘွန်းမှာတညသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ဒဏ်ကို အလူးအလိမ့် ခံနေရသည့် စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များ၏ အဖြစ်ကို ရေးဖွဲ့ထားသည်။ သည်အဖြစ်ကို ရေးဖွဲ့ရာ၌ ပတ်ဝန်းကျင်မြို့ ရွာများ၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဖော်ပြသည်။ ထိုမြို့ရွာများ၏ ပြောင်းလဲမှု၊ ထိုမြို့ရွာများ၌ နေထိုင်လျက်ရှိကြသော လူတို့၏ ပြောင်းလဲမှု စသည်များကို ဖော်ပြသည်။ ဤသည်မှာ လစ္စဘွန်းမှာ တည၏ အနှစ်သာရ ဖြစ်ပါသည်။

'လစ္စဘွန်းမှာ တညကို ရေးသူမှာ စာရေးဆရာ အီးရစ်မာရီယာရီမတ် (Erich Maria Remarque) ဖြစ်သည်။ သူသည် ဂျာမန်အမျိုးသားစာရေးဆရာ ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာ့စာပေနယ်ပယ်တွင် ထူးခြား ထင်ရှားသော စာရေးဆရာတယောက်ဟု ကမ္ဘာ့စာပေလောကမှ ပညာရှင်အများက အသိအမှတ် ပြုထားသူ ဖြစ်သည်။ သူ့အား ဂျာမနီနိုင်ငံ ဩစနာဘရုပ်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူသည် လွတ်လပ်သော အတွေးအခေါ်ပညာရှင် တဦး ဖြစ်သဖြင့် ဖက်ဆစ်စနစ်ကို လက်ခံကျင့်သုံးနေ သော ဟစ်တလာ၏ နာဇီဝါဒနှင့် ဆန့်ကျင်သူ ဖြစ်သည်။

ရီမတ်သည် 'အနောက်ဖက်စစ်မျက်နှာ' အမည်ရှိ စာအုပ်ဖြင့် ကမ္ဘာ့စာပေနယ်ပယ်တွင် ထင်ရှား လာသူ ဖြစ်သည်။ အနောက်ဖက်စစ်မျက်နှာတွင် အားလုံးသည် ငြိမ်သက်နေပြီ (All Quiet on the Western Front) အမည်ရှိ သူ့စာအုပ်သည် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ထွက်ပေါ်လာသည့် စစ်ဆန့်ကျင်ရေးဝတ္ထု ဖြစ်သည်။

ယင်းဝတ္ထုကို ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင် ကျော်သိမ်းအမည်ရှိ စာရေးဆရာက ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။ ဘာသာပြန်ကောင်းသော စာရေးဆရာတဦး၏ လက်ရာဖြစ်သဖြင့် ထိုစာအုပ်သည် ထူးခြားသော စာအုပ်တအုပ်ဟု အသိအမှတ်ပြုရလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ထိုစာအုပ်ကို ထပ်မံ ဘာသာပြန်ရန် ကျွန်တော် အားထုတ်ခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

ရီမတ်၏ ကျော်ကြားသော နောက်တစ်အုပ်မှာ Three Comrades ဖြစ်သည်။ နောက်တအုပ်မှာ The RoadBack ဖြစ်၍ ကျော်သိမ်းပင် အပြန်လမ်းဟူသော အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ထားခဲ့သည်။ နောက်တအုပ်မှာ A Time To Love and a Time to Die အမည်ရှိ စာအုပ်။

ထိုစာအုပ်ကို စာရေးဆရာ ချစ်ညိုက ဘာသာပြန်၍ ကြီးပွားရေးစာအုပ်တိုက် (လူထု စာအုပ်တိုက်) မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဘာသာပြန်ကောင်းသော စာရေးဆရာ ချစ်ညို၏ လက်ရာ ဖြစ်သော ထိုဝတ္ထုသည် မေ့နိုင်စရာမရှိသည့် ဝတ္ထုကောင်းတပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးဆရာ ချစ်ညိုသည် အမေရိကန်စာရေးဆရာမကြီး ပါးလ်အက်စ်ဘတ် (Pearl S, Buck) ၏ The Patriot ကို ကိုယ်အမျိုးချစ်သူမို့ အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ရှုမဝ စာအုပ်တိုက်မှ နှစ်တွဲခွဲ၍ ထုတ်ဝေခဲ့ရာ လူကြိုက်များသည့် ဘာသာပြန်စာအုပ်များအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အမှတ်မမှားပါက ထိုစဉ်က ကိုယ်အမျိုးချစ်သူမို့ ပထမတွဲသည် နှစ်ကျပ်ခွဲ၊ ဒုတိယတွဲသည် နှစ်ကျပ်ခွဲဟု ထင်ပါသည်။

အီရစ်မာရီယာရီမတ်၏ စာအုပ်များသည် စစ်ဆန့်ကျင်သော ဝတ္ထုများချည်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ Arch of Triumph နှင့် Spark of Life စသော ဝတ္ထုများမှာလည်း ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်။

ရီမတ်၏ ဝတ္ထုအများစုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကြသည်က များ၏။ အနောက်ဖက် စစ်မျက်နှာ (All Quiet on the Western Front) ဆိုလျှင် ဂန္ထဝင်ရုပ်ရှင်တကားအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။ ချစ်တနေ့ သေတနေ့ (A Time to Love and a Time to Die) ကိုလည်း ယူနီဗာဆယ် အင်တာနေရှင်နယ် ကုမ္ပဏီမှ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့ရာ အောင်မြင်သော ကားတကားအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။ ထိုရုပ်ရှင် ကားကို ဂလုပ်ရုံ (ယခု-ဂုဏ်) တွင် တင်ခဲ့ဖူးသည်။

အီးရစ်မာရီယာရီမတ်၏ ဝတ္ထုများသည် ကမ္ဘာစစ်ကြီးများကို နောက်ခံရေးဖွဲ့သည်က များ၏။ သူသည် စစ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အနိဋ္ဌာကိုသာ မြင်သူဖြစ်သည်။ စစ်ကြောင့် ပြာပုံအတိ ဖြစ်နေသော မြို့ရွာများ၊ ဖရိုဖရဲ ပြိုလဲပျက်စီးနေသော အဆောက်အဦများ၊ ပြန်လည်ပြုပြင်၍ မလွယ်တော့လောက်အောင် ပျက်စီးချို့ယွင်းသွားသည့် လူတို့၏ အကျင့်စာရိတ္တများ၊ ပြီးတော့... ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် အဖြစ်များနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ် များ...။

လစ္စဘွန်းမှာ တညသည်လည်း စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံများကို ဖော်ကြူးသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ဂျာမနီ၊ ပြင်သစ်၊ ပေါ်တူဂီ၊ ပိုလန်၊ ယူဂိုစလားဗီးယား၊ ချက်ကို စလိုဗားကီးယား စသော ဥရောပနိုင်ငံ များရှိ မြို့ကြီးများ၏ စစ်အတွင်းမြင်ကွင်းများကို ခြယ်မှုန်းထားသော ဝတ္ထုကြီး

ဖြစ်၏။ စစ်ဆိုသည်မှာ ဒါပါပဲလားဟု သိမြင်နားလည်လာအောင် ဖော်ပြထားသည့် ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်လည်း လူ့လောက လူ့ဘောင်အတွင်းမှ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာများ၊ စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ရာများ၊ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာများ၊ ကြေကွဲဖွယ်ရာများ၊ ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်ရာများနှင့် များပြား ကြီးမား လွန်းလှသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခများ။

အမှောင်ရိပ်ကြီး လွှမ်းခြုံနေသော ထိုလောကကြီးထဲမှ တခါတရံတွင် မှုန်မွှားမွှားနှင့် ဝိုးတဝါး နိုင်လွန်းလှသည့် အလင်းရောင်ကလေးများ ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။ ပြိုးခနဲ ပြက်ခနဲ လင်းလက်လာခြင်း ဖြစ်၍ ပိုးစုန်းကြူးကလေးများ ပျံသန်းနေသည်နှင့် တူသည်။ သာယာ ကြည်နူးစရာဟူ၍ ဘာတခုမှ မရှိတော့ဟု ထင်မှတ်ရသော လူ့လောကကြီးထဲတွင် စိတ်ကြည်နူး ချမ်းမြေ့စရာများကို ကြံဖန်၍ ရှာဖွေတတ်သော လူတို့၏သဘာဝကို ဖော်ပြနေသည့် သင်္ကေတ များပေတည်း။

'လစ္စဘွန်းမှာ တည' သည် အမှောင်ထုကြီး လွှမ်းခြုံနေသည့် လူ့လောကကြီးကို မီးမောင်းထိုး ပြခြင်း ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ဤအဖြစ်မျိုးသည် လူ့လောကကြီးပေါ်သို့ မကြာခဏ ကျရောက်လာလေ့ ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျရောက်လာသည့်အခါတိုင်း လူ့လောကကြီး တခုလုံး ပျက်သုဉ်းသွားစေနိုင်မည့် ဒုက္ခပေါင်းစုံနှင့် ရင်ဆိုင်နေရတတ်သည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း ဖော်ပြထားသည့် ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်သူများအတွက် မရှိမဖြစ်သော အတွေ့အကြုံသစ်တခုကို ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည့် ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ

၁၅၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၂

(၁)

ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောဆီသို့ကြည့်ကာ တွေဝေငေးမောနေမိသည်။ သင်္ဘောတစီးလုံး မီးရောင် များဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းလျက်ရှိသည်။ သင်္ဘောသည် တာဂတ်စ်ဆိပ်၌ ကျောက်ချ၍ ရပ်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် လစ္စဘွန်းမြို့သို့ ရောက်နေသည်မှာ သီတင်းတပတ်မျှ ရှိပြီဖြစ်သော် လည်း အကြောင်းအကြကင်းမဲ့စွာဖြင့် ထွန်းလင်းတောက်ပနေသည့် အလင်းရောင်များ အပေါ်တွင် နေသားမကျဖြစ်လျက်ပင် ရှိနေပေသည်။

ကျွန်တော်ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည့် နိုင်ငံများရှိ မြို့ကြီးများသည် ညပိုင်းဆိုလျှင် ကျောက်မီးသွေး တွင်းကြီးများသဖွယ် မည်းနက်နေကြသည်။ အမှောင်ထဲရှိ ဖယောင်းတိုင်တတိုင်၏ အလင်းရောင်သည် အလယ်ခေတ်က ပလိပ်ရောဂါထက် အဆပေါင်းများစွာ ပို၍ကြောက်နေရသည့် အခြေအနေမျိုးဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် နှစ်ဆယ်ရာစု ဥရောပကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့သူတဦး မဟုတ်ပါလား။

သင်္ဘောမှာ ခရီးသည်တင်သင်္ဘောဖြစ်သည်။ ကုန်ပစ္စည်းများလည်း တင်ထားပြီးပြီ။ နောက်တရက် မွန်းလွဲပိုင်းတွင်ထွက်လိမ့်မည်ဟူသောအချက်ကိုလည်း ကျွန်တော် သိထားသည်။

ထိန်ထိန်ညီးနေသော လျှပ်စစ်မီးလုံးများအောက်တွင် အသားများ၊ ငါးများ၊ စည်သွပ်ဘူးများ၊ ပေါင်မုန့်များနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ထုပ်ကြီးများကို ကရိန်းများနှင့် ချီမကာ သင်္ဘောဝမ်းထဲသို့ ချပေးနေကြသည်။ သင်္ဘောကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားများသည် ခရီးသည်တို့၏ ဝန်စည် စလယ်နှင့် အထုပ်အပိုးကို သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ ထမ်းပိုးပြီး သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပို့ပေးနေကြသည်။ ပင်လယ်ခရီး တခုထွက်ရန်အတွက် သင်္ဘောပေါ်တွင် လိုအပ်သလို ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေ ကြခြင်းပေတည်း။

သမ္မာကျမ်းစာ၏အဆိုအရ ကမ္ဘာပျက်ခါနီး ရေကြီးနေချိန်က နိုအာနှင့် သူ့မိသားစုသည် သူတို့ဘာသာသူတို့ တည်ဆောက်ခဲ့သည့် လှေကြီးတစီးနှင့် လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း ခရီးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုလှေကြီးသည် ယခု အရှေ့တူရကီနိုင်ငံတွင်းရှိ အာရာရက် တောင်တန်း၌ လှေဆိုက်ခဲ့ရသည်။

ယခု ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်၌ ရှိနေသော ဤသင်္ဘောသည် ကမ္ဘာပျက်ခါနီး ခရီးထွက်ရသည့် နိုအာ၏လှေကြီးနှင့် တူနေပါသည်။ အမှန်တော့လည်း ၁၉၄၂ ခုနှစ်၏ ဤလ ဤရက်များ အတွင်းက

ဥရောပတိုက်ဘက်မှ ထွက်ခွာသမျှ သင်္ဘောတိုင်းသည် နိုအာ၏လှေကြီးနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသင်္ဘောများ၏ နောက်ဆုံး ဆိုက်ကပ်နိုင်မည့် အာရာရက်တောင်သည် အမေရိကသာလျှင် ဖြစ်ဖို့ရှိ၏ ။

ရေကလည်း တနေ့ထက်တနေ့ မြင့်တက်လာလျက်ရှိသည်။ ရေနှင့်တူသော သူတို့သည် ဂျာမနီနှင့် ဩစတီးယားနိုင်ငံများကို သိမ်းပိုက်လွှမ်းမိုးထားသည်။ ပိုလန်နှင့် ပရုတ်တွင်လည်း သူတို့ရောက်နေကြသည်။

အမ်စတာဒင်၊ ဘရပ်ဆဲလ်၊ ကိုပင်ဟေဂင်၊ အော်စလိုနှင့် ပါရီတို့မှာလည်း သူတို့လက်အောက်၌ ပြားပြားဝပ်နေကြသည်။ အီတလီနိုင်ငံ၏ မြို့ကြီးများမှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် ဖြစ်သည်။ စပိန်နိုင်ငံမှာလည်း လုံးဝမလုံခြုံသည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီ။

ပေါ်တူဂီနိုင်ငံကမ်းခြေသည် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များအတွက် နောက်ဆုံး အားကိုးအားထား ပြုရာ နေရာတနေရာ ဖြစ်လာသည်။ ဤနေရာသည် အမေရိကသို့ ဝင်ရာတံခါးပေါက်ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤနေရာသို့ရောက်အောင် မသွားပါက မိမိအတွက် အဘက်ဘက်မှ ဆုံးရှုံးပြီဟု သတ်မှတ်ရတော့မည်ဖြစ်၏။

အကယ်၍သာ ထိုနေရာသို့မရောက်ပါမူ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးများ၊ ပုလိပ်ဌာနများနှင့် အခြား အစိုးရ ဌာနများ၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်ကာ သူတို့ပြုသမျှ ခံကြရဖို့သာရှိ၏။ နိုင်ငံဝင်ခွင့် တောင်းပါကလည်း ငြင်းပယ်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ အလုပ်အကိုင် လုပ်ခွင့် တောင်းပါကလည်း ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်။ နေထိုင်ခွင့်တောင်းပါကလည်း လုံးဝရလိမ့်မည်မဟုတ်။

နောက်ဆုံးတွင် ခြေချုပ်စခန်းများနှင့် ဗျူရိုကရေစီ အုပ်ချုပ်မှုယန္တရား၏ ကြိုးနီစနစ်များ၏ လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းရဖို့သာရှိသည်။ ထိုအခါ အထီးကျန်နိုင်ခြင်း၊ အိမ်ကို လွမ်းဆွတ် တသခြင်း စသော စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာဆင်းရဲဒုက္ခများနှင့် နပန်းလုံးကြရဖို့သာရှိသည်။

အမှန်တော့လည်း စစ်အတွင်းကာလ၌ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ရခြင်းနှင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲရခြင်းသည် ရှောင်လွှဲ၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်။ ဤအချိန်မျိုးတွင် လူသားတဦး၏ ကိုယ်ပိုင်ဘဝ ရပ်တည်မှုသည် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အရေးပါအရာရောက်ပြီး အဓိကကျသည့် အရာဆို၍ တခုတည်းသာရှိတော့၏။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ တရားဝင်နေထိုင်ခွင့် ရနိုင်သည့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် တခုပေတည်း။ ထိုနေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် အက်စ်တိုရစ်ယ် ကစားဝိုင်းခန်းမသို့ လာကာ အပျင်းပြေ လောင်းကစားသည်။ ကျွန်တော့်ဝတ်စုံက သစ်လွင်တောက်ပနေဆဲဖြစ်၍ ကစားခန်းမတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သဖြင့် ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ဟု သဘောပိုက်ကာ ကံကြမ္မာကို အမှီပြုပြီး အရဲစွန့်၍ ငွေညှစ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံတွင်း နေထိုင်ခွင့်ဗီဇာသည် နောက်ရက်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် သက်တမ်းကုန်ဆုံးတော့မည်ဖြစ်၏။

ရုသ်နှင့် ကျွန်တော့်တွင် တခြားနိုင်ငံများ ဝင်ရောက်ခွင့် ဗီဇာလည်း မရှိကြပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့ရေးအစီအစဉ်ကို ပြည်သစ်နိုင်ငံ၌ နေစဉ်ကတည်းက ရေးဆွဲခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နယူးယောက်မြို့သို့ သင်္ဘောဖြင့် လိုက်ပါသွားနိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို အစွမ်းကုန် စဉ်းစားကြံဆ၍ ရေးဆွဲခဲ့ကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ယခု တာဂပ်စ်ဆိပ်၌ ကျောက်ချထားသည့် သင်္ဘောမှာ ကျွန်တော်တို့လုပ်ထားသည့် စာရင်းတွင် နောက်ဆုံးသင်္ဘော ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့တွင် လက်မှတ်ခပြည့်ဖို့ ဒေါ်လာ သုံးရာကျော်ခန့် လိုနေသည်။ လစ္စဘွန်းတွင် ရောက်နေသည့် နိုင်ငံခြားသားတယောက်အဖို့ လောင်းကစားပွဲတွင် ဝင်၍ကစားပြီး ငွေရှာသည့်နည်းမှတပါး အခြားနည်းကလည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် လက်မှတ်ခ လိုငွေကလေး ရလိုရငြားသဘောဖြင့် ကစားဝိုင်း တွင် ဝင်၍ ကြဲကြည့်ရခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်နိုင်သည့်တိုင်အောင် ဤစိတ်ကူးသည် အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သော စိတ်ကူး ဖြစ်သည်။ ရယ်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ရူးမိုက်သောစိတ်ကူးလည်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ နိုင်ခဲ့ပါမူကား ကျွန်တော်တို့သည် သင်္ဘောပေါ် ရောက်သွားကြဖို့ရှိသည်။ သို့ဆိုလျှင် အလွန် အံ့သြဖွယ်ကောင်းသည့် ထူးကဲသော ဖြစ်ရပ်တခုဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏အလုပ်မှာ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေချိန်တွင် အံ့ဖွယ်သူရဲ ထူးထူးကဲကဲ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အလားအလာအပေါ် မျှော်၍ ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရခြင်း သာဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့၏ ယုံကြည်ချက်သည် ခိုင်မာမှုရှိသည်မဟုတ်။

ကျွန်တော်တို့လက်ထဲတွင် ရှိနေသမျှ လက်ကျန်ငွေ ခြောက်ဆယ့်ငါးဒေါ်လာ အနက် ငါးဆယ့်ခြောက် ဒေါ်လာ ရှုံးသွားပါသည်။

အတော်ကလေး ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်၍ သင်္ဘောဆိပ်တွင် လူသူအသွားအလာ ကင်းမဲ့လျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း တခဏမျှအကြာတွင် ကျွန်တော်ရပ်နေသည့် နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ လူတယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို မြင်ရသည်။ ပထမတော့ သူသည် ဦးတည်ချက်မရှိဘဲ လမ်းသလား နေသည်။ နောက်တော့ တနေရာ၌ရပ်ကာ သင်္ဘောဆီသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့်လိုပင် သောင်တင်နေသည့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တဦး ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟူသော အတွေးဖြင့် ကျွန်တော်သည်

သူ့အား နောက်ထပ် ဂရုတစိုက် ကြည့်မနေမိတော့ပါ။

နောက် အတန်ကြာသောအခါ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန့်ဖြစ်လာသည်။ စောစောကလူ သည် ကျွန်တော့်အား ရပ်၍ကြည့်နေသည်ဟု စိတ်ထဲက ခံစားသိရှိလာရသည်။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် တဦးသည် သူ့ရင်ထဲ၌ အမြဲတစေကိန်းအောင်းနေသော ‘ပုလိပ်ကြောက်စိတ်’ ကို ဘယ်တော့မှ ဖျောက်၍မရ။ သူအိပ်ပျော်နေခိုက်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် သူ့အတွက် တခြားကြောက်လန့်စရာ ဘာတခုမှမရှိတော့သည့် အချိန်ကာလမျိုးမှာပင်ဖြစ်စေ ကြောက်စိတ်ကတော့ ရှိနေမြဲဖြစ်သည်။

ဤစိတ်ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည် နောက်သို့ အသာပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့သည့် လူတယောက်ပုံမျိုးဖြစ်အောင် ဟန်ဆောင်ကာ သင်္ဘော်ဆိပ်ခံ တံတား ပေါ်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကြောက်စရာလန့်စရာ ဘာမှမရှိသည့် လူတယောက် နှင့် တူအောင် အစွမ်းကုန် ဟန်ဆောင်ထားသည်။

ခဏမျှအကြာတွင် ကျွန်တော့်နောက်မှ လိုက်လာနေသည့် ခြေသံများကြားရသည်။ သို့သော် လည်း ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများကို မြန်မြန်မလျှောက်မိအောင် သတိပြု၍ ထိန်းချုပ်ထားသည်။ တကယ်လို့ ငါအဖမ်းခံရရင် ရှယ်ဆီကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အကြောင်းကြားရမလဲဟုလည်း တွေးတောလာသည်။

ဆိပ်ခံတံတား၏ အခြားတဖက်တွင် အိမ်ငယ်များ အစီအရီတန်းလျက်ရှိသည်။ ညပိုင်းတွင် အိပ်မောကျနေကြသည့် လိပ်ပြာများနှင့်တူလှပါသည်။ အိမ်များဆီသို့ ပြေးသွားပြီး မြွေလိမ် မြွေကောက် ဖြစ်နေသည့် လမ်းကြိုလမ်းကြားများ အတွင်းသို့ဝင်၍ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်လိုက်ရလျှင် ကောင်းလေမလား။ သို့သော်လည်း အိမ်များသည် ကျွန်တော်ရောက်နေသည့် နေရာနှင့် များစွာ အလှမ်းဝေးနေဆဲဖြစ်သည်။

နောက်မှလူသည် ကျွန်တော့်ဘေးသို့ရောက်လာသည်။ သူ့အရပ်အမောင်းသည် ကျွန်တော့်ထက် အနည်းငယ်မျှပုသည်။ ‘ခင်ဗျား ဂျာမန်လား’ ဟု ဂျာမန်စကားဖြင့် မေးသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သော်လည်း ရပ်တန့်ခြင်းမပြု ရှေ့သို့ဆက်သွားသည်။

“ဩစတီယန်လား”

ကျွန်တော်က အဖြေမပေး။ ယခင်ကနှင့်စာလျှင် တဖြည်းဖြည်းချင်း နီးလာနေသော အိမ်များဆီသို့ မျှော်ကြည့်လာသည်။ ဂျာမန်စကား ကောင်းကောင်းပြောတတ်သည့် ပေါ်တူဂီပုလိပ်များ အများအပြား ရှိသည်ကို ကျွန်တော်သိနေသည်။

'ကျွန်တော်ပုလိပ်မဟုတ်ပါဘူးဗျ' ဟု ထိုလူကပြောသည်။

ကျွန်တော် သူ့စကားကိုမယုံကြည်ပါ၊ သူသည် အရပ်ဝတ် အရပ်စားနှင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဥရောပဘက်၌ အရပ်ဝတ် အရပ်စားနှင့်လူများ အဖမ်းအဆီးကို ကျွန်တော်ခံဖူးခဲ့ရသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း ဒါဇင်ဝက်ခန့်ရှိခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော့်ထံတွင် စာရွက်စာတမ်းများ အပြည့်အစုံတော့ ရှိသည်။ ပါရီတွင် ပရဂ်မှလာသည့် သင်္ချာဆရာတဦးက လုပ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သိပ်ပြီး မဆိုးလှသည့် စာရွက်စာတမ်း အတုများ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း စေ့စေ့စပ်စပ် ပိုက်စိတ်တိုက်၍ စီစစ်ခြင်းကိုတော့ ခံနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

'ခင်ဗျား သင်္ဘောကိုရပ်ကြည့်နေတာ ကျွန်တော်မြင်တယ်' ဟု သူကပြောသည်။

'အဲဒါမြင်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက...' ကျွန်တော် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး တချက်အကဲခတ်သည်။ သူ့ပုံပန်းသည် ပုလိပ်တယောက်နှင့်တော့ မတူပါ။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော့် အား ဖမ်းခဲ့သည့် အရပ်ဝတ်ပုလိပ်သားကို သတိရလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အား ဖမ်းခဲ့သည်မှာ ဘောဒီးရှော့စ်တွင်ဖြစ်သည်။ ထိုပုလိပ်သည် ကိုယ်ချင်းစာတရား လုံးဝကင်းမဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဂျာမန်များက နောက်တနေ့တွင် ဘောဒီးရှော့စ်အား သိမ်းပိုက်တော့မည်ကို အသေအချာ သိနေပါလျက်နှင့် ကျွန်တော့်အား ဇွတ်အဓမ္မ ဆွဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော် အချုပ်ခန်းထဲရောက်ပြီး နာရီအနည်းငယ်မျှအကြာတွင် သနားကြင်နာ တတ်ပုံရသော အချုပ်ခန်းစောင့်က လွှတ်ပေးလိုက်၍သာ ကျွန်တော် လွတ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'ခင်ဗျား နယူးယောက်ကို သွားချင်နေတယ်မဟုတ်လား' ဟု သူကမေးသည်။

ကျွန်တော်က ပြန်မဖြေပါ။ အိမ်များနှင့် ကိုက်ဆယ်ခန့်သာ ကွာတော့သည်။ ကျွန်တော် လွတ်ဖွယ်ရာ ရှိသည်။ အကယ်၍ လိုအပ်ပါက သူ့အား

လက်သီးနှင့်ထိုးလှဲလိုက်ပြီး ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်နိုင်လိမ့်မည် ထင်၏။

‘ဒီမယ်..ဗျ’ ဟုပြောကာ သူ့အိပ်ကပ်ထဲနှိုက်ပြီး ထုတ်ပြသည်။

“ဒီမယ်တွေ့လား၊ သင်္ဘောလက်မှတ်နှစ်စောင်”

ကျွန်တော် လက်မှတ်များကိုမြင်သည်။ အလင်းရောင်အားနည်းသဖြင့် လက်မှတ်ပေါ်၌ ရေးထိုး ထားသည့် စာများကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ သို့သော်လည်း လက်မှတ်အစစ်များ ဖြစ်သည်မှာကတော့ သေချာသည်။ အခုကျတော့လည်း ခဏတဖြုတ်ရပ်ပြီး စကားပြောလျှင် လုံခြုံမှုရှိသည်ဟု ယူဆနိုင်လာသည်။

“ဒါတွေပြနေတာက ဘာသဘောလဲဗျ” ကျွန်တော်က ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် မေးသည်။ ကျွန်တော် ပေါ်တူဂီစကားကို အနည်းငယ်မျှ ပြောတတ်ဆိုတတ်ရှိနေသည်။

“ခင်ဗျားယူချင်ရင် ယူနိုင်တယ်” ဟု သူကပြောသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ အသုံး မလိုတော့ဘူး”

“ခင်ဗျားမှာ အသုံးမလိုတော့ဘူးဆိုတဲ့စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ အသုံးမလိုတော့လို့ မလိုဘူးပြောတာပါ”

ကျွန်တော် သူ့အား ပြူးတူးပြဲတဲမျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေမိပါသည်။ သူပြောနေပုံကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရသည်။ သူ့ပုံပန်းသည် ပုလိပ်သားတယောက် မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။ အကယ်၍ သူသည် ကျွန်တော့်အား ဖမ်းလိုပါက ဤမျှလောက်အထိ လှည့်ကွက်တွေ လုပ်နေစရာ မလို။

သို့သော်လည်း ဤလက်မှတ်များသည် အစစ်များဖြစ်ပါမူ သူဘာ့ကြောင့် အသုံးမလိုတော့ဟု ပြောနေရပါသနည်း။ ပြီးတော့ ဘာ့ကြောင့် ကျွန်တော့်အား ပေးနေရသနည်း။ ကျွန်တော့်စိတ်သည် တစုံတခုသော တွန်းအားကြောင့် တုန်လှုပ်လာသည်။

‘ကျွန်တော် မဝယ်နိုင်ဘူးဗျ’ ကျွန်တော်က ဂျာမန်စကားဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ‘အခုအချိန်မှာ လက်မှတ်ကသိပ်တန်ဖိုးတက်နေပြီ၊ လစ္စဘွန်းမြို့ထဲမှာ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် လူချမ်းသာတွေ အများကြီး ရောက်နေတယ်၊ သူတို့ကတော့ ခင်ဗျားတောင်းသလောက် ပေးမှာပဲ၊ ခင်ဗျား လူမှားပြီး ရောက်လာသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူးဗျ’

“ကျွန်တော်က ဒီလက်မှတ်တွေကို မရောင်းချင်ပါဘူး”

ကျွန်တော်က လက်မှတ်များကိုထပ်မံ၍ ကြည့်သည်။

“အစစ်တွေမှဟုတ်ရဲ့လား”

သူသည် လက်မှတ်များကို ကျွန်တော့်လက်သို့ လှမ်းပေးသည်။ လက်မှတ်များသည် ကျွန်တော့် လက်ထဲတွင် ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် မြည်သံပေးနေကြသည်။ အတုတော့မဟုတ်။ အစစ်များဖြစ်သည်။

ဤလက်မှတ်များကို ပိုင်ဆိုင်ခြင်းသည် ဘဝတခု ပျက်စီးခြင်းနှင့် လွတ်မြောက်ခြင်းကို ဖော်ပြနိုင်စွမ်း ရှိနေသည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော့်တွင် အမေရိကပြည်ဝင်ခွင့် ဗီဇာမရှိပါက ဤလက်မှတ်များကို ကျွန်တော်သုံးနိုင်မည်မဟုတ်။ သို့တစေလည်း မနက်ဖြန်မနက်တွင် ဤလက်မှတ်များကို ပြ၍ ဗီဇာရအောင် ကြိုးစားမည်ဆိုလျှင် ရနိုင်စရာ အလားအလာ အများကြီး ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတနေ့ ဗီဇာမရသည့်တိုင်အောင် ဤလက်မှတ်များကို ရောင်းလိုက်မည် ဆိုပါက နောက်ထပ် ခြောက်လခန့် မကြောင့်မကြ နေနိုင်ဖွယ်ရာရှိ၏။

“ကျွန်တော်တော့ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေပြီ” ဟု ကျွန်တော်ကရေရွတ်မိသည်။

“ခင်ဗျားယူချင်ရင် ယူပါ” ဟု သူကပြောသည်။ “တပြားမှ ပေးစရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်မနက် လစ္စဘွန်းက ထွက်တော့မှာ၊ ဒီကိစ္စမှာ စည်းကမ်းချက်တချက်ပဲ ရှိမှာပါ”

“စည်းကမ်းချက်က ဘာလဲ”

“ဒီည ကျွန်တော်တယောက်တည်း မနေချင်ဘူး”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားနဲ့ အဖော်အဖြစ် နေပေးရမယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မိုးလင်းချိန်အထိပေါ့”

“ဒါပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါပဲ”

“တခြားဘာမှမလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ တခြားဘာမှမလိုတော့ဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့အား မယုံကြည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့်

ကြည့်နေမိသည်။ တကယ်တော့ လည်း ကျွန်တော်တို့လို အခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသူများသည် အချိန်မရွေး တပိုင်းတစစီ ဖြစ်သွားနိုင်ကြသည်။ တခါတရံတွင် အထီးကျန်နိုင်မှုသည် သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိလောက်အောင် ပြင်းထန်လှ၏။ ယင်းအထီးကျန်နိုင်မှုသည် အလွန်လည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည်။

အဖော်ကင်းမဲ့မှုသည် အထီးကျန်နိုင်နေသောလူများအား ဘဝပျက်သည်အထိ ဒုက္ခပေးတတ် သည်။

အလွန်အမင်း အထီးကျန်ဖြစ်နေချိန်တွင် တကြိမ်တခါမှ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးသည့် လူစိမ်း တယောက်ပင် ဖြစ်စေကာမူ တခဏမျှ တွဲ၍နေထိုင်ခွင့်ရလိုက်ပါက မိမိကိုယ်ကို သတ်သေခြင်းမှ ရှောင်လွှဲနိုင်သည်။ ဤတချက်ကို ကောင်းစွာ နားလည်နေသော ကျွန်တော်သည် သူ့အဖြစ်ကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်သည်။ ဤကိစ္စရပ်မျိုးတွင် လူများသည် တယောက်ကိုတယောက် ကူညီမှ ဖြစ်မည်ဟုလည်း နားလည်ထားကြသည်။

‘ခင်ဗျားက အခုဘယ်မှာနေသလဲ’ ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

သူသည် မတုန်မလှုပ် လုပ်နေသည်။ ‘ကျွန်တော် ဟိုကိုတော့ သွားချင်တဲ့စိတ် မရှိတော့ဘူး၊ အခုချိန်ထိဖွင့်တဲ့ အရက်ဆိုင်များ တဆိုင်တလေ မရှိတော့ဘူးလား မသိဘူး’ ဟု ရေရွတ်သည်။

“မရှိဘဲတော့ မနေပါဘူး၊ တဆိုင်တလေတော့ ရှိမှာပေါ့”

“စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေကို လက်ခံတဲ့နေရာမျိုးကော မရှိဘူးလား၊ ပါရီမှာတုန်းက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကဖီး ဒီလာရို့စ်စားသောက်ဆိုင်မျိုးလေ”

သူပြောသည့် ကဖီးဒီလာရို့စ်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ ထိုဆိုင်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ရှသ် သီတင်းနှစ်ပတ်မျှ အိပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဆိုင်ရှင်သည် ကော်ဖီတခွက်ဖိုးလောက် မှန်မှန်ပေးနိုင်လျှင် စိတ်တိုင်းကျ နေခွင့်ပေးသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင် သတင်းစာများကိုခင်း၍ လဲလျောင်းနေနိုင်သည်။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ စားပွဲများပေါ်၌ မအိပ်ခဲ့ပါ။ ကြမ်းပေါ်၌အိပ်လျှင် လိမ့်ကျလိမ့်မည် မဟုတ်။

“ကျွန်တော် အတိအကျတော့ မသိတော့ဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်လိမ်ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ တနေရာပဲသိတယ်” ဟု သူကပြောသည်။ “ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ကြ ရအောင်၊ အခုအချိန်ထိ ဖွင့်ချင်လဲဖွင့်မှာပါ”

သူသည် ကျွန်တော်တို့အနီးမှ ဖြတ်လာသော အငှားကားတစီးကို ဆီး၍တားသည်။ ကျွန်တော့် အား ဇဝေဇဝါမျက်နှာထားဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

"ကောင်းပြီလေ၊ ကြိုးစားကြည့်ပေါ့" ဟု ကျွန်တော်ကပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်သည်။ သူက ယာဉ်မောင်းအား လိပ်စာပြောပြသည်။ ယနေ့ည ပြန်မလာနိုင်တော့ဟု ရုသ်ထံ အကြောင်းကြားလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် လည်း ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်နေမိပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် များစွာခေါင်းရှုပ်လျက်ရှိသည်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုစဉ်းစားကာ ဘဝင်မကျဖြစ်လျက်ရှိသည်။

ယခုကြုံနေရသောအဖြစ်သည် အမှန်တကယ်မှ ဟုတ်ပါ၏လော။ ကျွန်တော်တို့၏ ဘဝသည် ခရီးလမ်းဆုံးသို့ ရောက်လိမ့်ဦးမည်မဟုတ်ဟု ယူဆနိုင်ဖွယ်ရာရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မဖြစ်နိုင်သော အရာတခု ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်

ကျွန်တော်တို့သည် လွတ်မြောက်မည့်အခြေအနေ ရှိနေသည်။ ထိုအတွေး ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာ သည့်အခါ ကျွန်တော်သည် ဤလူစိမ်းအား မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်လာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ အငှားကားသည် ပရာကာဒူ ကော်မာစီယို ရပ်ကွက်ကို ကွေ့ပတ်လာခဲ့သည်။ ခဏအကြာတွင် ဆင်ခြေလျော လမ်းကြိုလမ်းကြားများအတွင်းသို့ ရောက်လာသည်။ လစ္စဘွန်း မြို့၏ ဤအပိုင်းကို ကျွန်တော်မရောက်ဖူးခဲ့ပါ။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းများ၊ ပြတိုက်များနှင့်သာ ရင်းနှီးခဲ့သူဖြစ်၏။ ထိုနေရာများတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသည့် စာရွက်စာတမ်းများကို ပြပါဟု တောင်းမည့်သူမရှိ။ ထိုနေရာများ၌ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် လူသားတယောက်ဟု အသိအမှတ်ပြုခံနေရသည့် အခြေအနေရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့သည် ကားပေါ်မှဆင်းခဲ့ကြသည်။ ကွေ့ကောက်နေသော လမ်းများအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ငါးနံ့များ၊ ကြက်သွန်ဖြူနံ့များ၊ ညပန်းနံ့များကို ရှူရှိုက်နေကြရသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာနေသော လရောင်အောက်တွင် စိန်ဂျော့ရဲတိုက်သည် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် တဖက်သို့လှည့်ကာ သင်္ဘော်ဆိပ်ကို မျှော်ကြည့်မိသည်။ အောက်ဘက်တွင် မြစ်ပြင်သည် လဲလျောင်းလျက်ရှိ၏။ မြစ်ပြင်သည် လွတ်လပ်ခြင်းနှင့် ရှင်သန်ခြင်းကို ရည်ညွှန်းလျက် ရှိသည်။ မြစ်ရေသည် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာဆီသို့ စီးဝင်သည်။ သမုဒ္ဒရာသည် အမေရိက။

ကျွန်တော်က ရပ်လိုက်သည်။ “ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုလှည့်စားနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်” ဟု ပြောမိသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ” ဟု သူကဖြေသည်။

“လက်မှတ်တွေပြပြီး လိမ်တာမျိုးကို ကျွန်တော်ပြောနေတာ”

သူသည် ဆိပ်ခံတံတားပေါ်တွင် သူ့လက်မှတ်များကို ပြန်ယူပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထည့်ထားခဲ့ သည် မဟုတ်ပါလော။

“မဟုတ်ပါဘူး” ဟု သူကပြောသည်။ “ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုလိမ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူသည် သစ်ပင်အုပ်အုပ်များ ဝိုင်းရံထားသည့် ဆိုင်တဆိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာ အဲဒီနေရာပဲ၊ အခုအချိန်ထိ ဖွင့်တုန်းပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုလဲ ဘယ်သူကမှ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိဘူး၊ ဒီဆိုင်ရဲ့ဖောက်သည်တွေဟာ အားလုံး နိုင်ငံခြားသားတွေချည်းပဲ၊ သူတို့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို မနက်ဖြန်သင်္ဘောနဲ့ လိုက်မယ့်လူတွေလို့ ထင်ကြမှာ၊ ပေါ်တူဂီမှာ နောက်ဆုံးည နေတဲ့အနေနဲ့ ပျော်ပွဲကျင်းပနေတယ်လို့ပဲ တွက်ကြမှာ”

ညဥ့်နက်သန်းခေါင်အထိဖွင့်သော စားသောက်ဆိုင်မျိုးဖြစ်သည်။အထဲတွင် ကပွဲခန်းမရှိသည်။ အပြင်ဘက်မျက်နှာစာတွင် တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ထားသည်။ ဂီတာတီးသံနှင့် မိန်းကလေး တယောက် သီချင်းဆိုသံကို ကြားနေရပါသည်။ ရှေ့ဘက်မျက်နှာစာ၌ ခင်းထားသည့် စားပွဲများ တွင် နိုင်ငံခြားသားများက နေရာယူထားကြသည်။

စားပွဲတလုံးတွင် ညခင်းဝတ်စုံနှင့် အမျိုးသမီးတယောက်သည် အဖြူရောင် ညစာဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် အမျိုးသားတယောက်နှင့် ထိုင်နေကြသည်။ ဆင်ခြေလျှော၏ အစွန်းတဖက်တွင် စားပွဲတလုံးသာလျှင် လွတ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုစားပွဲ၌ထိုင်ကြပါသည်။ လစ္စဘွန်းမြို့ကို အပေါ်စီးမှ မြင်တွေ့နေရ၏။ မှုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်အောက်ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ၊ လမ်းများ၊ သင်္ဘောဆိပ်၊ ဆိပ်ခံတံတားများ၊ ပြီးတော့ နိုအာ၏လှေကြီးနှင့် တူနေသည့် သင်္ဘော။

“သေပြီးတဲ့နောက် ရှင်သန်တဲ့ဘဝကို ခင်ဗျားယုံကြည်သလား” ဟု လက်မှတ်ပိုင်ရှင်က ကျွန်တော့်အား မေးသည်။

ကျွန်တော်က သူ့အားလှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ထံမှ ဤစကားမျိုး ကြားရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ခဲ့။

‘ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူးဗျာ’ ဟု ကျွန်တော်က ဖြေသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းကတော့ မသေခင် ဘဝရှင်သန်မှုအကြောင်းကို တွေးနေတာနဲ့ပဲ တခြားဘာကိုမှ မတွေးနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော် အမေရိကရောက်မှပဲ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အကြောင်းကို ကျကျနန တွေးရတော့မှာပဲ’

ကျွန်တော်က သူပေးမည်ဟုပြောထားသော သင်္ဘောလက်မှတ်များကို သတိရစေရန် ရည်စူး၍ ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုမလိမ်ပါဘူး” ဟု သူကပြောသည်။

ကျွန်တော် စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော် သူဘာပြောပြော နားထောင်ရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။ သို့သော်လည်း အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးဖို့ ကတော့ မစဉ်းစားနိုင်။ ကျွန်တော့်စိတ်သည် လုံးဝတည်ငြိမ်ခြင်း မရှိ။ အောက်ဘက်တွင် သင်္ဘောက ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူကတော့ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ မျက်လုံးများဖွင့်ပြီး အိပ်ပျော်နေသည်နှင့် တူသည်။ ထို့နောက် အတွင်းဘက်မှ ဂီတာသမားထွက်လာသည့်အခါ သူလည်း အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာသူလို ဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ချပ်ဝပ်ဇ်” ဟု သူကပြောသည်။ “ကျွန်တော့်နာမည်ရင်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ထဲက နာမည်၊ ဒါပေမဲ့ နာမည်ရင်းလိုဖြစ်နေတာ ကြာပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျား ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ တော်တော်ကြာကြာနေခဲ့ဖူးသလား”

“သူတို့က ခွင့်ပြုသလောက်ပဲ နေခဲ့ရတာပါ”

“အချုပ်နဲ့နေခဲ့ရတာလား”

“စစ်ဖြစ်ချိန်မှာ လူတိုင်းဟာ ဒီလိုပါပဲ”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်သည်။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ အားလုံး အတူတူပါပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ပျော်ပါတယ်” ဟု ပြောသည်။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ပျော်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က တအံ့တသြဖြစ်ကာ သူ့အားလှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ပါးစပ်က

ပြောနေသည့်စကားနှင့် အမူအရာမှာ တခြားစီဖြစ်နေသည်။

"ခင်ဗျားပျော်ခဲ့တာ ဘယ်တုန်းကလဲ" ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။ "ခြေချုပ် စခန်းမှာလား"

"မဟုတ်ဘူး၊ ဟို…အရင်တုန်းကပါ"

"၁၉၃၉ ခုနှစ်လား၊ ပြင်သစ်မှာပဲလား"

"ဟုတ်တယ်၊ စစ်ကြီးမဖြစ်ခင် တနှစ်က နွေရာသီမှာပေါ့၊ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် အခုထက်ထိ နားမလည်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ အဲဒါတွေကိုပြောပြနိုင်ဖို့ လူတယောက် လိုနေတာပဲ၊ ဒီမှာကတော့ ကျွန်တော့်မှာ အသိတယောက်မှ မရှိဘူးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြလိုက်ရင် ကျွန်တော် အားလုံးကိုပြန်ပြီး သတိရလာမှာ သေချာပါတယ်၊ ဒါတွေကို မမေ့တော့ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါကြောင့် စကားပြောစရာ အဖော်လေးတယောက် ရှိချင်နေတာပါ"

သူသည် စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားသည်။ "ခင်ဗျား နားလည်ပါတယ်နော်" ဟုမေးသည်။

"ဟုတ်ကဲ့" ဟု ကျွန်တော်ကပြောသည်။ "နားလည်ဖို့မခက်ပါဘူး မစ္စတာချပ်ဝပ်ဇ်ရယ်"

"နားလည်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး" ဟု သူက ဒေါသတကြီးပြန်ပြောသည်။

သူက အခန်းထဲမှာ ပက်လက်လှဲနေတယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေအားလုံး ပိတ်ထားတယ်။ သူလိုနေတာက သစ်သားခေါင်းတလုံးထဲမှာဗျ၊ သူက သေနေပြီ၊ သူ့ဘဝဟာ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါကို ဘယ်သူက နားလည်နိုင်မှာလဲ၊ နားလည်တဲ့လူ တယောက်မှ မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားလဲ နားမလည်ဘူး၊ ကျွန်တော်လဲ နားမလည်ဘူး၊ ဘယ်သူမှလဲ နားမလည်ဘူး၊ နားလည်ပါတယ်လို့ ပြောတဲ့လူဟာ လူလိမ်ပဲ"

ကျွန်တော်က ဘာတခွန်းမှ မပြောဘဲ သူ့စကားကိုသာ စောင့်၍နားစွင့်နေသည်။ အခုလို အခြေအနေမျိုး၌ ရောက်နေသည့်လူစားမျိုးနှင့် ကျွန်တော် မကြာခဏ တွဲ၍ထိုင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကိုယ်ပိုင်နိုင်ငံဟု မရှိသည့် လူတယောက်သည် အရှုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ မခံနိုင်ဖြစ်လေ့ ရှိသည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူ့အား မည်သည့်အရာကမှ စိတ်အားပြန်လည်တက်ကြွလာအောင် မလုပ်နိုင်။ စိမ်းနေသောနိုင်ငံသည်

ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ပင် ပို၍စိမ်းလာတတ်သည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ၌ နေခဲ့ရသည်က ယင်းအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါး နာဇီအကျဉ်းစခန်းတခု၌ သတ်ခံရကာ စခန်းထဲမှာ မီးသင်္ဂြိုဟ် လိုက်ပြီဟူသော သတင်းကို ကျွန်တော်ရခဲ့သည်။ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲမှ ကျွန်တော့်အမေ၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်အား အမြဲတစေ ခြောက်လှန့်လျက်ရှိသည်။

"ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်" ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ပို၍တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် ကျွန်တော့်အား ပြောသည်။ "စစ်ပြေးဒုက္ခသည်အကြောက်ဟာ ဘာတွေလဲဆိုတာကျတော့ ခင်ဗျားသိမှာပါ"

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ စားပွဲထိုးတယောက်သည် ပုစွန်ကြော်များ အပြည့် ထည့်ထားသည့် ပန်းကန်တလုံး ယူလာသည်။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော် အလွန်အမင်း ဆာနေ သည်ကို သတိပြုမိလာသည်။ နေ့လယ်စာစားချိန်ကတည်းက ကျွန်တော် ဘာမှမစားခဲ့ရသေးသည့် အဖြစ်ကိုပါ သတိရလာသည်။ ကျွန်တော်က မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ထိုင်နေသော ချပ်ဝပ်ဇ်၏ မျက်နှာကို တချက်မျှ ကြည့်မိပါသည်။

'စားပါ' ဟု သူကပြောသည်။ "ကျွန်တော် စောင့်ပါမယ်"

သူသည် ဝိုင်နှင့် စီးကရက်များ ထပ်မှာသည်။ ကျွန်တော်က ပုစွန်များကို ကသောကမြော စားနေမိသည်။ ပုစွန်များမှာ လတ်ဆတ်လှပါဘိခြင်း။ "ကျွန်တော့် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ" ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းပြောသည်။ "ကျွန်တော် သိပ်ဆာလွန်းလို့ပါ"

စားနေစဉ်အတွင်း ချပ်ဝပ်ဇ်၏အရိပ်အခြည်ကို ကျွန်တော်အကဲခတ်သည်။ သူသည် လစ္စဘွန်းမြို့ ရှုခင်းကို ငေးမောနေသည်။ မျက်နှာထားသည် တည်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။ အခုလိုကျပြန်တော့လည်း ကျွန်တော် သူ့ကို ခင်မင်တွယ်တာစိတ် ဖြစ်မိပါသည်။ လူတို့ပြုကျင့်အပ်သော ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ တာဝန်ဝတ္တရားများ ဟူသော စာအုပ်က ဘာတွေပဲရေးထားထား၊ လူတယောက်အနေဖြင့် ဆာချိန်တန်လျှင် ဆာမည်သာဖြစ်သည် ဟူသောအချက်ကို သူသဘောပေါက် နားလည်ပုံ ပေါ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပန်းကန်ကို ဘေးသို့တွန်းဖယ်ထားလိုက်ပြီး စီးကရက်တလိပ်ကို မီးညှို၍ ဖွာသည်။ ကျွန်တော် စီးကရက်မသောက်ရသည်မှာ ကြာပြီ၊ တမင်သက်သက် မသောက်ဘဲ ငွေကို ချွေတာသည့် အနေဖြင့် ဖြတ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကစားဝိုင်းတွင် ပိုမို၍ လောင်းနိုင်ရန်အတွက် ချွေတာစုဆောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ကျွန်တော့်စိတ်မှာ အကြောက်ဝင်လာတာဟာ ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ နွေဦးပေါက်ကတည်းကပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်ကပြောသည်။ “ကျွန်တော် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်ဖြစ်လာတာ ငါးနှစ် ကျော်သွားပြီ၊ ၃၈ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီတုန်းက ခင်ဗျား ဘယ်မှာရောက်နေသလဲ”

“ပါရီမှာ”

“ကျွန်တော်လဲ ပါရီမှာပဲ၊ မျှော်လင့်ချက်ဟူသမျှ စွန့်လွှတ်လိုက်တဲ့အချိန်ပေါ့ဗျာ၊ မြူးနစ်စာချုပ် မချုပ်ခင်ပေါ့၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ကြောက်စိတ်တွေဟာ သူ့ဘာသာသူ အလိုအလျောက် ပြေပျောက်သွားတဲ့အချိန်ပဲ၊ စစ်ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာလဲ သိနေတယ်၊ ဂျာမန်တွေ ဝင်လာတော့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းတော့မယ်ဆိုတာလဲ သိနေတယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကံကြမ္မာပဲ လို့ သဘောထားပြီး နေလိုက်ရတဲ့အချိန်ပဲ’

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ “ဟုတ်တယ်၊ အချိန်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေချင် အောင် လှိုင်းလုံးတွေထနေတဲ့အချိန်ပဲ၊ အတော်တော့ ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်ပဲ၊ နောက်တနှစ်ခွဲ လောက် ကြာလို့ ဂျာမန်တွေ တကယ်ဝင်လာတော့လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတဲ့လူတွေ အနည်းအပါးတော့ ရှိခဲ့ပါတယ်'

“ဒီနောက်တော့ မြူးနစ်စာချုပ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတယ်” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ပြောသည်။ “အဲဒီနှစ် ဆောင်းရာသီမှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘဝအာမခံချက်အသစ်ကလေးတခု ရလာပြန်တယ်၊ ဘဝက သာယာလာတယ်၊ အေးချမ်းလာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ သတိဆိုတာ မရှိတော့ပြန်ဘူး။ အဲဒီနှစ်က ပါရီမြို့မှာ သစ်အယ်ပင်တွေ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ပွင့်တာ ခင်ဗျားမှတ်မိသေးသလား၊ ကျွန်တော်ဘာကိုမှ သတိမရတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းဟာ သာယာယစ်မူးမှု နောက်ကို လိုက်သွားတယ်၊ လူစိတ်လဲ ပြန်ဝင်လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဆိုးဆုံးကဘာလဲ သိလား၊ လူလို နေတတ်ထိုင်တတ်ဖို့ကိစ္စပဲဗျ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို တရားမဝင် ဝင်ရောက်မှုနဲ့ ပုလိပ်က ဖမ်းပြီး ချုပ်ထားလိုက်တာ သီတင်းပတ်လေးပတ်တောင် ကြာတယ်။ ကြုံရတဲ့အဖြစ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ၊ ပြင်သစ်ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဘေဆဲလ်မြို့နားကနေပြီး နယ်စပ်ကို ဖြတ်သွားခိုင်းလိုက်တယ်၊ ဆွစ်ဇာလန်ပုလိပ်က ဖမ်းဆီးပြီးပြန်ပို့တယ်၊ ပြင်သစ်ပုလိပ်က ထပ်ဖမ်းပြီး နေရာသစ်တနေရာကို ပို့ပေးတယ်၊ အဲဒီနေရာကနေပြီး ဟိုတဖက်နိုင်ငံထဲ ဝင်ခိုင်းတယ်၊ ဟိုဘက်ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော့်ကိုဖမ်းပြီး အချုပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်ပြန်ရော၊ ဒီဖြစ်စဉ်မျိုးတွေကို ခင်ဗျားလဲ ကြုံဖူးနေတာပဲလေ၊ သိမှာပေါ့၊ လူစစ်တုရင်ကစားပွဲကြီးနဲ့ မတူဘူးလား”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ စစ်အတွင်းမှာကတော့ ဒီအဖြစ်မျိုးဟာ ရယ်စရာပျက်လုံးတခု မဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့စကားမစပ် ပြောရဦးမယ်၊ ဆွစ်ဇာလန်အကျဉ်းထောင်တွေဟာ ကမ္ဘာမှာ အကောင်းဆုံးပဲနော်၊ တကယ့်ဟိုတယ်ကြီးတွေကျနေတာပဲ”

ကျွန်တော် အစားကို ထပ်စားပြန်တယ်။ ဆွစ်ဇာလန်အကျဉ်းထောင်ထဲ နေခဲ့ရစဉ်က ပျော်ရွှင် ကြည်နူးခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော်သတိရမိသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်ဘာ့ကြောင့် ပျော်ရွှင်ခဲ့ ရပါသနည်း။ ဂျာမန်အကျဉ်းထောင်မဟုတ်၍ ဖြစ်ပါသည်။

“နောက်ဆုံးတခေါက် ကျွန်တော့်ကို ပြန်လွှတ်တော့ သူတို့ကပြောတယ်” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ပြောလက်စ စကားကို ဆက်ပြောသည်။ “နောက်တခါ တရားဝင် စာရွက်စာတမ်းတွေ မပါဘဲနဲ့ ဝင်လာလို့ ဖမ်းမိရင် ကျွန်တော့်ကို ဂျာမနီပြန်ပို့မယ်တဲ့၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ကို ခြောက်လိုက်တဲ့စကားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ကြောက်တာပေါ့ဗျာ၊ တကယ်လို့ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲဆိုတာ မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ ည,ညကျရင် အိပ်မက်မက်တာပဲ၊ ကျွန်တော် ဂျာမနီမှာ ရောက်နေတယ်၊ အက်စ်အက်စ်လို့ခေါ်တဲ့ နာဇီလျှို့ဝှက်ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော့်ကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်နေတယ်၊ အဲဒီအိပ်မက်ကို ချည်း မကြာခဏ မက်မက်နေတော့ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်သွားမှာ ကြောက်လာတယ်၊ ခင်ဗျားကော အဲသလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံဖူးသလား”

“ကြုံဖူးတာပေါ့ဗျာ၊ ကြုံဖူးလွန်းလို့ အဲဒီအကြောင်း ကျမ်းတစောင်တောင် ရေးနိုင်လောက်တယ်” ဟု ကျွန်တော်ကပြန်ပြောပါသည်။

“တညမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော်နေခဲ့တဲ့ ဩစနာဘရပ်မြို့ကို ပြန်ရောက်နေတယ်၊ ဒီမြို့မှာ ကျွန်တော့်မိန်းမ အခုထိရှိနေသေးတယ်၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်မိန်းမရဲ့ အခန်းထဲမှာ ရပ်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမကတော့ ဖျားနေတယ်၊ သူ့ခမျာ ပိန်လိုက်တာ ကျူရိုးလေးတချောင်း ထောင်ထားသလိုပဲ၊ သူက ငိုနေတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် လန့်နိုး လာတော့ ဇောချွေးတွေပြန်နေတယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ မတွေ့တာ၊ သူ့သတင်း မကြားရတာ ငါးနှစ်တိတိ ရှိသွားပြီ၊ ကျွန်တော်က စာမရေးတာလဲ ကြာလှပြီ၊ စာကလဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရေးလို့ဖြစ်မှာလဲဗျာ၊ စာထည့်လိုက်ရင် စာရောက်မယ် မရောက်ဘူးဆိုတာ အတိအကျမှ မသိဘဲ၊ ကျွန်တော် ထွက်မလာခင်ကတော့ ကွာရှင်းပြတ်စဲတဲ့ ဖြတ်တမ်းဖြတ်စာတစောင် လုပ်ပေးပါ့ မယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ကတိပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီကိစ္စကလဲ သူလုပ်ရလွယ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ကတော့ ထင်တာပဲ”

ချပ်ဝပ်ဇ်သည် စကားကိုဖြတ်ကာ တခဏမျှငြိမ်နေသည်။ သူဘာ့ကြောင့် ဂျာမနီမှ ထွက်လာရလဲ ဟူသောမေးခွန်းကို ကျွန်တော်က မမေးပါ။ ဂျာမနီမှ ထွက်လာရသော အကြောင်းများသည် အများကြီး ရှိနိုင်သည်။ ဘယ်အကြောင်းမှလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလိမ့်မည်မဟုတ်။ အကြောင်းအားလုံးသည် မတရားအလုပ်ခံရ၍သာ ဖြစ်ဖို့ရှိ၏။ အမှန်တော့လည်း အနှိပ်စက်ခံသားကောင်တကောင် ဖြစ်လာရခြင်းသည် စိတ်ဝင်စားစရာမရှိပါ။ သူသည် ဂျူးလူမျိုးတဦးဖြစ်၍ သို့မဟုတ် နာဇီများအား ဆန့်ကျင်သည့် နိုင်ငံရေးပါတီဝင်တဦး ဖြစ်၍ သို့မဟုတ် ဩဇာအာဏာကြီးမားလာသူများထဲ၌ သူ့အား မုန်းတီးနေသည့် ရန်သူများရှိ၍ စသည်အကြောင်းများထဲမှ အကြောင်းတကြောင်း ဖြစ်လာဖို့သာ ရှိပါသည်။ ယခုအချိန်တွင် ဂျာမနီနိုင်ငံ၌ လူတယောက်အား အကျဉ်းစခန်းပို့ဖို့ သတ်ဖြတ်ဖို့ အကြောင်းပြစရာတွေ အများကြီး ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော် ပါရီကိုပြန်ရောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ဆက်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ အဲဒီအိပ်မက်ကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ အေးချမ်းရတယ်လို့ကို မရှိတော့ဘူး၊ ဒီအိပ်မက်ကလဲ အမြဲပြန်ရောက်လာနေတာပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မြူးနစ်စာချုပ်ဟာ တပိုင်းစီ တစစီ ဖြစ်သွားခဲ့ ရတယ်။ အနံ့ကလေးတော့ ရှူလိုက်ရပါရဲ့၊ မီးဖိုတဖိုကို မျက်စိနဲ့ ပီပီပြင်ပြင် မမြင်ရခင် မီးခိုးနံ့ကို ရှူရသလိုအဖြစ်မျိုးပေါ့ ဗျာ”

“အဲ.. နွေဦးလဲပေါက်လာရော လူတိုင်းက စစ်ကြီးဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ရိပ်မိလာကြတယ်၊ သံတမန်ဆိုတဲ့လူတွေကတော့ သူတို့မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားပြီး သူတို့ဖြစ်စေချင်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တွေကို ဇွတ်အတင်းမက်နေတုန်းပေါ့၊ ဒုတိယမြူးနစ်စာချုပ်၊ တတိယ မြူးနစ်စာချုပ်ဆိုတာတွေ ပေါ်လာဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ကြတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ အလကားပဲ၊ နောက်ဆုံးကျတော့ စစ်ပဲဖြစ်လာတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ခေတ်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲဖြစ်လာတတ်တဲ့ အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေ ရှိနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်နေတဲ့ လူအရေအတွက်ဟာ အရင့်အရင်ခေတ်တွေကထက် ပိုပြီးများလာတယ်”

“တကယ်ဖြစ်လာတာတွေကလဲ ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်၍ ပြောသည်။

ချပ်ဝပ်ဇ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တကြိမ်ကြုံဖူးတယ်၊ ပါရီမှာနေတုန်းကပေါ့၊ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ တရားဝင် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တစောင် ကျွန်တော့်လက်ထဲ ရောက်လာတယ်၊ လက်မှတ်က ချပ်ဝပ်ဒ်ဆိုတဲ့

လူတယောက်ရဲ့နာမည်နဲ့ဗျ၊ ကဖီးဒီလာရို့စ် စားသောက်ဆိုင်မှာ ဆုံမိခဲ့တဲ့ ဩစတြေလျန်း လူမျိုးတယောက်ပိုင်တဲ့ လက်မှတ်ပေါ့၊ သူ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နဲ့ သူ့ငွေတွေကို ကျွန်တော့်လက်ထဲအပ်ပြီး သေသွားရှာတယ်။

“သူက ကျွန်တော့်အရင် သုံးလလောက်ကရောက်တဲ့လူ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ နေ့ခင်းဘက်ဆိုရင် လောင်ဗရီပြတိုက်ကိုသွားပြီး စိတ်ပြေလက်ပျောက်သဘောနဲ့ စိတ္တဇ ပန်းချီကားတွေ ကြည့်လေ့ရှိတယ်၊ အဲဒီပန်းချီကားတွေကို ကြည့်ရတာ စိတ်အင်မတန် အေးချမ်းတာပဲ၊ ပန်းချီကားချပ်တွေထဲက ဝင်းလက်နေတဲ့ နေရောင်ခြည်နဲ့ ငြိမ်ဆိတ်အေးချမ်း လှတဲ့ ရှုခင်းတွေဟာ စိတ်ကို အင်မတန် ကြည်နူးစေတာပဲ၊ ဒီလက်ရာတွေကို ကြည့်ပြီး အခုလို ထူးခြားပြောင်မြောက်ပြီး လူ့စိတ်ကို သာယာအေးမြစေတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ဖန်တီးခဲ့တဲ့လူတွေ ဟာ အခုချက်ချင်း သတ်ကြဖြတ်ကြဖို့ တာစူနေကြတဲ့လူတွေနဲ့ တမျိုးတနွယ်တည်းမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ထင်မိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ ပန်းချီကားတွေကြည့်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ တနာရီ နှစ်နာရီလောက် စိတ်ရဲ့ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရရှိခဲ့တာအမှန်ပဲ။

နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပိုင်ရှင် ချပ်ဝပ်ဖ်ဆိုတဲ့လူဟာ ပန်းချီဆရာ မိုနေးရဲ့ပုံတွေကို မကြာမကြာ ရပ်ကြည့်တာ တွေ့ရတယ်၊ ကျွန်တော် သူနဲ့ စကားစမြည် ပြောမိတယ်၊ သူက သူ့ပန်းချီကားတွေ အပါအဝင် သူ့ပိုင်ပစ္စည်းအားလုံးကို နိုင်ငံပိုင်လုပ်လိုက်တဲ့အတွက် သူထွက်ပြေးရတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်၊ သူ့အနေနဲ့ စိတ်ထိခိုက်တဲ့အမှုအရာကိုတော့ မပြဘူးဗျ သိလား၊ ဒါပေမဲ့ ပြတိုက် ထဲက ပန်းချီကားတွေကို သူ့ပိုင်ပန်းချီကားတွေလို့ သဘောထားနေတဲ့ အမူအရာကိုတော့ ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။

“ဒီလူဟာ လူထူးလူဆန်းတယောက်ပဲဗျ သိလား၊ စကားသိပ်နည်းတယ်၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်၊ ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့သဘောလဲ ရှိတယ်၊ သူထွက်ပြေးလာတော့ ငွေများများ ယူလာနိုင်ခဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူစုဆောင်းထားတဲ့ တံဆိပ်ခေါင်းတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ တံဆိပ်ခေါင်း ဆိုတာကလဲ ဝှက်လို့လွယ်တယ် မဟုတ်လား၊ စိန်တွေဝှက်ရတာထက် ပိုပြီးလွယ်တာအမှန်ပဲဗျ၊ တကယ်လို့ စိန်တွေကို ခင်ဗျားရဲ့ ဖိနပ်တွေထဲမှာ ဝှက်လာတယ် ဆိုပါတော့၊ လမ်းလျှောက်ရတာ မလွယ်ဘူးလေ၊ တံဆိပ်ခေါင်း ဆိုတာကတော့ အဖိုးတန်မှမဟုတ်တာ”

“တံဆိပ်ခေါင်းတွေကို သူဘယ်လိုဝှက်ပြီး ယူလာသလဲ” ဟု ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်တစား မေးမိပါသည်။

“စာအိတ်ပေါင်းတွေထဲ ထည့်ယူလာတာ၊ အကောက်ခွန်အရာရှိတွေက

စာတွေကိုတော့ စစ်တယ်၊ စာအိတ်တွေကိုတော့ မစစ်ကြဘူး”

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ” ဟု ကျွန်တော်က မှတ်ချက်ချမိပါသည်။

“ပြီးတော့ သူနဲ့အတူတူ ပုံတူပန်းချီကားတခုလဲ ပါလာတယ်၊ ခဲပန်းချီတွေပါ၊ ဒါတွေကိုလဲ သူဝှက်ပြီး ယူလာတယ်၊ သူကပြောတော့ သူ့အဖေနဲ့အမေရဲ့ပုံတူပန်းချီတဲ့”

“ဒါလဲမဆိုးပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ထပ်၍ မှတ်ချက်ချမိပြန်သည်။

“ဧပြီလထဲကျတော့ သူ့မှာ နှလုံးရောဂါထလာတယ်၊ သူ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ကျွန်တော့်ကို ပေးတယ်၊ တံဆိပ်ခေါင်းတွေနဲ့ ပန်းချီကားတွေကိုလဲ ပေးတယ်၊ တံဆိပ်ခေါင်းတွေကိုဝယ်မယ့် လူတွေရဲ့လိပ်စာတွေကိုလဲ ပေးတယ်၊ နောက်တနေ့ မနက် ကျွန်တော် သူ့ဆီရောက်သွားတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ သေနေတာတွေ့ရတယ်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူ့ဆီမှာရှိနေတဲ့ လက်ကျန်ငွေကိုရော ဝတ်စုံတထည်နဲ့ အတွင်းခံတချို့ကိုရော ယူလိုက်တယ်၊ သူသေရင် အဲဒါတွေကိုယူဖို့ အရင်နေ့ ကတည်းက သူက ကျွန်တော့်ကို မှာထားတယ် မဟုတ်လား၊ သူကပြောသွားတယ်၊ သူ့ပစ္စည်းတွေကို အခန်းပိုင်ရှင်လက်ထဲ မရောက်စေချင်ဘူးတဲ့၊ ရောက်ချင်းရောက်ရင် သူ့ရဲ့ဘဝတူ အဖော် တယောက်ရဲ့လက်ထဲကိုပဲ ရောက်စေချင်တယ်တဲ့”

‘ခင်ဗျား သူ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို အပြောင်းအလဲလုပ်ခဲ့သေးသလား’ ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

“ဓာတ်ပုံနဲ့မွေးနေ့ပဲ ပြောင်းပစ်လိုက်တယ်၊ ချပ်ဝပ်ဇ်ဆိုတဲ့လူက ကျွန်တော့်ထက် အသက် နှစ်ဆယ် ကြီးတယ်ဗျ၊ ချပ်ဝပ်ဇ်ဆိုတဲ့ ရှေ့ဆုံးနာမည်က ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ အတူတူမို့ ပြောင်းစရာ မလိုတော့ဘူး”

“ဘယ်သူလုပ်ပေးလဲ၊ ဘရမ်းနားလား”

“ဘရမ်းနားတော့မဟုတ်ဘူး၊ မြူးနစ်မြို့က လူတယောက်ပဲ”

“အဲဒါ ဘရမ်းနားပဲဗျ၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ဆရာဝန်ဆိုပါတော့၊ သူက ပန်းချီဆရာတယောက်ပဲ”

ဘရမ်းနားသည် မည်သည့်စာရွက်စာတမ်းကိုမဆို အတုလုပ်ရာ၌ အလွန် ကျွမ်းကျင်သူအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားသူဖြစ်၏။ သူကူညီခဲ့သည့် လူများမှာလည်း မရေမတွက် နိုင်လောက်အောင် များပြားသည်။ သို့တစေလည်း သူအဖမ်းခံရသည့်အခါ သူ့လက်ထဲတွင် ဘာစာရွက်စာတမ်းမှ ပြစရာမရှိ။

ဘရမ်းနားသည် အယူသည်းသူတဦးဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်သူ အများအကျိုးဆောင်ရွက်သူတဦးအဖြစ် ဂုဏ်ယူနေသူဖြစ်သည်။ သူတတ်မြောက်ထားသည့် ပညာကို အများအတွက် လုပ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူ့တွင် ဘာမျှဖြစ်မလာနိုင်။ သူ့ပညာကို သူ့အကျိုးအတွက် သုံးမှသာလျှင် သူ့ကို ထိခိုက်လိမ့်မည်ဟု သူယူဆသည်။ အမှန်တော့ သူသည် မြူးနစ်မြို့တွင် ပုံနှိပ်စက်အသေးစား လေးတလုံးပိုင်ရှင်ဖြစ်ပါသည်။

"သူအခု ဘယ်ရောက်နေသလဲ"

"သူ လစ္စဘွန်းမှာ ရောက်နေတယ်မဟုတ်လား"

"ကျွန်တော်လဲမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူအခုအချိန်ထိ အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုရင်တော့ ဒီမှာ ရှိနေနိုင်တယ်"

"ရယ်စရာတော့ကောင်းသားဗျ" ဟု ဒုတိယချပ်ဝပ်ဇ်က ပြောသည်။ "ကျွန်တော့လက်ထဲ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ရောက်လာပြန်တော့လဲ ကျွန်တော်မသုံးရဲဘူး၊ ပြီးတော့လဲ ကျွန်တော့် နာမည်သစ်ကို အသားကျအောင်လုပ်ရတာ ရက်အတော်ကြာတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြဲသတိပေးနေရတယ်၊ မြို့ထဲ သွားရင်းလာရင်းနဲ့လဲ ကိုယ့်နာမည်၊ ကိုယ့်မွေးရပ်ဇာတိနဲ့ ကိုယ့်မွေးနေ့တွေကို အမြဲအလွတ်ကျက်နေရတယ်၊ ပြတိုက်ထဲဝင်ပြီး ပန်းချီကားတွေ ကြည့်ရင်း လဲ ကိုယ့်နာမည်သစ်ကို ကျင့်သားရအောင် လုပ်နေရတယ်။

"တယောက်ယောက်က ချပ်ဝပ်ဇ်လို့ မာဆတ်ဆတ်နဲ့ ခေါ်လိုက်ရင် ဖြုန်းခနဲ ထပြီး 'ရှိပါတယ်' လို့ အဖြေပေးကြည့်တယ်။ 'နာမည်' လို့ အော်လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက်တည်း "ဂျိုးဆက်ချပ်ဝပ်ဇ်၊ ဝိုင်းနာနော့စ်တစ်မှာ မွေးပါတယ်၊ မွေးရက်က ၁၈၉၈ ခု ဇွန် ၂၈ ရက်ပါလို့ မြန်မြန် ဖြေနိုင်အောင် ကျင့်ကြည့်တယ်။

"ကျွန်တော်ကတော့ မအိပ်ခင်တောင်မှ အလေ့အကျင့် လုပ်တယ်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပုလိပ်က လာနှိုးတဲ့အချိန်မှာ နာမည်ကို လွှဲမပြောချင်ဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကျွန်တော့်နာမည်ဟောင်းကို မေ့ပစ်ရမယ်၊ တရားဝင် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အစစ် တစောင်ကို ကိုင်ထားတာနဲ့ အတုတစောင် ကိုင်ထားတာဟာ ခြားနားမှု ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အတုဆိုတာဟာ အန္တရာယ် သိပ်များတယ်၊ ခင်ဗျားလဲသိသားပဲ။

"ပန်းချီကားနှစ်ချပ်ကို ကျွန်တော်အရင်ရောင်းတယ်၊ မျှော်လင့်ထားသလောက်တော့ မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လက်ထဲမှာတော့ ငွေရှိလာတယ်၊ ငွေကလဲ မမြင်ရတာကြာပြီ ဖြစ်တော့ အတော်ကလေး များတယ်လို့ ထင်ရသား။

“တည်မှာတော့ ကျွန်တော်စိတ်ကူးတခုရလာတယ်၊ ဒီနိုင်ငံကူးလက်မှတ်နဲ့ ကျွန်တော် ဂျာမနီကို ပြန်ရင် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဆိုတဲ့စိတ်ကူးဗျ၊ ဒီလက်မှတ်နဲ့သာဆိုရင် နယ်စပ်ကိုဖြတ်တဲ့အခါ ဘယ်သူက သံသယဝင်မှာလဲ၊ သံသယဖြစ်စရာအကြောင်းကော ဘာရှိလဲ၊ တကယ်လို့ ပြန်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်မိန်းမကို တွေ့ရမယ်၊ တွေ့လိုက်ရရင်လဲ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်နေတဲ့ သောက တွေဟာ ပျောက်သွားမှာ သေချာတယ်၊ အဲဒီတော့...”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ကျွန်တော့်အားကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပြတိုက်ကိုသွားပြီး ဝစ္စလေး၊ ပီကာဆိုနဲ့ ရီနော့စ်တို့ရဲ့လက်ရာတွေကို ကြည့်နေတာပဲ၊ လုံးဝ ဝတ်မပျက်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လက်ထဲ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ရောက်လာတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဆန့်ကျင်ဘက် အကျိုးသက်ရောက်မှုတခု ဖြစ်လာတယ်။

“ပန်းချီကားတွေဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ငြိမ်းအေးအောင် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်အာရုံထဲ မှာ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ သွားခဲ့လာခဲ့ နေခဲ့ထိုင်ခဲ့တာတွေကို အမြဲတမ်း မြင်ယောင်လာတယ်။ “ကျွန်တော်ဟာ သူလိုငါလို သာမန်လူတယောက်ပါ၊ တခြားလူတွေလိုပဲ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ နေလာတာ လေးနှစ်တိတိ ကြာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်ထောင်ဟာ သာသာယာယာနဲ့ တယောက်နဲ့တယောက်လဲ ချစ်ကြပါတယ်။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ အိမ်ထောင်လို့ခေါ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရှိခဲ့ပါတယ်။

“အခုလို နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အစစ်တခု လက်ထဲရောက်လာတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အမြင်သစ်တွေ ဝင်လာတယ်၊ စစ်ကလဲဖြစ်တော့မယ်၊ စစ်ပွဲမှာ ဂျာမနီက နိုင်မှာသေချာနေတယ်၊ တခြားနိုင်ငံတွေက ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုဆိုလို့ ဘာတခုမှမရှိခဲ့ဘူး၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်မလဲ။

“အမှန်တော့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ငြိမ်းချမ်းအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့အရာတခု ဖြစ်ရမယ်၊ အခုတော့ အဲသလိုမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်အားပျက်အောင် လုပ်နေတယ်၊ ကျွန်တော် လမ်းတွေပေါ်မှာ တလည်လည် လျှောက်သွားနေတယ်၊ အိပ်လို့လဲ မရဘူး၊ အိပ်ပျော်ပြန်တော့လဲ အိပ်မက်တွေမက်လို့ လန့်နိုးရတယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်မိန်းမကို မြင်တယ်၊ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ဂက်စတာပိုအဖွဲ့ဝင် စစ်ပုလိပ်တွေရဲ့ အနှိပ်စက် အညှဉ်းပန်းကို ခံနေရရှာတယ်။

“ကျွန်တော့်ဟိုတယ်ခြံဝင်းထဲက နေပြီး အကူအညီတောင်းနေတဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမ အသံကိုလဲ ကြားနေရတယ်၊ တရက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကဖီးဒီလာရို့စ် စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတယ်၊ တံခါးရဲ့တဖက်က မှန်ထဲမှာ

ကျွန်တော့်မိန်းမရဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသလိုပဲ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်တယ်၊ သူ့မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်၊ သူ့မျက်လုံးတွေက အရောင်အဆင်း မရှိဘူး။ ကျွန်တော်မြင်ရတာက သေချာတော့ သူရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်က တထစ်ချ တွက်တယ်၊ ကျွန်တော် ဆိုင်ရဲ့နောက်ဖေးခန်းထဲအထိ အပြေးအလွှား ဝင်ပြီးကြည့်တယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း အခန်းထဲမှာလူတွေ အပြည့်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမကတော့ အဲဒီလူစုကြားမှာ မရှိဘူး။

“ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ ပါရီကိုလိုက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ရှာနေတယ်လို့ထင်နေတယ်၊ သူ့ကို လမ်းတလမ်းက ထောင့်တထောင့်မှာ မြင်မိသလိုလိုပဲ၊ လူးဇင်းဘတ်ပန်းခြံထဲက ခုံတန်းလျား ပေါ်မှာပဲ သူထိုင်နေသလိုလို၊ ကျွန်တော်သွားကြည့်တော့လဲ သူမဟုတ်ဘူး၊ လူစိမ်းတယောက်က ကျွန်တော့်ကို အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေတာ တွေ့ရတယ်၊ သူ ကွန့်ကော့ဒ်လမ်းအတိုင်း ဖြတ်သွားတာ တွေ့မိသလိုလို ဖြစ်ရပြန်တယ်၊ ကျွန်တော် နောက်ကလိုက်သွားတယ်၊ သူ လူတွေကြားထဲမှာ ပျောက်သွားပြန်တယ်။

“ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ လောက်ဆားနဲ့ဖွင့်ပြီး တိုင်ပင်တယ်၊ သူက အရင်တုန်း က ဘရက်စ်လောမြို့မှာ ဆရာဝန်လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့လူ၊ အခုတော့လဲ ခြေအိတ်တွေ အရောင်းအဝယ် လုပ်နေတယ်၊ သူကပြောတယ်၊ ခင်ဗျားတယောက်တည်း မနေပါနဲ့၊ မိန်းမတယောက် အမြန်ဆုံးရှာပြီးနေပါ” တဲ့။

“ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းကနေပြီး ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ဒီပြဿနာမျိုးတွေကို ခင်ဗျားလဲ သိမှာပေါ့ဗျာ၊ ပထမ အထီးကျန်နိုင်မှုပေါ့၊ နောက်ကျတော့ ကြောက်လန့်မှုပေါ့၊ ဒါတွေပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ တခုတည်းအပေါ်မှာပဲ အာရုံစူးစိုက်လာတယ်၊ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဂျာမနီကို မပြန်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ပြန်မှဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ ကို သွားတွေ့မှဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမအနေနဲ့ နောက်တဦးနဲ့ နေချင်နေမယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တွေ့ရမှာပဲ၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် သွားတွေ့တာပဲ၊ ဘာပြဿနာ ရှိနိုင်မှာလဲ။

“နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စစ်ဟာ ရှောင်လွှဲလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားလာနေတယ်၊ ဟစ်တလာဆိုတဲ့ လူဟာ ကတိတည်မယ့် လူစားမဟုတ်ဘူး၊ ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယားကိုလဲ သူချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုလန်နိုင်ငံကိုလဲ သူသိမ်းမှာပဲ၊ ပိုလန်ကိုသိမ်းတဲ့အခိပ္ပာယ်က ဘာလဲ၊ စစ်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ပြင်သစ်နဲ့ အင်္ဂလန်က ပိုလန်နဲ့ မဟာမိတ်စာချုပ် ချုပ်ထားကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စဟာ လနဲ့ချီပြီးကြာမှာမဟုတ်ဘူး၊ သီတင်းတပတ် နှစ်ပတ်လောက် ရက်ပိုင်းလောက်ပဲ စောင့်ရမယ့်ကိစ္စ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်အမြန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်မှဖြစ်မယ်လို့ နားလည်လာတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ

ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော် ဂျာမနီကိုပြန်မယ်၊ ပြန်ရင် ဘာတွေနဲ့ရင်ဆိုင်ရမလဲ၊ ဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အဲ... တခုတော့ရှိတယ်၊ တကယ်လို့ စစ်ဖြစ်လာရင် ကျွန်တော် ဘဝပျက်မှာကတော့ သေချာတယ်။

“ဒီဆုံးဖြတ်ချက်လဲရရော ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ အေးဆေးတည်ငြိမ်လာတယ်၊ အချိန်က မေလထဲ ရောက်နေပြီ၊ ပန်းတွေကလဲ ပွင့်နေလိုက်ကြတာ၊ လှသလား မမေးနဲ့၊ ညနေခင်းတွေမှာ ငွေရောင်သင်ဖြူး ခင်းထားသလိုပဲ။

“ကျွန်တော် ဆွစ်ဇာလန်ကို အရင်ဆုံးသွားတယ်၊ ကျွန်တော်ရထားတဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို စိတ်ချရပါ့မလား၊ ယုံကြည်ရပါ့မလားလို့ စမ်းသပ်ကြည့်ရမယ် မဟုတ်လား၊ ပြင်သစ်တပ် အရာရှိတွေက ကျွန်တော့်ကို နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပြန်ပေးတယ်၊ ဘာမှသံသယ မရှိကြဘူး၊ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတာပဲဗျ။

“အမှန်ကတော့ အာဏာရှင်တွေ ကြီးစိုးတဲ့ နိုင်ငံတွေကတော့ အခုလို တရားဝင် နိုင်ငံကူး လက်မှတ် ပြနိုင်ပေမယ့် ဝှက်ဖို့မလွယ်ဘူးဗျ၊ ဆွစ်နယ်စပ်ရောက်တော့ အစောင့်ထွက်လာတယ်၊ ကျွန်တော့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ကြည့်တယ်၊ လူက ခံ့ခံ့ညားညားရှိတယ်ဗျ၊ သူဟာ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကို အသေအချာ ကြည့်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုပြန်ပေးတယ်။

“ခင်ဗျား တံဆိပ်ရိုက်ဖို့ မေ့သွားပြီလို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်တယ်”

သူက ပြုံးတယ်။

‘မပူပါနဲ့ ကျွန်တော်တံဆိပ်ရိုက်ပေးပါမယ်၊ တံဆိပ်ရိုက်ပေးတဲ့အတွက် ဘာထူးခြား လာမှာလဲဗျာ’ လို့ သူကပြောတယ်။

“ကျွန်တော့်အတွက် အမှတ်တရဖြစ်မယ့်ဟာကလေးတခု ဖြစ်နေလို့ပါဗျာ” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။

“အဲဒီတော့ အစောင့်က တံဆိပ်ရိုက်ပေးပြီး ထွက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြီး ရပ်ကြည့်နေမိတယ်၊ စိတ်ကလဲ အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားနေတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကိုင်ထားတဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဟာ အတုမဟုတ်ဘူး၊ အစစ်ဖြစ်တာ သေချာသွားပြီ”

“ဆွစ်ဇာလန်မှာ ကျွန်တော်တရက်နေတယ်၊ မီးရထားနဲ့ ဂျာမနီကို သွားသင့် မသွားသင့် စဉ်းစားတယ်၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် သွားရမှာ

ကြောက်လာတယ်၊ ဂျာမန်တွေက သို့မဟုတ် ဩစတီးယျန်းတွေက ထုတ်ပေးထားတဲ့နိုင်ငံကူး လက်မှတ်တွေကိုကိုင်ပြီး ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ်ပြန်သွားတဲ့အခါမှာ သူတို့က အသေအချာ စစ်ကြမှာလား၊ စစ်ချင်လဲစစ်မယ်၊ မစစ်ချင်လဲ မစစ်ဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် ရထားနဲ့ ပြန်တာထက် နယ်စပ်ကနေပြီး တရားမဝင်ပြန်တာ ကောင်းမလား။

“ဇူးရစ်မြို့ကိုရောက်တော့ ကျွန်တော် ဗဟိုစာတိုက်ကြီးကို သွားတယ်၊ စာတွေဝေနေတဲ့ ဌာနစိတ်ဘက်ကို သွားတယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ မိတ်ဆွေဟောင်းတွေနဲ့ တွေ့တတ်တယ်မဟုတ်လား၊ အိမ်ခြေယာမဲ့ဖြစ်နေတဲ့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေကို ပြောတာပါ၊ သူတို့နဲ့တွေ့ရင် သတင်းမျိုးစုံ ရတတ်တယ် မဟုတ်လား။

“အဲဒီကနေပြီး ကဖီးဂရိမ်ကို ကျွန်တော်သွားတယ်၊ အဲဒီမှာ နယ်စပ်ကိုဖြတ်ပြီးဝင်ဖို့ တာစူနေတဲ့ လူတွေနဲ့တွေ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဂျာမနီနိုင်ငံထဲကို ဘေးအန္တရာယ် ကင်းကင်းနဲ့ ဘယ်လိုဝင်ရမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိကြဘူး၊ ဒါကတော့ နားလည်မှု ရှိရမှာပဲဗျ၊ ဂျာမနီကို တကယ်ပြန်သွားချင်တဲ့လူက ကျွန်တော်တဦးတည်း ရှိနေတာပါ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပုံ ရှုပုံမြင်တာနဲ့ ကျွန်တော်ရိပ်မိပါတယ်။

“အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော် ဂျာမနီကို တကယ်ပြန်ချင်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့ နားလည်သွား တယ်၊ အဲသလိုလဲ နားလည်ရော သူတို့အားလုံး ကျွန်တော့်ကို ရှောင်ကြတော့တာပဲ၊ ဂျာမနီကိုပြန်ဖို့ စီစဉ်နေတဲ့လူဟာ သူတို့အဖို့ သစ္စာဖောက်တယောက်ပဲ၊ ဂျာမနီကိုပြန်တဲ့လူဟာ နာဇီအုပ်ချုပ်ရေးကို လက်ခံတဲ့လူလို့ ယူဆနိုင်တယ်မဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ လူတယောက်ဟာ အဲဒီအုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကို လက်ခံရင် သူနောက်ဆက်တွဲ ဘာတွေဆက်လုပ်မလဲ၊ သူ့အနေနဲ့ ဘယ်သူတွေကို သစ္စာဖောက်မလဲ၊ အဲသလိုတွေးလို့ရတယ် မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်တယောက်တည်း ဖြစ်နေတယ်၊ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို လူသတ်သမားတယောက် ရှောင်သလို ရှောင်လာကြတယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ သူတို့ သဘောပေါက်အောင် ရှင်းမပြနိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ရှင်းပြရမလဲ၊ ဒါကိုလဲ ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး။

“တတိယနေ့ မနက်ခြောက်နာရီထိုးမှာ ပုလိပ်ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာပေါ်က ဆွဲချတယ်၊ ဘာ့ကြောင့်လဲ...တဲ့၊ ရှင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့သိနေတဲ့ လူတွေထဲက တယောက်ယောက်က ပုလိပ်ဆီသွားပြီး ထောင်ပေးလိုက်လို့ပေါ့၊ ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော့်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိုကြည့်တယ်၊ ပြီးတော့ မေးစရာရှိလို့ဆိုပြီး ခေါ်သွားတာပဲ။

“ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ထဲမှာ ရိုက်ထားတဲ့ တံဆိပ်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ဝင်လာတာဟာ တရားဝင် ဝင်လာတာဆိုတာ ပုလိပ်တွေ သိသွားတယ်၊ ပြီးတော့ ဝင်လာတာ သုံးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုတာလဲ သိသွားကြတယ်။

“ကျွန်တော် အဲဒီနေ့မနက်ကို မမေ့သေးဘူး၊ ရာသီဥတုကလဲ သာယာနေတယ်၊ ကောင်းကင်ပြင် ကလဲ ကြည်လင်နေတယ်၊ မုန့်ဆိုင်တဆိုင်က ဖုတ်နေတဲ့ ပေါင်မုန့်နံ့ကလဲ တသင်းသင်းနဲ့ မွှေးကြိုင်နေတယ်၊ ကမ္ဘာလောကကြီးတခုလုံး နှစ်သိမ့်စရာဆိုလို့ ဒီအနံ့တခုပဲ ရှိတော့တယ်လို့ ထင်ရတယ်၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ခင်ဗျားနားလည်ပါတယ်နော်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားအချုပ်ခံရတော့မယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ တခြားနေ့တွေထက် ပိုပြီးလှပနေ တတ်တယ်၊ အဲဒီခံစားမှုမျိုးဟာ အဲသလိုအချိန်မှာပဲ ပေါ်တတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီခံစားမှုမျိုး ဝင်ခဲ့တယ်”

“အဲဒီခံစားမှုကို ခင်ဗျားဆက်ပြီးထိန်းထားနိုင်ခဲ့သလား” ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

‘ကျွန်တော်လဲမသိဘူး’ ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ဖြေသည်။ ‘ကျွန်တော်သိချင်နေတာ အဲဒါပဲ၊ အဲဒီခံစားမှု ကလေးကို ကျွန်တော်ပြန်ရနိုင်မလား၊ အမြဲတစေကော ထိန်းသိမ်းထားနိုင်မလား’

သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ် စူးစိုက်နေသည်။ အခုလို ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ခြင်းသည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်အံ့သြနေမိသည်။ အရူးတယောက်လေလား။

မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲမှ ညဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် အမျိုးသမီးသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ သူသည် သူ့ရှေ့ဝရန်တာပေါ်မှကျော်၍ မြို့ရှုခင်းနှင့် သင်္ဘောဆိပ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ သူသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူအား လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့မပြန်သေးတာလဲ အချစ်ရယ်” ဟု လှမ်းမေးသည်။ “ကျွန်မတို့ ဒီမှာပဲဆက်နေနိုင် မလား၊ ကျွန်မတော့ အမေရိကကို ပြန်ချင်တဲ့စိတ်တောင် မရှိတော့ဘူး”

(၂)

“ဖူးရစ်ပုလိပ်ကတော့…” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်ကဆက်ပြောသည်။ “ကျွန်တော့်ကို တရက်ပဲ ချုပ်ထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတရက်ဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ အလွန့်ကို နေရထိုင်ရခက်တဲ့ တရက်ပဲဗျ၊ သူတို့က ကျွန်တော့်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို စစ်လား ဆေးလား လုပ်မှာ ကြောက်နေတယ်၊ ဗီယင်နာကို ဖုန်းတချက်ဆက်လိုက်ရင် ကိစ္စက လုံလောက်သွားပြီ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ ကျွမ်းကျင်သူတဦးကို ခေါ်ပြလိုက်ရင် ပြောင်းလဲထားတာတွေ တွေ့ မှာသေချာနေတယ်။

“မွန်းလွဲပိုင်းကျတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ နည်းနည်းတည်ငြိမ်လာတယ်၊ နောက်ဆုံး ဘာတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘုရားသခင်ရဲ့အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်တာပဲလို့ ယူဆရတော့မှာပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရမယ် ဆိုတဲ့ အဆုံးအဖြတ်က ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာမှ မရှိဘဲကိုးဗျ၊ အဲဒီတော့ ဒီလိုပဲ ယူဆပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေရတော့တာပေါ့။

“တကယ်လို့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ထောင်ပို့မယ်ဆိုရင်လဲ ဂျာမနီကိုပြန်မယ်လို့ စီစဉ်ထားတဲ့ စိတ်ကူးကို ဖျက်ပစ်ရတော့မှာပဲ ဒါပေမဲ့ ညနေပိုင်းကျတော့ ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ပေးလိုက်တယ်၊ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံထဲက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရမယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ အခိုင်အမာ ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

“ဩစတြီးယားနိုင်ငံဘက်က ဖြတ်သွားရမယ်လို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ဩစတြီးယား နယ်စပ်ကို ကျွန်တော်အတွေ့အထိရှိခဲ့ဖူးတော့ အစောင့်အရှောက်တွေ များများစားစား ထူထူထပ်ထပ် ချမထားဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိနေတယ်၊ အမှန်တော့ နှစ်နိုင်ငံနယ်စပ်တွေမှာ ဘာပြုလို့ အစောင့်တွေ အများကြီး ချထားကြရတာလဲ။ ဘယ်သူက ဝင်မှာမို့လဲ၊ ဒါပေမဲ့ တခုတော့တွေးလို့ရတယ်၊ ကိုယ့်နိုင်ငံတွင်းကနေပြီး အပြင်ကို ထွက်သွားချင်တဲ့လူတွေ အများကြီး ရှိနေလို့လဲဖြစ်နိုင်တာပဲ။

“ကျွန်တော် အော်ဘားရက်မြို့ကို မီးရထားနဲ့သွားတယ်၊ အဲဒီအနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ကနေပြီး ဖြတ်ဝင်မယ်လို့ စီစဉ်ထားတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ မိုးသည်းသည်း ရွာတဲ့နေ့တနေ့နဲ့ကြုံရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပဲလို့ တွက်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ရက်တိတိ ကောင်းကင်ဟာ ကြည်လင်နေတယ်၊ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ တတိယညကျတော့ ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့တယ်၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကြာကြာနေရင် ဘေးက အာရုံစိုက်လာမှာ ကြောက်ရလို့ပဲ။

အဲဒီညက ကြယ်ရောင်တွေနဲ့ လင်းလက်နေတယ်၊ တိတ်ဆိတ်လိုက်တာလဲ အမှန်ပဲ၊ သစ်ပင်တွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြီးထွားလာနေတဲ့ အသံကိုတောင် ကြားနေရသလိုပဲ၊ ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အချိန်တွေမှာ အမြင်ပုံသဏ္ဍာန်တွေက အမျိုးမျိုး ဖြစ်လာတတ်တယ်၊ ဒါဟာ မျက်စိတွေရဲ့ စူးစိုက်မှုကြောင့် မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သိလား၊ တစုံတခုက ခန္ဓာကိုယ်တခုလုံးကို လွှမ်းခြုံထားလို့ပဲ၊ အထူးသဖြင့် ညဘက်ဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့အရေပြားနဲ့တောင် မြင်နေရသလိုပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့သောတအာရုံဆိုတဲ့ ကြားမှုဟာ ခင်ဗျားရဲ့အရေပြားထဲ ဝင်လာသလို ဖြစ်လာတယ်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ အသံသဲ့သဲ့ကလေးကိုတောင်မှ ခင်ဗျားရဲ့အရေပြားက ကြားလာသလိုပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပါးစပ်ကိုဟပြီး နားထောင်ကြည့်၊ အေး...ခင်ဗျားရဲ့ပါးစပ်ကပါ မြင်သလိုဖြစ်လာတယ်။

“ကျွန်တော် အဲဒီညကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံးမှာ ရှိနေတဲ့ အကြောတွေဟာ နိုးကြားတက်ကြွနေကြတယ်၊ ဘာနဲ့ပဲရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ မကြောက်မရွံ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ တဖက်စွန်းကနေပြီး တဖက်စွန်းရောက်ဖို့ အတွက် အလွန်မြင့်မားတဲ့ တံတားကြီးတခုပေါ်မှာ လျှောက်နေသလို ခံစားနေရတယ်။

“စိတ်ထဲကလဲ တံတားကြီးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာ ငွေရောင်သမ်းနေတဲ့ မီးခိုးလုံးကြီး ကွယ်ပျောက်သွားသလို တဖြည်းဖြည်းချင်း ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ကျွန်တော် လုံးဝပြန်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့လဲ ထင်နေတယ်။

“ကျွန်တော်ဟာ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်မှုကနေပြီး ခံစားမှုဆီကို သွားနေတယ်၊ လုံခြုံမှုကနေပြီး စွန့်စားမှုဆီကို သွားနေတယ်၊ လက်တွေ့ ဆင်ခြင်တုံတရားကနေပြီး အိပ်မက်ကမ္ဘာဆီကို သွားနေတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ တယောက်တည်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အထီးကျန်နိုင်မှုဟာ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခံရသလို ဖြစ်နေတဲ့အနေအထားမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ နားမလည်နိုင်လောက်အောင် လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ အရာတခုဖြစ်နေတယ်။

“ကျွန်တော် ရိုင်းမြစ်ဆီကို ရောက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်ရောက်သွားတဲ့နေရာမှာ မြစ်ပြင်က သိပ်မကျယ်ဘူး၊ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပဲ၊ ကျွန်တော် အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်ပြီး ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ထုပ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး လက်နဲ့ကိုင်သွားနိုင်အောင် ထုပ်တာပါ။ ကျွန်တော် ရေထဲ ဆင်းလိုက်တယ်။ ရေကမည်းနက်နေတယ်။ အေးလိုက်တာလဲပဲ။ စိတ်ထဲမှာလဲ

အထူးအဆန်း ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မေ့လျော့ခြင်းကို ရယူလိုတဲ့အတွက် မြစ်ထဲဆင်းနေတာလို့ စိတ်ထဲကထင်မိတယ်။

“မြစ်ကိုဖြတ်ကူးခဲ့တာဟာ ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်သမျှ အရာရာတိုင်းကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီး ထွက်လာသလို လိုလဲ ထင်နေမိတယ်။

တဖက်ကမ်းရောက်တော့ ရေတွေကိုခြောက်သွားအောင် သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး အဝတ်တွေ ပြန်ဝတ် တယ်၊ ကျွန်တော့်ခရီးကိုဆက်တယ်၊ ရွာတရွာနားက ဖြတ်အသွားမှာ ခွေးတကောင်ဟောင်သံကို ကြားရတယ်၊ နယ်စပ်ရဲ့အနေအထားကို ကျွန်တော်အတိအကျ မသိတော့ သွားရတာ နည်းနည်း ခက်တယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ တောအုပ်တခုရဲ့ အစပ်နားကပ်သွားနေတဲ့ လမ်းမကြီးဘေးအတိုင်း သတိထားပြီး လျှောက်လာခဲ့ရတယ်။

“ခရီးတော်တော်ဝေးဝေး ရောက်လာတဲ့အထိ လူတယောက်မှ မတွေ့ဘူး။ မနက် အရုဏ် တက်ချိန်အထိ ကျွန်တော် မရပ်မနား လျှောက်လာခဲ့တယ်၊ နှင်းတွေကလဲ ကျလိုက်တာ အလွန်ပဲ၊ ကွင်းပြင်အစပ်နားမှာ ရပ်နေတဲ့ သမင်တကောင်ကို ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ရသေးတယ်။

ကျွန်တော်လျှောက်လာလိုက်တာ နောက်ဆုံး လယ်သမားတွေရဲ့လှည်းသံတွေကို ကြားမှပဲ ခဏရပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ပုန်းစရာ နေရာတနေရာ ရှာရတော့မယ်။ ပုန်းစရာနေရာ ကလဲ လမ်းမကြီးနဲ့ဝေးလို့မဖြစ်ဘူး။

“အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်မပုန်းလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ နယ်စပ်ဘက်ကလာတဲ့ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဒီလောက်စောစောစီးစီး လျှောက်လာနေတဲ့လူကိုမြင်ရင် သံသယ ဝင်ကြမှာ သေချာတယ် မဟုတ်လား၊ မကြာခင်မှာပဲ စက်ဘီးကိုယ်စီနဲ့ သွားနေကြတဲ့ အကောက်ခွန်အရာရှိ နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်မြင်တယ်၊ သူတို့ယူနီဖောင်းတွေကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိတာပေါ့၊ ကျွန်တော် ဩစတီးယားနိုင်ငံထဲ ရောက်နေပြီ၊ ဩစတီးယားကို ဂျာမနီက သိမ်းထားတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ တနှစ်ပဲရှိသေးတာပဲ”

ညခင်းဝတ်စုံနှင့် အမျိုးသမီးသည် သူ့အဖော်နှင့်အတူ ဆင်ဝင်မှဆင်းသွားသည်။ အမျိုးသမီး၏ လက်မောင်းများသည် နီညိုရောင်။ သူသည် သူ့အဖော်အမျိုးသားထက် အရပ်မြင့်သည်။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် တစုသည် လှေခါးထစ်များကို နင်း၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာနေကြသည်။

သူတို့လမ်းလျှောက်ပုံကလည်း တကြိမ်တခါမှ နောက်မှလိုက်၍ အဖမ်းခံရခြင်းနှင့် မကြုံခဲ့ဖူးသည့် လူများနှင့် တူလှသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို

လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်သွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်တွေ ပါလာတယ်” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ဆက်ပြောသည်။ “ပြီးတော့ အနီးအနားမှာ ရေသောက်ဖို့ စမ်းချောင်းကလေးတခုရှိတယ်၊ မွန်းတည့်ချိန်မှာ ကျွန်တော် ခရီးဆက်တယ်၊ ကျွန်တော်သွားဖို့ရည်မှန်းထားတဲ့ ပန်းတိုင်က တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ဖဲလ်ကတ်မြို့ပဲ၊ ဒီမြို့ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အားကိုးရာနေရာတခုပဲ၊ လူစိမ်း တယောက်ယောက်ကို သိပ်ပြီးအာရုံမစိုက်တဲ့ နေရာပေါ့။

“ကျွန်တော် အဲဒီကိုရောက်တော့ ဘေးအန္တရာယ်ထူပြောတဲ့ နယ်စပ်ဒေသအတွင်းက ပထမဆုံး ထွက်တဲ့ မီးရထားနဲ့လိုက်လာခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော် ရထားတွဲတတွဲပေါ် တက်သွားတော့ ယူနီဖောင်းဝတ် ပုလိပ်နှစ်ယောက် ထိုင်နေတာမြင်တယ်။

ဥရောပပုလိပ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံက ကျွန်တော့်မှာရှိနေတယ်၊ ကျွန်တော့်အနေ နဲ့ ခပ်တည်တည် ဝင်ထိုင်ရင်ထိုင် မထိုင်ရင် နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မထူးတော့ဘူးဆိုတဲ့အသိနဲ့ တွဲထဲဝင်သွားပြီး တွဲထောင့်တထောင့်က ခုံမှာထိုင်နေတဲ့ လူတယောက်ရဲ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ အဲဒီလူရဲ့ဘေးနားမှာ သေနတ်တလက် ထောင်ထားတာကိုလဲ ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်။

“ငါးနှစ်တာကာလအတွင်းမှာ ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ ရောက်သွားတာလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့သီတင်းပတ်တွေထဲတုန်းက ကျွန်တော် အခုလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာကို မကြာခဏ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ကြုံခဲ့ရတာတွေနဲ့ တခြားစီပဲ၊ အခုတော့ဖြင့် ကျွန်တော်စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ နဖူးတွေ့ ဒူးတွေ့ ကြုံနေရပြီ။

“ကျွန်တော့်ဘေးက မုဆိုးနဲ့ ပုလိပ်နှစ်ယောက်ဟာ ဖန်းဒါးလို့ခေါ်တဲ့ မုဆိုးမတယောက် အကြောင်း ပြောနေကြတယ်၊ အထူးသဖြင့် မုဆိုးမရဲ့ချစ်ရေးချစ်ရာ ကိစ္စတွေကို အသေးစိတ်ပြီး မြိန်ရေရှက်ရေ ပြောနေကြတာ။ သူတို့ဆီက ကြားနေရတဲ့ အတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီမုဆိုးမဟာ အတော့်ကို စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပုံပေါ်တယ်၊ နောက်ခဏကြာတော့ သူတို့ဟာ ဝက်ပေါင်ခြောက်ညှပ်ထားတဲ့ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်တွေ စားနေကြတယ်၊ အဲဒီတုန်းမှာပဲ မုဆိုးက ကျွန်တော့်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ‘မိတ်ဆွေက ဘယ်သွားမှာလဲ’ လို့မေးတယ်။

“ဘရက်ဂျင့်ကိုပြန်မှာ” လို့ ကျွန်တော်ကဖြေတယ်။

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ လူစိမ်းတယောက်နဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အားလပ်ချိန် အပန်းဖြေခရီးထွက်လာတာပါ”

“အခု ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ကျွန်တော် ချက်ချင်းအဖြေမပေးဘူး၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ဗီယင်နာကလာတာလို့ ဖြေလိုက်ရင် သူတို့အနေနဲ့ ကျွန်တော် ဗီယင်နာလူမျိုးစု စကားမပြောတတ်တာကို သတိထားမိသွားနိုင်တယ်၊ အဲသလို သတိထားမိသွားမယ်ဆိုရင် ….။

“ဟင်နိုဗာကလာတာ” လို့ ကျွန်တော်ကဖြေလိုက်တယ်။ “ကျွန်တော် အဲဒီမှာနေတာ အနှစ်သုံးဆယ် ကျော်ပြီ”

“ဟင်နိုဗာက၊ ဟုတ်လား၊ ဝူး… ခရီးကအဝေးကြီးပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အတော်ဝေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အပန်းဖြေခရီး ထွက်တော့မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှ ကိုယ့်နယ်မြေအနီးအနားကို မသွားချင်ကြဘူးလေ၊ ဒါ လူ့သဘာဝပဲ”

မုဆိုးကရယ်တယ်၊ “ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ အဲဒါတော့အမှန်ပဲ ရာသီဥတု ကောင်းနေတာလဲ ခင်ဗျား ကံကောင်းခြင်းတမျိုးပဲ”

“ကျွန်တော့်ရှပ်အင်္ကျီက ကျွန်တော့်နောက်ကျောမှာ ကပ်နေတာ သတိထားလိုက်မိတယ်၊ 'ရာသီကတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ နွေလယ်ရောက်နေပြီလားလို့ ထင်ရတယ်၊ ပူလိုက်တာ အလွန်ပဲ”

“သူတို့သုံးယောက်ဟာ မုဆိုးမဖန်းဒါးအကြောင်းကို ဆက်ပြောနေကြပြန်တယ်၊ ဘူတာ သုံးလေး ဘူတာလောက် လွန်တော့ သူတို့ဆင်းသွားကြတယ်၊ ထိုင်ခုံမှာ ကျွန်တော်တယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ်၊ မီးရထားဟာ ဥရောပတိုက်ထဲက အလှဆုံးဆိုတဲ့ တောပိုင်းဒေသ ရှုမျှော်ခင်းတခုကို ကျော်ဖြတ်လာနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သိပ်များများစားစား မကြည့်လိုက်ရပါဘူး။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခြင်းနဲ့ အားပျက်ခြင်းဆိုတဲ့ ခံစားမှုတွေဝင်နေတယ်၊ ဒီခံစားမှုတွေဟာ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ကို ပြင်းထန်နေတယ်၊ ငါ ဘာ့ကြောင့် နယ်စပ်ကိုကျော်ဖြတ်လာမိပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားတယ်။ “ကျွန်တော် ဉာဏ်မမီတဲ့ပြဿနာပဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ထောင့်ထဲက ထိုင်ခုံမှာ ကုပ်ပြီး ထိုင်နေတယ်၊ ရထားပြတင်းပေါက်ကနေပြီး အပြင်ကို ကြည့်လာတယ်၊

ကျွန်တော်ဟာ အကျဉ်းသားတယောက်နဲ့ ဘာမှမခြားဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အခန်းတခန်းထဲမှာ သော့ပိတ်ပြီး အောင်းနေရတဲ့ဘဝနဲ့ ဘာထူးလဲ၊ ကျွန်တော် ရထားပေါ်က ပြန်ဆင်းပြီး ညပိုင်းကျတော့ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံဘက် ပြန်ကူးရင်ကောင်းမလား။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မလုပ်ဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်လက်ဟာ အိတ်ကပ်ထဲ ရောက်နေတယ်၊ သေသွားပြီဖြစ်တဲ့ ချပ်ဝပ်ဇ်ရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတာပါ၊ ဒီစာအုပ်က ကျွန်တော့်ကို ခွန်အားသစ်တွေပေးတော့မှာကျနေတာပဲ၊ စိတ်ထဲက အခုမှ ပြန်ထွက်သွားလို့ကတော့ အခြေအနေ ကောင်းမလာနိုင်တော့ဘူး၊ အတွင်းဘက်ကိုရောက်အောင် သွားနိုင် လေလေ၊ လုံခြုံမှုရှိလာလေ နေမှာပဲ စသည်ဖြင့် ကိုယ့်စိတ်ကို ကျိတ်ပြီးပြောနေမိတယ်၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒီညတညလုံး မီးရထားနဲ့ပဲ ဆက်လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မီးရထားပေါ်မှာကတော့ ဟိုတယ်ထဲမှာလို စာရွက်စာတမ်းတွေတောင်းပြီး စစ်လား ဆေးလားလုပ်တာ ခံရဖို့ အလားအလာ သိပ်မရှိဘူး မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်ဟာ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားလိုက်တယ်၊ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုကို လက်မြှောက် အရှုံးပေးချင်တဲ့စိတ်ဟာ အခုထက်ထိ ကြီးမားနေတုန်းပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရထားတွဲထဲမှာ က ကျွန်တော်တယောက်တည်း ဖြစ်နေတာကိုး၊ နည်းနည်းချင်းစီ တိုးတိုးလာနေတဲ့ ကြောက်စိတ်ဟာ ကြာရင် ကြီးမားလာမှာကတော့ သေချာနေပြီ။

“ဒါကြောင့်မို့ မင့်နောက်လိုက်လာနေတဲ့လူ တယောက်မှ မရှိပါဘူးကွာလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးနေရတယ်၊ တကယ်တော့လဲ မင်းဟာ သဲကန္တာရထဲက သဲတကော်လောက်တောင်မှ အရေးပါတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင့်အပေါ်မှာ သံသယဖြစ်စရာအကြောင်း ဘာမှမရှိပါဘူး စသည်ဖြင့် လဲ စိတ်ထဲကကျိတ်ပြီး ပြောနေမိတယ်။

“အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်တော်ပြောနေတာတွေဟာ အမှန်တွေချည်းပါပဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတဲ့လူတွေနဲ့ ဘာများခြားနားနေလို့လဲ၊ ဘယ်လိုများကော ထူးခြားနေလို့လဲ၊ ‘အေရီယန်နွယ်ပင်’ ဆိုတာဟာ တကယ်တမ်းကျတော့ ဂျာမန်ရှေးဟောင်းပုံပြင်တပုဒ်ပါ။ “ဟစ်တလာ၊ ဂိုဘဲလ်၊ ဟက်စ်နဲ့ တခြားနာဇီခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ ရုပ်ရည်ကို ကြည့်ပါလား၊ တခြားလူတွေနဲ့ ဘာများခြားနားလို့လဲ၊ အမှန်ကတော့ သူတို့အားလုံးဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လိမ်လည်လှည့်ဖြားပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ မတူဘူးလို့ ယူဆနေကြတဲ့ လူတွေပါဗျာ။

“မြူးနစ်ရောက်တော့ ကျွန်တော် မီးရထားပေါ်က ဆင်းလာခဲ့တယ်၊ ဘူတာရုံတွေရဲ့ အကာအကွယ်နောက်မှာ ပုန်းနေချင်တဲ့စိတ်ကို စွန့်ပစ်လိုက်တယ်၊ တနာရီကြာလောက် လမ်းလျှောက် လာခဲ့တယ်၊ ဒီမြို့အကြောင်းကို ကျွန်တော်သိပ်ပြီး မသိဘူး၊ အဲဒီတော့ ဒီမြို့ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို သိတဲ့လူမရှိဘူးဆိုတာ သေချာပေါက် ပြောရဲတယ်။

“စားသောက်ဆိုင်တဆိုင်ကို ကျွန်တော်ဝင်ခဲ့တယ်၊ ဆိုင်ထဲမှာ လူကတော့ အပြည့်ပဲ၊ ကျွန်တော် စားပွဲလွတ်တလုံးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး နားကိုစွင့်ထားတယ်၊ နောက် မိနစ်အနည်းငယ်အကြာမှာ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် လူတယောက် ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ တရွှဲရွှဲနဲ့ ကျွန်တော့်စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်တယ်၊ ဘီယာနဲ့ အမဲသားပြုတ် မှာတယ်၊ ပြီးတော့ လက်ထဲက သတင်းစာခေါက်ကို ဖြန့်ပြီး ဖတ်နေတယ်။

“ကျွန်တော် ဂျာမန်သတင်းစာတွေကို မဖတ်တာကြာပြီ၊ ဖတ်ချင်စိတ်လဲ မရှိပါဘူး၊ အခုတော့ ကျွန်တော့်စိတ်က ဖတ်ချင်သလိုလိုဖြစ်လာတယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ နှစ်စောင် ဝယ်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော် ဂျာမန်ဘာသာနဲ့ရေးထားတဲ့ စာနယ်ဇင်းတွေမဖတ်တာ နှစ်နဲ့ချီပြီးကြာခဲ့ပြီ၊ ကျွန်တော့် ပတ်ပတ်လည်က ပြောနေတဲ့စကားသံတွေဟာ နားထဲမှာကြားနေရတာ အထူးအဆန်းလို ဖြစ်နေတယ်။

“အယ်ဒီတာ့အာဘော်တွေကတော့ အလွန့်အလွန် ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ စိတ်ပျက်ဖို့လဲ ကောင်းတယ်၊ သွေးဆာနေတဲ့လေသံတွေ၊ ငါသာမှန်တယ်လို့ တဖက်သတ် သတ်မှတ်ပြီး ပြောနေတဲ့ မာန်မာနသံတွေနဲ့ ပြည့်နေရုံတင်မကဘူး၊ လိမ်ညာမှုတွေကလဲ အများကြီးပဲ၊ ဂျာမနီနိုင်ငံရဲ့ပြင်ပမှာရှိနေတဲ့ နိုင်ငံတွေမှန်သမျှ အဖက်ဖက်မှာ ဆုတ်ယုတ်နေတယ်၊ ညံ့ဖျင်းနေတယ်၊ မိုက်မဲနေကြတယ်၊ သစ္စာမရှိကြဘူး၊ အားလုံး အသုံးမကျတဲ့ဟာတွေချည်းပဲလို့ သတ်မှတ် ပြီး ရေးထားတာတွေကလဲ အလျှံပယ်ပဲ။

“ဒါ့ကြောင့်မို့ ဒီနိုင်ငံတွေကို ဂျာမနီက သိမ်းပိုက်ထားတာဖြစ်မယ်၊ ဒါမှသာ အားလုံးတိုးတက် လာမယ်၊ ဖွံ့ဖြိုးလာမယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကလဲ နေရာတိုင်းမှာ ပါတယ်၊ ဒီသတင်းစာတွေဟာ ဒေသထုတ် အသေးစားသတင်းစာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ တချိန်က နာမည်တလုံးနဲ့ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ သတင်းစာတွေပါ။

“ကျွန်တော့်စားပွဲမှာထိုင်နေတဲ့လူကို ကျွန်တော် မသိမသာအကဲခတ်တယ်၊ သူကတော့ စားလိုက် သောက်လိုက် သတင်းစာဖတ်လိုက်နဲ့ ကြည်ကြည်သာသာပဲ၊ ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တချက်မျက်စိကစားမိတယ်၊ စားသောက်နေကြတဲ့ လူမှန်သမျှ သတင်းစာ ဖတ်နေကြတယ်၊ သတင်းစာရဲ့ အာဘော်နဲ့ အရေးအသားတွေအပေါ်မှာ မနှစ်သက်တဲ့လက္ခဏာ မတွေ့ရဘူး။

"အေးပေါ့လေ၊ ဒီဟာက သူတို့အဖို့ နေ့စဉ်ကြုံတွေ့နေတဲ့ ကိစ္စတခုဖြစ်နေတာကြာပြီပဲ၊ ကြာလာတော့လဲ သူတို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အချိန်မရွေးသောက်နေတဲ့ ဘီယာလိုဖြစ်လာမှာပေါ့။

"ကျွန်တော် သတင်းစာကို ဆက်ဖတ်တယ်၊ အတိုအထွာသတင်းတွေကြားထဲမှ ဩစနာဘရပ် အကြောင်း သတင်းတပုဒ်ပါလာတယ်၊ လေ့တာစထရပ်စီး လမ်းပေါ်က အိမ်တလုံး မီးလောင်သွားတယ်လို့ ရေးထားတယ်၊ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ အဲဒီလမ်းဟာ ပီပီပြင်ပြင် ပေါ်လာတယ်၊ ဒီလမ်းဟာ ဟက်ဂါးဂိတ်ရဲ့အပြင်ဘက်နားကစပြီး မြို့ပြင်ဘက်ထွက်သွားတဲ့ လမ်းတလမ်းပဲ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အထီးကျန်ဖြစ်သွားတဲ့ ခံစားမှုဝင်လာတယ်။

"ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ ထိတ်လန့်ချောက်ချားမှုနဲ့ ကံကြမ္မာကိုပုံပြီး ဥပေက္ခာပြုမှုကြားမှာ သွားချည် ပြန်ချည်ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစိတ်ဟာ ခဏပါပဲ၊ ချက်ချင်းပဲ ပြန်ပြီးတည်ငြိမ်လာပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လုံခြုံမှုပိုပြီးရှိလာသလိုလို တောင် ခံစားလာရပြန်တယ်၊ ကျွန်တော် ဩစနာဘရပ် ကို သွားရင် အန္တရာယ် များလာနိုင်တယ်လို့ တွေးမိလာတယ်၊ အဲဒီမှာဆိုရင် ဟိုတုန်းက ခင်မင်ခဲ့တဲ့လူတွေက ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိကြမယ်မဟုတ်လား။

"ဟိုတယ်တွေကိုသွားရင် ကျွန်တော့်အပေါ် အာရုံစူးစိုက်လာမှာ ကျွန်တော် ကြောက်တယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ဟိုတယ်တွေ ရှောင်ခဲ့တယ်၊ ခရီးတခုအသွားမှာ လိုအပ်မယ်လို့ ယူဆရတဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း နည်းနည်းပါးပါးနဲ့ အပေါ့စား လက်ဆွဲသေတ္တာတလုံး ဝယ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ မီးရထားစီးတယ်။

"ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အခုချိန်ထိ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ ဆက်သွယ်မိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ် ဆိုတာ မသိသေးဘူး၊ ကံကိုယုံပြီး ပုံထားရတော့မှာပဲ၊ သူ့အနေနဲ့ သူ့မိသားစုဆီ ပြန်နေမလား၊ ဒါလဲ ကျွန်တော် အတိအကျမသိသေးဘူး၊ မိသားစုတွေက နာဇီပါတီရဲ့ ခေတ်နဲ့စနစ်ကို အခိုင်အမာ ယုံကြည်ထောက်ခံ နေကြတဲ့လူတွေဗျ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ သူ နောက်တယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြု ထားသလား၊ အဲဒါလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး။

"ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သတင်းစာတွေဖတ်ပြီးတဲ့နောက်မှာလဲ ကိုယ်ဖတ်ထားတာတွေ အပေါ်မှာ ယုံကြည်စိတ်ချပြီး အတည်ယူဖို့က မလွယ်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် နှိုင်းယှဉ်သုံးသပ်ကြည့်စရာ ဘာမှမရှိတော့ ပိုပြီးဆိုးတာပေါ့၊ ဂျာမနီနိုင်ငံမှာက ပြည်ပစာနယ်ဇင်း မှန်သမျှကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆင်ဆာလုပ်နေတယ် မဟုတ်လား။

"မန်းစတာရောက်တော့ စရိတ်စက သိပ်မကြီးတဲ့ အလယ်အလတ်

အဆင့်လောက် ဟိုတယ်တခုမှာ သွားတည်းတယ်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နေ့ခင်းဘက်ဆိုရင်တော့ ဟိုနားသည်နား ကပ်ကပ်ပြီး အိပ်လို့ရနိုင်ပေမယ့် ညပိုင်းမှာတော့ အဲသလိုအိပ်လို့က မဖြစ်နိုင်ဘူးမဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ဟိုတယ်မှာဝင်တည်းရတဲ့ စွန့်စားမှုတခုကို ပြုရတော့တာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟိုတယ်တခုမှာ ဝင်တည်းပြီဆိုရင်တော့ ဟိုတယ်က ပုလိပ်ဆီ သတင်းပို့ကြရတာချည်းပဲလေ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား မန်းစတာကို သိမှာပါ။ ရောက်ခဲ့ဖူးသေးလား”

“မန်းစတာအကြောင်း နည်းနည်းပါးပါးပဲ သိပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ “ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ အများကြီးရှိတဲ့ ရေးဟောင်းမြို့တမြို့ မဟုတ်လား၊ ဝက်စတာ ဖေးလီးယား စာချုပ် လက်မှတ်ထိုးခဲ့တဲ့မြို့လေ”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မန်းစတာနဲ့ ဩစနာဘတ်မှာ ၁၆၄၈ခုနှစ်က ချုပ်ခဲ့တဲ့ စာချုပ်ပေါ့၊ နှစ်သုံးဆယ်စစ်ပွဲ အပြီးမှာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ ကြတယ်လေ၊ အခုစာချုပ်ကတော့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ တည်တံ့မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူကပြောနိုင်မှာလဲ”

“ဒီပုံအတိုင်းသွားလို့ကတော့ ဘယ်မှာကြာကြာခံမလဲ၊ ဂျာမန်တွေ ပြင်သစ်ကိုတိုက်ရင် သီတင်းပတ် လေးပတ်ပဲကြာမယ်၊ အောင်ပွဲရသွားမှာပဲ”

ကျွန်တော်တို့ထံ စားပွဲထိုးတယောက် ရောက်လာသည်။ လူတွေအားလုံး ပြန်သွားကြပြီဖြစ်၍ ဆိုင်ပိတ်တော့မည်ဟု လာ၍သတိပေးခြင်းဖြစ်၏။

“အခုအချိန်ထိဖွင့်တဲ့ဆိုင် တခြားဘယ်နေရာမှာရှိသေးလဲ” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က မေးသည်။

လစ္စဘွန်းမြို့တွင် ညပိုင်းလှုပ်ရှားမှု များများစားစား မရှိဟု စားပွဲထိုးကဖြေသည်။ သို့သော်လည်း ချပ်ဝပ်ဇ်က သဒ္ဒါကြေးပေးလိုက်သည့်အခါ စားပွဲထိုးသည် အချိုးတမျိုး ပြောင်းသွားသည်။ အလွန်လျှို့ဝှက်ပြီး ဖွင့်ထားသည့် နေရာတနေရာကိုတော့ သူသိသည်ဟုပြောသည်။ ထိုနေရာသည် ရုရှားညကလပ်တခုဖြစ်သည်။ ‘အဆင့်အတန်းကတော့ သိပ်ကိုမြင့်တယ်’ ဟုလည်း သတင်းပေးသည်။

“ဒါဆိုရင် သူတို့က ငါတို့ကို ဝင်ခွင့်ပေးပါ့မလားကွာ” ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

“ဝင်ခွင့်ပေးမှာပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အဆင့်အတန်းမြင့်တယ်ဆိုတဲ့

စကားက အဲဒီကလပ် ကို သွားကြတဲ့အမျိုးသမီးတွေကို ပြောတာပါ၊ ဂျာမန်လူမျိုးတွေလဲ လာကြတယ်၊ လူမျိုးပေါင်းစုံ လာတဲ့ ကလပ်ခင်ဗျ"

“ဘယ်အချိန်ထိဖွင့်သလဲ”

“ဖောက်သည်ရှိနေသမျှ ဖွင့်ထားတာပဲ၊ အခုလိုညအချိန်ထိ ဖောက်သည်တွေ အမြဲရှိနေတာပဲ၊ အခုလောက်ဆို ဂျာမန်တွေအများကြီးရှိနေပြီ”

“ဘယ်လိုဂျာမန်မျိုးတွေလဲ”

“ဘယ်လိုဂျာမန်မျိုးဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဂျာမန်တွေပေါ့”

“ငွေပေါတဲ့ဂျာမန်တွေလား”

“ဟာ...ဒါပေါ့” ဟု ပြောကာ စာပွဲထိုးကရယ်သည်။ “ကလပ်က ဈေးမပေါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ညှို့ခံဖျော်ဖြေမှုက သိပ်ကောင်းတယ်၊ သူတို့ဆီရောက်ရင် မင်းနူရယ်လ်ကလွတ်လိုက်တာလို့သာ ပြော၊ ဒါဆိုရင် သူတို့ကို တခြားဘာတွေမှပြောနေစရာမလိုဘူး”

“ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင် တခြားဘာတွေပြောရသေးလဲ”

“မပြောရပါဘူး၊ တံခါးစောင့်က ကလပ်အသင်းဝင်ကတ်ပြားတို့ ဘာတို့ မေးတတ်တယ်၊ ဒါလဲ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်သဘောပါ”

“ကြားရတာတော့ အဆင်ပြေမယ့်ပုံပဲ”

ချပ်ဝပ်ဇ်က စားသောက်ခရှင်းပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လှေကားမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆင်းကာ လမ်းပေါ်ရောက်လာကြသည်။ အတွင်းဘက်မှ ညည်းညူသံများ၊ ဟောက်သံများနှင့် အသက်ရှူသံများ ကြားနေရသည်။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မရှိသော ဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသူများပေတည်း၊ လမ်းပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့၏ ခြေသံများသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

“မီးရောင်ကိုမြင်ရင် ခင်ဗျားမလန့်ဘူးလား” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်ကမေးသည်။

“လန့်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့မှာက အခုအချိန်ထိ အမှောင်ချထားတဲ့ ဥရောပနဲ့ ထိတွေ့နေကြ တုန်း မဟုတ်လား၊ တစုံတယောက် မေ့ပြီး မပိတ်မိခဲ့တာလို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက အမြဲထင်နေမိတယ်၊ ဒီမီးရောင်တွေကြောင့် လေယာဉ်ပျံတွေရောက်လာပြီး ဗုံးကြဲလိမ့်မယ်လို့လဲ စိတ်ကထင်နေတုန်းပဲ”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ရပ်လိုက်သည်။ “အလင်းရောင်ဟာ ဘုရားသခင်က

ကျွန်တော်တို့ကို ပေးထားတဲ့ လက်ဆောင်တခုပါ” ဟု ဝမ်းနည်းသံဖြင့်ပြောသည်။ “ဘာ့ကြောင့် ပေးထားသလဲဆိုတော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ တစုံတခုသောအရာဟာ ကျွန်တော်တို့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေလို့ပဲလို့ထင်တယ်၊ အခုကျတော့ ကျွန်တော်တို့ ပုန်းနေကြရတယ်၊ ဘာ့ကြောင့်လဲလို့ စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ တစုံတခုသော အရာကို သတ်ပစ်နေလို့ ဖြစ်မှာပဲ”

“ကျွန်တော် ပုံပြင်တခု မှတ်မိနေတယ်” ဟု ကျွန်တော်ကပြောသည်။ “ဘုရားသခင်က ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေကို မီးသုံးဖို့ မပေးခဲ့ဘူးတဲ့၊ နတ်ဘုရား ပရော်မီးသီးယပ်စ်က ခိုးလာတာတဲ့၊ ဒါကြောင့်လဲ ဘုရားသခင်က သူ့ကို ကျောက်တုံးကြီးတတုံးမှာ သံကြိုးနဲ့ချည်ပြီး လင်းတစာ ကျွေးခဲ့တာတဲ့၊ လင်းတတကောင်က သူ့အသည်းကိုစားသွားလို့ လူတွေမှာ အသည်းရောင်ရောဂါ ဖြစ်လာရတာတဲ့”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ကျွန်တော့်အား ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ “ကျွန်တော် ရယ်စရာ မပြောတော့ဘဲ နေလာတာကြာသွားပြီ၊ လူတွေအနေနဲ့ ရယ်စရာပြောပြီး ရယ်နိုင်လေလေ၊ အသက်အရွယ် နုပျိုလေပဲတဲ့”

“ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ တခုတော့ရှိတယ်”

“မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားနေတာနဲ့စာရင် အဲဒီလိုရယ်စရာတွေ ပြောနေရတာက မကောင်းဘူးလား”

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ အင်း… ခင်ဗျားအဝေးတနေရာဆီကို ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားနေ တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျွန်တော်မေ့သွားတယ်”

“ခင်ဗျားလဲ အဝေးတနေရာကို ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲမဟုတ်လား”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ခေါင်းခါသည်။ “ကျွန်တော် ထပ်ပြီးမကြိုးစားတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်ပြန်မှာ”

“ခင်ဗျားဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြင့် မေးမိသည်။ သူ ဂျာမနီကို ဒုတိယတခေါက် ထပ်၍ ပြန်လိမ့်မည်ဟူ၍တော့ ကျွန်တော်မထင်ဝံ့ပါ။

(၃)

ညကလပ်သည် ၁၉၁၇ ခုနှစ် တော်လှန်ရေးကြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဥရောပတလွှား၌ ရုရှားဖြူများ ဖွင့်လှစ်တည်ထောင် ခဲ့ကြသည့် ညကလပ်အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ စားပွဲထိုးများသည် မင်းဆွေမင်းမျိုး အနွယ်ဝင်များချည်းဖြစ်သည်။

ထိုအထဲတွင် ယခင်က ကိုယ်ရံတော်တပ်မှ အရာရှိများလည်း ပါကြသည်။ အစစအရာရာ ဈေးကတော့ ကြီးသည်။ ပြီးတော့ ညကလပ်မှ တာဝန်ရှိသူအားလုံးလိုလိုပင် ကြည်ကြည်လင်လင် ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိကြ။

ဤညကလပ်များ၌ တွေ့ရတတ်သည့် ထုံးစံအတိုင်း မီးရောင်များကို ခပ်မှိန်မှိန် ခပ်ဝါးဝါး ထွန်းထားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အပြင်အဆင်ကို သဘောကျသည်။ စားသောက်ဆိုင်မှ စားပွဲထိုး ပြောပြလိုက်သည့်အတိုင်း ကလပ်ထဲတွင် ဂျာမန်တွေ အများကြီးရှိသည်။ သူတို့ထဲတွင် ဂျာမန်သံရုံးမှ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဂျာမန်အလုပ်ရုံ စက်ရုံများမှ အလုပ်သမားများလည်းပါသည်။ သူတို့သည် သူလျှိုများ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်ဖို့ရှိပါသည်။

“ရုရှားတွေဟာ သူတို့အခြေချဖို့ နေရာတနေရာ ရလာအောင် အားထုတ်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ထက်ပိုပြီး အောင်မြင်ကြတယ်” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို တချက်မျှ ဝေ့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ “သူတို့အဖို့ အခုလိုလုပ်ပြီး နေထိုင်လာကြရတာ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ရှိသွားပြီ၊ ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ ကြာပြီလို့ဆိုရမယ်”

“ဒါပေါ့၊ သူတို့ဟာ ပထမဆုံး စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေပဲ” ဟု ကျွန်တော်ကပြောသည်။ “လူတွေက တော့ အခုထက်ထိ သူတို့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြတုန်းပဲ၊ သူတို့ကို အလုပ်လုပ်ခွင့်နဲ့ တရားဝင် စာရွက်စာတမ်းတွေလဲ ထုတ်ပေးခဲ့ကြတယ်၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေလဲ ထုတ်ပေးခဲ့ကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ ဖြစ်လာတဲ့အချိန်ကျတော့ ကမ္ဘာတလွှားကပေးနေတဲ့ ကရုဏာတရားဟာ အသုံးများလွန်းလို့ ကုန်ခန်းနေပြီ၊ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော်တို့ကို အနှောင့်အယှက်အဖြစ်၊ အဟန့်အတားအဖြစ် သူတို့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝါးစားမယ့် ခြတွေအဖြစ် မြင်လာကြတယ်။

“ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ ကြင်နာသနားတဲ့ စကားလုံးလေးတလုံး ပြောဖို့တောင် ဝန်လေးလာကြ တယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အလုပ်လုပ်ပိုင်ခွင့်လဲ မရကြဘူး၊ ဘဝရပ်တည်ဖို့လဲ အခွင့်အရေး မရတော့ဘူး၊

တရားဝင်စာရွက်စာတမ်းတွေ ရပိုင်ခွင့်လဲ မရှိကြတော့ဘူး”

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဤကလပ်ထဲ၌ ထိုင်မိသည့်အချိန်မှစ၍ စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသည်။ ပတ်ပတ်လည်မှ အလုံပိတ်ထား၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဂျာမန်တွေ အများအပြား ရှိနေ၍လည်း ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်။ သို့တည်းမဟုတ် အရေးတစုံတရာ ပေါ်ပေါက်လာ၍ ထွက်ပြေးမည်ဆိုပါက အပေါက်တပေါက်တည်းရှိရာ ထိုအပေါက်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် များစွာအလှမ်းဝေးနေ၍လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် ဘယ်နေရာကိုပဲရောက်ရောက် ထွက်ပေါက် ဝင်ပေါက်နှင့် အနီးဆုံးနေရာ၌ ရွေး၍ ထိုင်လေ့ရှိသည်။ ထိုအကျင့်ကို ကျင့်သုံးလာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ယခုတကြိမ်တွင်မူ ကျွန်တော် ထိုအကျင့်ကို မသုံးနိုင်။ ထို့ပြင်လည်း ယခု ထိုင်နေရသောနေရာသည် သင်္ဘောကို မမြင်ရ။ အခု ညကြီးမင်းကြီး သင်္ဘောထွက်သွားခဲ့သည် ရှိသော်...။ ဤအတွေးကလည်း ကျွန်တော့်စိတ်ကို လှုပ်ရှားအောင် ဖန်တီးပေးလျက်ရှိပါသည်။

ချပ်ဝပ်ဇ်သည် ကျွန်တော့်အား အကဲခတ်နေသည်။ ကျွန်တော့်အတွေးများကိုလည်း ရိပ်စားမိဟန် တူ၏။ သူသည် အိတ်ကပ်ထဲမှ သင်္ဘောလက်မှတ်နှစ်စောင်ကို ထုတ်ကာ ကျွန်တော့်ရှေ့၌ ချပေးသည်။

“လက်မှတ်တွေကို ခင်ဗျားယူချင်ယူထားပါ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်ထိန်းတယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်မှတ်တွေကိုယူပြီး အခုသွားချင်တယ်ဆိုရင်လဲ သွားပါ”

ကျွန်တော် ရှက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အပေါ် အထင်လွဲနေပြီ” ဟု ကျွန်တော်ကပြောသည်။ “ကျွန်တော့်မှာ အချိန်ရှိပါသေးတယ်၊ အချိန်က အများကြီး”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ဘာမှပြန်မပြောပါ။ ကျွန်တော့်အရိပ်အခြည်ကိုသာ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် က လက်မှတ်နှစ်စောင်ကို ကောက်ယူပြီး ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် မီးရထားတစီးနဲ့ ခရီးဆက်ဖို့ စီစဉ်လိုက်တယ်” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ဆက်ပြောသည်။ ဩစနာဘရပ်ကို ညနေခင်း စောစောစီးစီး ရောက်မယ့်ရထားကို စီးမယ်လို့ စီစဉ်တာပါ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကလဲ ကျွန်တော် နယ်စပ်ကိုဖြတ်နေပြီလို့ ထင်လာတယ်၊ အဲဒီအချိန်ထိ ကျွန်တော်တွေ့မြင်နေရသမျှလူတွေနဲ့ ဝတ္ထုအားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် မျက်နှာစိမ်းတွေ ချည်း ဖြစ်နေတုန်းပဲ၊

ကျွန်တော့်ရဲ့မွေးရပ်ဇာတိ ဒေသကလူတွေနဲ့ အရာဝတ္ထုတွေတောင်မှ မျက်နှာစိမ်းတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ မီးရထားဖြတ်သန်းလာနေတဲ့ ရွာတွေကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ ကျွန်တော် ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ဒီရွာတွေကို ရောက်ဖူးတယ်။

"ကျွန်တော် ဟယ်လင်နဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့ ပထမပတ်ထဲမှာပဲ အဲဒီရွာတွေဘက်ကို ရောက်ခဲ့သေး တယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီဘက်က တောင်ပိုင်းဒေသကို သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်၊ အိမ်တွေ ပန်းဥယျာဉ်တွေနဲ့ ဝေဝေဆာဆာဖြစ်နေတဲ့မြို့တမြို့ကို သိပ်ချစ်သလိုဖြစ်ခဲ့တာပါ။

"အဲဒီအချိန်ထိတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ရေရေရာရာ ခွဲခြားလို့မရဘူး၊ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့ အခုလိုကြောက်နေရတာလဲ၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေမှုကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး ကြည့်ချင်တဲ့စိတ်ကတော့ မရှိပါဘူး၊ အဲသလို အသေးစိတ် ခွဲခြားစိတ်ဖြာပြီး ကြည့်ရမှာကိုပဲ ကျွန်တော်ကြောက်နေတယ်၊ ရုတ်တရက် အသေးအဖွဲလေးတွေ ကစပြီး စကားပြောစ ပြုလာတယ်၊ အဲဒါလေးတွေက ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုနဲ့ တိုက်ရိုက် မပတ်သက်ပေမယ့် ဆက်စပ်မှုရှိနေတဲ့ အစိတ်အပိုင်းကလေးတွေပေါ့။

"တောပိုင်းဒေသကတော့ အပြောင်းအလဲ မရှိဘူး၊ အရင်အတိုင်းပဲ၊ နေဝင်ချိန် တိမ်တောက်နေတဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ အဆောက်အအုံတွေဟာ အပျက်အစီး မရှိသေးဘူး၊ မြစ်ရေပြင်ရဲ့ တလက်လက်ထနေတဲ့ အရောင်ကလဲ မိုးကောင်းကင်ဆီကို ရောင်ပြန်ဟပ်နေတယ်၊ ကျွန်တော် ဟိုတုန်းက ငါးမျှားထွက်ခဲ့တာတွေ၊ ထူးဆန်းတဲ့ မြေပြင်ပေါ်မှာ စွန့်စားရှာဖွေနေတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်နဲ့ သွားလာလှုပ်ရှား အဲ့တာတွေကို ပြန်ပြီးမြင်ယောင်နေမိတယ်။

ဟိုတုန်းက ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာကတော့ အများကြီးပဲ၊ အားလုံးကို အတိအကျတော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။

"စားကျက်မြက်ခင်းပြင်တွေပေါ်မှာ ဟိုတုန်းကလိုပဲ လိပ်ပြာတွေ၊ ပုစဉ်းတွေ နားချည်တခါ ပျံချည်တလှည့် လုပ်နေကြတာလဲ မြင်ရတယ်၊ တောင်ခါးပန်းတွေပေါ်က သစ်ပင်တွေရဲ့ ပန်းပွင့်ရိုင်းတွေကလဲ ဟိုတုန်းကလိုပဲ လက်ရာခြေရာ မပျက်သေးဘူး၊ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်း က မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ရတဲ့အတိုင်းပဲ။

"ရှုခင်းတွေရှေ့မှာ ဘာအတားအဆီး အနှောင့်အယှက်မှ မရှိတော့ မြင်နေရတဲ့ ရှုခင်းဟာ ပြက်ပြက်ထင်ထင် ရှိလှပါတယ်၊ လူတချို့ကိုလဲ မြင်ရတယ်၊

ယူနီဖောင်းဝတ်တွေတော့ အစအန တောင် မတွေ့ရဘူး၊ တောပိုင်းအလှဟာ မှောင်ရီပျိုးစ မှုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်ထဲကို ဖြည်းဖြည်းချင်း နစ်ဝင်နေတယ်၊ ဘူတာရုံပိုင်တွေရဲ့ ပန်းခြံကလေးတွေထဲမှာ ပွင့်ဖူးနေကြတဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေ၊ ဒေလီယာပန်းတွေနဲ့ နှင်းပန်းတွေကလဲ လှလိုက်တာ အလွန်ပဲ။

“သူတို့လဲ ဟိုတုန်းကအတိုင်းပါပဲ၊ သူတို့ကို ဖျက်ဆီးမယ့်အရာဆိုလို့ သူတို့မှာ ဘာတခုမှမရှိဘူး၊ သူတို့ပွင့်ဖူးနေကြပုံဟာ ပြင်သစ်ကပန်းတွေ ပွင့်နေသလိုပဲ၊ စားကျက်မြက်ခင်းပြင် ပေါ်က မြက်ပင်တွေကြားမှာ ရပ်ပြီး အစာစားနေကြတဲ့ နွားမတွေဟာလဲ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံရဲ့ စားကျက် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်က နွားမတွေနဲ့ ဘာမှမခြားနားပါဘူး၊ အညိုရောင်၊ အနက်ရောင်၊ အဖြူရောင် တွေပါ၊ သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှာ စကြာတံဆိပ်တွေလဲ မရှိပါဘူး။

“လယ်တဲတတဲပေါ်မှာနားပြီး ချိုးချိုးချောက်ချောက် မြည်သံပေးနေတဲ့ ငှက်ကျားတကောင်ကို ကျွန်တော်မြင်ရတယ်၊ ပျံလွှားငှက်တွေကလဲ ယာခင်းတွေအပေါ်ဘက်မှာ ပျံလိုက်ဝဲလိုက်နဲ့ ဟိုတုန်းက ပုံစံအတိုင်းပဲ၊ အမှန်တော့ လူတွေကသာ ပြောင်းလဲနေကြတာပါ၊ တခြားအရာတွေကတော့ မပြောင်းလဲပါဘူး၊ အဖြစ်မှန်ကို အဲဒီညကမှ ကျွန်တော်သတိထားမိတာပါ၊ သတိထားမိပြန် တော့လဲ ဘာ့ကြောင့် အဲ့သလိုဖြစ်ရတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်”

“ရထားတွဲထဲမှာ လူတွေ ပြည့်လာလိုက် လျော့သွားလိုက်နဲ့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်အတိုင်း ဖြစ်နေတယ်၊ အခုလို အချိန်နာရီမျိုးမှာ ယူနီဖောင်းဝတ်ဆိုလို့ ရထားပေါ်မှာ နည်းနည်းပါးပါးပဲ တွေ့ရတယ်၊ အများစုကတော့ အရပ်သားတွေပါ၊ သူတို့ပြောနေကြတဲ့စကားတွေကလဲ ကျွန်တော် ပြင်သစ်နဲ့ ဆွစ်ဇာလန်မှာ ကြားခဲ့ရတဲ့ စကားမျိုးတွေချည်းပဲ၊ ရာသီဥတုအကြောင်း၊ သီးနှံသိမ်းကြတဲ့ အကြောင်း၊ တနေ့တာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေအကြောင်းနဲ့ စစ်ကြီးဖြစ်လာမှာ ကြောက်တဲ့အကြောင်းတွေချည်းပါပဲ ။

“သူတို့လဲ စစ်ကိုကြောက်နေကြတာပဲ၊ ခြားနားမှုဆိုလို့ တခုပဲရှိတယ်၊ ဂျာမနီနိုင်ငံရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ရှိတဲ့လူတွေက ဒီစစ်ကို ဂျာမနီနိုင်ငံက လိုလားနေတာလို့ သိထားကြတယ်၊ ဒီမှာကတော့ တခြားနိုင်ငံတွေက ဂျာမနီနိုင်ငံကို စစ်မတိုက်တိုက်အောင် လုပ်နေကြတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်၊ ခြားနားမှုကတော့ အဲဒါပဲ၊ လူတိုင်းလောက်နီးပါးကတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးပဲ၊ ဒါကတော့ စစ်တခု မဖြစ်ပွားခင် လူတွေဟာ ဒီသဘောထား အမြဲတစေ ရှိနေကြတာပါ”

“မီးရထားရပ်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ လူတွေကြားကတိုးဝှေ့ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်၊ ဘူတာရုံက တော့ အချိုးမပြောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော်

နောက်ဆုံးမြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေအတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တခုတော့ ခြားနားသွားတယ်လို့ထင်တယ်၊ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘူတာရုံဟာ အရင်ထက် ငယ်သွားပြီး အရင်ကထက် ညစ်ပတ်သွားတယ်လို့ထင်တယ်။

“ကျွန်တော် ဘန်ဟော့ဖ်ပလက်ဇ်ဘူတာရုံထဲ ဝင်လာချိန်မှာ ကျွန်တော်စောစောက တွေးခဲ့သမျှ တွေ အားလုံး ပျောက်ပျက်ကုန်တယ်၊ အမှောင်ရိပ်တွေက ကျလာနေပြီ။ လေကလဲ စိုစွတ် ထိုင်းမှိုင်းနေတယ်၊ မိုးရွာပြီးစမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ အခြေအနေမျိုးပေါ့၊ ကျွန်တော့်ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မမြင်တော့ရဘူး၊ ကျွန်တော့်စိတ်တွေဟာ လှုပ်ရှားနေတယ်၊ အခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်ဟာ အန္တရာယ်စက်ကွင်းထဲ ရောက်တော့မယ်လို့ စိတ်ထဲကထင်နေတယ်၊ တချိန်တည်းမှာပဲ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအန္တရာယ်မှ ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး ဆိုတဲ့ ခံစားမှုကလဲ ဝင်လာနေတယ်။

“ကျွန်တော့်အဖြစ်က အကာအကွယ်ပေးထားတဲ့ မှန်ကြီးတချပ်အောက်မှာ ရောက်နေတဲ့လူနဲ့ တူနေပြီ၊ အချိန်မရွေး မှန်ချပ်ကြီးကွဲပြီး တစစီဖြစ်သွားမှာကို ကြောက်နေရတဲ့အဖြစ်မျိုးပဲ”

“ကျွန်တော် ဘူတာထဲပြန်ဝင်ပြီး မွန်းစတားအပြန်လက်မှတ်တစောင် ဝယ်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော် ဩစနာဘရပ်မှာ နေလို့ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး၊ အန္တရာယ်သိပ်များမယ်လို့ ယူဆရတယ်၊ ‘နောက်ဆုံး ရထားဘယ်အချိန်ထွက်မလဲ’ လို့ ကျွန်တော် လက်မှတ်ရောင်းတဲ့လူကို လှမ်းမေးတယ်။ ဝါဝင်းနေတဲ့ မီးရောင်အောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ လက်မှတ်ရောင်းသမားရဲ့ ထိပ်ပြောင်ကြီးဟာ တလက်လက် တောက်ပြောင်နေတယ်”

“ကိုးနာရီမိနစ်နှစ်ဆယ်မှာ တစီးထွက်မယ်၊ နောက်တစီးက ဆယ့်တစ်နာရီ ဆယ့်နှစ်မိနစ်မှာ ထွက်မယ်”

“ကျွန်တော် ပစ္စည်းအလိုအလျောက်ထွက်တဲ့ စက်တလုံးဆီကိုသွားတယ်၊ ပိုက်ဆံထည့်ပြီး ပလက်ဖောင်း လက်မှတ်တစောင် ဝယ်လိုက်တယ်၊ ရထားမလာခင် ပြဿနာတခုခုရှိလာလို့ ကျွန်တော် လစ်ပြေးရမယ့် အခြေအနေမျိုးနဲ့ ကြုံလာရင် လက်ထဲမှာ အဆင်သင့်ရှိဖို့ပါ၊ ကျွန်တော်တို့လိုလူစားတွေ အဖို့ကတော့ ဘူတာရုံပလက်ဖောင်းတွေဟာ အညံ့ဖျင်းဆုံး ပုန်းစရာ နေရာတွေပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ရွေးစရာလမ်းတွေကတော့ အများကြီးရှိပါတယ်၊ ထွက်စပြုနေတဲ့ ရထားပေါ်ကို ခုန်တက်၊ လက်မှတ်စစ်နဲ့တွေ့တော့ ရထားမှားစီးမိလို့ပါလို့ ရှင်းပြ၊ ရှေ့ဘူတာကျတော့ ပြန်ဆင်း၊ ဒါလဲ နည်းကောင်းတခုပဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ရင်းနှီးလာတဲ့

မိတ်ဆွေတယောက်ဆီ ဖုန်းဆက်မယ်လို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ဒီလူဟာ လက်ရှိခေတ်ကို ထောက်ခံတဲ့ လူတယောက်ပဲ၊ တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်လို့ သူ့လေသံကိုနားထောင်ရင် သူဟာ ကျွန်တော့်ကို ကူညီနိုင်မယ့် အခြေအနေ ရှိ မရှိ ခန့်မှန်းလို့ရနိုင်တယ်”

“ကျွန်တော့်မိန်းမဆီ တိုက်ရိုက်ဖုန်းဆက်ရမှာတော့ ကျွန်တော်ကြောက်တယ်၊ ဘာ့ကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူတယောက်တည်းပဲ နေသလား၊ အဖော်ရှိနေပြီလားဆိုတာ ကျွန်တော်မသိသေးဘူး။

“ကျွန်တော်ဟာ မှန်ကာ တယ်လီဖုန်းရုံထဲမှာ တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်ကို ရှေ့မှာချပြီး ရပ်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်နှလုံးခုန်သံဟာ သိပ်မြန်နေတယ်၊ ကျယ်လဲ သိပ်ကျယ်နေမယ်လို့ ထင်တယ်၊ စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်နားတွေက ပြန်ကြားနေရတယ်လို့ ထင်မိတယ်၊ ဘေးကလူတွေများ ကြားသွားမှဖြင့်ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်တောင်မှ ဝင်နေမိတယ်၊ လမ်းသွားလမ်းလာတွေက ကျွန်တော့်ကိုမြင်ရင် မှတ်မိသွားမှာစိုးလို့ မျက်နှာကိုငုံ့ထားရတယ်”

“ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းစာအုပ်ကို လှန်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမရဲ့နာမည်ကို တွေ့တယ်၊ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကလဲ အရင်နံပါတ်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လိပ်စာကတော့ ပြောင်းနေတယ်၊ အရင်က ‘ရစ္စပူလာပလာဇာ’ လို့ခေါ်တဲ့နေရာကို အခု ‘ဟစ်တလာပလာဇာ’ လို့ ပြောင်းထားတယ်”

“ကျွန်တော် လိပ်စာကိုမြင်လိုက်တဲ့ တခဏမှာပဲ တယ်လီဖုန်းရုံထဲက မီးရောင်ဟာ အဆပေါင်း တရာလောက် ပိုလင်းလာတယ်လို့ ထင်လိုက်မိတယ်၊ ကျွန်တော် အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် တယ်၊ အပြင်မှာတော့ မှောင်မည်းနေတာပဲ၊ ချက်ချင်းပဲ စိတ်ထဲမှာ တမျိုးဖြစ်သွားတယ်၊ ဘေးပတ်ပတ်လည်က အမှောင်ထုကြားမှာ အင်မတန် လင်းနေတယ်၊ တယ်လီဖုန်းရုံထဲ ရပ်နေရတာ စိတ်မလုံတော့ဘူး၊ တအားကိုကြောက်လာတယ်”

“ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းရုံထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့တယ်၊ မှောင်တဝက်ဖြစ်နေတဲ့ ဘူတာရုံကို ဖြတ်လာခဲ့တယ်၊ မီးရထားတစီး နှစ်စီး ဆိုက်သွားခဲ့ပုံပေါ်တယ်၊ ခရီးသည်တွေ လှေကားက တက်လာနေကြတာ တွေ့နေရတယ်၊ အက်စ်အက်စ် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင် တယောက်ဟာ လူအုပ်ကြားက ကျွန်တော့်ဘက်ကို လျှောက်လာနေတယ်။

“ကျွန်တော် မပြေးပါဘူး၊ သူ တခြားလူတယောက်ကို လိုက်ရှာတာလဲဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်မှာ လာရပ်ပြီး မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ပြောတယ်၊ ‘မီးတတို့လောက်’ တဲ့”

‘မီးတတို့’ လို့ ကျွန်တော်က သံယောင်လိုက်ပြီး ရေရွတ်လိုက်မိတယ်၊ ပြီးတော့မှ ကပျာကယာ ဆက်ပြောလိုက်မိတယ်။

“ရှိပါတယ်၊ မီးခြစ်ရှိပါတယ်”

“ကျွန်တော် အိတ်ကပ်ထဲနှိုက်ပြီး မီးခြစ်ကိုရှာတယ်”

“ဘာကြောင့် မီးခြစ်ရှာနေရတာလဲ”လို့ အက်စ်အက်စ်အဖွဲ့ဝင်က အံ့အားသင့်ပြီး လှမ်းမေးတယ်၊ “ခင်ဗျားစီးကရက်မှာ မီးရှိနေသားပဲ” လို့လဲပြောတယ်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကိုယ်ဆေးလိပ်သောက်နေတာကို လုံးဝသတိမထားမိဘူး၊ ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ထဲက စီးကရက် လှမ်းပေးလိုက်တယ်၊ သူက စီးကရက်တိုကိုယူပြီး မီးတို့တယ်၊ “ခင်ဗျားသောက်နေတာ ဘာစီးကရက်လဲ” လို့မေးတယ်။ “ဆေးပြင်းလိပ်နံ့ ရနေတယ်”တဲ့။

“ကျွန်တော့်စီးကရက်က ပြင်သစ်စီးကရက်၊ နယ်စပ်မဖြတ်ခင် နည်းနည်းပါးပါး ဝယ်လာခဲ့တာ၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတယောက်က ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ပါ” လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။

“ပြင်သစ်စီးကရက်ပါ၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ပြင်သစ်က ဝယ်လာတာ၊ သိပ်ပြင်းတယ်”

အက်စ်အက်စ်က ရယ်တယ်၊ “လူတော်တွေဟာ ဆေးလိပ်ဖြတ်သင့်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာလိုပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်က သိပ်တော့မလွယ်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် အခုလိုအချိန်ကာလမှာ ပိုပြီးခက်တယ်” တဲ့၊ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို အလေးပြုပြီး ထွက်သွားတယ်။

ချပ်ဝပ်ဇ်က ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးက သိပ်ပြီးအသက်မပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့စကားကို ဆက်ပြော သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ အခုချိန်ထိ ကိုယ်သွားလိုရာကို သွားနိုင်ခွင့်ရှိနေတဲ့ လူသားတယောက်ဆိုတော့ အမြဲသွားလာနေတာပဲ၊ အဲဒီအခါမှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်စရာတွေ ရင်ဆိုင်ရပြီး ကြောက်စိတ်ဝင်လာလေ့ ရှိတယ်၊ ကြောက်စိတ်နဲ့ပတ်သက်လို့ စာရေးဆရာတွေ ရေးလေ့ရှိတဲ့ အရေးအသားတွေအပေါ်မှာ ကျွန်တော် သံသယဝင်လေ့ရှိတယ်” “ကြောက်လာရင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးဟာရပ်သလို ဖြစ်သွားတယ်တဲ့၊ ရှိရှိသမျှအကြောတွေဟာ မလှုပ်ရှားနိုင်လောက်အောင် ဆိုင်းသွားတယ်တဲ့၊ သူ့ကျောရိုးတလျှောက်လုံးလဲ

အေးစိမ့်နေတယ်တဲ့၊ တကိုယ်လုံးမှာလဲ ဇောချွေးတွေ ပြန်နေတတ်တယ်တဲ့။

“အရေးအသားတွေကို စာရေးဆရာတိုင်း ရေးလေ့ရှိတယ်၊ ဆန်းသစ်တဲ့ အတွေးအခေါ်ဟာ မပါသလိုပဲ၊ သုံးထားတဲ့စကားလုံးတွေကလဲ ဖန်တရာတေ စကားလုံးတွေ ဖြစ်လာတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်ထင်တဲ့အတိုင်း ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်ပေမပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မှန်တော့ မှန်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့်မှာ ကြောက်စိတ် ဝင်လာပြီဆိုရင် သူတို့ရေးထားတဲ့အတိုင်း အတိအကျကို ခံစားရတာ”

ထိုအခိုက်တွင် စားပွဲထိုးတယောက် ကျွန်တော်တို့စားပွဲဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ “လူကြီးမင်းတို့ အဖော်ကလေးဘာလေး မရချင်ကြဘူးလား” ဟုမေးသည်။

“ဟင့်အင်း.. မလိုချင်ဘူး”

စားပွဲထိုးက ကျွန်တော့်အားငုံ့ကြည့်သည်။

“ဟင့်အင်းဆိုတဲ့စကား မပြောခင် ဟောဟိုကောင်တာမှာ ရပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို တဆိတ် အကဲခတ်ပါဦး” ဟုပြောသည်။

ကျွန်တော်က လှမ်းကြည့်သည်။ တယောက်က အတော်ကလေး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှပ တောင့်တင်းသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံမှာ အပျံစားများဖြစ်၏။ မျက်နှာများကို တော့ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။

“ဟင့်အင်း၊ မလိုချင်ဘူး”ဟု ကျွန်တော်ကထပ်ပြောသည်။

“သန့်ပါတယ်၊ အမျိုးကောင်းတွေပါ” ဟု စားပွဲထိုးက ထပ်ပြောသည်။ “ဟို ညာဘက်က အမျိုးသမီးဆိုရင် ဂျာမန်မတယောက်ပါ”

“မင့်ကို သူကလွှတ်လိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု စားပွဲထိုးက ပြန်ပြောပြီး ပြုံးသည်။ “ကျွန်တော့်စိတ်ကူးနဲ့ကျွန်တော် လာမေးတာပါ”

“အေး… ဟုတ်ပြီ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို မေ့ပစ်လိုက်တော့၊ တို့အတွက် စားစရာ တခုခုယူခဲ့”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်သည်။ “စားပွဲထိုးက ဘာလာပြောတာလဲ၊ သူက ဘာလိုချင်လို့တဲ့လဲ” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို မာတာဟာရီရဲ့မြေးမနဲ့ပူးပြီး ကြိုးချည်ပေးဖို့ လာပြောတာ၊ ခင်ဗျား သူ့ကို ဘောက်ဆူးတွေ အများကြီးပေးထားပြီထင်တယ်”

“ကျွန်တော် အခုထက်ထိ တပြားမှ မပေးသေးဘူး၊ သူတို့ကို သူလျှိုလို့ ခင်ဗျားထင်သလား”

“ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဂျာမန်မတွေလား”

“တယောက်က ဂျာမန်မလို့ စားပွဲထိုးပြောသွားတာပဲ”

“ပြည်ပရောက်နေတဲ့ ဂျာမန်တွေကို ဂျာမနီပြန်အောင် ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းဖို့များ ဒီကောင်မကို လွှတ်ထားသလားဗျာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်မထင်ဘူး၊ ခင်ဗျားပြောတာမျိုးက ရုရှားဘက်မှာ လွှတ်ထားတာ များတယ်”

စားပွဲထိုးသည် ကျွန်တော်မှာလိုက်သည့် စားစရာပန်းကန်လေးကို ယူလာပြီး စားပွဲပေါ် ချပေးသည်။ ကျွန်တော် သောက်ထားသည့် ဝိုင်သည် ငယ်ထိပ်သို့ရောက်နေပြီ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သတိလက်လွှတ် မဖြစ်အောင် ထိန်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

“ခင်ဗျား ဘာမှမစားတော့ဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က ချပ်ဝပ်ဇ်အား မေးပါသည်။

ချပ်ဝပ်ဇ်က ခေါင်းခါသည်။ ကျွန်တော့်စကားကို စိတ်ဝင်စားပုံမရ၊ သူ့အတွေးနှင့်သူ ငိုင်နေသည်။ ထို့နောက် ပြောလက်စ စကားကို ဆက်သည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီစီးကရက်တွေက အနှောင့်အယှက် ပေးလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝမထင်ခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ ခွကျနေတယ်၊ ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေကို ပြန်စစ်ကြည့်တယ်၊ ကျွန်တော့် မီးခြစ်ဘူးအားလုံးဟာ ပြင်သစ်မီးခြစ်တွေချည်းပဲ၊ စီးကရက်အကျန်တွေနဲ့ မီးခြစ်ဘူးအားလုံးကို ကျွန်တော်လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဂျာမန်စီးကရက်နဲ့ မီးခြစ်ပြန်ဝယ်လိုက်တယ်”

“နောက်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ထဲမှာ ရိုက်ထားတဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံ အဝင်တံဆိပ်နဲ့ ဝင်ခွင့်ကို သတိရလိုက်မိတယ်၊ အကယ်၍ မေးမြန်းလာခဲ့သည်ရှိသော် ပြင်သစ်စီးကရက်အတွက် ပူစရာ ဘာရှိသလဲ၊ အခက်အခဲဖြစ်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး၊ ကြောက်စိတ်ကြောင့် တကိုယ်လုံး ချွေးတွေနဲ့ ရွှဲနေတယ်၊ အခြေအမြစ်မရှိဘဲ ကြောက်စိတ်ဝင်မိတဲ့အတွက်

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရမ်းဒေါသဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းရုံဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့တယ်"

“ဒီတခါကျတော့ ကျွန်တော်စောင့်နေရပြီ၊ ရင်ဘတ်မှာ ပါတီတံဆိပ်အကြီးကြီး တပ်ထားတဲ့ မိန်းမတယောက် တယ်လီဖုန်းဆက်နေတယ်၊ နံပါတ်နှစ်ခုတောင် ဆက်နေတာ၊ အမိန့်တွေ ပေးနေတာ ကြားရတယ်၊ တတိယနံပါတ်ကတော့ ပြန်မထူးဘူး၊ သူထွက်လာတယ်၊ သိပ်ပြီး အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ ဂိုက်မျိုး ဖမ်းထာတယ်၊ အမယ်... ဒေါသလဲကြီးလာတယ်”

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုလှည့်တယ်၊ တဖက်က အဖြေပေးသံက မိန်းမတယောက် ရဲ့အသံ၊ “ကျွန်တော် ဒေါက်တာမာတင်နဲ့ စကားပြောပါရစေ” လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့် လေသံက ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ခပ်ရိုင်းရိုင်းဖြစ်နေတာ သတိထားလိုက်မိတယ်။

“အခု စကားပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ” လို့ တဖက်က ပြန်မေးတယ်။

“ကျွန်တော် ဒေါက်တာမာတင်ရဲ့ မိတ်ဆွေတယောက်ပါ” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်၊

“ကျွန်တော့်နာမည်ကိုတော့ မပေးနိုင်ဘူး၊ မိန်းမသံက ဒေါက်တာမာတင်ရဲ့မိန်းမ၊ သို့မဟုတ် အိမ်စေ တယောက်ယောက်တော့ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ယုံကြည်စိတ်ချလို့က မဖြစ်ဘူး”

“ရှင့်နာမည်ပြောပါ” တဲ့၊ တဖက်က မိန်းမရဲ့အသံ။

“ကျွန်တော် ဒေါက်တာမာတင်ရဲ့ မိတ်ဆွေတယောက်ပါ၊ သူ့ကိုပြောပြပါ၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတခု ရှိနေပါတယ်လို့”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ရှင့်နာမည်မပြောရင် ကျွန်မပြောမပေးနိုင်ဘူး” တဲ့။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ခြွင်းချက်တခုတော့ ထားပါဗျာ” လို့ ကျွန်တော်က မေတ္တာရပ်ခံတယ်၊

“ဒေါက်တာမာတင်ဟာ ကျွန်တော့်ဖုန်းအဆက်ကို မျှော်နေမှာသေချာပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ ရှင့်နာမည်ကို ပြောနိုင်ရမှာပေါ့”

ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ခေါင်းကုပ်မိတယ်၊ တဖက်က တယ်လီဖုန်း ပြန်ချသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

လေတဝူးဝူးတိုက်နေတဲ့ ဘူတာရုံထဲမှာ ကျွန်တော်ရပ်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ပထမဆုံး လှုပ်ရှားမှု ကတော့ မှားသွားပြီ၊ နောက်ထပ် ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ ကျွန်တော် မသိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ဟယ်လင်ကို တိုက်ရိုက်ခေါ်ရင် ကောင်းမလား၊ သူ့မိသားစုထဲက တဦးဦးကများ ကျွန်တော့်အသံကို မှတ်မိသွားလေမလား၊ ဒီအလုပ်ကတော့ စွန့်စားရမယ့်အလုပ်ပဲ။

ကျွန်တော် နာမည်တမျိုး လွှဲပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နာမည်ပေးမလဲ၊ ဒေါက်တာမာတင် ရိပ်မိနိုင်မယ့် တခြားနာမည်ကို လောလောဆယ် လုံးဝစဉ်းစားလို့မရဘူး၊ ကျွန်တော် တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေတယ်၊ နောက်တော့ စိတ်ကူးတခု ဖြုန်းခနဲ ဝင်လာတယ်၊ ဒေါက်တာမာတင်ကို ထပ်ခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်မိန်းမရဲ့အစ်ကိုနာမည်ကို ဘာ့ကြောင့်မပြောနိုင် ရမလဲ၊ မာတင်က သူ့ကို ကောင်းကောင်းသိနေတာပဲ။

ကျွန်တော် ဖုန်းထပ်ဆက်လိုက်တော့ စောစောကမိန်းမအသံပဲ၊ ‘ဂျော့ဂျာဂျင်းစ် စကားပြောနေ တယ်၊ ဒေါက်တာမာတင်ကိုခေါ်ပေးပါ” လို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်တယ်။

“အခုပြောနေတာ စောစောကဆက်တဲ့လူပဲ မဟုတ်လား”

“အခုပြောနေတာ ဂျာဂင်းစ်ပါ၊ ဒေါက်တာမာတင်နဲ့ အခုချက်ချင်း စကားပြောချင်ပါတယ်”

“ပြောရပါစေမယ်” လို့ တဖက်ကပြောတယ်၊ “ခဏစောင့်ပါ”

နောက်ဆုံးမှာတော့ တဖက်က “ဒေါက်တာမာတင် စကားပြောနေပါတယ်” ဆိုတဲ့အသံကို ကြားရ တယ်၊ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်လည်ချောင်းဟာ နင်ဆို့ဆို့ ဖြစ်နေတယ်။

“ရုဒေါ့ဖ်” လို့ ကျွန်တော်က ခပ်တိုးတိုးပြောတယ်။

“ဘာပြောတယ်၊ နားမလည်ဘူး၊ ထပ်ပြောပါဦး”

“ရုဒေါ့ဖ်” လို့ထပ်ပြောတယ်၊"

“အခုစကားပြောနေတာ ဟယ်လင်ဂျာဂင်းစ်ရဲ့ ဆွေမျိုးတယောက် ပါ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားပြောနေတာကို နားမလည်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဂျာဂင်းစ်လား”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုယ်စားခေါ်နေတာပါ၊ ဟယ်လင်ဂျာဂင်းစ်အတွက် ခေါ်တာပါ၊ အခုလောက် ပြောရင် ခင်ဗျားနားလည်ပြီထင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ဘာမှနားမလည်ဘူး” လို့ တဖက်လူက စိတ်မရှည်တော့တဲ့အသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။ “ကျွန်တော် လူနာတယောက်ကိုကြည့်နေတုန်း...”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆေးခန်းကို လာနိုင်မလား ရှဒေါ့ဖ်၊ ခင်ဗျား သိပ်အလုပ်များနေသလား”

“ခင်ဗျား ဘာပြောချင်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သိတောင်မှမသိဘူး၊ ခင်ဗျားက...”

ရုက်ဘားဟင်းလေလို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။

“ရုတ်တရက် ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က ရက်အင်ဒီးယန်းလုပ်တမ်း ကစားကြတုန်းက သတိရလာတယ်။ ကားလ်မေရဲ့ဝတ္ထုတွေထဲက နာမည်တွေပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဆယ့်နှစ်နှစ်သား လောက်တုန်းက ကြိုက်ခဲ့တဲ့ နာမည်တွေပဲ၊ တခဏတော့ တဖက်က ငြိမ်နေတယ်၊ နောက်တော့ မာတင်က အသံပျော့ပျော့နဲ့ ပြောတယ်၊ အဲဒါဘာလဲတဲ့။

‘ဝင်နက်တူး’ လို့ ကျွန်တော်ကဖြေတယ်၊ “ခင်ဗျားနာမည်ဟောင်းတွေကို မေ့သွားပြီလား၊ ဘာ့ကြောင့် မေ့သွားရတာလဲ၊ အဲဒီဟာတွေက ဖျူးရားကြီး (အာဏာရှင်ကြီး) သိပ်ကြိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေပဲ”

“အင်း... ဟုတ်ပါတယ်” လို့ သူကပြောတယ်၊ ‘ဝင်နက်တူး’ လို့ မာတင်ကထပ်ပြီး ရေရွတ်တယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဝင်နက်တူး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့မတွေ့လို့မဖြစ်ဘူး”

“ကျွန်တော် နားမလည်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျား အခုဘယ်ကနေပြီး စကားပြောနေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီရောက်နေတယ်၊ ဩစနာဘရပ်မှာလေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာတွေ့နိုင်မလဲ”

“ကျွန်တော် လူနာနဲ့ စကားပြောနေတယ်” လို့ မာတင်ကပြောတယ်။

“ကျွန်တော် ဖျားနေတယ်၊ ကျွန်တော်လာပြီးပြချင်တယ်”

“အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲဗျာ” လို့ မာတင်ကပြောတယ်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားဖျားနေတယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်တော့်ဆီလာပြပေါ့၊

ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်နေ ရတာလဲ”

“ဘယ်အချိန်လာရမလဲ”

“အကောင်းဆုံးအချိန်က ခုနစ်နာရီခွဲပဲ၊ ခုနစ်နာရီခွဲ ဒီထက်စောလို့တော့ မဖြစ်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် ခုနစ်နာရီခွဲ အရောက်လာမယ်”

“ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်တယ်၊ တကိုယ်လုံး ချွေးတွေနဲ့နစ်နေတယ်၊ တယ်လီဖုန်း ရုံထဲက ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ ထွက်လာခဲ့တယ်၊ လတခြမ်းပဲ့ဟာ တိမ်တွေကြားက ထွက်လာနေ တယ်၊ တပတ်လောက်အတွင်းမှာ လ,ဟာ ပြည့်လာတော့မယ်၊ နယ်စပ်ဖြတ်ကူးဖို့ အချိန်ကောင်း ပဲ၊ ကျွန်တော် နာရီကိုကြည့်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်တော့ရှိသေးတယ်”

“လတ်တလောတော့ ဘူတာထဲကထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဘူတာထဲမှာရှိနေတဲ့ လူတွေ ဟာ အမြဲတမ်းလိုလို သံသယဝင်တတ်ကြတယ်မဟုတ်လား ကျွန်တော်ဟာ အမှောင်မိုက်ဆုံးနဲ့ လူသွားလူလာ အနည်းဆုံးလမ်းထဲ ဝင်လာခဲ့တယ်၊ ဒီလမ်းက ရှေးဟောင်းခံတပ်တွေဘက် သွားတဲ့လမ်းပဲ”

“ခံတပ်ဟောင်းနေရာဟာ တပိုင်းက မြေပြန့်၊ သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးတွေ ဖုံးနေတယ်၊ ကျန်တပိုင်း က မြစ်ကမ်းပါးတလျှောက်မှာ တည်ဆောက်ထားတာ။ အမြင့်ပိုင်းကျတယ်။ ခံတပ်ရဲ့ အပေါ်ပိုင်း ကနေကြည့်ရင် မြစ်ပြင်ရဲ့တဖက်မှာရှိနေတဲ့ မြို့တွင်းအဆောက်အအုံ ခေါင်မိုးတွေကို မြင်နေရ တယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရဲ့ ပြာသာဒ် စုလစ်မွမ်းချွန်တွေဟာ လရောင်အောက်မှာ ဝင်းလက်နေ ကြတယ်”

“ဒီရှုခင်းကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းမှတ်မိတာပေါ့၊ ဒီရှုခင်းပုံနဲ့ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေထားတဲ့ ပို့စကတ်ပုံတွေဟာ ထောင်ပေါင်းများစွာ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား၊ မြစ်ပြင်ဆီက ရေနံ့နဲ့ သစ်ပင် တွေဆီက အနံ့တွေဟာ ရောနှောပေါင်းစပ် လေနဲ့အတူ လိုက်လာနေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအနံ့ကိုလဲ ဘယ်မေ့မလဲ။ ကိုယ်ရှူရှိုက်နေကျ အနံ့တွေပဲ မဟုတ်လား”

“သစ်ပင်တွေကြားမှာ ခုံတန်းလျားတွေချထားတယ်၊ အဲဒီခုံတန်းလျားတွေပေါ်မှာတော့ ချစ်သူ စုံတွဲတွေ ထိုင်နေကြတာ မြင်ရတယ်။ အဲဒီနေရာတွေဟာ မြစ်ပြင်နဲ့ မြို့ရှုခင်းကို မြင်နေရတဲ့ နေရာတွေပေါ့။ ကျွန်တော် လူလွတ်တဲ့ ခုံတန်းတလုံးပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ မာတင်ဆီ မသွားခင် အချိန်

နာရီဝက်လောက် ဖြုန်းဖို့ လိုနေသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးဆီက ခေါင်းလောင်းထိုးသံတွေ ဖြုန်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာတယ်၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားတဲ့အထိ လန့်သွားမိသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်က မမြင်နိုင်တဲ့ တင်းနစ်ကစားပွဲတပွဲကို ကြည့်ရှု အကဲဖြတ်နေရတဲ့ လူတယောက်နဲ့ တူနေပြီ”

“ကစားသမား ပြိုင်ဖက်နှစ်ယောက် ရှိကြတဲ့အထဲမှာ တယောက်က ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး သိနေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့အတ္တဟောင်းပေါ့။ သူကတော့ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ကြောက်လန့်နေတယ်။ သူ့အခြေအနေကို မစဉ်းစားရဲတဲ့ အနေအထားမှာ ရှိနေတယ်။ ကျန်တဦးကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့အတ္တသစ်ပေါ့၊ သူကတော့ ရဲရင့်တယ်။ သူ့မှာ တခြားရွေးစရာ လမ်းမရှိတော့တဲ့အတွက် အသက်တောင် စွန့်လွှတ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ ပြိုင်ပွဲတပွဲပဲ”

“လူတကိုယ်တည်းမှာ နှစ်စိတ် သုံးစိတ်ဖြစ်ပြီး အမြင်အကြား အမျိုးမျိုးနဲ့ ကြုံနေရတဲ့ စကီဇိုရဲနီးယား အရူးပြိုင်ပွဲတပွဲနဲ့ တူနေတယ်၊ ဘေးကကြည့်ပြီး အကဲဖြတ်နေသူကတော့ အတ္တသစ်က နိုင်လိမ့်မယ်လို့ နှလုံးသားထဲက ကျိတ်ပြီး မျှော်လင့်နေတဲ့ အကဲဖြတ်တယောက် ဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ မိန်းမတယောက် လာထိုင်တယ်၊ သူ ဘာလိုချင်နေတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ အရိုင်းတွေခေတ်မှာ ဒီကိစ္စမျိုးကိုတောင်မှ စစ်အသွင်ပေါက်အောင် လုပ်ထားလေမလား၊ အဲဒါလဲ ကျွန်တော် အတိအကျ မသိဘူး"

“ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်မချရဲဘူး၊ ထိုင်နေရာကထပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်နောက်က မိန်းမရဲ့ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ သူ့ရယ်သံက တမျိုးပဲ။ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုလဲ ပါတယ်။ သရော်ချင်တဲ့သဘောလဲရှိတယ်။ ပြီးတော့ သနားကရုဏာ မကင်းကြောင်းကိုလဲ ဖော်ပြနေတယ်၊ ဩစနာဘရပ်က အမည်မသိ မိန်းမရဲ့ရယ်သံကို ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရမယ်မထင်ဘူး”

(၄)

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ ပြတင်းပေါက်နားက စင်ပေါ်မှာ ပန်းအိုးတလုံး ရှိတယ်။ ပန်းအိုးထဲက အရွက်ရှည်ရှည် ဖားဖားကြီးတွေဟာ ဘေးဘက်ကို ထွက်ကျနေကြတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာတော့ မဂ္ဂဇင်းတွေ တင်ထားတယ်။ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပါတီက အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ပုံတွေ၊ နာဇီစစ်သားတွေနဲ့ ဟစ်တလာလူငယ်တပ်ဖွဲ့ ပုံတွေကို ဝေဝေဆာဆာ တခမ်းတနား ဖော်ပြထားတယ်”

“အမြန်လျှောက်လာတဲ့ ခြေသံတွေကြားလိုက်ရတယ်၊ တံခါးဝမှာ မာတင် ရပ်နေတာ မြင်ရတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေရာက မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး မျက်လုံးတွေ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်နေတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲက မီးရောင်က မှုန်ဝါးဝါးရယ်၊ ပထမတော့ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူး။ ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းမွေးကြောင့် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ”

“ကျွန်တော်ပါ ရုဒေါ့ဖ်” လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ “ဂျိုးဆက်လေ”

“သူက စကားတိုးတိုးပြောဖို့ အမူအရာနဲ့ပြတယ်၊ ခင်ဗျားဘယ်ကလာတာလဲ” လို့ တိုးတိုး မေးတယ်။

“ကျွန်တော်က ပခုံးကိုတွန့်လိုက်တယ်၊ ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲလို့ တွေးတယ်၊ ကျွန်တော် အခု ဒီကိုရောက်လာတယ်။ ခင်ဗျားကူညီမှဖြစ်မှာ၊ တတ်အားသရွေ့ ကူညီပါ” လို့ပဲ ပြန်ပြောလိုက် တယ်။

သူက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်တယ်၊ အလွန်မွဲနေတဲ့ မျက်စိတွေဟာ ငါးပုံးထဲက ငါးတကောင်ရဲ့ မျက်စိတွေနဲ့တူနေတယ်။

“ခင်ဗျား ဒီကိုလာဖို့ ခွင့်ပြုချက် ရှိသလား”

“ကိုယ့်ခွင့်ပြုချက်နဲ့ကိုယ်လာခဲ့တာပဲ”

“ခင်ဗျား နယ်စပ်ကို ဘယ်လိုဖြတ်ကူးလာခဲ့သလဲ”

“အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဟယ်လင်နဲ့တွေ့ဖို့လာတာ”

“သူ ကျွန်တော့်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ကြည့်နေတယ်”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားအခုလာတာ အဲဒီကိစ္စပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်” လို့ ကျွန်တော်ကဖြေတယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ ချက်ချင်းပဲ တည်ငြိမ် အေးဆေးသွားတယ်၊ ကျွန်တော် တယောက်တည်း ဖြစ်နေကတော့ လူက အမြဲတမ်း တုန်နေတယ်၊ အခုတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ လုံးဝ ပျောက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော့်ပြဿနာက တခြား မဟုတ်တော့ဘူး၊ စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကို တည်ငြိမ်သွားအောင် လုပ်ပေးဖို့ပဲ။

“ဟယ်လင်နဲ့ တွေ့ဖို့ဟုတ်လား” လို့ သူကထပ်မေးတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟယ်လင်နဲ့တွေ့ မလို့၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုကူညီမှဖြစ်မယ်”

“ဘုရား ဘုရား”

“သူ သေပြီလား”

“ဟင့်အင်း၊ မသေပါဘူး”

“ဘာလဲ၊ မြို့ထဲမှာ မရှိတော့ဘူးလား”

“ရှိပါတယ်၊ သူရောက်လာတာ အနည်းဆုံး တပတ်လောက်တော့ရှိပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာစကားပြောလို့ဖြစ်မလား” လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

မာတင်က ခေါင်းညိတ်တယ်၊ “ကျွန်တော့်ဧည့်ကြိုအမျိုးသမီးကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ပြီ၊ တကယ်လို့ လူနာတွေ ထပ်လာရင်လဲ ပြန်လွှတ်လို့ရတယ်၊ ခင်ဗျားကို အိမ်တော့ ခေါ်မသွားနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျနေပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကကျတာ၊ ခင်ဗျား သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် သူပြောတာကို နားလည်ပါတယ်၊ ရိုက်ခ်လို့ခေါ်တဲ့ ‘မြင့်မြတ်သော ဂျာမနီနိုင်ငံတော် ကြီး’ မှာ မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဆွေမျိုးသားချင်းအားလုံး အချင်းချင်း မယုံကြည်ကြပါဘူး၊ ဂျာမနီနိုင်ငံရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ကြီးတွေက သူတို့ကို မထောက်ခံတဲ့ လူမှန်သမျှအပေါ် သစ္စာဖောက် လို့ စွပ်စွဲပြီး ပြစ်တင်ရှုတ်ချတဲ့အလုပ်ကို အလွန်မြင့်မြတ်တဲ့ အမျိုးသားရေး လုပ်ငန်းတရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြတယ် မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီလိုစွပ်စွဲရှုတ်ချမှုဒဏ်ကို ခံခဲ့ရပြီးပြီလေ၊ ကျွန်တော့်ကို စွပ်စွဲရှုပ်ချခဲ့တဲ့ လူကလဲ တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မိန်းမရဲ့မောင်၊ ကျွန်တော့် ယောက်ဖပါ”

“ကျွန်တော့်မိန်းမက ပါတီဝင်မဟုတ်ပါဘူး” လို့ မာတင်က ကပျာကယာ ရှင်းပြတယ်။ “ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့က…”

သူ့စကားကို ဆက်မပြောဘဲ စိတ်ရှုပ်နေတဲ့မျက်နှာထားနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။ “အခု ခင်ဗျားလိုကိစ္စမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှနဲ့ မတိုင်ပင်ခဲ့ဖူးဘူး၊ တကယ်လို့ တိုင်ပင်လိုက်ရင် သူဘယ်လိုထင်မလဲ၊ ဘယ်လိုစဉ်းစားမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် အတိအကျ မသိဘူး၊ ကဲ.. ကဲ.. လာပါဗျာ၊ အခန်းထဲမှာ ထိုင်ကြရအောင်”

သူဟာ ဆေးခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ တံခါးကို သော့ပြန်ခတ်တယ်။

“ဖွင့်ထားပါဗျာ” လို့ ကျွန်တော်ကလှမ်းပြောတယ်၊

“တကယ်လို့ အပြင်လူလာရင် တံခါးသော့ခတ်ထားတဲ့အတွက် ပိုပြီးသံသယဝင်နိုင်တယ်”

သူဟာ သော့ကို ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေတယ်။

“ဂျိုးဆက် ခင်ဗျား ဒီမှာဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ တိတ်တိတ်ဝင်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဝှက်ထားပေးဖို့တော့ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော် မြို့ပြင်ဘက်က ဟိုတယ်တခုမှာနေတယ်၊ ကျွန်တော် အခုလာတာက ကျွန်တော်ဒီမှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဟယ်လင်ဆီ အကြောင်းကြားပေးဖို့ပါ၊ အကြောင်းကြားပေးနိုင်တဲ့လူက ခင်ဗျား တယောက်တည်း လုပ်ပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် သူ့သတင်း မကြားရတာ ငါးနှစ်ရှိသွားပြီ၊ သူဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ သူနောက်အိမ်ထောင် ပြုနေပြီ လား မပြုသေးဘူးလား ဆိုတာတောင် ကျွန်တော်မသိဘူး၊ တကယ်လို့ သူအိမ်ထောင်ပြုမယ် ဆိုရင်…”

“ခင်ဗျားလာတာ ဒါကြောင့်လား”

“ဟုတ်တယ်” လို့ ကျွန်တော်ကအံ့အားသင့်ပြီး ပြန်ဖြေတယ်၊ “တခြားကိစ္စ ဘာရှိနိုင်မှာလဲဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို ဝှက်ထားမှပဲဖြစ်မယ်” လို့ သူကပြောတယ်။ “ဒီညတော့ ခင်ဗျား ဟောဒီနှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်မှာအိပ်ပေါ့၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ခုနစ်နာရီမထိုးခင် နှိုးမယ်၊ ခုနစ်နာရီမှာ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမ လာမယ်၊ ရှစ်နာရီထိုးပြီးရင် ခင်ဗျားတခေါက်ပြန်လာခဲ့၊ ဆယ့်တစ်နာရီမထိုးခင်တော့

လူနာမလာပါဘူး”

“သူ အိမ်ထောင်ပြုထားပြီလား” လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

‘ဟယ်လင်…လား’ လို့ ပြန်မေးပြီး ခေါင်းရမ်းတယ်၊ “ခင်ဗျားနဲ့တောင်မှ သူ ကွာရှင်းပြီးပြီလား”

“အခု…သူ ဘယ်မှာနေသလဲ၊ အရင်အခန်းဟောင်းမှာပဲလား…”

“ထင်တာပဲ”

“သူနဲ့အတူတူနေတဲ့လူ ရှိသလား”

“ခင်ဗျားဘာဆိုလိုတာလဲ”

“သူ့အမေ၊ သူ့အစ်မ၊ သူ့မောင် တခြားဆွေမျိုးတွေက တယောက်… သူနဲ့နေသလား၊ အဲဒါကို မေးတာပါ”

“ဒါတော့… ကျွန်တော် အတိအကျမသိဘူး”

“သိအောင်တော့ လုပ်ပေးပါ” လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်၊ “ကျွန်တော်ရောက်နေတယ် ဆိုတာ သူ့ကို ပြောပေးချင်တယ်”

‘ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဘာပြုလို့ မပြောတာလဲ’ လို့ မာတင်ကပြန်မေးတယ်၊

‘တယ်လီဖုန်းရှိနေတာပဲ’

“အခန်းထဲမှာ သူတယောက်တည်းမဟုတ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ တကယ်လို့ သူ့မောင်ရှိနေတယ် ဆိုပါတော့၊ သူက ကျွန်တော့်ကို သစ္စာဖောက်လို့ စွပ်စွဲပြီး ရှုပ်ချထားတဲ့ကောင်”

“ဒါတော့လဲ ဟုတ်တာပဲ၊ သူ့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်လိုပဲ ဒီသတင်းရထားရင် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်မှာ သေချာတယ်”

“သူ ကျွန်တော့်အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားရှိနေတယ် ဆိုတာတောင်မှ ကျွန်တော် မသိရတော့တဲ့ ဘဝ ရောက်နေပြီ ရှဒေါ့ဖ်၊ ငါးနှစ်တောင် ရှိသွားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်သက်က လေးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

သူက ခေါင်းညိတ်တယ်၊ ‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို နားမလည်တော့ဘူး’ လို့ ပြောတယ်။

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို

နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတာပဲ၊ ကျန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘဝခြားသလိုဖြစ်နေတယ်”

“ခင်ဗျား သူ့ဆီကို ဘာ့ကြောင့်စာမရေးတာလဲ”

“ကျွန်တော် အကျယ်တဝင့် ရှင်းမပြနိုင်တော့ဘူး ရှေ့ဒေါ်ဖ်၊ ခင်ဗျား ဟယ်လင်နဲ့ သွားတွေ့ပေးပါ၊ သူ့ကိုပြောပြပါ၊ သူ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုရှိနေတယ်ဆိုတာ သိအောင် ကြိုးစားပေးပါ၊ တကယ်လို့ အလားအလာကောင်းတယ်လို့ ယူဆရရင်၊ ကျွန်တော် ဒီမှာရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဖွင့်ပြောပါ၊ ကျွန်တော်တို့ချင်း ဘယ်လိုတွေ့ရမလဲဆိုတာလဲ မေးပေးပါ”

“ဘယ်တော့လောက် သွားပေးစေချင်တာလဲ”

“အခုချက်ချင်းပဲပေါ့၊ ဘာ့ကြောင့် အချိန်ဖြုန်းနေတော့မှာလဲ”

သူက အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေတယ်။

“ကျွန်တော်သွားနေတုန်း ခင်ဗျား ဘယ်မှာနေခဲ့မလဲ၊ ဒီအခန်းမှာကတော့ မလုံခြုံဘူး၊ ကျွန်တော့် မိန်းမက ကျွန်တော့်ဆီကို အိမ်စေမ လွှတ်တတ်တယ်၊ အလုပ်ချိန် ပြည့်သွားရင်လည်း ကျွန်တော်က အပေါ်ထပ်ပြန်တက်ပြီး နေလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဒီအထဲမှာ သော့ခတ်ထားခဲ့ရင်တော့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘေးကသံသယဖြစ်ကုန်မှာ စိုးရတယ်”

“ကျွန်တော်ကလည်း သော့ခတ်ထားတဲ့အခန်းထဲမှာမနေချင်ဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်၊

“ခင်ဗျားမိန်းမကို အပြင်လူနာတယောက် သွားကြည့်မယ်လို့ ပြောခဲ့ရင်ကော မရဘူးလား”

“ကျွန်တော် ပြန်လာမယ်ဆိုရင်တော့ အဲသလိုပြောရမှာပဲ၊ ဒါကတော့လွယ်ပါတယ်”

“သူ့မျက်လုံးတွေ တလက်လက်တောက်နေတာကို ကျွန်တော်မြင်နေရတယ်၊ သူ့ဘယ်ဘက် မျက်လုံးက ပိုပြီးမှေးထားသလိုဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါမြင်တော့ ကလေးဘဝတုန်းက အမြင်တွေကို ကျွန်တော်သတိရနေမိတယ်။

“ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးထဲက စောင့်နေမယ်၊ ဒီခေတ် အခြေအနေအရဆိုရင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေဟာ အလယ်ခေတ်က ပုံစံအတိုင်းပဲ၊ တခြားနေရာတွေထက် ပိုပြီး လုံခြုံမှု ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီကို

ဘယ်အချိန်လောက် ဖုန်းပြန်ဆက်ရမလဲ”

“နောက်တနာရီလောက်ကြာမှ ဆက်ပါ၊ ခင်ဗျားနာမည်ကို အော်တိုစထရပ်လို့ပြော၊ ကျွန်တော် ရှာမယ်ဆိုရင်ကော ခင်ဗျားကို ဘယ်မှာတွေ့နိုင်မလဲ၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ တယ်လီဖုန်းရှိတဲ့နေရာ တနေရာကို သွားနေရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

“တယ်လီဖုန်းရှိတဲ့နေရာတွေ အန္တရာယ်များတယ်”

‘အင်း.. ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်’ လို့ရေရွတ်ပြီး ချီတုံချတုံဖြစ်နေဟန်နဲ့ ရပ်နေတယ်၊ ‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာမှန်နိုင်တယ်၊ အကယ်၍ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီရောက်မလာရင် ဖုန်းထပ်ဆက်ပါ၊ မတွေ့ရင် ခင်ဗျားရှိမယ့်နေရာကို ပြောခဲ့ပါ”

“ကောင်းသားပဲ”

ကျွန်တော်က ဦးထုပ်ကိုကောက်ယူလိုက်တယ်။

“ဂျိုးဆက်”

ကျွန်တော်က ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။

“ဟိုဘက်တွေမှာ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ” လို့ သူကမေးတယ်။

“ကျွန်တော် ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား၊ ဘာမှမရှိဘူးဆိုရင် အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိမလဲ”

“ဒီမှာရော အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်မေးတယ်။

‘သိပ်မကောင်းလှဘူး’ လို့ သူကဖြေတယ်။ ‘သိပ်မကောင်းဘူး၊ ဂျိုးဆက်၊ ဒါပေမဲ့ အပေါ်ယံမှာ တော့ အမြဲတောက်ပြောင်နေတာပဲ’

ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘက် ထွက်လာခဲ့တယ်။ လူအပြတ်ဆုံးလမ်းတွေကို ရွေးပြီး လျှောက်တယ်၊ သိပ်တော့မဝေးဘူး၊ ခရမ်ထရပ်စီး ကမ်းဘက်ရောက်တော့ စစ်သားတွေ တပ်ခွဲတခွဲစာ လောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်ဘေးက ဖြတ်ပြီး ချီတက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော် မကြားဖူးတဲ့ သီချင်းတပုဒ်ဆိုသွားကြတယ်၊ ဒွန်ပလက်ဇ်ဘက်ကျတော့ စစ်သားတွေ ပိုပြီးများလာတယ်။

အဲဒီ ဟိုဘက်နည်းနည်းဝေးလာလို့ လမ်းဆုံကျော်မိတော့

လူနှစ်ရာသုံးရာလောက်ရှိတဲ့ လူအုပ် တအုပ် တွေ့တယ်၊ အများစုက ပါတီယူနီဖောင်းတွေ ဝတ်ထားကြတယ်၊ စကားပြောသံ ကြားနေရလို့ ဟောပြောတဲ့လူကို ကျွန်တော်မျက်စိရှာမိတယ်၊ တယောက်မှမရှိဘူး၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေဟာ ပလက်ဖောင်းတခုပေါ်မှာ တိုင်ထူပြီးတပ်ထားတဲ့ အသံချဲ့စက်တလုံးကို သွားမြင်တယ်၊ အသံချဲ့စက်အပေါ်ဘက်မှာ မီးလုံးတလုံး ထွန်းထားတယ်၊ လူမဟုတ်ပါဘူး၊ စက်တလုံးပါ။

အဲဒီစက်ထဲက ဒေါနဲ့မောနဲ့ အော်နေတယ်၊ ဂျာမနီနယ်မြေကို တလက်မမကျန် ပြန်လည်ရရှိရေး တဲ့၊ မဟာဂျာမနီနိုင်ငံကြီး ထူထောင်ရေးလက်စားရေးတဲ့၊ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကို ခြိမ်းခြောက်နေ တဲ့အသံတွေပဲ၊ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကို အကာအကွယ် ပေးနိုင်ဖို့ကတော့ နည်းလမ်းတလမ်းပဲ ရှိတော့တယ်၊ အဲဒါဘာလဲ၊ ဂျာမနီနိုင်ငံရဲ့ အလိုဆန္ဒဟူသမျှကို တကမ္ဘာလုံးက လိုက်လျောဖို့ပဲ၊ အဲဒါဆိုရင် မှန်တယ်၊ တရားမျှတမှုရှိတယ်လို့ ယူဆတယ်။

“လေက ဝှေ့ရမ်းတိုက်ခတ်နေတယ်၊ ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားနေကြတဲ့ သစ်ကိုင်းတွေရဲ့ အရိပ်တွေဟာ အသံချဲ့စက်ဆီ မော့ကြည့်နေကြတဲ့မျက်နှာတွေပေါ်မှာ လှုပ်ရှားနေကြတယ်၊ လူတွေရဲ့နောက်မှာတော့ အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း နံရံ၊ အထဲမှာရှိနေတဲ့ လက်ဝါးကပ်တိုင်ထက်က ခရစ်တော်ဟာ လူဆိုးနှစ်ယောက်ကြားမှာ ရောက်နေတယ်၊ နားထောင်နေကြတဲ့ လူတွေရဲ့မျက်နှာကတော့ တည်ငြိမ်တက်ကြွနေကြတယ်”

“ဒီလူစုတွေဟာ အသံချဲ့စက်က သူတို့ကို အော်ပြောနေသမျှအပေါ်မှာ ယုံကြည်နေကြတယ်၊ သူတို့အားလုံး အညှို့ခံထားရသလိုပဲ၊ တခါတလေ လက်ခုပ်တွေတီးပြီး ဩဘာပေးကြတယ်၊ နာမ်မရှိတဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုရဲ့အသံကို လူတယောက်ရဲ့အသံလို သဘောထားနေကြပုံပဲ၊ ဒီမြင်ကွင်း ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အလွန် အတိတ်နိမိတ် မကောင်းတဲ့မြင်ကွင်း၊ အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့မြင်ကွင်း ဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ခေတ်ရဲ့ သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်နေတဲ့ လူအုပ်ရဲ့ စိတ်ဆိုးစိတ်ရိုင်းတွေကို မြင်တွေ့ နေရတဲ့မြင်ကွင်း ဖြစ်နေတယ်၊ ကြွေးကြော်သံတွေဟာ လက်ယာကလာတာလား၊ လက်ဝဲက လာတာလား သူတို့ ခွဲခြားပြီးမသိကြဘူး၊ ဘယ်ကပဲလာလာ သူတို့အဖို့တော့ ဘာမှမထူးဘူး၊ ဒီကြွေးကြော်သံတွေကြောင့် သူတို့မှာ အလုပ်လုပ်ရတာ သက်သာမယ်၊ ဘာကိုမှ တာဝန်ယူစရာ မလိုဘူးဆိုရင် သူတို့အဖို့ ပြီးတာပဲ”

“ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာ လူတွေအများကြီး တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး”

“နောက်တော့လည်း ဒီလထဲဆိုရင် ညတိုင်း ဝတ်ပြုပွဲတွေရှိတတ်တာကို သွားသတိရတယ်၊ ပရိုတက်စတင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေက ပိုပြီးကောင်းမလားဆိုတဲ့ အတွေးတခုဟာ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲဝင်လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ ညဘက် ဖွင့် မဖွင့် ဆိုတာကျတော့ မသေချာဘူး။

“ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲဝင်တယ်၊ ဝင်ပေါက်နားက လူလွတ်နေတဲ့ ခုံတန်းမှာ ဝင်ထိုင်တယ်၊ ဘုရားသခင်ရဲ့စင်ပေါ်မှာကတော့ ဖယောင်းတိုင်တွေဟာ ထိန်ထိန်ငြီးပဲ၊ ကျန်တဲ့ အပိုင်းတွေမှာကတော့ မီးရောင်က မှုန်ဝါးဝါး....။ ကျွန်တော့် မြင်ရင် မှတ်မိဖို့မလွယ်ဘူး”

အမွှေးတိုင်မီးခိုးတွေက တလိပ်လိပ်တက်နေတယ်၊ ဘုန်းကြီးဟာ ဝတ်ရုံနီဝတ်ထားတဲ့ ကိုရင်တွေ ခြံရံပြီး မီးခိုးငွေ့တွေကြားမှာ လျှောက်သွားနေတယ်၊ ဓမ္မတေးသံနဲ့ စန္ဒရားသံတွေ ကြားရတယ်၊ လူတွေရဲ့မျက်နှာဟာ ကျွန်တော်စောစောက အပြင်မှာ မြင်ခဲ့ရတဲ့လူတွေရဲ့မျက်နှာလိုပဲ၊ တည်ငြိမ်နေကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ အေးဆေး တယ်၊ နူးညံ့တယ်၊ သိမ်မွေ့တယ်”

“ဒီဘာသာအယူဝါဒဟာ ဘုရားသခင်ကိုချစ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ကို သင်ကြားပေးခဲ့တယ်၊ လူသားများ မေတ္တာထားဖို့လည်း ညွှန်ကြားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာသာဟာ အမြဲတစေ သိမ်မွေ့နူးညံ့နေပါတယ် လို့တော့ ပြောလို့မရဘူး၊ ဒီဘာသာ အယူဝါဒကို အကြောင်းပြုပြီး အမှောင်ထုဖုံးနေတဲ့ ရာစုနှစ်များစွာ သွေးမြေလွှမ်းခဲ့ရဖူးတယ်၊ ဒီဘာသာအယူဝါဒရဲ့ အနှစ်သာရတွေဟာ တခဏလောက် မှေးမှိန်သွားပြီး၊ မီးတွေ၊ ဓားတွေ၊ လက်ထိပ်တွေနဲ့ ထိပ်တုံးတွေ ကြီးစိုးတဲ့ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှု တွေ မင်းမူခဲ့တယ်”

“ဟယ်လင်ရဲ့မောင်နဲ့ အကျဉ်းစခန်းမှာ နေကြတုန်းက ကျွန်တော့်ကိုပြောဖူးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ဘာသာအယူဝါဒက လက်ခံကျင့်သုံးခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းတွေကို ယူထားကြတာပဲ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့အမည်ကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ကျင့်သုံးခဲ့ကြတဲ့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှု တွေက ကျွန်တော်တို့ကို ယုံကြည်မှုအပေါ် ဆန့်ကျင်နေတဲ့ ရန်သူနဲ့ ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ် ဆိုတာ သင်ပေးထားတယ်”

“အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ သိပ်ပြီးရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတွေ ကို အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့သတ်တယ်ဆိုတာ အထူးတလည် ဆက်ဆံလုပ်ကိုင်ရမယ့် လူတွေနဲ့ ကျမှသာလုပ်တာပါ” တဲ့။

“ဒီစကားတွေ ကျွန်တော့်ကိုပြောနေတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကြီး တတိုင်မှာ ကြိုးနဲ့ အတုပ်ခံထားရတဲ့အချိန်ပေါ့၊ အဲဒီနည်းကလည်း အကျဉ်းသားတွေဆီက သူတို့လိုချင်တဲ့ သတင်းတွေရဖို့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်တဲ့နည်းတွေထဲမှာ သူတို့ရဲ့ အသိမ်မွေ့ဆုံးနဲ့ အနူးညံ့ဆုံး နည်းတနည်းလို့ ဆိုကြတာပဲ”

“စင်မြင့်ပေါ်က ဘုန်းတော်ကြီးဟာ တရားနာပရိသတ်ကို မင်္ဂလာစကားပြောပြီး ဆုတောင်း မေတ္တာ ပို့သပေးနေတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ထိုင်ခုံမှာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်ပြီး နားစွင့်နေမိတယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ နောက်ဆုံးအပိုဒ် ဓမ္မတေးသီချင်းကို ဆိုနေတယ်၊ ‘ဤညအဖို့ သင်သည် ကျွန်ုပ်၏ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုအောက်သို့ ခိုလှုံပါတော့’တဲ့။ ကျွန်တော် ကလေးဘဝက ဆိုခဲ့ဖူးတဲ့သီချင်းပေါ့၊ ဟိုတုန်းကတော့ ညအမှောင်ဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ချောက်ချားစေခဲ့တယ်၊ အခုကျတော့လည်း အလင်းရောင်ထဲရောက်ရမှာ နေရမှာကို ကျွန်တော်ကြောက်နေတယ်”

“လူတွေဟာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲက ထွက်သွားနေကြပြီ၊ ကျွန်တော့်မှာကတော့ နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် အချိန်ဖြုန်းဖို့ လိုနေတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ထိုင်ရာကထပြီး ထောင့်တထောင့်က တိုင်ကြီးတတိုင်ရဲ့ဘေးမှာ ကပ်ပြီးရပ်နေလိုက်တယ်”

“အဲဒီတုန်းမှာပဲ ကျွန်တော် ဟယ်လင်ကို ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရတယ်၊ ဟယ်လင်မှန်း မသိဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူဒီကိုရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ပထမတော့ မျှော်လင့်မထားဘဲကိုး၊ ဟယ်လင်ကတော့ ကျွန်တော့်ကိုမမြင်ဘူး၊ လူတွေကြားက တိုးဝှေ့ပြီး လျှောက်လာနေတယ်၊ သူဟာ ကျွန်တော် ကွယ်ပြီး ရပ်နေတဲ့တိုင်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး လူခပ်ကျဲကျဲဖြစ်နေတဲ့ နေရာအထိ ရောက်သွားတာ မြင်နေရတယ်”

“သူ့ရဲ့လမ်းလျှောက်ဟန်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်က ဟယ်လင်မှန်း သိလိုက်တယ်၊ သူက ထိုင်ခုံတွေကြား လူသွားလမ်း အလယ်လောက်ကိုရောက်တော့ ရပ်လိုက်တယ်၊ လက်ဝါးကပ်တိုင် စင်မြင့်ရှေ့က ထွန်းထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင် အလင်းရောင်ကို ကျောပေးပြီး ဟိုကြည့်သည်ကြည့် လုပ်နေတယ်၊ သူဟာ အရင်ကလို မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ဟာ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး မရှိဘူး၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့ သေးသေးသွယ်သွယ်ဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်တော် သူနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံမိဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ လက်ပြခြေပြတော့ မလုပ်ရဲဘူး၊ အခုအချိန် အထိ လူတွေက မကုန်သေးဘူး၊ ကျွန်တော်လက်ပြလိုက်ရင် ဘေးကလူတွေက စိတ်ဝင်စား သွားတော့မယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အတွက်

လုံခြုံမှုရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ မသေသေးဘူး၊ အသက်ရှင်လျက် တွေ့ရလို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ပထမဦးဆုံး ဝင်လာတဲ့အတွေး..၊ ကြည့်ရတာ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းနေသေးတဲ့ပုံပဲ၊ ကျွန်တော်တို့လို အခြေအနေမျိုးနဲ့ လူစားတွေအဖို့တော့ ဒါဟာ ပထမဆုံးတွေ့ရတဲ့ အချက်တချက် ဖြစ်နေတယ်”

“ဟယ်လင်ဟာ ဝတ်ရွတ်စင်ဘက်ကို သုတ်သီးသုတ်ပျာနဲ့ လျှောက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်က ခုံရှည်တွေကြားကဖြတ်ပြီး သူ့နောက်ကိုလိုက်တယ်၊ ဝတ်ရွတ်စင်ရဲ့တန်းရှေ့ ရောက်တော့ ဟယ်လင်ဟာ ရပ်လိုက်ပြီး ဟိုကြည့်သည်ကြည့် လုပ်နေပြန်တယ်၊ ပြီးတော့ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ အသာကလေးရပ်ပြီး ကြည့်နေတယ်၊ အသိပေးလို့ကလည်း မဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား၊ ဟယ်လင်ကတော့ ကျွန်တော့်ကိုမမြင်ဘူး၊ ခုံတန်းတွေကြားမှာ ရပ်နေကြတဲ့ လူစုလူဝေးကိုသာ ကြည့်သွားနေတယ်၊ အဲဒီလူတွေကြားမှာ ကျွန်တော့်ကို သေချာပေါက် တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားဟန်တူပါရဲ့”

“သူ ကျွန်တော့်နားကဖြတ်သွားတာ လူချင်းထိလုမတတ်ဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက လှည့်မှမကြည့်ဘဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်မြင်မလဲ၊ ကျွန်တော် သူ့နောက်က ကပ်လိုက်သွားတယ်၊ တနေရာ ရောက်တော့ သူက ဖျတ်ခနဲရပ်လိုက်တယ်”

“ကျွန်တော်က သူ့နောက်နားမှာ ကပ်ပြီးရပ်လိုက်ရတယ်၊ ‘ဟယ်လင်’ လို့ ကျွန်တော်က နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံနဲ့ခေါ်လိုက်တယ်၊ ‘နောက်ကိုလှည့်မကြည့်နဲ့၊ ရှေ့ဆက်သွား၊ အပြင်ကိုထွက်၊ မောင်နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်၊ ဒီအထဲမှာတော့ စကားပြောလို့မဖြစ်ဘူး’ လို့ပြောလိုက်တယ်”

“ဟယ်လင်ဟာ တကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတိတော့ ရှိတယ်၊ သူဟာ ဘာမှမပြောဘဲ ဆက်လျှောက်သွားတယ်၊ သူဘာ့ကြောင့် ဒီနေရာကို လာရတာလဲ၊ ဒီနေရာမှာဆိုရင် လူတွေအများကြီးနဲ့ဆုံမိတာ”

“ကျွန်တော်တို့ကိုသိတဲ့လူ တဦးစ နှစ်ဦးစ မှတ်မိသွားမယ်ဆိုရင် အန္တရာယ် မများပေဘူးလား၊ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် ဒီနေ့ ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာ လူတွေအများကြီး လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”

“ဟယ်လင်ဟာ ကျွန်တော့်ရှေ့က လျှောက်သွားနေတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ထဲက အမြန်ဆုံး ထွက်နိုင်အောင်

ကြိုးစားတယ်၊ ဟယ်လင်ဟာ အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားတယ်၊ ဆောင်းထားတဲ့ဦးထုပ်က ခပ်သေးသေး၊ သူဟာ ခေါင်းကို ခပ်မော့မော့၊ ခပ်စောင်းစောင်း လုပ်ထားတယ်”

“သူ့ကြည့်ရတာ နောက်ကလိုက်လာနေတဲ့ ကျွန်တော့်ခြေသံကို နားစွင့်နေဟန် ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်က သူနဲ့ နည်းနည်းတော့ ခွာပြီးလျှောက်တယ်၊ ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းထဲက သူ မပျောက်သွားရုံလောက် ခွာပြီးလိုက်တာပါ”

“ဟယ်လင်ဟာ ရေစင်ထည့်တဲ့ ကျောက်ရေပန်းရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ အဝင်တံခါးကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး တဖက်ကို ချိုးသွားတယ်၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရဲ့ ဘေးတလျှောက်မှာ ကျောက်ပြားတွေခင်းထားတဲ့ ပလက်ဖောင်းရှိတယ်”

“အဲဒီပလက်ဖောင်း တဖက်တချက်မှာ သံကြိုးတန်းတွေရှိတယ်၊ သူဟာ သံကြိုးတန်းကို ခုန်ကျော်ပြီး အမှောင်ရိပ်ထဲကို ဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်၊ အမှောင်ရိပ်ထဲလည်းရောက်ရော ဖျတ်ခနဲရပ်လိုက်ပြီး နောက်ကိုလှည့်လိုက်တယ်”

“ကျွန်တော် ဟယ်လင်ဆီကိုလျှောက်သွားတယ်၊ သူ့မျက်နှာ၊ သူ့မျက်လုံးနဲ့ သူ့ပါးစပ်၊ အဲဒါတွေက လွဲပြီး ဘာကိုမှသတိမရတော့ဘူး၊ ဖြစ်ခဲ့ကြုံခဲ့သမျှ အရာရာတိုင်းဟာ ကျွန်တော့်နောက် အဝေးကြီးကို ရောက်သွားပြီ”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတူတူမနေခဲ့ရတဲ့ နှစ်တွေဟာ မနည်းတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနှစ်တွေ ဟာ ပျောက်ပျက်မသွားသေးဘူး၊ အခုအချိန်ထိ တည်ရှိနေတုန်းပဲ”

“မောင်၊ အခုဘယ်ကလာတာလဲ” လို့ ဟယ်လင်ကမေးတယ်၊ ‘သူ့လေသံက ကျွန်တော် ရောက်လာတာကို မကြိုက်သလိုဘဲ’

“ပြင်သစ်ကလာတာ”

“သူတို့က မောင့်ကို ဝင်ခွင့်ပေးသလား”

“မပေးဘူး၊ မောင် နယ်စပ်က တရားမဝင် ကျော်ဖြတ်လာခဲ့တာပဲ”

“ဒီမေးခွန်းက မာတင်မေးခဲ့တဲ့မေးခွန်းနဲ့ အတူတူပဲ၊ ဘာပြုလို့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ” လို့ သူက ထပ်မေးတယ်။

“မင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့”

“မောင်ပြန်မလာသင့်ဘူး”

“မောင်သိပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မသွားသင့်ဘူးဆိုတဲ့စကားကို မောင်နေ့တိုင်း သတိပေးနေ ခဲ့တာပါ”

“ဒါဆိုရင်လည်း ဘာပြုလို့ အခုပြန်လာရတာလဲ”

“ဒီလိုမှန်းကြိုပြီးသိထားရင်ကတော့ မောင်ပြန်မလာပါဘူး”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုနမ်းချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မနမ်းဝံ့ဘူး၊ သူဟာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ တောင့်တောင့် မတ်မတ် ရပ်နေတယ်၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်က နမ်းဖို့ အားထုတ်ရင်လည်း လက်ခံမယ့် ပုံမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“လောလောဆယ် သူ ဘာတွေတွေးနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်လို စိတ်ကူးတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး၊ တခုပဲရှိတယ်၊ သူ အသက်ရှင် နေတုန်းပဲ၊ အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော်မြင်နေရတယ်။

‘ရှင်မသိသေးဘူးလား’ လို့ သူကမေးတယ်။

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် သိမှာပါ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း နောက်တပတ်ပေါ့”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုကြည့်နေတယ်၊ သိစရာ ဘာရှိနေလို့လဲ၊ အသိဆိုတာက လှိုင်းလုံးကြီးတလုံးရဲ့ ထိပ်မှာ ခုန်ပျံမြူးတူးတဲ့ ရေမြှုပ်နဲ့တူတယ်၊ လေတချက် ဝှေ့လိုက်တိုင်း လေထဲမှာ ပါသွားလေ့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လှိုင်းလုံးကတော့ အောက်ခြေမှာ ကျန်နေခဲ့တာပဲ”

‘မောင်ပြန်လာပြီနော်’ လို့ သူကပြောတယ်၊ ဒီတခါတော့ သူ့မျက်နှာထားဟာ တင်းမာမှုတွေ ပြေပြီး ပျော့ပျောင်းသိမ်မွေ့လာတယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီကိုလျှောက်လာတယ်။

“ကျွန်တော်က သူ့လက်တွေကို ဆီးဆွဲထားတယ်၊ လေတရှူးရှူးတိုက်နေတဲ့ ကွက်လပ်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေသလိုဖြစ်သွားတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေတဲ့နေရာက မှောင်နေပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဘယ်ဘက် ခြေလှမ်းတရာ အကွာလောက်မှာ မီးတွေနဲ့ လင်းထိန်နေတဲ့ စတိတ်ဇာတ်ရုံရှိတယ်။

“လူတအုပ် ကျွန်တော်တို့နားကဖြတ်သွားတယ်၊ တယောက်က ကျွန်တော်တို့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်တယ်၊ တချို့ကတော့ စောင်းငဲ့ပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သွားကြတယ်၊ ‘လာ… ဟယ်လင်တို့ ဒီမှာဆက်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး’ လို့ ဟယ်လင်က နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံနဲ့ တိုးတိုးကလေး ပြောတယ်”

“မောင်တို့ဘယ်သွားကြမလဲ”

“မောင့်အခန်းကိုပေါ့”

“ကျွန်တော်ဲ နားကြားလွဲနေပြီလို့ထင်လိုက်မိတယ်၊ ‘ဘယ်ကို..’ လို့ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်”

“မောင့်အခန်းကိုပေါ့၊ တခြား ဘယ်နေရာရှိသေးလို့လဲ”

“လှေကားအတက်မှာ တယောက်ယောက်နဲ့ ဆုံမိလို့ မှတ်မိသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ အဲဒီတိုက်မှာ နေတဲ့လူတွေက အရင်လူတွေပဲလား”

“သူတို့ မောင့်ကို တွေ့ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“အိမ်စေရော”

“ဒီတည အိမ်ပြန်ခွင့်ပေးလိုက်တယ်”

“မနက်ဖြန်မနက်ကျတော့ရော...”

ဟယ်လင်က စိတ်မရှည်တော့တဲ့မျက်နှာထားနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်တယ်။

“မောင်... အခုပြန်လာတာဟာ ဒီမေးခွန်းတွေကိုမေးဖို့လား” လို့မေးတယ်။

“မောင် အခုပြန်လာတာဟာ အဖမ်းခံရပြီး အကျဉ်းစခန်းကို အပို့ခံရဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး ဟယ်လင်”

နောက်ဆုံးကျတော့ ဟယ်လင်ကပြုံးတယ်။

“ဂျိုးဆက်ရယ်... မောင်ဟာ လုံးဝကိုမပြောင်းဘူး၊ မောင် ဒီကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရောက်လာခဲ့ တာလဲ၊ အဲဒါကိုထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား” လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော်ကပါရောပြီး ပြုံးလိုက်မိတယ်။

“မောင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တောင် မသိတော့သလိုဖြစ်နေပြီ” လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

ကျွန်တော် အခုလို ဇဝေဇဝါ ဖြစ်တိုင်း ဒီလေသံမျိုးနဲ့ ဒီစကားမျိုး ပြောဖူးခဲ့တာကို သတိရ လိုက်မိတော့လည်း စိတ်က အေးသွားသလိုပဲ၊ အန္တရာယ်တွေကို သတိမရတော့ဘူး။

ဟယ်လင်က ခေါင်းရမ်းနေတယ်၊ သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်လျှံနေတာ မြင်ရတယ်၊ 'ကဲ... ပြန်ကြစို့၊ ဟယ်လင်တို့ အခုဖြစ်နေတာက ဘေးလူတွေ စိတ်ဝင်စားလာအောင် လုပ်သလို ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါမှ အဖမ်းခံရမှာ'

ကျွန်တော်တို့ဟာ ကွက်လပ်ကိုဖြတ်လာခဲ့ကြတယ်၊ 'မောင်.. အခုတခါတည်း လိုက်လာလို့ မဖြစ်သေးဘူး' လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်၊ 'မင်းက ပြန်သွားနှင့်၊ ဟိုရောက်တော့ အိမ်စေကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပေါ့၊ မောင်က မွန်းစတားဟိုတယ်မှာ အခန်းငှားထားတယ်၊ အဲဒီမှာကတော့ မောင့်ကို သိတဲ့လူ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ မောင် အဲဒီမှာပဲနေဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်'

"ဘယ်လောက်ကြာကြာနေမှာလဲ"

'မပြောတတ်သေးဘူး' လို့ ကျွန်တော်ကဖြေတယ်။ 'မောင်ရဲ့လက်ရှိအခြေအနေအရ ဘာကိုမှ ကြိုပြီး စဉ်းစားမထားနိုင်ဘူး၊ အခုလောလောဆယ် မောင်သိတာက မင်းနဲ့ တွေ့ဖို့၊ တွေ့ပြီးတဲ့ နောက်တနေ့နေ့ တချိန်ချိန်မှာ ဒီကပြန်ထွက်သွားဖို့၊ အဲဒီနှစ်ချက်ပဲ'

"နယ်စပ်ကို ပြန်ပြီးဖြတ်ကူးမယ်ဆိုပါတော့"

"ဒါပေါ့၊ ဒီနည်းပဲရှိတာပဲ"

ဟယ်လင်ဟာ ခေါင်းငုံ့ပြီးထွက်သွားတယ်။ အခုအချိန်ဟာ ကျွန်တော်ပျော်သင့်တဲ့ အချိန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာ့ကြောင့်မှန်း မသိဘူး၊ စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတာက မပျော်သလိုဘဲ၊ အင်းပေါ့လေ၊ ဒါမျိုးဆိုတာ နောက်ပိုင်း အချိန်အတော်ကြီးကြာမှ ခံစားလာရတာမျိုး မဟုတ်လား၊ အခုတော့ အင်း... ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ပျော်နေတာကို ကျွန်တော်သိလာတယ်။

'မောင် မာတင့်ဆီဖုန်းဆက်ရလိမ့်မယ်' လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ 'မောင့်အခန်းရောက်မှ ဆက်ရင် ရပါတယ်' လို့ ဟယ်လင်ကပြန်ပြောတယ်။ ဟင်လင်က 'မောင့်အခန်း' လို့ ပြောလိုက်တိုင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တမျိုးကြီး ဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီစကားကို သူသုံးနေတာဟာ အဓိပ္ပာယ်တော့ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဘာကြောင့်ဆိုတာတော့ မသိဘူး။

"မဟုတ်ဘူး ဟယ်လင်၊ သူ့ဆီကို တနာရီအတွင်း ဖုန်းပြန်ဆက်ပါ့မယ်လို့ မောင်ကတိပေးထားခဲ့ တယ်" လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ "အခုဆိုရင် တနာရီနီးပါးရှိနေပြီ၊ ဆက်မှဖြစ်တော့မယ်၊ တကယ်လို့ မဆက်ရင် မောင်တခုခုဖြစ်နေပြီလို့ သူထင်ပြီး စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်၊ စိတ်ပူလို့ တခုခု

လုပ်လိုက်ရင် ဒုက္ခဖြစ်မှာ ကြောက်ရတယ်”

“ဟယ်လင် မောင်နဲ့ သွားတွေ့လိမ့်မယ်ဆိုတာ သူသိနေတာပဲ၊ စိတ်ပူမယ် မထင်ပါဘူး”

ကျွန်တော် လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်တယ်၊ အမှန်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကတည်းက ဆက်သင့်တာ၊ ‘အနီးဆုံး စားသောက်ဆိုင်တဆိုင်ကနေပြီး ဆက်လိုက်မယ်၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊ အလွန်ဆုံး စောင့်ရရင် တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်ပေါ့’ လို့ ကျွန်တော်က ထပ်ပြောတယ်။

‘ခက်တာပဲ ဂျိုးဆက်ရယ်’ လို့ ဟယ်လင်က ဒေါသသံနဲ့ ရေရွတ်တယ်။ ‘ရှင် စိတ်နေစိတ်ထားက လုံးဝမပြောင်းပါလား၊ ဘယ်ကိစ္စမဆို တိတိကျကျ လုပ်ချင်တဲ့စိတ်က အရင်ကထက်တောင်မှ ပိုများလာသေးတယ်’ တဲ့။

‘မင်းထင်တာ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့’ လို့ ကျွန်တော်ကပြန်ပြောတယ်။

“ဒါပေမဲ့ မောင့်ရဲ့အတွေ့အကြုံအရ ပြောရရင် ကိစ္စတခုခုကို စေ့စေ့စပ်စပ် တိတိကျကျ မလုပ်ရင် ဘေးဒုက္ခနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတတ်တယ်၊ ပြီးတော့လည်း အန္တရာယ် တခုခုရှိနေပြီဆိုရင် စိတ်ထဲက ကြိုတင်ပြီး သိနေတတ်တယ်၊ မောင်သာ စေ့စပ်တိကျမှု မရှိခဲ့ရင် အခုလို အသက်ရှင်လျက် တွေ့ရမှာမဟုတ်ဘူး ဟယ်လင်”

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲပြီး တအားဆုပ်ထားတယ်။

‘ဟယ်လင်သိပါတယ်’ လို့ တိုးတိုးပြောတယ်။

“ဒါပေမဲ့ မောင်တယောက်တည်း တစ်မိနစ်လောက် လွှတ်ထားလိုက်တုန်းမှာ တခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဟယ်လင်က အဲဒါကို စိုးရိမ်လို့ပြောနေတာပါ”

သူ့စကားကြားတော့ ကျွန်တော့်ရင်ဟာ သိပ်ကိုနွေးထွေးသွားတယ်။

‘မောင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဟယ်လင်ရယ်’ လို့ အားပေးနှစ်သိမ့်တဲ့စကားပြောမိတယ်။

သူက ပြုံးပြီး ကျွန်တော့်ကိုမော့ကြည့်တယ်။

“ဒီလောက်တောင်ဆက်ချင်ရင် သွားဆက်ပေါ့၊ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာဆက်တာတော့ ဟယ်လင် မကြိုက်ဘူး၊ ဟိုမှာ တယ်လီဖုန်းရုံတရုံရှိတယ်၊ အဲဒီနေရာက စားသောက်ဆိုင်ထက် ပိုပြီး လုံခြုံမှုရှိတယ်”

ကျွန်တော် မှန်လုံကာ တယ်လီဖုန်းရုံထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။ ဟယ်လင်က အပြင်က ရပ်စောင့်နေတယ်။ ကျွန်တော် မာတင့်တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်တယ်။ လိုင်းမအားဘူး၊ ခဏစောင့်ပြီး နောက်တကြိမ် ပြန်ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်ထည့်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံဟာ ချွင်ခနဲမြည်ပြီး ခွက်ထဲကို ပြန်ကျလာတယ်။ လိုင်းက အခုထက်ထိ မအားသေးဘူး။

ကျွန်တော် စိတ်ပူလာတယ်၊ အထဲကနေပြီး ကြည့်လိုက်ရင် အပြင်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေတဲ့ ဟယ်လင်ကိုမြင်နေရတယ်။

“ကျွန်တော်က လက်တဖက်ရမ်းပြပေမဲ့ သူ မမြင်ဘူး။ အမှန်တော့ သူဟာ လမ်းသွားလမ်းလာ တွေရဲ့ အရိပ်အခြည်ကို မသိမသာ အကဲခတ်နေတာပဲ။ အခုမှပဲ ကျွန်တော်သတိထားမိတယ်။ သူ နှုတ်ခမ်းနီတွေဆိုးထားတာ ရဲနေတာပဲ။ လျှပ်စစ်မီးရောင်နဲ့ ကျတော့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး အရောင် ဟာ မည်းနက်နေတယ်။

ခေတ်သစ် ဂျာမနီနိုင်ငံမှာ နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီဆိုးထားတဲ့မိန်းမ တွေ့ရင် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ဝိုင်းကြည့်ခံရလေ့ ရှိတယ်၊ မနှစ်မြို့ကြောင်း ပြကြတာပေါ့လေ။

ကျွန်တော် တတိယအကြိမ်ဆက်တော့ တဖက်ကမာတင့်အသံ ကြားရတယ်။

“စောစောက ကျွန်တော့်မိန်းမ ဖုန်းဆက်နေလို့ မထူးနိုင်တာ၊ သူစကားပြောနေတာ နာရီဝက် လောက် ကြာတယ်၊ ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်ပြီး မပြောချင်တာနဲ့ စောင့်နေရတယ်လို့ သူက ပြောတယ်။

“အခု သူဘယ်မှာလဲ”

“မီးဖိုခန်းထဲရောက်နေတယ်၊ ကျွန်တော်ကဝင်တားရင် တမျိုးထင်သွားမှာစိုးလို့၊ ကျွန်တော် ပြောတာ ခင်ဗျားသဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

“ပေါက်ပါတယ်၊ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်၊ ခင်ဗျားကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ် ရှူးဒေါ့ဖ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တာကို မေ့ပစ်လိုက်တော့”

“အခု ခင်ဗျားဘယ်ကပြောနေတာလဲ”

“လမ်းဘေးတနေရာက၊ ကျေးဇူးပဲ ရှူးဒေါ့ဖ်၊ အခုတော့ ဘာမှမလိုတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ရှာနေတဲ့ဟာကို တွေ့ပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ချင်း ဆုံမိကြပြီ”

“ကျွန်တော် ဟယ်လင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်၊ တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချိတ်ထားလိုက်ချင် စိတ် ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ မာတင်က…

‘ခင်ဗျား ဘယ်မှာနေရမယ်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား’ လို့ မေးတယ်။

“သိပါတယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့တော့၊ ဒီကိစ္စကိုမေ့ပစ်လိုက်ပါ၊ အိပ်မက်တခုလိုပဲ သဘောထားလိုက်ပါ”

‘တကယ်လို့ ကူညီနိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုး ရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ပြောပါ’ လို့ သူကပြောတယ်၊ ‘ပထမတော့ ခင်ဗျားရောက်လာတာကို အံ့အားသင့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ တမျိုးဖြစ်သွားလို့ပါ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော် ပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ပါတယ်နော်’

‘နားလည်ပါတယ်... ရူးဒေါ့ဖ်ရယ်’ လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်တယ်၊ ‘ခင်ဗျားဆီက အကူအညီ လိုရင်လည်း ကျွန်တော်ပြောပါ့မယ်’

“တကယ်လို့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီမှာ တညလောက် အိပ်နိုင်ရင်လည်း အကောင်းသား၊ ကျွန်တော်တို့ စကားလေးဘာလေး ပြောရတာပေါ့၊ အခုတော့...”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိတယ်၊ ‘ကြည့်သေးတာပေါ့လေ၊ ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်း ချလိုက်တော့မယ် နော်’

‘ဩော်... ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ရပါတယ်..’ လို့ သူက ကပျာကသီ ပြန်ပြောတယ်၊ ‘ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ခင်ဗျားကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ် ဂျိုးဆက်ရယ်’ တဲ့။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ရူးဒေါ့ဖ်”

ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းရုံက ထွက်လိုက်တယ်၊ ခပ်ပြင်းပြင်း ဝှေ့ရမ်းတိုက်ခတ်လာတဲ့ လေနောက်ကို ကျွန်တော့်ခေါင်းကဦးထုပ် ပါသွားတယ်၊ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ဆီ အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး လက်ကိုဆွဲတယ်။

“အိမ်ကိုသွားကြစို့၊ မောင်ရဲ့ သတိကြီးမှုဟာ ဟယ်လင့်ကိုပါ ကူးစက်နေပြီ၊ ဟယ်လင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ဘေးပတ်ပတ်လည် အမှောင်ထုထဲကနေပြီး မျက်လုံးရာပေါင်းများစွာက ဝိုင်းကြည့်နေတာ ခံနေရသလိုဖြစ်နေပြီ” ဟု ပြောတယ်။

“ဟယ်လင့်အိမ်စေက အရင်မိန်းမပဲလား”

“လီနာလား၊ သူမဟုတ်တော့ဘူး၊ လီနာက ဟယ်လင့်မောင်အတွက် အမြဲတမ်း ထောက်လှမ်း ပေးနေတဲ့ သူလျှိုပဲ၊ သူက မောင့်ဆီက စာလာ မလာ စုံစမ်းတယ်၊ ဟယ်လင်က မောင့်ဆီကို စာရေးသလား စုံစမ်းခိုင်းတယ်”

“အခုလက်ရှိ အိမ်စေကရော စိတ်ချရရဲ့လား”

“အခုအိမ်စေမက စကားမပြောတတ်ဘူး၊ အ,နေတယ်၊ ဟယ်လင် ဘာလုပ်လုပ် ဂရုလည်း မစိုက်ဘူး၊ စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး၊ တပတ်နေလို့ ခွင့်တရက်ပေးလိုက်ရင် ကျေနပ်နေတာပဲ၊ တခြားဘာကိုမှအလေးအနက်ထားပြီး မတွေးဘူး”

“သူ့ကိုပြန်လွှတ်ပြီးပြီလား”

ဟယ်လင်က ပြုံးတယ်၊ အခုလိုပြုံးလိုက်တဲ့အခါကျတော့ သူ့အလှဟာ ပီပြင်လာတယ်၊ ‘မလွှတ်ခဲ့ရသေးဘူး၊ မောင်ရောက်လာမယ်ဆိုတာ တကယ် ဟုတ် မဟုတ် သေချာအောင် အရင် လာကြည့်မှဖြစ်မယ်မဟုတ်လား’

‘ဒါပေမဲ့ မောင်အိမ်ထဲမဝင်ခင် သူမရှိမှဖြစ်မှာ’ ကျွန်တော်ကပြောတယ်၊ ‘မောင်တို့ကို သူတွေ့လို့ တော့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး၊ တခြားနေရာကို သွားလို့ရော မဖြစ်ဘူးလား’

“ဘယ်နေရာသွားမှာလဲ”

ဟယ်လင်က ဒီစကားကိုပြောပြီး သူ့အတွေးနဲ့သူ ရယ်တယ်။

“ဟယ်လင်တို့အဖြစ်က ဆယ်ကျော်သက်ရွယ်ကလေးတွေနဲ့ တူမနေဘူးလား၊ ဒီမှာလာရပ်ပြီး နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ဖို့ နေရာရှာနေကြတယ်၊ အသက်ငယ်သေးလို့ နှစ်ဖက်မိဘ သဘောမတူတဲ့ အတွက် တိတ်တဆိတ် ချိန်းတွေ့နေရတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ သိပ်တူတာပဲ၊ ဘယ်နေရာသွားကြမလဲ၊ ရဲတိုက်ပန်းခြံကို သွားကြမလား၊ အဲဒီပန်းခြံက ရှစ်နာရီဆိုရင် ပိတ်တယ်၊ စည်ပင်သာယာ ပန်းခြံတွေထဲက ခုံတန်းတွေပေါ် သွားထိုင်ကြမလား၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ကိတ်မုန့်ဆိုင်တဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်ကြမလား၊ အဲဒီနေရာတွေကတော့ အန္တရာယ်ရှိမှာ သေချာတယ်”

“သူပြောတာလည်း မှန်တယ်၊ သူတွေးနေသလို ကျွန်တော် အသေးစိတ် မတွေးခဲ့မိဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အခုလိုရပ်ပြီး နေရာတနေရာရဖို့ စဉ်းစားနေကြတာက ဆယ်ကျော်သက် လူပျိုပေါက် အပျိုပေါက် စုံတွဲတတွဲနဲ့ တူနေတာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုကြည့်မိတယ်၊ သူ့ အသက်ဟာ နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်က သိပ်ပြောင်းမသွားသေးဘူး၊ လူချင်း ကွဲကွာနေရတဲ့ ငါးနှစ်တာကာလအတွင်းမှာ နည်းနည်းပါးပါးလောက်ပဲ ပြောင်းသွားတာ တွေ့ရတယ်”

‘အင်း... မင်းပြောတာလည်း မှန်တာပဲ’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်မိတယ်။ ‘မောင် အခု ဒီကိုရောက်လာတာဟာ ဆယ်ကျော်သက်ကလေးတယောက် လာသလို

လာရတာပါပဲ’

ဟယ်လင်က ဘာမှမပြောဘူး၊ လမ်းခတ်မီးတိုင်ရဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ သူ့ဆံပင်ဟာ တလက်လက် တောက်နေတယ်။ ‘ဟယ်လင် အရင်သွားနှင့်မယ်၊ အိမ်စေကိုပြန်လွှတ်မယ်’ လို့ ပြောတယ်။ ‘ဒါပေမဲ့ မောင့်ကို လမ်းပေါ်မှာ တယောက်တည်း မထားခဲ့ချင်ဘူး၊ အလာတုန်းက ဘွားခနဲပေါ်လာသလို ဖြုန်းခနဲပျောက်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေမိတယ်။ ဟယ်လင် အခန်းသွားနေ တုန်း မောင်ဘယ်မှာနေခဲ့မယ်လို့ စိတ်ကူးသလဲ’

“ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတကျောင်းမှာ သွားနေမယ်၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေဟာ အလုံခြုံဆုံး နေရာတွေပဲ ဟယ်လင်၊ မောင့်အနေနဲ့ ပြင်သစ်၊ ဆွစ်နဲ့ အီတလီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေနဲ့ ပြတိုက်တွေထဲမှာ အမြဲတမ်း ဝင်ခိုခဲ့ဖူးတယ်”

‘နောက် နာရီဝက်ကြာရင် ဟယ်လင့်ဆီပြန်လာခဲ့နော်’ လို့ သူက တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြောတယ်။ ‘ဟယ်လင်တို့အခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကို မောင်မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား’ လို့ မေးတယ်။

‘မှတ်မိပါတယ်’ လို့ ကျွန်တော်ကပြန်ပြောတယ်။

“တကယ်လို့ ထောင့်က ပြတင်းပေါက်တံခါး ပွင့်နေရင် ဘေးရန်ကင်းရှင်းတယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့သာ တက်ခဲ့၊ တကယ်လို့ ပိတ်ထားတယ်ဆိုရင် ပြတင်းပေါက်ကို ဟယ်လင်ဖွင့်ပြီး အချက်ပြတဲ့အထိ အောက်က စောင့်ကြည့်”

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက မာတင်နဲ့ အမေရိကန် ရက်အင်ဒီယန်း လုပ်တမ်းကစားခဲ့ဖူးကို ပြေးပြီး သတိရလိုက်မိတယ်။ အဲဒီတုန်းက တယောက်နဲ့ တယောက် အချက်ပြတဲ့အခါ ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး မီးရောင်နဲ့ပြခဲ့ကြတယ်၊ ဘဝဖြစ်စဉ်ကလေးတွေဟာ ထပ်ခါတလဲလဲ ဖြစ်တတ်ကြလေသလားလို့ စဉ်းစားနေမိသေးတယ်။ ဟယ်လင့်အစီအစဉ်ကို ကောင်းပါတယ်လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့တယ်။

‘စိန့်မေရီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို သွားမယ်၊ အဲဒီမှာထိုင်ပြီး ဂေါသစ်ဗိသုကာပညာကို လေ့လာရ ဦးမယ်’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောတော့ ဟယ်လင်က ‘ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့’ လို့ လှမ်းပြောတယ်။ ‘မောင်တယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချဘူး’ တဲ့။

‘မောင် ဘေးကင်းအောင် နေတတ်တဲ့ အတွေ့အကြုံ ရှိနေပါပြီ ဟယ်လင်ရယ်’ လို့ ကျွန်တော်က ပြန်လှည့်ပြီး ပြောတယ်၊

ဟယ်လင်ကတော့ ခေါင်းခါတယ်။ သူ့မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်သောကရိပ်တွေ ဝင်နေတယ်။

“ဘယ်လောက်ပဲ အတွေ့အကြုံတွေရှိရှိ လုံခြုံမယ်လို့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး၊ တကယ်လို့ မောင်မပြန်လာရင် ဟယ်လင် ဘာလုပ်ရမလဲ” တဲ့။

“ဟယ်လင် လုပ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး၊ မင့်တယ်လီဖုန်းနံပါတ်က အရင်အတိုင်းပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အရင်နံပါတ်ပဲ”

ကျွန်တော်က သူ့အနားပြန်လျှောက်သွားပြီး သူ့ပခုံးကိုကိုင်လိုက်တယ်။

‘အားလုံးအဆင်ပြေမှာပါ ဟယ်လင်ရယ်၊ မပူပါနဲ့’ လို့ အားပေးစကားပြောတယ်။ ဟယ်လင်က ခေါင်းညိတ်တယ်။

‘မောင့်ကို စိန့်မေရီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအထိ ဟယ်လင် လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ဒါမှ ဟယ်လင် စိတ်အေးရမှာ’ လို့ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လျှောက်လာခဲ့ ကြတယ်။ သိပ်တော့မဝေးပါဘူး၊ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့မှာ ထားခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ဈေးဟောင်းကြီးထဲက ဖြတ်သွားနေတဲ့ ဟယ်လင့်ကို ကျွန်တော်နောက်ကနေပြီး မျက်စိတဆုံး ကြည့်နေမိတယ်။ ဟယ်လင်ကတော့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားနေတယ်။ နောက်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ ဆင်ဝင်အောက် အမှောင်ထုထဲမှာ ရပ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ညာဘက်ဘေးမှာ မြို့တော်ခန်းမ အဆောက်အအုံကြီး ရှိတယ်။ မှုန်ဝါးဝါးလရောင်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ပေါ်မှာ ဖြာကျနေတယ်၊ မြို့တော်ခန်းမရဲ့အပြင်ဘက် ကျောက်လှေကားထိပ်မှာ ကျောက်ထွင်း ကြေညာချက်တခုရှိတယ်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်က နှစ်သုံးဆယ် စစ်ပွဲပြီးဆုံးကြောင်း ကြေညာချက်ပေါ့၊ ပြီးတော့ ၁၉၃၃ ခုနှစ် အတွင်းက အစပြုခဲ့တဲ့ နာဇီဂျာမနီနိုင်ငံတော် နှစ်ပေါင်းတထောင် အခွန့်ရှည်ရေးဆိုတဲ့ ကြေညာ စာတမ်းကြီးတခု။

“အဲဒီနိုင်ငံတော်ကြီး အဆုံးသတ်သွားကြောင်း ကြေညာတာကိုမှ ကျွန်တော် ကြားရပါဦးမလား၊ အဲသလောက်အထိ ကျွန်တော်အသက်ရှင်နေဖို့ကတော့ မျှော်လင့်ချက် နည်းနည်းပဲရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲဝင်ဖို့ အားမထုတ်တော့ဘူး၊

ပုန်းကွယ်နေဖို့ လိုတဲ့စိတ်ကူးကို ကျွန်တော် စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သတိတော့ ထားမယ်၊ ပုန်းအောင်းနေတာ မျိုးတော့ မလုပ်တော့ဘူး၊ မုဆိုးအလိုက်ခံရတဲ့ သားကောင်တကောင်လို လုပ်မနေတော့ဘူးလို့ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ဒီနေရာမှာလဲ ကြာကြာနေလို့ကတော့ မလုံခြုံဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတဝိုက်မှာ ဟိုသွားဒီလာ လုပ်နေတယ်၊ စောစောက ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘေးအန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ ယူဆထားမိခဲ့တဲ့ မြို့တော်ဟာ အသက်ဝင်လာသလိုပဲ၊ ဘာ့ကြောင့် အခုမှ ဒီလိုဖြစ်လာရပါလိမ့်၊ ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အခုမှ အသက်ပြန်ဝင်သလိုဖြစ်လာလို့ပါ။

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အတွင်းက မရေမရာတည်ရှိခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြန်ပြီးသတိရမိတယ်၊ ဘာဆိုဘာမှမရှိတဲ့ဘဝ၊ ဟင်းလင်းပြင်လို ဖြစ်နေခဲ့ရတဲ့ဘဝ၊ ကိုယ့်ဘဝလေး ရှင်သန်နေဖို့ အတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှား တိုက်ခိုက်နေရတဲ့ ဘဝပဲ၊ တကယ်တော့ ဘာမှအသုံးမကျတဲ့ဘဝ၊ ညအမှောင်ထုထဲကမှ ပွင့်ရတဲ့ ပန်းတပွင့်နဲ့ ဘာများခြားနားလို့လဲ၊ လွမ်းစရာ မက်မောစရာဆိုလို့ ဘာတခုမှမရှိတဲ့ဘဝပါ။

“ဒါပေမဲ့ အခုကျတော့လဲ ဘဝဟာ အသစ်ဖြစ်လာပြန်တယ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုလေးတွေ ရှိလာရ ပြန်တယ်၊ ပန်းလှလှကလေးတွေပွင့်ဖို့အတွက် အဖူးကလေးတွေ ထွက်လာတာနဲ့ တူသလိုလိုပဲ”

ကျွန်တော် မြစ်ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့တယ်၊ တံတားတခုပေါ်မှာရပ်ပြီး အောက်ဘက်မှာ စီးဆင်းနေတဲ့ ရေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်နေမိတယ်၊ ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်မှာ အလယ်ခေတ်က တည်ဆောက်ထားခဲ့တဲ့ မျှော်စင်ကြီးဟာ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေတယ်၊ အခုတော့ဖြင့် ဒီမျှော်စင်ကြီးဟာ မိန်းမတွေ အဝတ်ဖွပ်တဲ့ စခန်းတခု ဖြစ်နေပြီ၊ ပြတင်းပေါက်တွေက မီးရောင်တွေ အပြင်ကို ထွက်နေတယ်၊ မိန်းကလေးတွေ အဝတ်လျှော်ဖွပ်နေကြတုန်းပဲ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ညာဘက်မှာတော့ ပန်းခြံတွေနဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးရှိနေတယ်။

“ကျွန်တော် စိတ်အေးနားအေးပဲ ရပ်နေမိတယ်၊ မျှော်စင်ရဲ့ ပြတင်းပေါက်နောက် ရေသံတွေနဲ့ ကောင်မလေးတွေ စကားပြောသံတွေ ထွက်လာနေတယ်၊ သူတို့ ဘာတွေပြောနေကြတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိပါဘူး၊ ဘယ်သိမလဲ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်တစား နားမှမထောင်တာ။

“အခုလိုရပ်နေတဲ့ တဒင်္ဂအချိန်ကလေးမှာ ကျွန်တော်ဟာ တံတားရဲ့အစိတ်အပိုင်းတခုလို ဖြစ်လာတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖြည်းဖြည်းသာသာ စီးဆင်းသွားနေတဲ့ ရေထဲမှာ မျောပါနေသလို ခံစားရတယ်၊

ကျွန်တော့်အသိဟာ အသက်ရှူသံနဲ့ ရေစီးသံကလွဲပြီး တခြား ဘာကိုမှမသိတော့ဘူး။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘယ်ဘက် သံပရာပင်တွေကြားက မီးရောင်တခု လှုပ်ရှားနေတာ မြင်ရတယ်၊ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေဟာ မီးရောင်နောက်ကို လိုက်သွားတယ်၊ အသိက ပြန်ဝင်လာပြီ၊ မိန်းကလေးတွေရဲ့ စကားပြောသံတွေကို ပြန်ကြားလာရတယ်၊ ပြီးတော့ လေနဲ့အတူပါလာနေတဲ့ သံပရာနဲ့…။

“ကျွန်တော် ကြည့်နေခိုက်မှာပဲ မီးရောင်ပျောက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော့်နောက်ဘက်က ပြတင်းပေါက်တွေဟာလည်း တပြိုင်တည်းလိုလို မှောင်မည်းသွားတယ်၊ မြစ်ရေပြင်ဟာလည်း တခဏတော့ မှောင်သွားတယ်၊ နောက်တော့ မှုန်ဝါးဝါး လရောင်အောက်မှာ တလက်လက် ဖြစ်နေတာကို ပြန်မြင်တယ်။

“အခုတော့ဖြင့် အလင်းရောင်ဆိုလို့ လရောင်ပဲရှိတော့တယ်၊ လရောင်ကတော့ သဘာဝ အရောင် မဟုတ်လား၊ လျှပ်စစ်မီးရောင်ထက်ပိုပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်၊ အေးမြတယ်၊ ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေ အတွင်းက အလင်းရောင်မဲ့သွားခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝကို ပြန်ပြီးသတိရမိတယ်။ လရောင်လို နူးညံ့အေးမြတဲ့ အလင်းရောင်ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝထဲကို ရောက်လာပါဦးတော့မလား…။

ကျွန်တော် တံတားပေါ်ကဆင်းလာခဲ့ပြီး မြို့ရိုးဘက်က သံပရာပင်တွေ တဖက်တချက် တန်းနေတဲ့ လမ်းသွယ်တခုကြားမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေတယ်။ နာရီဝက် ကုန်အောင် အချိန်ဖြုန်းရဦးမယ် မဟုတ်လား၊ ညနက်လာလေလေ သံပရာအနံ့က ပြင်းလေပဲ၊ လရောင်ကတော့ ခေါင်မိုးတွေ မျှော်စင်တွေထက်ကို ငွေရောင်ပက်ဖြန်းပေးနေတယ်၊ ဘယ်လောက်သာယာတဲ့ ရှုခင်းလဲ။

ဒီရှုခင်းအပေါ်မှာ ကျွန်တော်သာယာယစ်မူးနေမိတယ်၊ ရှုခင်းအလှတွေကို မြင်ရင် ကျွန်တော်ဟာ ပါရီ၊ ရောမနဲ့ တခြားမြို့ကြီးတွေမှာ နေတုန်းက ပုလိပ်ရဲ့အဖမ်းအဆီးကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခံခဲ့ရဖူးတယ်၊ အများအားဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်အလှမှာ အပြည့်အဝ ခံစားလိုက်ရင် တခြားဟာတွေ မေ့သွားရော၊ အဲဒီအချိန်မှာ အဖမ်းခံရတာ များတယ်၊ ပုလိပ်ကတော့ ဘာတွေနဲ့ပဲတွေ့တွေ့ သူ့အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး။

ကျွန်တော်ဟာ ဟစ်တလာပလာဇာဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့တယ်၊ အိမ်က ပန်းခြံဆီ ဦးတည်ပြီး ဝင်သွားတဲ့ လမ်းကြီးရဲ့ထောင့်မှာ၊ လမ်းရဲ့နာမည်ကတော့ အရင်နာမည်ဟောင်းပဲ၊ အပြောင်းအလဲ မလုပ်သေးဘူး။

ပြတင်းပေါက်တွေ ပွင့်နေတာ မြင်ရတယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ပဲ လမ်းမကို ဖြတ်ကူးလာခဲ့တယ်၊ ဝင်ပေါက်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ အပေါ်ကလူတယောက် ဆင်းလာပြီး စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာတာ မြင်ရတယ်၊ ကျွန်တော်နောက်ကျသွားပြီ၊ နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ အချိန်မရတော့ဘူး၊ မထူးတော့တဲ့အတွက် လှေကားဆီကို ခပ်တည်တည်ပဲ လျှောက်ခဲ့တယ်၊ ဆင်းလာတဲ့လူက အသက်ခပ်ကြီးကြီး မိန်းမကြီးတယောက်၊ အရင်က ကျွန်တော်တခါမှမမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ မိန်းမကြီး၊ ကျွန်တော် အပေါ်ထပ်ကို ခပ်သုတ်သုတ် တက်လာခဲ့တယ်။

အခန်းတံခါးဟာ နည်းနည်းလေးဟနေတယ်၊ ကျွန်တော် တွန်းဖွင့်ပြီးဝင်သွားတော့ အထဲမှာ ဟယ်လင်။

‘မောင့်ကိုဘယ်သူမြင်သေးသလဲ’ လို့ ဆီးမေးတယ်။

“မိန်းမကြီးတယောက် မြင်သွားတယ်”

“ဦးထုပ်မပါဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးထုပ်မပါဘူး”

“အိမ်စေမကြီးပဲ၊ သူ့အခန်းက အထပ်ခိုးပေါ်မှာ၊ ဟယ်လင် သူ့ကို တနင်္လာနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းအထိ နားခိုင်းလိုက်တယ်”

‘သူ့အတွက် စိတ်ပူမနေပါနဲ့’ လို့ ကျွန်တော်ကပြန်ပြောတယ်။ ‘သူ မောင့်ကို မှတ်မိမယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင့်ကို တဦးဦးက မှတ်မိသွားပြီဆိုရင် မောင်ချက်ချင်းသိတယ်’

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်မိုးကာအင်္ကျီနဲ့ ဦးထုပ်ကို လှမ်းယူတယ်၊ အဝင်တံခါးဘေးက ချိတ်မှာ သွားချိတ်တယ်။

‘အဲဒီမှာ မချိတ်နဲ့ ဟယ်လင်’ လို့ ကျွန်တော်ကလှမ်းပြောတယ်။ ‘တယောက်ယောက် မြင်သွားရင် မလွယ်ဘူး၊ ဗီရိုထဲသာထည့်ထားလိုက်ပါ’

‘ဘယ်သူမှမလာပါဘူး’ လို့ ဟယ်လင်ကပြောပြီး ဧည့်ခန်းဘက်ကိုလျှောက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် သူ့နောက်ကိုလိုက်မသွားခင် အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် နိုင်ငံတွင်းက နှင်ထုတ်ခံရလို့ ထွက်ပြေးလာစ

နှစ်တွေအတွင်းကဆိုရင် အိမ်ကို မကြာခဏ သတိရတယ်၊ အိမ်ကို မေ့သွားဖို့လည်း အမြဲတစေ ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်အိမ်ထဲ ပြန်ရောက်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ပြီးဝမ်းသာလှတယ်လို့ မရှိဘူး။

ကျွန်တော် တချိန်က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ ခေတ်ပုံတပုံကို ပြန်ရသလောက်ပဲ စိတ်ထဲကခံစားရတယ်။ ကျွန်တော် အခန်းထဲကို လှည့်ပတ်ကြည့်တယ်။ ပြောင်းလဲမှု သိပ်မရှိဘူး၊ ဆိုဖာကုလားထိုင် တွေကတော့ အရောင်တွေ လွင့်နေပြီ။

'ဒီကုလားထိုင်တွေဟာ အရင်တုန်းက အစိမ်းရောင်မဟုတ်လား' လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

'မဟုတ်ဘူး၊ အပြာရောင်' လို့ ဟယ်လင်ကဖြေတယ်။

ဤနေရာအရောက်တွင် ချပ်ဝပ်ဇ်သည် သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး 'အရာဝတ္ထုမှာလည်း သူတို့ ကိုယ်ပိုင်ဘဝလေးတွေ ကိုယ်စီရှိကြတာပဲ၊ သူတို့ဘဝကို ခင်ဗျားရဲ့ဘဝနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်' လို့ပြောသည်။ 'ဘာ့ကြောင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရမှာလဲ' ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

'ခင်ဗျား အဲသလိုနှိုင်းယှဉ်မကြည့်ဖူးဘူးလား' ဟု သူကပြန်မေးပါသည်။

"ကြည့်တော့ကြည့်ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကြည့်ပုံက ခင်ဗျားကြည့်ပုံနဲ့ ခြားနားလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဥပမာ ကျွန်တော်ဆာနေတယ် ဆိုပါတော့၊ တခြား ကင်ဆာရောဂါရှိပြီး ဆာလောင်နေ တဲ့လူနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ အများကြီး သက်သာသွားတယ်။ ကျွန်တော်က ဆာရုံဆာတာ၊ ကင်ဆာရောဂါ မရှိဘူး၊ ဟိုလူက ဆာလည်းဆာ၊ ရောဂါကြီးကလည်း ဖိစီးနေတာ။ ကျွန်တော့်နည်းက အဲဒါပဲ"

'ကင်ဆာ၊ ဟုတ်လား' ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်ကရေရွတ်ကာ ကျွန်တော့်အား ပြုံးတူးပြဲတဲ့ မျက်နှာထားဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။

"ဘယ်လိုကြောင့် ခင်ဗျားက ကင်ဆာရောဂါကို တွေးတာလဲ"

"ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကာလသားရောဂါနဲ့ အဆုတ်ရောဂါတွေကို ပြောမယ်ဆိုလည်း ရတာပါပဲ၊ ကင်ဆာကို သုံးလိုက်တာက လောလောဆယ် အဆီလျော်ဆုံးဖြစ်မယ်ထင်လို့ပါ"

'အဆီလျော်ဆုံး' ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်ကာ

ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေ သည်။ ‘ကင်ဆာကတော့ မဆီလျော်ပါဘူးဗျာ၊ ကင်ဆာဟာ စဉ်းစားသင့်တဲ့ ရောဂါတခု မဟုတ်ပါဘူး’

“ကျွန်တော်က ဥပမာပေးတာပါ”

သူက ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘ခင်ဗျား အခုရော ဆာနေသေးလား’ ဟု မေးသည်။

“မဆာပါဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲ”

“သြော်… ခင်ဗျားက ဆာတဲ့အကြောင်းပြောနေတော့၊ ဆာနေသလားလို့ပါ”

“ခင်ဗျားနဲ့ဆုံမိမှ ကျွန်တော် ညစာစားတာ နှစ်ခါရှိပြီလေဗျာ”

သူငြိမ်နေပြန်သည်။ နောက် တခဏမျှအကြာတွင် စောစောကပြောလက်စ သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောသည်။

“ကုလားထိုင်တွေက အဝါရောင်သမ်းနေကြတယ်၊ ငါးနှစ်အတွင်း ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အရာတခုပေါ့၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကံကြမ္မာရဲ့ဒဏ်ကို ခံနေတဲ့အချိန်မှာ နောက်ပိုင်းက ဖြစ်သွားတဲ့ ပြောင်းလဲမှုတခုပဲ၊ တခါတလေ အရာဝတ္ထုတွေဟာ တနေ့နဲ့တနေ့ ဆက်စပ်လို့ မရဘူး”

‘ဟုတ်တယ်’ ဟု ကျွန်တော်က ထောက်ခံလိုက်သည်။

“လူတယောက်သေသွားပေမဲ့ သူ့ခုတင်က တော့ မပျက်စီးဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ သူ့အိမ်လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲ၊ အရာဝတ္ထုတွေကတော့ သူတို့ရဲ့မူလပုံစံ မပျက်ဘဲ တည်ရှိပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ယူပြီး ဖျက်ဆီးပစ်မှသာ ပျက်စီးကုန်ကြတာပါ”

‘ဟုတ်တယ်’ ဟု ကျွန်တော်ကပြန်ပြောသည်။

“လူ့ဘဝလည်း တကယ်တမ်းကျတော့ တန်ဖိုးမရှိပါဘူး၊ အဲဒီအရာဝတ္ထုတွေနဲ့ အတူတူပါပဲ”

“တန်ဖိုးမရှိဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ဒါတော့ မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်ဗျာ၊ ကဲပါလေ.. လူ့ဘဝ တန်ဖိုး မရှိဘူးလို့ ပြောတာ ဘာ့ကြောင့်လဲ ရှင်းပြပါဦး”

“ဘာ့ကြောင့်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရာဝတ္ထုတွေကို တန်ဖိုး ရှိမရှိ ဆုံးဖြတ်တာက ကျွန်တော်တို့ပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့က တန်ဖိုးရှိအောင်လုပ်ရင် တန်ဖိုးရှိလာတာပဲ၊ တန်ဖိုးရှိအောင်မလုပ်ရင် တန်ဖိုးမရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီသဘောကို ကျွန်တော်ပြောတာပါ”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ဝိုင်ဖန်ခွက်ကိုကောက်ပြီး တကျိုက်မော့ချလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဘာ့ကြောင့် တန်ဖိုးရှိအောင် မလုပ်သင့်တာလဲဆိုတဲ့အချက်ကိုရော ခင်ဗျား ပြောပြနိုင်မလား” ဟု မေးသည်။

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်ပြောမပြနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သိပ်ပြီး အလေးအနက် ထားနေတဲ့ကောင်”

ကျွန်တော် လက်ကနာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ နှစ်နာရီပင် ထိုးသွားပြီ၊ တီးဝိုင်းအဖွဲ့သည် မြူးကြွကြွ အကတီးလုံးတပုဒ်ကို တီးနေသည်။ နောက် နာရီအနည်းငယ်ကြာလျှင် အရုဏ်တက်တော့မည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတခုဝင်လာသည်။

“မကြာခင် ငါ ဒီဒေသကထွက်တော့မှာ”

ကျွန်တော့်လက်သည် အိတ်ကပ်ပေါ်ရောက်သွားသည်။ လက်မှတ်များ ရှိမရှိ စမ်းကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။ လက်မှတ်တွေတော့ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်ကြားနေကျ မဟုတ်သည့် တေးဂီတသံ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်မသောက်ဖူးသည့် ဝိုင်၊ ခန်းစည်းများချထားသည့်အခန်း၊ အားလုံး ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းထဲ၌ ဝိုးတဝါး၊ ချပ်ဝပ်ဇ်၏ စကားပြောသံကို ကျွန်တော်ကြားရသည်။

‘ကျွန်တော်က ဧည့်ခန်းအဝင်တံခါးမှာရပ်နေတယ်’ လို့ ချပ်ဝပ်ဇ်ကပြောသည်။ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးတယ်၊ ‘ဘာလဲ၊ မောင့်အိမ်က မောင့်အတွက် အထူးအဆန်းကြီး တခု ဖြစ်နေသလား’ တဲ့။

ကျွန်တော်က ခေါင်းရမ်းပြလိုက်ပြီး အခန်းထဲ လိုက်ဝင်ခဲ့တယ်၊ စိတ်ရှုပ်သလိုလို ဘာလိုလို ရင်ထဲမှာ ခံစားလာရတယ်၊ အခန်းထဲမှာရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ကိုယ့်ပစ္စည်း မဟုတ်တော့သလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်မပိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်နေတယ်၊ ဟယ်လင်ကို ကျွန်တော်မပိုင်တော့သလိုလို စိတ်ထဲမှာဖြစ်လာတယ်။

‘အားလုံး အရင်ကလိုပါပဲကွယ်’ လို့ ကျွန်တော်က အလိုက်သင့်ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

‘ဘယ်ဟာမှ အရင်ကလိုမဟုတ်တော့ဘူး’ လို့ သူကပြောတယ်။ ‘မောင် ဘာပြုလို့ ဒီကိုပြန်လာရ တာလဲ၊ အားလုံး အရင်ကလိုပဲဆိုပြီး ပြန်လာတာလား’ လို့လဲမေးတယ်။

‘မဟုတ်ပါဘူး ဟယ်လင်ရာ’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ ‘အရင်ကလို

မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မောင်မသိဘဲ ဘယ်နေမလဲ’

“ဒါဆိုရင် ဘာ့ကြောင့်ပြန်လာတာလဲ”

“မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ ပြန်လာတာပေါ့ကွယ်”

“အရင်တုန်းကတော့ ဘာပြုလို့ ဟယ်လင်ကိုမတွေးမိတာလဲ”

‘အရင်တုန်းက…’ ကျွန်တော် သူ့မေးခွန်းကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတယ်၊

“မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ ဟယ်လင်၊ အရင်ကတော့ ပြန်လာဖို့အခွင့်အလမ်း ပိတ်နေတာကိုး”

“ဟယ်လင်မေးနေတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး၊ မောင် ဒီကထွက်မသွားခင်က ဟယ်လင့်ကို ဘာ့ကြောင့် သတိမရတာလဲ၊ အဲဒါကိုမေးတာ”

ကျွန်တော် သူ့ကို ကြောင်ပြီးကြည့်နေတယ်၊ အခုထက်ထိ သူပြောနေတဲ့ စကားကို ကျွန်တော် နားမလည်သေးဘူး။

“အဲဒီတုန်းက မောင်က ဘာပြုလို့ သတိရရမှာလဲ”

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို ချက်ချင်းမဖြေဘူး၊ တော်တော်ကြာမှ ဖျတ်ခနဲပြန်ပြောတယ်၊ ‘အဲဒီတုန်းက ဟယ်လင့်ကို မောင်နဲ့အတူတူ လိုက်ခဲ့လို့ ဘာ့ကြောင့် မခေါ်တာလဲ’ တဲ့။

ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို တအံ့တဩ စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ ‘မောင်နဲ့အတူတူ လိုက်ခဲ့လို့ရမယ်၊ ဟုတ်လား၊ မင့်အိမ်ကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားကြဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဟယ်လင်၊ ပြီးတော့ မင်းမိသားစုကိုလည်း ထားရစ်ခဲ့ရမှာ၊ မင်း ချစ်ခင်မြတ်နိုးတဲ့အရာအားလုံးကို စွန့်ခွာပြီး ထွက်သွားဖို့ဆိုတာဟာ ဖြစ်နိုင်မတဲ့လား’

“ဟယ်လင်ကတော့ ဟယ်လင့်မိသားစုကို မချစ်ဘူး၊ မုန်းတယ်”

ကျွန်တော် အံ့ဩလွန်းလို့ ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ အချိန်အတော်ကြီး ကြာမှ ‘မင်း ဟိုဘက်က အခြေအနေတွေကို သိတာမှမဟုတ်တာ၊ ဘယ်လိုက်လို့ဖြစ်မလဲ’ လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

“မောင်ကတော့ သိလို့လား၊ မောင်လည်းမသိပါဘူး”

သူ့စကားက မှန်နေတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း မဖြစ်လို့သာ ထွက်ခဲ့တာ၊ ဟို

နိုင်ငံတွေရဲ့ အခြေအနေကို မည်မည်ရရ ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး။ ‘မောင် မင့်ကို ဒီနိုင်ငံနဲ့ ဝေးရာကို ခေါ်မသွားချင်လို့ပါကွယ်’ လို့ ကျွန်တော်ကပြန်ဖြေတယ်။

“ကျွန်မတော့ ဒီနိုင်ငံ၊ ဒီအရပ်၊ ဒီဒေသကို မုန်းတယ်၊ ဒီမှာရှိရှိသမျှအရာတိုင်းကို ရွံတယ်၊ မောင်က ဘာ့ကြောင့်ပြန်လာရတာလဲ”

“ဟိုတုန်းကတော့ မင်းမမုန်းခဲ့ဘူးမဟုတ်လား ဟယ်လင်ရယ်”

သူက ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို မဖြေဘူး။ ‘ရှင်ဘာပြုလို့ ဒီလိုပြန်လာတာလဲ’ လို့ ထပ်မေးတယ်၊ သူက အခန်းရဲ့ဟိုဘက်အစွန်းမှာ ရပ်နေတယ်၊ မျက်နှာထားက ကျွန်တော့်အပေါ် မကျေနပ်သလို ပဲ၊ ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်လာတယ်၊ စက်ဆုတ်ရွံရှာတဲ့စိတ်တွေ ဝင်လာတယ်။

ကျွန်တော် ထွက်သွားခဲ့တုန်းကအဖြစ်ကို ပြန်ပြီးစဉ်းစားကြည့်တယ်၊ ရှင်းရှင်းကလေးပါ၊ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ထက် မပိုပါဘူး၊ နိုင်ငံတွင်းက ထွက်သွားရတဲ့လူတယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ဘာတခုမှ ရေရာတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲသလိုဘဝမျိုးထဲကို ဟယ်လင်ဝင်လာ အောင် ကျွန်တော်လုပ်ရမှာလား၊ မလုပ်ချင်ဘူး၊ မလုပ်ရက်ဘူး၊ ကျွန်တော် သူ့ကို တယောက်တည်း ထားပြီး ထွက်သွားခဲ့တာဟာ အပြစ်မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ကျွန်တော်ကတော့ ယုံကြည်တယ်။

‘ရှင် ဘာ့ကြောင့်ပြန်လာရတာလဲ ဂျိုးဆက်’ တဲ့။ သူက ထပ်မေးပြန်တယ်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူ့ကြောင့် ပြန်လာတာလို့ ပြောသင့်တာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပြောမထွက်ဘူး၊ ပြောဖို့ရာက သိပ်မလွယ်ဘူး၊ အထီးကျန်နိုင်မှုက သိပ်ပြင်းထန်လာတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ်နိုင်တဲ့စွမ်းအားဟာ မရှိသလောက် ဖြစ်သွားတယ်။ ဘဝသစ်တခုကိုတောင် ကျွန်တော် မတည်ဆောက်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ဘဝသစ်ကို တည်ဆောက်ချင်တဲ့စိတ်လည်း မရှိပါဘူး။ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ဘဝဟောင်းကို မေ့လို့မှ မရတာ။

“ခြေသလုံးအိမ်တိုင်လုပ်ပြီး သွားလာနေခဲ့ရတာ ငါးနှစ်ရှိသွားခဲ့ပြီ၊ အခုပြန်ရောက်လာ တော့ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှပါမလာဘူး၊ အာရုံတွေ ရှင်သန်တက်ကြွလာတာက လွဲပြီး ဘာမှမရှိဘူး၊ ကျန်တဲ့အပိုင်းတွေမှာကတော့ ကျွန်တော့်အခြေအနေဟာ ခါလီပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ကြွေးတော့ မတင်ဘူး။

“ဟိုဘက်သည်ဘက် နှစ်ဖက်စလုံးက မပိုင်တဲ့ နယ်စပ်ဒေသက မြေပေါ်မှာ ကုန်လွန်ခဲ့ရတဲ့ ညတွေကို သတိရတယ်၊ အစားလေးတလုတ်စားရဖို့နဲ့

တမေးလောက်ကလေး အိပ်ရဖို့အတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေကို သတိရတယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ မြေတွင်းအောင်းနေရတဲ့ ပွေးတကောင်ရဲ့ဘဝနဲ့ ဘာမှမခြားပါဘူး၊ အခုလို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာ ထဲ ပြန်ရောက်လာပြန်တော့လည်း အဲဒီဟာတွေအားလုံးဟာ လွင့်စဉ်ပျောက်ပြယ်သွားတယ်။

"ဒါတွေကို ဟယ်လင်နားလည်အောင် ကျွန်တော်ရှင်းမပြနိုင်ဘူး၊ ရှင်းပြဖို့လည်း မလိုဘူး ထင်တယ်လေ၊ အိမ်ကိုရောက်ချိန်ကတည်းက စိတ်လက်ကြည်လင် ပေါ့ပါးနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရှင်းပြချင်စိတ်လည်း မရှိဘူး၊ ပြီးတော့လည်း ရှင်းပြကာမှ ပိုရှုပ်သွားမှာကိုလည်း ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေမိတယ်၊ သူကတော့ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က သူ့ကြောင့် ပြန်လာတာဆိုတဲ့ စကား ကြားချင်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားပြောလိုက်ရင် ကိုယ့်ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း ဖြစ်သွားအောင် တွန်းပို့လိုက်သလို ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ စိတ်ထဲက သိနေတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ မိန်းမတွေကို အများကြီး ရှင်းပြတာဟာ အမှားတခု ကျူးလွန်သလို ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့်လည်း မပြောတော့ဘူး။

"ကျွန်တော် ဟယ်လင့်နားကို ရောက်သွားတယ်၊ သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်တော့ သူ့တကိုယ်လုံး တုန်နေတာ သတိထားမိတယ်၊ 'မောင် ဘာဖြစ်လို့ပြန်လာတာလဲ' တဲ့ သူက ထပ်မေးတယ်။

'ဩော်... မောင်မေ့သွားတယ်' လို့ ကျွန်တော်က စကားစလိုက်တယ်၊ 'မောင် ဗိုက်သိပ်ဆာတာပဲ ဟယ်လင်ရယ်၊ မောင် တနေ့လုံး ဘာမှမစားခဲ့ရသေးဘူး' "သူရပ်နေတဲ့ နေရာဘေးက စားပွဲတလုံးပေါ်မှာ ငွေမှန်ဘောင်တပ်ထားတဲ့ ယောကျ်ားတယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံရှိတယ်၊ ဓာတ်ပုံထဲကလူကို ကျွန်တော်မသိဘူး၊ အဲဒီဓာတ်ပုံကို ဒီလိုပဲ ချထားဖို့ လိုသလား"လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

'မလိုဘူး' လို့ သူက သံပြတ်နဲ့ ပြောတယ်၊ အံ့အားသင့်သွားပုံလည်း ပေါ်တယ်၊ သူ့ဟာ စားပွဲပေါ်ကဓာတ်ပုံကို ဆွဲယူပြီး စားပွဲအံဆွဲထဲ ထိုးထည့်လိုက်တယ်"

ချပ်ဝပ်ဇ်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ သူ့စကားကိုဆက်သည်။

သူက ဓာတ်ပုံကို လွှင့်တော့မပစ်ဘူး၊ စုတ်လည်းစုတ်မပစ်ဘူး၊ အံဆွဲထဲပဲ ထည့်လိုက်တာ၊ သူလိုအပ်တဲ့အခါမှာ အချိန်မရွေး ပြန်ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ထားနိုင်တာပေါ့။

ကျွန်တော်က ရယ်လိုက်မိတယ်၊ သူက အံ့အားသင့်သွားတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့

ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ရယ်တယ်၊ ‘မောင်တခုမေးပါရစေ’ လို့ ကျွန်တော်က စကားပလ္လင် ခံလိုက်ပြီး ‘မင်း… မောင့်ကို ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ စိတ်ကူးသလား’ လို့မေးတယ်။

သူက ခေါင်းခါတယ်၊ ‘ဟင့်အင်း၊ ဟယ်လင်မကွာဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မောင့်အတွက် မဟုတ်ဘူး၊ ဟယ်လင်ရဲ့မိသားစုတွေ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေချင်လို့’ တဲ့။

* * * * *

(၅)

‘အဲဒီညက ကျွန်တော်အိပ်ရေးဝဝ မအိပ်ခဲ့ဘူး’ လို့ ချပ်ဝပ်ဇ်က ဆက်ပြောသည်။ ကျွန်တော် အတော်ကြီးကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မအိပ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်နားထဲမှာ အသံတွေ ကြားနေတယ်၊ ဘာသံတွေမှန်းတော့ မသိဘူး ကျွန်တော်ဖြစ်နေတာက အိပ်တဝက်၊ နိုးတဝက်ပဲ၊ ကျွန်တော် အိပ်မက်တော့ မက်နေတယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို လူတွေလိုက်လို့ ထွက်ပြေးနေရတယ်။ ဟယ်လင် တကြိမ်နိုးလာတယ်။ ‘မောင် အိပ်မပျော်ဘူးလား’ လို့ မေးတယ်၊ ‘မပျော်ဘူး၊ အိပ်ပျော်ဖို့လည်း မမျှော်လင့်ပါဘူး’

ဟယ်လင်က မီးဖွင့်လိုက်တယ်၊ ပြတင်းပေါက်ဆီက အရိပ်တွေဟာ အတွင်းဘက်ကို ခုန်ဝင်လာ ကြတယ်။ ‘မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာက သိပ်ပြီး များများထားလို့လည်း မကောင်းဘူး’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။

“မောင့်အိပ်မက်တွေအပေါ်မှာ မောင်ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိဘူး၊ ဝိုင်ကျန်သေးသလား ဟယ်လင်”

“အများကြီးရှိတယ်၊ မောင်ဘယ်တုန်းကစပြီး ဝိုင်သောက်တတ်သွားတာလဲ”

“ပြင်သစ်ကိုရောက်ကတည်းကပဲ”

‘ကောင်းတာပေါ့’ လို့ သူကပြောတယ်။ ‘ဝိုင်အကြောင်း မောင်သိရဲ့လား’

“သိပ်တော့မသိပါဘူး၊ မောင်သိထားတဲ့ အကောင်းစားဝိုင်ကတော့ ဈေးပေါပေါနဲ့ရတဲ့ အနီရောင် ဝိုင်ပဲ”

ဟယ်လင်က မီးဖိုခန်းထဲဝင်သွားတယ်၊ ဝိုင်နှစ်ပုလင်းနဲ့ ဖောက်တံယူပြီး ပြန်ထွက်လာတယ်။

‘ဟယ်လင်တို့ရဲ့ အာဏာရှင်ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဝိုင်ချက်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ နည်းဥပဒေတွေ ပြောင်းပစ်လိုက်ပြီ’ လို့ သူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောတယ်။ ‘သဘာဝဝိုင်ထဲမှာ သကြား ထည့်တာကို ခွင့်မပြုတော့ဘူး’

သူက ဝိုင်ပုလင်းတွေနဲ့ ဖောက်တံကို လှမ်းပေးတယ်၊ ကျွန်တော်က မော်ဆယ်ဝိုင်ပုလင်းကို ဖွင့်လိုက်တယ်၊ ဟယ်လင်က ဖန်ခွက်နှစ်လုံး ယူလာတယ်။

‘မင်းဘာပြုလို့ အသားတွေသိပ်ညိုသွားရတာလဲ’ လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

‘မတ်လတွင်းက ဟယ်လင်တောင်တန်းတွေပေါ် ရောက်နေတယ်၊ လျှောစီးထွက်တာလေ’

‘မင်း ဘယ်တုန်းကလျှောစီးတတ်တာလဲ၊ ဘယ်သူသင်ပေးလဲ’

‘လူတယောက် သင်ပေးတယ်’ လို့ သူက ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို သဘောမကျတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ပြောတယ်။

‘ကောင်းတာပေါ့’ လို့ ကျွန်တော်က အလိုက်သင့် ပြန်ဖြေတယ်။ ‘အခုလိုအချိန်မှာ နှင်းလျှောစီး တတ်တာလည်း မင့်အတွက်ကောင်းတာပဲ’

“ကျွန်တော်က ဝိုင်တခွက်ငှဲ့ပြီး ဖန်ခွက်ကို လှမ်းပေးတယ်၊ ဝိုင်က ချဉ်တယ်၊ ဘာ ဂန်ဒီဝိုင်ထက် ပိုပြီးမွေးတယ်၊ ဂျာမနီကထွက်သွားကတည်းက ဒီဝိုင်မျိုး မသောက်ခဲ့ဖူးဘူး။

‘ဟယ်လင့်ကို ဘယ်သူသင်ပေးတယ်ဆိုတာရော မောင်မသိချင်ဘူးလား’ လို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။

“မသိချင်ပါဘူး”

သူက ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်တယ်၊ အံ့အားသင့်သွားတဲ့ လက္ခဏာလည်း ရှိတယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ ဒီလို သံသယဝင်စရာမျိုး သိရကြားရရင် ကျွန်တော်ဟာ တညလုံးထိုင်ပြီး စစ်ဆေး မေးမြန်းနေတတ်တဲ့လူစားပါ၊ အခုတော့လည်း နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်မဝင်စားမိဘူး။

‘မောင်က အချိုးတော်တော်ပြောင်းသွားတာပဲ’ လို့ သူက မှတ်ချက်ချပြန်တယ်။ သူဟာ ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ထားတယ်။ ဖန်ခွက်ထဲကဝိုင်ကိုတော့ မသောက်သေးဘူး။

ကျွန်တော်က ဝိုင်ကိုမော့လိုက်တယ်။ ‘ဝိုင်ကကောင်းသားပဲ’ လို့ ပြောတယ်။ သူကတော့ ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ သူ့ဝိုင်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း အရသာခံပြီး သောက်နေတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ ဟယ်လင် အတော်ငယ်သေးတာပဲလို့ တွေးမိတယ်။ အတွေ့အကြုံလည်း နည်းမှာပေါ့။

သူ့မျက်နှာမှာ မာန်မာနအရိပ်အငွေ့တွေ ထင်ဟပ်နေပေမဲ့ ချစ်စရာတော့ အကောင်းသား။

ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ ထိုင်နေတယ်။ ‘အခု မောင်နေတာ နာမည်ရင်းနဲ့ပဲလား၊ နာမည်ပြောင်းထားသေးလား’ လို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ‘နာမည်ပြောင်းထားတယ်’ လို့ ပြောပြတယ်။

‘အခု မောင့်နာမည်က ဘာလဲ’ လို့ ဟယ်လင်ကမေးတယ်။

“ဂျိုးဆက်ချပ်ဝပ်ဇ်”

“ဒါဆိုရင် ဟယ်လင် မစ္စက်ချပ်ဝပ်ဇ်ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိတယ်၊ ‘မလိုပါဘူး ဟယ်လင်၊ ဒါက ရှောင်သာတိမ်းသာဖို့ ပြောင်းထားရတဲ့ နာမည်ပဲ၊ သေသွားတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ဂျိုးဆက်ချပ်ဝပ်ဇ်ဟာ မောင့်ကိုယ်ထဲဝင်ပြီး ခြေသလုံး အိမ်တိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ဂျူးတယောက်လို အသက်ရှင်နေတုန်းပဲ၊ သူဟာ မောင်နဲ့ လုံးဝ အဆက်အစပ် မရှိတဲ့ လူစိမ်းတယောက်ပါ’

“မောင် သူ့ကိုလုံးဝမသိဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“မသိဘူး ဟယ်လင်”

“တခြားလူတယောက်ရဲ့ နာမည်နဲ့ နေရတာ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရသလဲ”

“ထူးထူးခြားခြား မခံစားရပါဘူး ဟယ်လင်ရယ်၊ နာမည်က နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကြောင့် ပြောင်းရတာပဲ”

“တကယ်လို့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်က အတုဖြစ်နေရင်ရော”

ကျွန်တော် ရယ်မိတယ်၊ အမှန်တော့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အတုအစစ်ဆိုတာက စစ်ဆေးတဲ့ ပုလိပ်အပေါ်မှာ တည်တာပဲ၊ ပြီးတော့ နာမည်ဆိုတာကလည်း အရေးကြီးတဲ့ဟာတခုမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဟယ်လင်က ကျွန်တော်မြင်သလို မမြင်ဘူး၊ တခြားနာမည်တခု ပြောင်းတာ ဟာ ကိုယ့်နာမည်ကိုယ် တန်ဖိုးမထားလို့ လို့ ထင်နေတယ်။

“ဟယ်လင်ကတော့ လုံးဝ နာမည်ကို မပြောင်းခဲ့ဘူး၊ မောင့်ဇနီးအနေနဲ့ မောင့်နာမည်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားခဲ့တယ်၊ မောင်ကတော့ တရပ်တကျေး တနေရာက ကောက်တွေ့ သလို ရလာတဲ့နာမည်ကိုယူပြီး ဒီကိုပြန်ရောက်လာတယ်” လို့ မလိုတမာလေသံနဲ့ ပြောနေပြန် တယ်။

“ကောက်တွေ့တဲ့နာမည် မဟုတ်ဘူး ဟယ်လင်” လို့ ကျွန်တော်ကပြန်ပြောတယ်။

“မောင့်အဖို့ကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဖိုးအတန်ဆုံး လက်ဆောင်တခုပါ၊ ဒီနာမည်ကို ကြားရရင် သိပ်ကိုဝမ်းသာရပါတယ်”

“ဒီနာမည်ဟာ မောင့်အတွက် သနားကြင်နာခြင်းဆိုတဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်တောင် ထွက်နေတယ်၊ ဒီနာမည်ကို ကြားလိုက်တိုင်း လူတွေရဲ့ကြားမှာ ကရုဏာတရားဆိုတာ လုံးဝမသေသေးဘူးလို့ သတိရတယ်၊ မင်းနာမည်ကျတော့ ဘာကို သတိရမလဲ၊ ပရပ်ရှားစစ်သားမိသားစုကို သတိရမယ်၊ မြေခွေးတွေ၊ ဝံပုလွေတွေရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားမျိုးရှိတဲ့ မုဆိုးတွေကို သတိရမယ်၊ ဒါပဲပေါ့”

“ဟယ်လင်ပြောနေတဲ့ နာမည်က ဟယ်လင့်ဆွေမျိုးစု နာမည်မဟုတ်ဘူး” လို့ ဟယ်လင်က လေသံမာမာနဲ့ ပြန်ပြောတယ်၊ “ဟယ်လင်က အခုချိန်ထိ မောင့်နာမည်ကိုပဲ ယူထားတာ”

ကျွန်တော်က ဒုတိယဝိုင်ပုလင်းကို ဖွင့်လိုက်တယ်၊ “အင်ဒိုနီးရှားမှာဆိုရင် လူတွေဟာ မကြာခဏ နာမည်ပြောင်းကြတယ်တဲ့၊ မင့်အနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သဘောမကျတော့ဘူး ဆိုတဲ့တနေ့မှာ မင့်နာမည်ကို ပြောင်းလို့ရတယ်၊ နာမည်သစ်နဲ့ ဘဝသစ်ကို ထူထောင်နိုင်တယ်၊ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးလို့ထင်တာပဲ”

“မောင်ရော ဘဝသစ်တခု ထူထောင်ပြီးပြီလား”

“လူတွေက သူတို့စတဲ့ဘဝသစ်ထဲကို ဘဝဟောင်းကဟာတွေ ယူသွားသေးသလား”

“ပဲ့တင်သံတော့ ယူသွားတာပေါ့”

“သတိတရဖြစ်စေလောက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကျတော့ ပါမလာဘူးလား”

“ပဲ့တင်သံဟာ အဲဒါတွေပဲပေါ့၊ ကိုယ့်စိတ်ကို နာကျင်အောင်၊ ရှက်စိတ်ခံစားရအောင် လုပ်တော့ အမှတ်တရဖြစ်ရပ်ကတော့ ပါလာစမြဲပဲ”

“ရုပ်ရှင်တကားကြည့်ရသလိုမျိုးပေါ့ ဟုတ်လား”လို့ ဟယ်လင်ကမေးတယ်။

ကျွန်တော်က သူ့လက်ထဲကဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူပြီး ဒုတိယပုလင်းထဲက ဝိုင်ထည့်ပေးတယ်၊ ‘ဒီဝိုင်က ဘယ်လိုအမျိုးအစားလဲ’ လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

“ရိုင်းနယ်ကထွက်တဲ့ ဝိုင်အကောင်းစားပေါ့၊ ချွတ်ယွင်းချက်ဆိုလို့ လုံးဝမရှိတဲ့ဝိုင်ပဲလို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ခဏကြာတော့ သူက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်တယ်၊ “ကျွန်မတို့ ဘာစကားတွေ ပြောနေကြ တာလဲ၊ ဘာအတွက် ပြောနေကြတာလဲ၊ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး” လို့ ပြောတယ်၊ “ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရောပြန်ပြီးသတိထားမိရဲ့လား၊ ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေ အများကြီးပဲ၊

စကားလုံးတွေကလဲ အသစ်အဆန်းတွေချည်းပဲ၊ ဘယ်ကများ ရလာတာလဲ၊ ရှင့်မှာ ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေ တော်တော်များများ ရှိခဲ့ပုံပေါ်တယ်” တဲ့။

“အပေါင်းအသင်းကတော့ မများဘူး ဟယ်လင်” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောဖို့ အခွင့်အလမ်းကို မရခဲ့ဘူး၊ ဒါ့ကြောင့်မို့လည်း မောင် မင်းနဲ့တွေ့တော့တယ်၊ “မောင့်မှာ အချိန်ရှိသမျှ တယောက်တည်း လိုနေခဲ့ရတာ၊ စကားပြောချင်လို့ စကားတွေအများကြီး ပြောမိတာ”

“ဒါဆိုရင် မောင်ပြန်လာတာ စကားပြောဖို့ပဲပေါ့ ဟုတ်လား” လို့ သူကမေးတယ်။

“ကျွန်တော် သူ့မေးခွန်းကို မဖြေဘူး၊ သူဟာ ဝိုင်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး ထိုင်ရာက ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီက အဖြေကို စောင့်မျှော်နေတဲ့ သဘောပဲ၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကလည်း ဖြေရခက်တယ်၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ကာမဆန္ဒစိတ် သိပ်ပြီးနည်းနေတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့လည်း အခုလို ပထမဆုံး ပြန်ပြီးဆုံမိကြတဲ့ အချိန်မှာ ပြုသင့်ပြုအပ်တဲ့အလုပ်ကို မလုပ်မိတာပါ၊ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောဖို့ဆိုတာကလည်း လက်တွေ့ကျတော့ မလွယ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့က ဆန္ဒမရှိချိန်မှာ ရှိလာအောင် အတင်းအကျပ်လည်း အားမထုတ်ချင်ဘူး။

“ဟယ်လင် မကျေနပ်တာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ပွေ့လား ဖက်လား နမ်းလား ရှုပ်လားတောင်မှ မလုပ်တော့လည်း ဘယ်ကျေနပ်မလဲ၊ ကျွန်တော့်ဘက်က အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောသင့်တယ်လို့တော့ ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းကြီး မပြောချင်ဘူး၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် တည်ငြိမ်အေးဆေးအောင်ထားပြီးမှ သူနားလည် သဘောပေါက်သွားအောင် ပြောပြချင်တယ်။

“မောင့်အခြေအနေမျိုးနဲ့ ကြုံနေတဲ့လူတွေဟာ အယူသည်းတတ်ကြတယ်” လို့ ကျွန်တော်က စကားစတယ်၊ ကိစ္စတခုကို တိုက်ရိုက်ပြောရင် ဒါမှမဟုတ် တိုက်ရိုက်လုပ်ရင် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ရပ်တွေ ပေါ်လာတတ်တယ်လို့ သူတို့က ယူဆကြတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်လည်း အဲဒီလူစားမျိုးတွေ ဟာ အစစ အရာရာ သတိထားကြတယ်၊ အထူးသဖြင့် စကားအပြောအဆိုမှာ သိပ်ပြီး ဆင်ခြင်ကြတယ်။

“အလွန့်ကို အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့တဲ့ အယူအဆပဲ” လို့ ဟယ်လင်က မှတ်ချက်ချတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး “ရှင်ကတော့ သိပ်ပြီးအယူသည်းမယ် မထင်ပါဘူး” လို့ပြောတယ်။

“မောင် ဘယ်လောက်အထိ အယူသည်းတယ်ဆိုတာ မင်းကို ပြောပြရဦးမယ်”

ကျွန်တော်က အေးဆေးတည်ငြိမ်တဲ့လေသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်၊ “မောင်မင့်အပေါ်မှာ အတိုင်းအဆ မရှိလောက်အောင် ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မောင်ပြောလိုက်မယ် ဆိုရင် နောက်တစ်မိနစ်လောက် အတွင်းမှာ ဂက်စတာပိုစစ်ပုလိပ်ရဲ့ တံခါးလာခေါက်သံကို ကြားရလိမ့်မယ်လို့ မောင်ယုံကြည်နေတယ်”

ဟယ်လင်က တံခါးဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး အသံတစ်သံသံ ကြားရနိုး မျက်နှာထားနဲ့ နားစွင့်နေ တယ်၊ နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်တယ်၊ သူ့မျက်နှာထားကလည်း တမျိုးဖြစ်နေ တယ်၊ “မောင်က ဒါကြောင့်မို့ ဟယ်လင့်ကို တရင်းတနှီး မပြုတာဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား” လို့ မေးတယ်။

“ဒါလဲ အကြောင်းတကြောင်းပေါ့ကွယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်၊ “ပြီးတော့လည်း ငရဲကျသလိုဖြစ်နေတဲ့ တယောက်က ဖြုန်းခနဲ အန္တရာယ်များတဲ့ နတ်ဘုံကို ရောက်သွားတဲ့အခါ သူ့အတွေးတွေကို မှန်အောင် တွေးနိုင်ပါ့မလား”

“ဟယ်လင်တော့ မောင်ပြန်ရောက်လာရင် ဘယ်လိုအနေအထားမျိုး ရှိမယ်ဆိုတာကို အမြဲတမ်း စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတယ်” လို့ သူက ဆွေးမြည့်ကြေကွဲနေတဲ့ လေသံနဲ့ပြောတယ်။ “အခု တကယ်တမ်း ပြန်လာတော့လည်း စိတ်ကူးနဲ့ တခြားစီဖြစ်နေတယ်”

သူ ဘယ်လိုပုံမျိုး စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာလဲလို့ မမေးရဲဘူး၊ မေးလိုက်ရင် အခြေအနေက တမျိုး ဖြစ်သွားမှာ စိုးရတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ “စိတ်ကူးနဲ့ လက်တွေ့ဟာ ဒီလိုပဲ ခြားနားတတ်ပါတယ်” လို့ သာမန်လောက်ပဲ ပြန်ပြောခဲ့တယ်။

ဟယ်လင်က ပြုံးတယ်၊“ဝိုင်ရှိသေးလား” တဲ့။ ကျွန်တော်က ဝိုင်ထပ်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

“မောင် ဘယ်တော့လောက်ပြန်ရမလဲ” လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

“အိမ်စေမကြီးက မနက်ဖြန်အထိ ပြန်ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“သူပြန်ရောက်မှာ သန်ဘက်ခါမှပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဟယ်လင်က ခေါင်းညိတ်တယ်။ “ရှင်းရှင်းကလေးပါ၊ ဒီနေ့ စနေနေ့၊ သီတင်းပတ်ပိတ်ရက်တွေ ကိုပါ နားရက်ပေးလိုက်တာဆိုတော့ တနင်္လာနေ့ နေ့ခင်းကျမှ ပြန်ရောက်မှာ၊ သူ့မှာကလည်း ချစ်သူရှိတယ်၊ အိမ်ထောင်သည် ပုလိပ်တယောက်ပေါ့”

အပြင်ဘက် လမ်းပေါ်က သီချင်းဆိုသံနဲ့ ချီတက်သွားနေတဲ့ ဖိနပ်သံတွေ

ကြားရတယ်။

'ဘာသံတွေလဲ' လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

"စစ်သားတွေလား၊ လူငယ်တပ်ဖွဲ့တွေလား မသိပါဘူး၊ ဟယ်လင်တို့ရဲ့ ဒီနေ့ ဂျာမနီမှာ လူတိုင်း လိုလို အမြဲတမ်း ချီတက်နေကြတာပဲ"

ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်နားသွားပြီး အပြင်ဘက်ကို ချောင်းကြည့်တယ်၊ ဟစ်တလာလူငယ် တပ်ဖွဲ့တဖွဲ့ပေါ့။ "မင့်စိတ်က အတော်ကလေးဆန်းတာပဲ" လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ "မင့်နဲ့ သဘောထားချင်း တော်တော်ကွာတာပဲ"

"တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ ဟယ်လင့်အဘွားက ပြင်သစ်၊ အဲဒီအဘွားရဲ့သွေး ပါလာလို့ဖြစ်မှာပဲ၊ သူတို့က အဲဒီအဘွားကျတော့ ဂျူးတယောက်လို သဘောထားနေသလား မပြောတတ်ဘူး၊ ဆွေမျိုးစာရင်းထဲ မထည့်ကြဘူး" ဟယ်လင်က အားရပါးရ တချက်သမ်းလိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်လိုက်တယ်။

"မောင် နောက်ထပ်အိပ်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးလား" လို့ ပြောတယ်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ တနာရီထိုးနေပြီ၊ ကျွန်တော် ဟယ်လင့်ဘေးမှာ ဝင်လှဲလိုက်တယ်၊ 'မီးတွေဖွင့်ထားပါလား ဟယ်လင်' လို့ ကျွန်တော်ကပြောတော့ ဟယ်လင်က ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်တယ်။ 'မောင်ဖွင့်ထားချင်ရင်လည်း ဖွင့်ထားလေ' တဲ့။

ဟိုးတချိန်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်… ဒီအခန်း ဒီအိပ်ရာပေါ်မှာ တညပြီးတည အတူယှဉ်တွဲ ပြီး အိပ်ခဲ့ရတာတွေကို ပြန်ပြီးမြင်ယောင်မိတယ်။

ကျွန်တော် ဟယ်လင့်ကို ပွေ့ဖက်ထားတယ်။ တညလုံး အိပ်လို့မပျော်ဘူး။ ဟယ်လင် တကြိမ် နိုးလာသေးတယ်။ ခဏပါပဲ၊ ပြီးတော့ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်တော့်မျက်ခွံ တွေဟာ လေးလာတယ်။ မှေးမှေးမှေးမှေးနဲ့ အိပ်ပျော်သလိုပဲ၊ လင်းခါနီးတော့မှ နိုးလာပြန်တယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ ဟယ်လင့်ကြားမှာရှိနေခဲ့တဲ့ အတားအဆီးတွေဟာ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပွေ့ဖက်ထားတယ်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြီးပွေ့ဖက်ထားတယ်၊ လင်းလက်နေတဲ့ တိမ်လိပ်တလိပ်ကြား ရောက်သွားသလိုပဲ အမှောင်ထုဟာ လုံးဝမရှိတော့ဘူး။

* * * * *

(၆)

မနက်လင်းတော့ ကျွန်တော် မွန်းစတားဟိုတယ်ကို ဖုန်းဆက်တယ်၊ အခန်းထဲမှာ လက်ဆွဲအိတ် ကျန်ခဲ့ကြောင်း၊ ကျွန်တော် ဩစနာဘရပ်မှာ ကိစ္စတခုရှိလို့ ပြန်မလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကနေ့ည ပြန်လာဖြစ်တဲ့အတွက် အခန်းကို ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ပဲ ဆက်ပြီးထားပေးစေလိုကြောင်း ပြောထားလိုက်တယ်။ အခုလို ပြောလိုက်တာဟာ ကြိုတင်ကာကွယ်မှုပြုတဲ့သဘောပါ။

ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဟိုတယ်အခန်းခနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သံသယ အဝင်မခံချင်ဘူး၊ ဒီကိစ္စကြောင့် ပုလိပ်က မေးလာမြန်းလားလုပ်တာကိုလည်း အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ တဖက်က ‘ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အခန်းကို ဆက်ထားပေးပါမယ်’ လို့ဖြေတယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် စာမလာဘူးလား မေးတော့ မလာဘူးတဲ့။

တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချိတ်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့်နောက်မှာ ကပ်ပြီးရပ်နေတဲ့ ဟယ်လင်က ‘ဘယ်သူ့ဆီကစာအလာကို မျှော်နေတာလဲ’ လို့မေးတယ်။

“ဘယ်သူ့ဆီကမှ မျှော်စရာမရှိပါဘူး၊ သံသယမဝင်အောင် ကြံဖန်ပြီး ပြောတဲ့စကားပါ၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်း စာတွေဘာတွေမျှော်နေတဲ့လူတွေကို ဘေးလူတွေက လူလိမ်လို့ မထင်ကြဘူး”

“မောင်ကရော လူလိမ်တယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလား"

“လူလိမ်ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ် မရှိဘဲနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိမ်ရညာရတာ ရယ်စရာတော့ အများကြီး တွေ့ရတယ်”

ဟယ်လင်က ရယ်တယ်။ “မောင် ဒီည မွန်းစတားကိုပြန်မှာလား”

“မောင် ဒီမှာ နောက်ထပ်ဆက်နေလို့မှ မဖြစ်တော့တာ၊ မင့်အိမ်စေမကြီး မနက်ဖြန်နေ့ခင်း ပြန်ရောက်တော့မှာ မဟုတ်လား၊ ဩစနာဘရပ်မှာက ဟိုတယ်တည်းရတာ မကောင်းဘူး၊ အလွန်စွန့်စားရတဲ့ အလုပ်တခုပဲ၊ မွန်းစတားမှာကတော့ လမ်းပေါ်မှာ မောင့်ကို မှတ်မိတဲ့လူ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး”

“မွန်းစတားဟိုတယ်မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမယ်လို့ စိတ်ကူးလဲ”

“အတိအကျတော့ မပြောတတ်သေးဘူး၊ ဆဋ္ဌမအာရုံက အန္တရာယ်ရှိမယ်လို့ ထင်ရင်တော့ တမျိုးစီစဉ်ရမှာပဲ”

“ဒီမှာရော အန္တရာယ်မြင်နေသလား”

“မြင်တယ်၊ အခုမနက်ကျမှ မြင်တာပါ၊ မနေ့ကတော့ မမြင်ခဲ့ဘူး”

ဟယ်လင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ကြည့်နေတယ်။ ‘မောင် အပြင်မထွက်ပါနဲ့’ လို့ ပြောတယ်။

“မမှောင်ခင် မထွက်ပါဘူး၊ မှောင်ရင်တော့ သွားစရာရှိတာ သွားရတာပဲ။ မောင့်မှာ သွားစရာ တနေရာပဲ ရှိပါတယ်၊ ဘူတာရုံလေ”

ဟယ်လင်က ဘာမှမပြောဘူး၊ ငြိမ်နေတယ်။

“အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာ” လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ “မောင့်ကိစ္စကို တွေးပြီး မပူပါနဲ့၊ မောင့်ဘဝကို ဘယ်လို နေသွားရမယ်ဆိုတာ နားလည်နေပါပြီ”

“နားလည်နေတော့ နေသာထိုင်သာရှိတာပေါ့လေ” လို့ ဟယ်လင်က မှတ်ချက်ချတယ်။

“နားလည်ဖို့ကလည်း အမှန်တကယ် လိုအပ်တယ်၊ ဒါမှလည်း ဖြစ်မှာ၊ ဪ.. ဒါနဲ့ မောင်မေ့လာ တယ်၊ မှတ်ဆိတ်ရိတ်ဓား ယူမလာမိဘူး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ ပါးမြိုင်းမွေးတွေက ရှည်လှပြီ၊ လူလေလူလွင့်တယောက်နဲ့ တူနေပြီ၊ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေရဲ့ လက်စွဲစာအုပ် အရဆိုရင် လူလေလူလွင့်တယောက်နဲ့တူအောင် မနေရဘူး၊ အဲဒီအနေအထားမျိုး မဖြစ်အောင် ရှောင်ရမယ်”

“မှတ်ဆိတ်ရိတ်တဲ့ဓားတချောင်း ရေချိုးခန်းထဲမှာရှိတယ်” လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်။ “လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်က မောင်ထားခဲ့တဲ့ဓားပဲ၊ ဗီရိုထဲမှာ မောင်ထားခဲ့တဲ့ ရှပ်အင်္ကျီတွေ၊ ဘောင်းဘီတွေနဲ့ ဝတ်စုံတွေလည်း ရှိတယ်”

ဟယ်လင်ရဲ့ အမူအရာနဲ့ ပြောပုံဆိုပုံလေသံက တမျိုးပဲ၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုပစ်ထားခဲ့ပြီး တခြားမိန်းမတယောက်နဲ့ ထွက်ပြေးရာက ပစ္စည်းတွေ ပြန်လာပြီး ယူတဲ့လူတယောက်ကို ပြောပြနေသလိုပဲ။

ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့်ဝတ်စုံကို တွေ့လိုက်တော့မှ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ပိန်သွားတယ်ဆိုတာ သတိထားမိတယ်၊ လျှော်ဖွပ်ထားလို့ သန့်စင်နေတဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီတွေ့တော့ ကျွန်တော် တော်တော်ဝမ်းသာသွားတယ်။

ကျွန်တော်ပြန်ရင် ဒီဘောင်းဘီကိုတော့ ယူသွားမှဖြစ်မယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထား လိုက်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်က ကိုယ်သုံးခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေကို

မြင်တွေ့နေရပေမဲ့ စိတ်က သိပ်ပြီးထိခိုက်တာ လှုပ်ရှားတာ မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အခုလိုထွက်ပြေးနေရတာကို ကံကြမ္မာဆိုးတခုလို့ မတွက်တော့ဘဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် လိုအပ်တဲ့ စစ်အေး တိုက်ပွဲတခုလို့ သတ်မှတ်ထားတာ ကြာပြီမဟုတ်လား။

အဲဒီတော့လည်း တော်ရုံတန်ရုံကိစ္စတွေမှာ စိတ်ခံစားမှုဟာ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပြီ။ တကယ်တော့လည်း အဲဒီသတ်မှတ်ချက်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ကူဖော်လောင်ဖက်ရတာတော့ အမှန်ပဲ။

တနေ့တာဟာ ကုန်ဆုံးသွားပြီ၊ လူချင်းခွဲခွာရမယ့်အချိန်ကလည်း နီးလာပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် စိတ်ထိခိုက်မှုကတော့ ရှိတယ်။ ဒါမျိုးကျတော့ ဟယ်လင့်ထက် ကျွန်တော်က ပိုပြီးခံနိုင်ရည်ရှိတယ်။

ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံက ကျွန်တော့်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် လုပ်ပေးထားတယ်။ ဟယ်လင်အဖို့ ကတော့ ကျွန်တော့်လိုစိတ်မျိုး ဘယ်ထားနိုင်မလဲ၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုစွန့်ခွာပြီး ထွက်သွားရမယ့် ကိစ္စဟာ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို စော်ကားမှုတခုပဲ။

ကျွန်တော် သူ့ဆီကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာလို့ အလန့်တကြား ဖြစ်နေရာက သက်သာရာ ရစပဲ ရှိသေးတယ်။ သူ့မာန်မာနမှာ ရထားတဲ့ဒဏ်ရာကိုတောင်မှ ကုသဖို့ အချိန်မရသေးဘူး။ အဲဒီတုန်း ဖြုန်းခနဲ ကျွန်တော်က သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားဦးမယ်ဆိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားမှု ဆိုတာ ရှိပေမပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ညနေစောင်းလာလေလေ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဟာ လျော့လာလေလေပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သတိဝီရိယထားပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်တည် ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ် ကြတယ် မဟုတ်လား။ တယောက်နဲ့တယောက် တယုတယ မပွေ့မိ မဖက်မိအောင်လည်း သိပ်ပြီးသတိထားကြတယ်။ တယောက်ကိုတယောက် အဲသလိုလုပ်တဲ့အလေ့အထကလည်း ပျောက်သလောက်နီးပါးဖြစ်သွားခဲ့တာ ငါးနှစ်ရှိသွားခဲ့ပြီ။

ခုနစ်နာရီထိုးသွားပြီ၊ အိမ်ရှေ့တံခါးဝက ဘဲလ်တီးသံ ကြားလိုက်ရတယ်၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖို့ကတော့ ဘဲလ်သံဟာ ပုလိပ်ပဲ၊ ‘ဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူဖြစ်မယ်ထင်သလဲ’ လို့ ကျွန်တော်က ဟယ်လင့်နားကပ်ပြီး တိုးတိုးကလေး မေးတယ်။

‘စကားမပြောနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေပြီး စောင့်ကြည့်ရအောင်’ လို့

ဟယ်လင်က နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။ ‘သူငယ်ချင်းတယောက် ဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ၊ ဟယ်လင် မထူးဘဲ ငြိမ်နေရင် သူထွက်သွားမှာပါ’

ဘဲလ်သံ ထပ်ထွက်လာပြန်တယ်၊ ပြီးတော့ တံခါးကို လက်သီးဆုပ်နဲ့ ကြမ်းကြမ်းထုလိုက်တဲ့ တဒုန်းဒုန်းအသံတွေ ကြားရတယ်၊ ‘မောင် အိပ်ခန်းထဲဝင်နေ’ လို့ ဟယ်လင်က တိုးတိုးပြောပြီး အိမ်ရှေ့ဘက်ထွက်သွားဖို့ ဟန်ပြင်တယ်။

“ဘယ်သူလဲ ဟင်”

ဟယ်လင်လဲ မသိဘူး၊ မောင် အိပ်ခန်းထဲသာ ဝင်နေပါ၊ ဧည့်သည်ကို နှင်လွှတ်လိုက်မယ်၊ တကယ်လို့ သူ တံခါးကို အခုလိုသာ ဆက်ထုနေရင် တခြားအခန်းကလူတွေပါ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို အိပ်ခန်းထဲ တွန်းပို့တယ်၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ပစ္စည်း ဧည့်ခန်း ထဲမှာ ကျန်နေခဲ့မှာစိုးလို့ ကပျာကယာ ရှာရသေးတယ်၊ ဘာတခုမှမရှိဘူးဆိုတာ သေချာတော့မှ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။

ဟယ်လင်က ‘ဘယ်သူလဲ’ လို့ မေးလိုက်တဲ့အသံ ကြားရတယ်။ အပြင်က ပြန်ဖြေတဲ့အသံက တော့ ယောကျ်ားသံ။ အသံကြားတော့ ဟယ်လင်က ‘အို... နင်လား၊ ဘာဖြစ်ပြန်လို့လဲဟယ်’ လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် အိပ်ခန်းတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်တယ်။ အခန်းထဲက လစ်ထွက်ဖို့ အပေါက်တော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးဖိုခန်းထဲက ထွက်ရမှာ၊ ကျွန်တော် မီးဖိုခန်းထဲ ရောက်အောင်သွားဖို့က လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီကိုသွားရင် လူမြင်ခံရမှာ သေချာတယ်။

ကျွန်တော်လုပ်နိုင်တာဆိုလို့ တနည်းပဲ ရှိတော့တယ်။ ဟယ်လင်ရဲ့အဝတ်တွေ ထည့်ထားတဲ့ ဗီရိုကြီးထဲ ဝင်ပုန်းနေဖို့ပဲ။ သူ့ဗီရိုက တကယ်တော့ ရိုးရိုးဗီရို မဟုတ်ဘူး၊ နံရံကို ထွင်းပြီး လုပ်ထားတဲ့ နံရံကပ်ဗီရိုလိုဟာမျိုး၊ အဲဒီတော့ အပြင်က လေများများဝင်တယ်။

ဟယ်လင်နဲ့အတူတွဲပြီး ဧည့်ခန်းဝင်လာတဲ့ ယောကျ်ားတယောက် အသံကို ကျွန်တော် ကြားရတယ်။ သူ့အသံကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိတာပေါ့။ တခြားလူမဟုတ်ဘူး။ ဟယ်လင်ရဲ့မောင် ဂျော့ဆိုတဲ့ကောင်ပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို အကျဉ်းစခန်းပို့ခဲ့တဲ့ ယောက်ဖတော် လေ။

ကျွန်တော် ဟယ်လင်ရဲ့မှန်တင်ခုံကို ကြည့်မိတယ်၊ လက်နက်တခုခု ရလိုရငြား ရှာတာပဲ၊ ကျောက်စိမ်းဓားရိုးတပ်ထားတဲ့ စက္ကူဖြတ်ဓားကလေးတချောင်းပဲ ရှိတယ်။ တခြား ဘာလက်နက်မှ မရှိဘူး။

ကျွန်တော် အဲဒီဓားကိုပဲ ကပျာကယာ ကောက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီးတော့ နံရံကပ်ဗီရိုထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။

တကယ်လို့ ဒီအကောင် ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားရင် တခြားလမ်း မရှိဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ရမှာပဲ။ မတတ်သာတဲ့အဆုံးမှာ သူ့ကို အသေသတ်ပြီးတော့ ထွက်ပြေးရမှာပဲ။

'တယ်လီဖုန်း ဟုတ်လား' လို့ ပြောလိုက်တဲ့ ဟယ်လင့်အသံကို ကြားရတယ်။

"ငါတော့ ဘာသံမှမကြားဘူး၊ အိပ်ပျော်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြဿနာရှိလို့လား"

အန္တရာယ်အကြီးကြီး ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အချိန်တွေဟာ အများကြီးရှိတယ်၊ အခုလို စိတ်ထဲက သိပ်ပြီးစိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေရင်လည်း အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးတတ်တာပဲ၊ မီးပွားကလေးက မီးတောက်ကြီး ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးပဲ၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှု ပြင်းထန်လွန်းတော့ ကျွန်တော့် တကိုယ်လုံးဟာ တုန်နေတယ်။ ကျွန်တော် ဂျော့ရဲ့အဖြေပေးသံကို ကြားရတယ်၊ သူ့လေသံကတော့ ကျွန်တော် ရောက်နေတာကို မသိတဲ့သဘော ရှိတယ်။

"ကျွန်တော် အစ်မဆီကို ဖုန်းဆက်တာ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းဘူး" လို့ ဂျော့ကပြောတယ်။ "ဘယ်သူမှမထူးကြဘူး၊ အိမ်စေကတောင် ဖုန်းမကိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က တခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီလို့ ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် လာတာ၊ ဖုန်းကို ဘာ့ကြောင့် ဖြုတ်ထားရတာလဲ"

"ငါ အိပ်ပျော်နေတယ်" တဲ့။ ဟယ်လင်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ။ "ဒါကြောင့် ဖုန်းဖြုတ်ထားတာ၊ ခေါင်းကိုက်လွန်းလို့ စောစောအိပ်တာ၊ အခုထက်ထိ ကိုက်တုန်းပဲ၊ နင် တံခါးထုလို့သာ ငါနိုးတာ"

"ခေါင်းကိုက်လို့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ တော်တော့်ကိုကိုက်တာ၊ ဆေးနှစ်လုံးတောင် သောက်ပစ်လိုက်တယ်၊ အိပ်ပျော်ရင် သက်သာသွားအောင်လို့"

"ဘာလဲ၊ သောက်တာက အိပ်ဆေးလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေးပါ၊ ခေါင်းကိုက် မသက်သာသေးဘူး၊ ငါ ထပ်အိပ်ဦးမှ ဖြစ်မှာ"

"သောက်တဲ့ဆေးကလည်း ရယ်စရာပါလား" လို့ ဂျော့ကပြောတယ်။

“ကဲပါ အဝတ်အစားလဲချေ၊ အပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ကြရအောင်၊ အပြင်မှာ သိပ်ကို သာယာနေတယ်၊ အဲဒါက ဆေးထက် အများကြီးကောင်းတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဆေးက သောက်ထားပြီးပြီ၊ အိပ်ချင်တဲ့စိတ်ပဲရှိတယ်၊ လမ်းလျှောက်ချင်စိတ် လုံးဝ မရှိဘူး”

သူတို့မောင်နှမ စကားဆက်ပြောနေကြတာ အချိန်တော်တော်ကြာတယ်၊ ဂျော့က သူ ဟယ်လင့်ဆီ တခေါက်ပြန်လာပြီး ကြည့်ဦးမဲ့လို့ပြောပေမဲ့... ဟယ်လင်က လက်မခံဘူး၊ အိမ်မှာ စားစရာ သောက်စရာတွေရော အလုံအလောက် ရှိရဲ့လားလို့ မေးတယ်၊ ဟယ်လင်က အများကြီး ရှိတယ်လို့ ပြန်ပြောတယ်၊ အိမ်စေမရော၊ ဘယ်သွားသလဲတဲ့၊ နားရက်ပေးထားလို့ ပြန်သွားတယ်၊ ညနေစာချက်ပြုတ်ဖို့ အမီပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ဟယ်လင်ကဖြေတယ်။

“ဒါဆိုရင် အစ်မအတွက် ဘာမှစိတ်ပူစရာမလိုဘူးပေါ့” လို့ ဂျော့ကပြောတယ်။

“မလိုပါဘူး”

“အေးပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်တွေးပြီးပူမိလို့ပါ၊ တခါတရံ လူတွေဟာ ဒီလိုပါပဲ၊ ပူစရာအကြောင်း မရှိဘဲနဲ့တောင်မှ ပူတတ်ကြတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ တခုရှိတာက...”

“ဘာတခုလဲ” လို့ ဟယ်လင်က သံပြတ်နဲ့မေးတယ်။

“တသက်မှာ တကြိမ်ဆိုတာလို...”

“အဲဒီစကားကရော ဘာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအကြောင်းကို ဘာပြုလို့ ပြောနေရမှာလဲ၊ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရဲ့မောင်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်တာ ဟာ သဘာဝကျပါတယ်၊ ပူသင့်ရင် ပူရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်းပေါ့”

“အင်းပေါ့... ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“နင်ဟာ ငါ့မောင်ဆိုတဲ့စကားကို ထောက်ခံတာ”

“ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ခင်ဗျားအမြင်မှန်ရစေချင်တယ်”

"အမြင်ကတော့ သိပ်မှန်တယ်၊ အထူးပြောစရာမလိုပါဘူး" လို့ ဟယ်လင်က စိတ်မရှည်တော့တဲ့ လေသံနဲ့ပြောတယ်။

"ခင်ဗျား ဒီနေ့ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ဘာမှမဖြစ်ဘူး"

"ကျွန်တော်ကတော့ အရင်ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး ပြန်မဖွင့်တော့ဘူးလို့ မျှော်လင့်ထားတာပဲ"

"ဘာမှဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ ငါခေါင်းကိုက်တယ်၊ အိပ်တယ် ဒါပဲ၊ မသင်္ကာတဲ့အနေမျိုးနဲ့ လာပြီး မေးလားမြန်းလား၊ စစ်လားဆေးလား လုပ်တာကို ငါမကြိုက်ဘူး"

"ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကမှ စစ်ဆေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သွေးသားတော်စပ်ပြီး ဆက်စပ် နေလို့ပါ"

"ဆက်စပ်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ ဘာမှမဖြစ်တာ"

"ခင်ဗျား ဆရာဝန်သွားပြသေးလား"

"အင်း..."

"ဆရာဝန်က ဘာပြောလဲ"

"ဘာမှမပြောဘူး"

"ဟာ.. အဲသလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ တခုခုတော့ ပြောသင့်တာပေါ့"

"သူက ပြောတယ်၊ မင်း နားနားနေနေ နေပါတဲ့၊" ဟယ်လင့်အသံက တော်တော့်ကို စိတ်တိုနေတဲ့ သဘောကို သိသိသာသာဖော်ပြနေတယ်၊ 'မောရင် ခေါင်းကိုက်ရင်၊ အိပ်ရမယ်တဲ့၊ ဘယ်ကိစ္စကိုမှ အငြင်းအခုံ မလုပ်ရဘူးတဲ့၊ ပြီးတော့ ငါ တရေးတမော အိပ်တာဟာ ဘုန်းကျက်သရေနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ နှစ်ပေါင်းတထောင်တည်မြဲမယ့် ရိုက်ခ်ဂျာမနီနိုင်ငံတော်ကြီးအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မလား၊ မျိုးချစ်စိတ်ကင်းမဲ့တဲ့လူတယောက်များ ဖြစ်နေမလား၊ နိုင်ငံသားကောင်း မပီသရာ ရောက်နေ မလားဆိုတဲ့ အတွေးတွေလည်း မတွေးပါနဲ့လို့ ညွှန်ကြားလိုက်တယ်"

"ဩော်... ဆရာဝန်က အဲသလိုပဲပြောသလား"

"အဲသလိုတော့ မပြောဘူး"လို့ ဟယ်လင်ကအော်ပြောတယ်။ သူ့အသံက

အတော့်ကိုကျယ်တာပဲ၊ ဒေါသနဲ့ယှဉ်နေပြီကိုး၊ “သူက အဲသလိုတော့ မပြောဘူး၊ ငါက လိုအပ်တယ်ထင်လို့ ထည့်ပြော တာ၊ သူပြောလိုက်တာက မလိုအပ်ရင် ဘာကိုမှ ကိုယ်တိုင်မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီဆရာဝန်ဟာ ဘာရာဇဝတ်မှုမှ မကျူးလွန်ဘူး၊ သူ့ကို အကျဉ်းစခန်းပို့ဖို့ မလိုဘူး။ သူဟာ နာဇီအစိုးရကို ရိုသေစွာထောက်ခံနေတဲ့ လူတယောက်ပဲ၊ ကဲ… နင်ကျေနပ်ပြီလား”

ဂျော့က ဘာလဲတော့မသိဘူး၊ ပြန်ပြောတယ်၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မကြားလိုက်ဘူး၊ သူပြန်တော့မလို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ပုံစံပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံအရ ဒီတဒင်္ဂအချိန်ကလေး ဟာ မမျှော်လင့်တာတွေ အများကြီး ဖြစ်လာနိုင်တယ်။

ကျွန်တော် ဗီရိုတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်တယ်၊ နောက် ခဏနေတော့ ဂျော့ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာတာ မြင်ရတယ်၊ သူ့အရိပ်ဟာ ကျွန်တော်ပုန်းနေတဲ့ ဗီရိုပေါ်က ရိပ်ခနဲ ဖြတ်သွားတာတောင် တွေ့လိုက်ရတယ်၊ သူ့ခြေသံဟာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။

သူနဲ့အတူ ဟယ်လင်လဲ လိုက်လာတာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မမြင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ ဗီရိုထဲက ဟယ်လင်ရဲ့အဝတ်တွေကြား အမှောင်ထုထဲမှာ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်ဘဲ ရပ်နေတယ်၊ လက်တဖက်ကတော့ စက္ကူဖြတ်တဲ့ဓားကို တအားဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။

ဂျော့ဟာ ကျွန်တော့်ကို တွေ့လိမ့်မယ်လို့မထင်ဘူး၊ ရေချိုးခန်းက ပြန်ထွက်လာရင် ဧည့်ခန်းထဲ ကို သွားမယ်၊ ပြီးရင် ပြန်မှာပဲလို့ ယူဆတယ်၊ ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွှဲနေတယ်။

မျက်နှာမှာလည်း ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ယိုစီးကျနေတယ်၊ ဘာရယ်လို့ မည်မည်ရရ မသိဘဲ ကြောက်ရတဲ့အကြောက်နဲ့ ဘာကို ကြောက်ရမယ်ဆိုတာ တိတိကျကျ သိပြီး ကြောက်ရတဲ့ အကြောက်ဟာ တခုနဲ့တခု မတူဘူး၊ မသိတဲ့အရာတခုကျတော့ အန္တရာယ် ရှိချင်လဲရှိမယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘာဆိုတာ အတိအကျ မသိတော့ အဲဒီအကြောက်ကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဖျောက်ပစ်လို့ ရတယ်၊ အဲ သိနေတဲ့ဟာကျတော့ ဖျောက်ရတာ မလွယ်ဘူး၊ ပထမအမျိုးအစား အကြောက်ကို ကျွန်တော်ခံစားခဲ့ရတာဟာ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ဖမ်းပြီး အကျဉ်းစခန်းမပို့ခင်ကပဲ။

အခုကျတော့ ဒုတိယအမျိုးအစား အကြောက်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ထားတယ်၊ ဘာ့ကြောင့်လဲ၊ စခန်းထဲရောက်သွားရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိနေတော့ အကြောက်က ခိုင်မာတယ်၊

ဖြေဖျောက်လို့မရဘူး။

ကျွန်တော် ဗီရိုထောင့်မှာကပ်ပြီး ရပ်နေတယ်၊ အသက်တောင် မှန်မှန် မရှူရဲဘူး၊ ချိတ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဖိထားတယ်၊ တကယ်လို့များ ချောင်းဆိုးလိုက်ရင် ဒါမှမဟုတ် နှာချေလိုက်ရင် အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပဲလို့တွေးပြီး စိတ်ပူလိုက်မိသေးတယ်၊ ကျွန်တော် အသက် ရှူရတာ မွန်းကျပ်နေတယ်၊ အကျဉ်းစခန်းထဲကရခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံဟာ ကျွန်တော့်ကို ခြောက်လှန့်နေတယ်။

ရေချိုးခန်းထဲက ဂျော့ရဲ့အသံကို ကျွန်တော်ကြားနေရတယ်၊ နံရံက ခပ်ပါးပါး၊ သခင်လူမျိုးကြီး တယောက်ဖြစ်တဲ့ဂျော့ဟာ ဘာလုပ်လုပ် အသံဗလံ မထွက်အောင် တိတ်တိတ်ကလေးကျိတ်ပြီး လုပ်တတ်တဲ့သဘာဝ ရှိတယ်။

ဒါပေမဲ့ အခု သူလုပ်နေတာကတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် မရှိလှဘူး၊ အိမ်သာကြွေခွက်အဖုံးကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲလှန်လိုက်ပြီး သေးပေါက်နေတယ်၊ ခွက်ထဲ သေးကျတဲ့အသံကို အတိုင်းသား ကြားနေရတယ်၊ အိမ်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ မရှိဘူးလို့ တထစ်ချ ယူဆနေဟန်တူတယ်၊ ဒီအချက်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သက်သာရာရလာတယ်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဂျော့မှာ သံသယဝင်ဟန် မတူဘူးလို့ ကျွန်တော်တွက်လိုက်တယ်။

အိမ်သာရေဆွဲသံ ကြားရတယ်၊ အိမ်သာထဲက ထွက်လာတဲ့ ဂျော့ရဲ့ခြေသံကိုလည်း ကြားရတယ်၊ အိပ်ခန်းထဲကဖြတ်ပြီး အပြင်ကို ထွက်သွားတယ်၊ အပြင်ဘက်က တံခါးပိတ်သံလည်း ကြားလိုက် ရတယ်၊ ကျွန်တော် ဗီရိုတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တယ်၊

အပြင်ဘက်က မီးရောင်နဲ့အတူ ဟယ်လင်ရဲ့အရိပ်မည်းမည်းကိုပါ မြင်ရတယ်၊ 'သူသွားပြီ' လို့ ဟယ်လင်က တိုးတိုးပြောတယ်။

မိန်းမတယောက်ရဲ့အဝတ်ပုံကြားကနေပြီး ကျွန်တော်တိုးထွက်လာခဲ့တယ်၊ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ကြည့်ပြီး ကြောက်တဲ့လန့်တဲ့စိတ် ပျောက်သွားတယ်၊ ရယ်ချင်စိတ် ဝင်လာတယ်၊ ကျွန်တော် လည်း အပြင်ရောက်ရော ဟယ်လင်က 'မောင်.. အခုချက်ချင်း ပြန်မှဖြစ်မယ်' လို့ ဟယ်လင်က ဆီးပြောတယ်။

ကျွန်တော် ဟယ်လင့်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ သူ့မျက်နှာက အလွန်အမင်း ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေတဲ့လက္ခဏာကို ဖော်ပြနေတယ်။'ရှင်ပြန်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ အမြန်ဆုံးပြန်ပါတော့၊ ရှင် ကျွန်မဆီလာတာ သိပ်မှားတယ်၊ သက်သက်မဲ့ ရူးတာ မိုက်တာပဲ' တဲ့။

စောစောပိုင်းကတော့ ကျွန်တော်လည်း သူတွေးသလို တွေးခဲ့မိသေးတယ်၊

ဒါပေမဲ့ အခုတော့ လည်း ကျွန်တော့်ခေါင်းက အဲဒီအတွေးကို လက်မခံတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခေါင်းရမ်းလိုက်မိတယ်၊ ‘အခုချက်ချင်း သွားလို့ကတော့ မဖြစ်သေးဘူး’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်၊ ‘နောက်တနာရီ လောက် ကြာမှ သွားမယ်၊ မင့်မောင်က ရုတ်တရက် မပြန်သေးဘဲ ဒီအနီးအနားတဝိုက်မှာ ကပ်နေရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ၊ သူ မင့်ဆီပြန်လာဦးမယ်လို့ ပြောသွားသေးလား’

“ဟင့်အင်း၊ မပြောဘူး၊ ပြန်လာမယ်တော့ မထင်ဘူး၊ သူ့ကြည့်ရတာ ဘာကိုမှ သံသယရှိပုံမရဘူး”

ဟယ်လင်က ညှော့်ခန်းထဲသွားပြီး မီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်တယ်၊ ခန်းစည်းတွေကိုဖွင့်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကို ချောင်းကြည့်နေတယ်၊ အိပ်ခန်းထဲက မီးရောင်ဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ် အုပ်ကျနေတယ်။

‘ဘူတာကို ခြေကျင်သွားလို့ကတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး’ လို့ ဟယ်လင်က ရေရွတ်တယ်၊ ‘လမ်းမှာ တွေ့တဲ့လူတွေထဲမှာ အသိပါလာရင် ခက်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင် ဒီမြို့က အမြန်ဆုံး ထွက်မှ ဖြစ်မှာ၊ ဆက်နေလို့ကတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဟယ်လင်ကိုယ်တိုင် အယ်လာရဲ့ကားကို သွားငှားပြီး မောင့်ကို မွန်းစတားဟိုတယ်အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ တို့ တော်တော်မိုက်တာပဲ၊ မောင် ဒီမှာနေလို့ကတော့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး’

သူဟာ ပြတင်းပေါက်နားကရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေတယ်၊ လူချင်းကတော့ သိပ်မဝေးပါ ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ချင်းကတော့ ဝေးသွားပြီ၊ ဒါလဲပဲ ကွဲကွာခြင်း တမျိုးပါပဲ၊ ရင်ထဲမှာ နာကျင်တဲ့ ဝေဒနာ ခံစားနေရတယ်။ သူကိုယ်တိုင်ကလဲ ကျွန်တော့်ကို နောက်တကြိမ် ခွဲခွာရဦးမယ့် အဖြစ်အတွက် စိတ်ထိခိုက်နေဟန်ရှိတယ်။

အခုဆိုရင် ဟယ်လင်ဟာ ဘေးအန္တရာယ်ကိုမြင်နေပြီ၊ ဒီဘေးအန္တရာယ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ခွဲခွာရဦးတော့မယ်ဆိုတာကိုလည်း သိနေပြီ၊ ကျွန်တော်က သူမြင်သလိုမြင်တယ်။ သူသိသလို သိတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်လည်း စိတ်ဆင်းရဲမှုဒဏ်ကို ခံနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော် သူ့အပေါ် သနားစိတ် ဝင်လာတယ်၊ သူ့ကို ဖက်ထားချင်တယ်၊ ပွေ့ထားချင်တယ်၊ တယုတယ ပြုချင် ပြောချင်တယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ဆီကိုလျှောက်သွားပြီး ပွေ့ဖက်ဖို့ အားထုတ်တယ်၊ သူက အသာအယာ တွန်းဖယ်ပြီး ‘နေပါဦး၊ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဟယ်လင် အယ်လာဆီသွားပြီး မော်တော်ကား ငှားရလိမ့်ဦးမယ်’ လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ အချိန်တနာရီတော့ ရှိသေးတယ်၊ တနာရီကုန်သွားရင်တော့ ကျွန်တော့်ကမ္ဘာလေး ဟာ ပြိုလဲသွားဦးမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်စဉ်းစားတယ်၊ ဘာ့ကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ကိုယ်နဲ့ ကျွန်တော့်ခံစားမှုကြားမှာ မှန်နံရံတခု

တည်ဆောက်ထားချင်ရတာလဲ…၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ လူချင်းမခွဲခွာမီ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အထီးကျန်ဘဝ အတွက် အမှတ်တရ ဖြစ်နိုင်မယ့် အရာတခုကိုတော့ ယူသွားချင်သေးတယ်၊ သူ့စိတ်၊ သူ့မျက်လုံး၊ သူ့အတွေး၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့အာရုံအားလုံး၊ အဲဒါတွေ ကျွန်တော်နဲ့ပါလာစေချင်တယ်။

သူကတော့ ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို လက်မခံဘူး၊ ကျွန်တော့်အလိုကို မလိုက်ဘူး၊ နောက်တခေါက် ဂျော့ပြန်လာရင် ခက်မယ်လို့ တိုးတိုးသာပြောပြီး ငြင်းတယ်၊ သူ တကယ်ယုံကြည်လို့ ပြောတာလား၊ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ ပြောတာလား၊ အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာကတော့ လောလောဆယ် တခုတည်းသောဆန္ဒပဲ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့…

* * * * *

(၇)

ချပ်ဝပ်ဇ်ပြောနေသမျှကို ကျွန်တော့်ဘက်မှ ကြားဝင်၍မဖြတ်ဘဲ စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်ခဲ့ သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့လည်း ချပ်ဝပ်ဇ်သည် ကျွန်တော့်အား သူ့ထံသို့ ပွဲတင်သံ ပြန်ရောက်လာနိုင်သည့် နံရံတခုသာသာမျှ သဘောထား၍ ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့စကားကို နားထောင်ရာ၌ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နံရံတခုသာသာမျှသာ သဘောထားခဲ့သည်။ သူပြောသမျှကို ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် နားထောင်နေခဲ့သော ကျွန်တော်သည် စိတ်ဝင်စားသည့်အခါ တွင်လည်း စိတ်ဝင်စားသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားသည့်အခါတွင်လည်း လှုပ်ရှားသည်။

သူ့အဖို့တော့ ကျွန်တော်သည် လူစိမ်းတယောက်ဖြစ်သည်။ သွားရင်းလာရင်း မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ဆုံမိခဲ့ကြရာမှ တညတာ အတူတူနေခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက်နှင့် သူသည် သူကြုံခဲ့ရသမျှ အကြောင်းများကို ကျွန်တော့်အား မခြွင်းမချန်ပြောပြလျက်ရှိ၏။ ဘာ့ကြောင့်နည်း။ ရှင်းပါသည်။ သူ့ရင်တွင်း၌ မျိုသိပ်ထားရသမျှကို လူစိမ်းတယောက်အား ပြောပြလိုက်ခြင်းသည် သူ့အတွက် အန္တရာယ် မရှိနိုင်။ ပြီးတော့ မွန်းကျပ်သလို ဖြစ်နေရသည့် သူ့စိတ်သည် များစွာ ပေါ့ပါး သွားနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအခိုက်တွင် စားပွဲထိုးသည် ကျွန်တော်တို့ထံ နောက်တခေါက် ရောက်လာပြန်သည်။ ဂျာမန် သံတမန်တဦး ဆိုက်ရောက်လာကြောင်း သတင်းပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူက သံတမန်စားပွဲကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဟစ်တလာ၏သံအရာရှိနှင့် သူ့အဖော် မိန်းမနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် စားပွဲငါးလုံးအကွာရှိ စားပွဲ၌ နေရာယူထားကြသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ပိုးသားဝတ်စုံ အပြာများနှင့်ဖြစ်သည်။

ဂျာမန်သံအရာရှိသည် ကျွန်တော်တို့ဘက် ကျောပေးပြီး ထိုင်နေသည်။ သူ အခုလို ထိုင်နေသည့် အတွက် ကျွန်တော့်မှာ များစွာစိတ်သက်သာရာရရုံမက နေသာထိုင်သာရှိလှပါသည်။

“လူကြီးမင်းတို့ စိတ်ဝင်စားမယ်ထင်လို့ ကျွန်တော်လာပြောတာပါ” ဟု စားပွဲထိုးက ဆိုသည်။ “စောစောက လူကြီးမင်းတို့ ဂျာမန်လိုပြောနေကြတာ ကျွန်တော် ကြားခဲ့တယ်လေ”

ချပ်ဝပ်ဇ်နှင့် ကျွန်တော်သည် တယောက်ကိုတယောက် 'ဒုက္ခသည်အကြည့်' ဖြင့် အကြည့်ချင်း ဖလှယ်လိုက်မိကြသည်။ 'ဒုက္ခသည်အကြည့်' ဆိုသည်မှာ ဘေးလူများမသိအောင် မျက်ခွံများကို အသာကလေးလှန်၍ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားသလို ကြည့်သောကြည့်ဖြစ်သည်။ ဒုက္ခသည် အကြည့်သည် ဟစ်တလာလက်အောက် 'ဂျာမန်အကြည့်' နှင့် အလွန်ခြားနားသည်။

သူတို့အကြည့်သည် ပတ်ဝန်းကျင် အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို သတိကြီးစွာဖြင့် ချောင်းကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြည့်နေရင်းကလည်း တယောက်နှင့်တယောက် တီးတိုး စကားပြောတတ်သည်။ ထိုအကြည့်နှစ်မျိုးစလုံးသည် နှစ်ဆယ်ရာစု ယဉ်ကျေးမှု၏ အစိတ်အပိုင်းတခု ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။

ချပ်ဝပ်ဇ်ကတော့ နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်မဝင်စားသည့် မျက်နှာထားဖြင့် စားပွဲထိုးအား မော့ကြည့်သည်။ 'သူ ဘယ်သူဆိုတာ တို့သိပါတယ်ကွာ' ဟုပြောသည်။ 'ကဲ… တို့အတွက် ဝိုင်ထပ်ယူခဲ့ဦး'

ထို့နောက် သူ့မျက်နှာသည် ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်လာသည်။

"ကျွန်တော်ပြောနေတာ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်" ဟု စကား ပြန်စသည်။ "ဩော်.. ဟုတ်ပြီ" ဟု ရေရွတ်ကာ အေးဆေးတည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် သူ့အကြောင်းကို ဆက်ပြောသည်။

ဟယ်လင်က သူ့သူငယ်ချင်းဆီသွားပြီး မော်တော်ကားငှားတယ်၊ ကျွန်တော်က အခန်းမှာ တယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ်၊ ညအမှောင်ရိပ်တွေ ကျလာပြီ၊ ပြတင်းပေါက်တွေဖွင့်ထားတုန်းပဲ၊ ကျွန်တော် မီးတွေပိတ်ပြီး မှောင်ချထားတယ်၊ အခန်းထဲမှာ လူတယောက်မှမရှိဘူးလို့ထင်အောင် လုပ်ထားတာပါ၊ တကယ်လို့ အပြင်က ဘဲလ်နှိပ်သံကြားခဲ့ရင် ကျွန်တော် အသံမပေးဘဲ ငြိမ်နေမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ အကယ်၍ ဂျော့ပြန်လာလို့ လစ်ထွက်သွားဖို့ လိုအပ်လာရင် နောက်ဖေးဘက် ထွက်ပေါက်ကလစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်နားမှာထိုင်ပြီး လမ်းမပေါ်ကထွက်လာနေတဲ့ အသံတွေကို နားစွင့်နေ တယ်၊ အကြီးအကျယ် ဆုံးရှုံးခြင်းဆိုတဲ့ စိတ်ခံစားမှုက ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပေါ်လာနေတယ်၊ ဒီခံစားမှုကြောင့် နာကျင်ခြင်းတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရိပ်ကြီးတခုနဲ့တော့ တူတယ်၊ ဒီအရိပ်ကြီးဟာ ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လွှမ်းခြုံနေသလိုပဲ။

မော်တော်ကားသံ ကြားလိုက်ရတဲ့အတွက် အတွေးရေယာဉ်ကြော နစ်မြောနေရာက ဖျတ်ခနဲ အသိပြန်ဝင်လာတယ်၊ လမ်းဓာတ်မီးတိုင်

အလင်းရောင်အောက်မှာ မော်တော်ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ဟယ်လင်ကို လှမ်းမြင်ရတယ်၊ ပြီးတော့ တိုက်ရဲ့အောက်ဘက် အခန်းတံခါးပေါက် ဘက် လျှောက်လာခဲ့တယ်၊ သော့ဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရပြီး တံခါးပွင့်သွားတယ်၊ အခန်းထဲကို ဟယ်လင် သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဝင်လာတယ်။

'ဟယ်လင်တို့ သွားကြစို့' လို့ သူကပြောတယ်။

"မောင်၊ မွန်းစတားဟိုတယ်ကို ပြန်ရမယ်မဟုတ်လား"

"မောင့်လက်ဆွဲသေတ္တာကို ဟိုတယ်မှာ ထားခဲ့တယ်၊ ချပ်ဝပ်ဇ်ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ အခန်းငှားပြီး တည်းနေတာဆိုတော့ အဲဒီကိုပဲ ပြန်ရမှာပဲ၊ တခြားသွားစရာ နေရာမရှိဘူး"

"အခန်းခကို ရှင်းပေးပြီး တခြားဟိုတယ်တခု သွားတည်းရင် မကောင်းဘူးလား"

"ဘယ်ဟိုတယ်ကို သွားမလဲ"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပဲ၊ ဘယ်ဟိုတယ်ကိုသွားမလဲ" ဟယ်လင်က စဉ်းစားနေတယ်။

"မောင်တည်းတာမှန်တယ်၊ မွန်းစတားဟာ အနီးဆုံးဟိုတယ်ပဲ"

ကျွန်တော့်လက်ဆွဲသေတ္တာထဲမှာက အသုံးလိုမယ့် ပစ္စည်းလေးတွေ ထည့်ထားတယ်၊ သွားပြီး မယူလို့ကတော့ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ကားကို တိုက်ရှေ့မှာရပ်၊ ကျွန်တော်က ကားပေါ်တက်၊ မွန်းစတားဟိုတယ်ကိုသွား၊ ဟိုရောက်တော့ ဟယ်လင်က လက်ဆွဲသေတ္တာကို တက်ယူ၊ အဲသလိုလုပ်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

ကျွန်တော် လမ်းပေါ်ကို ရောက်လာတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်ကြဘူး၊ ပူနွေးနွေး လေဟာ ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်နေတယ်၊ သစ်ပင်တွေဆီက သစ်ရွက်တွေရဲ့ မြည်သံကို ကြားနေရတယ်၊ ဟယ်လင်က ဆီးပြောတယ်။ 'တက်လေ၊ မြန်မြန်တက်' တဲ့။

ကျွန်တော် ကားထဲရောက်သွားတယ်၊ ဟယ်လင့်မျက်နှာကို ကားထဲက မီးရောင်နဲ့ အသေအချာ မြင်နေရတယ်။

"ကားကို သတိထား မောင်းမှဖြစ်မယ်၊ ကားတိုက်မှုဖြစ်လို့ကတော့ ပုလိပ်ရောက်လာမှာ၊ အဲဒါဆိုရင် အားလုံးသွားရောပဲ၊ ဟယ်လင်တို့အတွက် အလိုအပ်ဆုံးက အဲဒီတချက်ပဲ" လို့ သူကပြောတယ်။

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြောဘူး၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေမှာ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေဟာ စကားမပြော ကြဘူး၊ စကားပြောရင် ဘေးဒုက္ခကို ဖိတ်ခေါ်သလို ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဟယ်လင်ဟာ ကားကို သတိထားပြီး မောင်းသွားနေရာက သူ့ဘာသာသူ တယောက်တည်း ကားနဲ့ စကားပြောသွားနေတယ်။ မော်တော်ယာဉ်ပုလိပ်အနား မော်တော်ကားရပ်နေရတဲ့အခါဆိုရင် သူဟာ ဘုရားတပြီး ဆုတောင်းနေတတ်တယ်။

မီးနီနဲ့တိုးလို့ ကားကို ရပ်ထားရတဲ့အခါမှာလည်း ‘စိမ်းပါတော့၊ မြန်မြန်စိမ်းပါတော့၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘာ့ကြောင့် ဒီလောက်ကြာနေရတာလဲ’ လို့ စိတ်မရှည်သံနဲ့ ရေရွတ်နေတတ်တယ်၊

သူ့ရေရွတ်သံတွေ နားထောင်ပြီး ကျွန်တော်စိတ်ရှုပ်လာတယ်၊ ခေါင်းလဲ နောက်ကျိလာတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အခုအချိန်ဟာ ဟယ်လင်နဲ့ ကျွန်တော် အတူတူတွဲနေရတဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်ပဲ။

မြို့ပြင်လဲထွက်လာရော သူ့စိတ်ဟာ ပြန်ပြီးတည်ငြိမ်လာတယ်။

“မောင် မွန်းစတားဟိုတယ်က ဘယ်တော့လောက် ခွာမယ်လို့ စီစဉ်ထားသလဲ” လို့မေးတယ်။

ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ တခြားသွားစရာ နေရာမှ မရှိတာ၊ ကျွန်တော် သေချာပေါက်သိတာဆိုလို့ တခုပဲရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့အချက်ပဲ၊ မင့်အချိန်ကုန်ပြီဆိုတဲ့ သတိပေးသံကို စိတ်ထဲက သိနေတယ်၊ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က စကားတလုံး လွှတ်ခနဲထွက်သွားတယ်။

“မနက်ဖြန်”

သူ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေတယ်၊ တော်တော်ကြာတော့မှ ထပ်မေးတယ်၊

‘ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာရော စဉ်းစားပြီးပြီလား’ တဲ့။

ကျွန်တော် အခန်းထဲမှာ တယောက်တည်း ထိုင်နေတုန်းက ဒီကိစ္စကို စဉ်းစားခဲ့တယ်။ မီးရထား စီးသွားပြီး နယ်စပ်မှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နဲ့ ပြန်ကူးဖို့ဆိုတာက အလွန့်ကို စွန့်စားရမယ့် အလုပ် ဖြစ်နေတယ်။

နယ်ခြားစောင့်ပုလိပ်တွေက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပြရုံနဲ့ ကျေနပ်ချင်မှ ကျေနပ်မယ်၊ တခြား စာရွက်စာတမ်းတွေ တောင်းချင်တောင်းမယ် ဆိုပါစို့ ထွက်ခွင့်ဗီဇာ၊ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေအရ ထွက်ခွာအခွန် ပေးပြီးကြောင်း

အထောက်အထားစာရွက်၊ အဲဒါတွေ တောင်းလာရင် ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူး။

လာလမ်းအတိုင်းပြန်ရင် ကောင်းမယ်လို့ထင်တာပဲ၊ ပထမ ဩစတီးယားနိုင်ငံထဲကို ဝင်မယ်၊ ပြီးတော့မှ ရိုင်းမြစ်ကိုဖြတ်ပြီး ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံဘက် ကူးမယ်လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တမျိုးဖြစ်လာတာနဲ့ သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဒီအကြောင်းကို မပြောကြတာပဲ ကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်၊ ပြောရင်လဲ အနည်းအကျဉ်း လောက်ပဲ ပြောကြတာပေါ့” လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

ဟယ်လင်က ခေါင်းညိတ်တယ်၊ “ဟယ်လင့်မှာ ငွေနည်းနည်း ပါလာတယ်၊ မောင်အသုံးလိုချင် လိုမှာ၊ နယ်စပ်ဖြတ်တဲ့အခါ ယူသွားလို့ ရတယ်မဟုတ်လား၊ ယူသွားပေါ့၊ ဆွစ်ဇာလန်ရောက်ရင် လဲလို့ရတယ်မဟုတ်လား” လို့ ပြောတယ်။

“ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင့်မှာ အသုံးမလိုဘူးလား”

“ဟယ်လင်နဲ့ အတူယူလာလို့က မဖြစ်ဘူး၊ နယ်စပ်ရောက်ရင် ဟယ်လင်က အရှာခံရမှာ သေချာတယ်၊ ဟယ်လင်တို့အနေနဲ့ မတ်ငွေ အနည်းအပါးပဲ ယူခွင့်ရှိတာ”

ကျွန်တော် သူ့ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငေးကြည့်နေမိတယ်၊ သူဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ‘ငွေက ဘယ်လောက်များလို့လဲ’

ဟယ်လင် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်တယ်၊ ‘မောင်ထင်သလောက် မနည်းဘူး၊ စုလာတာ တော်တော် ကြာပြီ၊ ဟိုအိတ်ထဲမှာထည့်ထားတယ်’

ဟယ်လင်က သားရေအိတ်သေးသေးတလုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြီးပြတယ်၊ “မတ်တရာတန်တွေ များတယ်၊ မတ်နှစ်ဆယ်တန် အထုပ်တထုပ်လဲ ပါတယ်၊ မောင့်အနေနဲ့ အရွက်ကြီးတွေ လဲနေဖို့ မလိုဘူး၊ အဲဒါ မောင့်ငွေပဲ၊ ယူထား”

“ပါတီက မောင့်ငွေကို မသိမ်းဘူးလား”

“ဘယ်မသိမ်းဘဲ နေမှာလဲ၊ သိမ်းတာပေါ့၊ သူတို့မသိမ်းခင် ဘဏ်က ဝန်ထမ်းတယောက် အကူအညီနဲ့ ဒီငွေကို ထုတ်ထားလိုက်တာ၊ မောင့်အတွက် လိုမှာပဲဆိုပြီး လုပ်ထားတာ၊ မောင့်ဆီကို ပို့ပေးမလို့ စိတ်ကူးပေမယ့် မောင်ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိဘူး၊ မပို့နိုင်ဘူးပေါ့”

“မောင် မင့်ဆီကို စာရေးဖို့ အမြဲသတိရတယ်၊ မရေးဝံ့ဘူး၊ မင့်ကို သူတို့ စောင့်ကြည့်နေမှာပဲလို့ တွက်မိတယ်၊ စာရေးလိုက်လို့ သူတို့သိသွားရင် မင့်ကို ဖမ်းပြီး အကျဉ်းစခန်းပို့မှာ၊ အဲဒါတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“ဒီအကြောင်းတခုတည်းတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်။

“မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကားဟာ အိမ်ဖြူဖြူကလေးတွေ တန်းစီနေတဲ့ ရွာကလေးထဲက ဖြတ်လာတယ်၊ ယူနီဖောင်းဝတ်လူငယ်တွေဟာ ရွာလယ်မှာ ဟန်ရေးတပြပြနဲ့ လမ်းသလား နေကြတယ်၊ ဘီယာခန်းမထဲက သီချင်းဆိုသံတွေကလဲ ဆူညံနေတာပဲ။

‘စစ်ကတော့ ဖြစ်တော့မှာပဲ’ လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်။’မောင်ပြန်လာတာ အဲဒါသိလို့လား’

“စစ်ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ မင်းဘယ်လိုနည်းနဲ့သိတာလဲ”

“ဂျော့ဆီက သတင်းရတာ၊ မောင်ပြန်လာတာ အဲဒါကြောင့်လား”

ဟယ်လင်က ဒီမေးခွန်းပဲ ထပ်တလဲလဲ မေးနေတယ်၊ ဘာကြောင့် သူဒီလောက် သိချင်နေရတာလဲ၊ ကျွန်တော်အံ့သြနေမိတယ်၊ အခုဆိုရင် ကျွန်တော် ပြန်တော့မှာမဟုတ်လား။

“ဟုတ်တယ်… ဟယ်လင်၊ အဲဒါလည်း အကြောင်းတကြောင်းပဲ”

“မောင် အခုရောက်လာတာဟာ ဟယ်လင့်ကိုခေါ်ဖို့ပဲမဟုတ်လား”

ကျွန်တော် သူ့ကို အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေမိတယ်၊ ပြီးတော့ ဘုရားတလိုက်မိတယ်။

“မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ ဟယ်လင်၊ မောင် သွားလာ လှုပ်ရှားနေရတာဟာ အပျော်ခရီး ထွက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကြားထဲမှာ စစ်သာဖြစ်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်မလဲ၊ ဂျာမန်မှန်သမျှ အကုန် ထောင်ရောက်မှာ”

ကျွန်တော်တို့ မီးရထားလမ်းကူး ဂိတ်တခုအရောက်မှာ ကားကို ရပ်ထားတယ်၊ ဂိတ်စောင့်တဲရှေ့က ပန်းခြံသေးသေးလေးတခုရှိတယ်၊ ပွင့်နေလိုက်ကြတဲ့ ဒေလီယာပန်းနဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေ၊ လှလိုက်တာ အလွန်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကားနောက်မှာ တန်းစီပြီးရပ်နေတဲ့ကားတွေ အများကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နောက် တည့်တည့်မှာကပ်ပြီး ရပ်နေတဲ့ကားက အိုပယ်ကား၊ အဲဒီကားထဲမှာ လူလေးယောက်ပါတယ်၊ တယောက်က အဘွားကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ဘေး တဖက်မှာတော့ မာဆီဒီးကား။

ကားမောင်းတဲ့ကောင်က အက်စ်အက်စ်လို့ခေါ်တဲ့ စစ်ပုလိပ်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားတယ်၊ နောက်ဘက် ထိုင်ခုံနေတာက အက်စ်အက်စ် အရာရှိနှစ်ယောက်.. အနက်ရောင် ယူနီဖောင်းတွေနဲ့ မျက်နှာတွေက ဖြူရော်ရော်၊ ကျက်သရေ မရှိဘူး၊ ကားချင်းက သိပ်ကပ်နေတော့ ကားထဲကလူကို ကျွန်တော် လက်နဲ့ လှမ်းပုတ်မယ်ဆိုရင်တောင် ရတယ်။ မီးရထားကလည်း ကြာလိုက်တာ၊ တော်တော်နဲ့ကို ပေါ်မလာဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ ဟယ်လင်က စကားမပြောဘူး၊ ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်နေတယ်၊ ဘေးက မာဆီဒီးကားဟာ ရှေ့ကို တိုးသွားတယ်။

ဂိတ်တံခါးနဲ့ ကားခေါင်းဟာ ထိလုမတတ်ဘဲ၊ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ရင် အသေကောင် နှစ်ကောင်ကို တင်လာတဲ့ မသာရထားနဲ့ တော်တော့်ကို တူနေတာ၊ ကျွန်တော်တို့ စောစောက ပြောနေတဲ့ စစ်ရဲ့ နိမိတ်ပြ အနိဋ္ဌာရုံတခုလိုပဲ၊ ယူနီဖောင်းက အနက်၊ မော်တော်ကားက အနက်၊ မျက်နှာတွေက တမင်ဟန်လုပ်ပြီး တင်းထားပေမယ့် ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့ သွေးဆုတ်နေတဲ့ လူသေကောင် မျက်နှာမျိုးတွေ။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း ကြုံလှီလှီနဲ့ အခြောက်လိုလို ဘာလိုလိုပုံမျိုး၊ သူတို့ကိုမြင်ရတာနဲ့ပဲ နှင်းဆီပန်းနံ့တွေ ပျောက်သွားတယ်၊ လူသေကောင်အနံ့မျိုး ရလာတယ်၊ မီးရထားဟာ ဂိတ်တံခါးကို ဝေါခနဲဖြတ်သွားတယ်။

အိပ်စင်တွေပါတဲ့ အမြန်ရထားပဲ၊ မီးတွေကလည်း ထိန်လင်းနေတာပဲ၊ စားသောက်တွဲထဲက စားပွဲခင်း ဖြူဖြူသန့်သန့်တောင်မှ မြင်လိုက်ရတယ်၊ ဂိတ်တံခါးလည်းဖွင့်ရော မာဆီဒီကားဟာ ရှေ့ဆုံးကနေပြီး ထွက်သွားတယ်၊ အမှောင်ထုထဲ တိုးဝင်သွားပုံက မြန်လွန်းလို့ တော်ပီဒိုတခု ပစ်လွှတ်လိုက်သလိုပဲ။

ဟယ်လင်က မောင်နဲ့လိုက်မှာလို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်။

“ဘာ... မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“မောင်နဲ့ တခါတည်း လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဘာပြုလို့မလိုက်ရမှာလဲ”

ဟယ်လင်က မော်တော်ကားကို ရပ်လိုက်တယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ တိတ်ဆိတ်နေတယ်၊ ညရဲ့ အသံတွေကိုတော့ ကြားနေရတယ်၊ “ဟယ်လင် ဘာ့ကြောင့်မလိုက်ရမှာလဲ” ဟယ်လင်က ဒေါသသံနဲ့ ထပ်ပြောတယ်၊ “ဒီတခါလဲ မောင်က ဟယ်လင့်ကို ထားပစ်ခဲ့ဦးမလို့လား”

ကားထဲကမီးရောင်နဲ့ သူ့မျက်နှာ ဖြူရော်ရော်ဖြစ်နေတာကို မြင်နေရတယ်။ မာဆီဒီးကားထဲက အရာရှိနှစ်ကောင်ရဲ့မျက်နှာတွေနဲ့တောင် တူနေတယ်၊

သေမိန့်ကျထားတဲ့မျက်နှာမျိုး၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲကို အတွေးတခု ဝင်လာတယ်၊ စစ်ကြီး ဖြစ်လာရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြန်တွေ့ဖို့ လွယ်မယ်မထင်ဘူး၊ စစ်ကြီး ပြီးသွားတော့ရော တယောက်ကိုတယောက် ရှာလို့ တွေ့ကြမတဲ့လား။

“ရှင်... ဟယ်လင့်ကို လာခေါ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ရှင်အခုပြန်လာတာဟာ သက်သက်မဲ့ အပြစ်တခု ကျူးလွန်တာပဲ” လို့ ဟယ်လင်က ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြောတယ်။

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

“ရှင် ဟယ်လင့်ကို ကွေ့လည်ကြောင်ပတ် မလုပ်ချင်ပါနဲ့”

“မောင် မလုပ်ပါဘူး၊ မောင်ဆိုလိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို မင်းနားမလည်တာပါ”

“ဩော်.. ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ရှင်အခုပြန်လာတာ ဘာအတွက်လဲ၊ ဘာ့ကြောင့်လဲ၊ ဟယ်လင့်ကို မလိမ်ပါနဲ့၊ ဟယ်လင့်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး တယောက်တည်းပြန်သွားဖို့ပဲလား၊ အမှန်အတိုင်း ဖြေပါ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ဒါဆိုရင် ဘာ့ကြောင့်လဲ၊ ပြောပေါ့၊ ဒီမှာနေပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖို့ ပြန်လာတာလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြတယ်၊ သူနားလည်လက်ခံနိုင်မယ့် အဖြေက တခုတည်းပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိနေတယ်၊ အခုလောလောဆယ်ကတော့ ဒီအဖြေတခုကလွဲပြီး တခြားအဖြေ ပေးလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ‘မောင်ပြန်လာတာဟာ မင့်ကို ခေါ်ဖို့ပါ၊ မင်းအခုထက်ထိ နားမလည်သေးဘူး လား’ လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။

သူ့မျက်နှာဟာ ချက်ချင်းပဲ ပြောင်းသွားတယ်၊ သူ့ဒေါသဟာ ပြေသွားတယ်၊ မျက်နှာက ချက်ချင်း ကြည်လင်ဝင်းလက်ပြီး လှလာတယ်၊ ‘မောင့်နှုတ်က ပြောဖို့တော့ လိုတာပေါ့’ တဲ့။

“မောင်ပြောချင်ပါတယ် ဟယ်လင်၊ အပြောချင်ဆုံးသော စကားတခွန်းပါ၊ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်နိုင်စရာမရှိဘူး၊ ဟယ်လင့်မှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ရှိတယ်”

သူ့စကားကြားတော့ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိဘူး၊ သူ့ကို

ကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိတယ်၊ စကားဟာ ဖြုန်းခနဲ မိုးခြိမ်းပြီး လျှပ်စီးလက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်၊ 'မင့်မှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ရှိတယ် ဟုတ်လား၊ နိုင်ငံခြားကို သွားလို့ရသလားဟင်' လို့ ကသောကမျော မေးလိုက်မိတယ်။

ဟယ်လင်က သူ့လက်ပွေ့အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ကို ထုတ်ပြတယ်၊ သူ့အနေနဲ့ စာအုပ်ကို ပိုင်ရုံသာမကဘူး၊ သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်၊ အတော့်ကို အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စပါ၊ လက်မှတ်က အတုမဟုတ်ဘူး၊ အစစ်၊ တရားဝင်လက်မှတ်။

"ဒါကို မင်းဘယ်တုန်းကရထားတာလဲ"လို့ ကျွန်တော်မမေးဘဲမနေနိုင်ဘူး။

'လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်ကတည်းက ရထားတာ' လို့ သူကပြောတယ်။ 'ဟယ်လင် ဒီလက်မှတ် ကို သုံးခဲ့တာ သုံးခါရှိသွားပြီ၊ ပထမတကြိမ် သြစတီးယားကို သွားတယ်၊ ဆွစ်ဇာလန်ကို သွားတာ နှစ်ခေါက်ရှိသွားပြီ'

ကျွန်တော် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ကို လျှောက်လှန်ကြည့်တယ်၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲက စာအုပ်ဟာ တကယ့်နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အစစ်ပါလား၊ ဟယ်လင်အနေနဲ့ ဂျာမနီက ခွာလို့ရနေပြီ၊ ဟယ်လင်က တအံ့တသြဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောတယ်၊ 'ရှင်းတယ် မဟုတ်လား' တဲ့။

ကျွန်တော်က ယောင်ကန်းကန်းနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်၊ 'မီးရထားစီးပြီး ထွက်သွားလဲ ရတာ ပဲ' လို့ ပြောမိတယ်၊ ပြီးတော့ လက်မှတ်စာအုပ် ထပ်ကြည့်လိုက်တယ်၊ 'ဒါပေမဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ဝင်ခွင့်ဗီဇာတော့ မပါဘူး'

"ဇူးရစ်ကျရင် ပေးမှာပါ၊ ဆွစ်ဇာလန်ကျတော့လည်း ဝင်ခွင့်ဗီဇာမလိုဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင့်မိဘနဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သူတို့က သွားခွင့်ပေးမတဲ့လား"

"သူတို့ခွင့်ပြုချက်ကို တောင်းနေစရာမလိုပါဘူး၊ ဘယ်သွားမယ် ဘယ်လာမယ်ဆိုတာလဲ ပြောပြနေစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ ဇူးရစ်ကိုသွားပြီး ဆရာဝန်ပြမလို့ဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ အရင်နှစ်ခေါက်သွားတုန်းကလည်း အဲသလိုပြောပြီး သွားခဲ့တာပဲ"

"နေမကောင်းလို့လား"

"ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ရချင်လို့ ပြောရတာပါ၊ ဒီကထွက်ဖို့ပေါ့။ ဒီမှာနေရတာက ကိုယ်ရောစိတ်ပါ မလွတ်လပ်ဘူး၊ အမြဲတစေ မွန်းကျပ်နေရတဲ့ဘဝ၊ ဘယ်ကိုသွားသွား အက်စ်အက်စ် ထောက်လှမ်းရေးတွေကို

ရှောင်မရတဲ့ ဘဝ၊ လူနဲ့သူနဲ့တူအောင်နေရတဲ့ဘဝမှ မဟုတ်တာ”

စောစောပိုင်းက အခန်းထဲတွင် ဟယ်လင်အား ဂျော့က ‘ဆရာဝန် သွားမပြဘူးလား’ ဟု မေးခဲ့သည့်စကားကို ကျွန်တော်သတိရလိုက်သည်။ ‘မင်း နေကောင်းတယ်ဆိုတာရော တကယ် ဟုတ်ရဲ့လား’ ဟု ကျွန်တော်က စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မေးမိသည်။

“မကြောင်ချင်စမ်းပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ ဟယ်လင့်မိသားစုကတော့ ဟယ်လင့်ကို မကျန်းမာဘူးလို့ ထင်ထားတယ်၊ ထင်အောင်လည်း ဟယ်လင် ကြိုးစားထားရတယ်၊ ဒါမှလည်း သူတို့ရဲ့ အနှောင့်အယှက်က လွတ်မှာ၊ ပြီးတော့ ဒီကထွက်လို့ရမှာ၊ ဒီကိစ္စကတော့ လွယ်ပါတယ်၊ မာတင်က ကူညီလို့ အဆင်ပြေတယ်၊ ဘာလင်က ဆရာဝန်တွေထက် ပိုသိ ပိုတတ် ပိုနားလည်တဲ့ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေဟာ ဆွစ်ဇာလန်မှာ ပိုများတယ်ဆိုတာ ဂျာမန်အာဏာပိုင်တွေ နားလည်အောင် လုပ်ရတာကတော့ ခက်တယ်၊ ဒီလူတွေကတော့ သူတို့ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ တတ်တယ်လို့ မထင်တဲ့လူတွေဆိုတော့ ခက်ခဲတာပေါ့”

ဟယ်လင်က သူ့စကားသူ သဘောကျပြီး ရယ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို တချက် လှမ်းကြည့်တယ်၊ ‘သိပ်လည်း တုန်လှုပ်မနေပါနဲ့၊ ဘေးအန္တရာယ်ရှိမယ် မထင်ပါဘူး၊ နယ်ခြားစောင့်တပ်တွေကို ရှောင်တိမ်းနေစရာ မလိုပါဘူး၊ ဟယ်လင့်အနေနဲ့ ဇူးရစ်မြို့က ဆရာဝန်ပြဖို့ လာတာလို့ပြောမှာပေါ့၊ အရင်အခေါက်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောခဲ့တာပဲ၊ မောင်က ဟိုကနေပြီးစောင့်ရင် ဟယ်လင်နဲ့ မဆုံမိဘဲ ဘယ်နေမလဲ၊ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ’

‘အင်းပေါ့လေ…’ လို့ ကျွန်တော်က အလိုက်သင့်ပြန်ပြောတယ်၊ ‘မင်း ကားကို ဆက်မောင်းရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ကြုံနေရတဲ့အခြေအနေတွေက ကောင်းလွန်းအားကြီးတော့ သစ်တော တွေထဲက အက်စ်အက်စ်စစ်ပုလိပ်တွေ တပ်ရင်းတရင်းလောက် ထွက်လာနိုင်တာကို မစဉ်းစားမိတော့ဘူး၊ ကိစ္စတခုနဲ့ပတ်သက်လို့ မောင်ကတော့ လွယ်လွယ်လေး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် လို့ ဘယ်တော့မှ တွေးလေ့တွေးထမရှိခဲ့ဘူး ဟယ်လင်’

‘အချစ်ရယ်…’ လို့ ဟယ်လင်က အလွန်သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့လေသံနဲ့ခေါ်တယ်၊

“လွယ်လွယ်နဲ့ အဆင်ပြေသွားမယ့်လက္ခဏာ ရှိပါတယ် မောင်ရယ်၊ ဟယ်လင်တို့မှာက မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သလို ဖြစ်နေကြတဲ့လူတွေ မဟုတ်လား၊ အခုရလာတဲ့ အခွင့်အလမ်းဟာ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ အရာတခုပါ၊ တကယ်လို့ အခုလိုသာ အမြဲတစေ ကြုံရမယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“မောင်သိပါတယ်၊ ရှာလို့တောင်မှ ရဖို့မလွယ်တဲ့ အခွင့်အလမ်းပါ”

ကျွန်တော်တို့ကားဟာ ဖုန်အလွန်ထူတဲ့ ဘေးလမ်းကနေပြီး အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ် ရောက်သွားတယ်၊ 'ဟယ်လင်အဖို့ကတော့ ဘာမှမရှိဘူး' တဲ့၊ ဟယ်လင်ကပြောတယ်၊ စိတ်ပျက်တဲ့လက္ခဏာ လုံးဝ မတွေ့ရဘူး၊ 'ဟယ်လင်အနေနဲ့ မောင်ကြုံနေရတဲ့ဘဝမျိုးမှာ နေထိုင်သွားနိုင်ဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပါတယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့' တဲ့။

ဟယ်လင်ဟာ ဟိုတယ်ကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်လာတယ်၊ သူဟာ ကျွန်တော့်အခြေအနေနဲ့ ချက်ချင်း အဆင်ပြေအောင်နေသွားတာ အံ့သြစရာပဲ၊ 'ဟိုတယ်အဝင် ခန်းမကြီးထဲအထိ ဟယ်လင် လိုက်ခဲ့မယ်၊ ယောကျ်ားတယောက်တည်းဆိုရင် ဘေးလူတွေက သံသယ ဝင်ချင်ဝင်တတ်တယ်' လို့ သူကပြောတယ်။

"မင်းတတ်တာ သိပ်ကိုမြန်တာပဲ"

သူက ခေါင်းရမ်းတယ်၊ 'ဟယ်လင်တတ်ထားတာ ကြာလှပြီ၊ အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ် ပြန်လည် နိုးကြွလာခြင်းဆိုတဲ့ လှုပ်ရှားမှုအပြီး လူတွေအချင်းချင်း မယုံသင်္ကာဖြစ်ကြ၊ ဒုက္ခပေးကြတဲ့အချိန် ကတည်းက ဟယ်လင် လေ့လာလာခဲ့တာ၊ နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ရဲ့ယုတ်မာမှုတွေနဲ့ ရိုင်းစိုင်း ရက်စက်မှုတွေကို အကောင်းဖြစ်အောင် စကားလုံးအကြီးကြီးတွေ သုံးပြီး လူတွေကို ပတ်တီးရိုက်ချိန်ကတည်းက ပိုပြီး စနစ်တကျ လေ့လာထားတော့ တတ်လာတာပေါ့' လို့ ပြောတယ်။

ဟိုတယ်စာရေးက ကျွန်တော့်ကို အခန်းသော့ လှမ်းပေးတယ်၊ ကျွန်တော်က ယူပြီး အပေါ်ထပ် ကျွန်တော့်အခန်းကို တက်လာခဲ့တယ်၊ ဟယ်လင်ကတော့ အဝင်ခန်းမကြီးထဲမှာ ထိုင်နေရစ်ခဲ့ တယ်။

ကျွန်တော့်လက်ဆွဲသေတ္တာက အခန်းအဝင်တံခါးဘေးက စင်ပေါ်မှာ တင်ထားတာ၊ ကျွန်တော့် အခန်းထဲကို လှည့်ပတ်ပြီးကြည့်သေးတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီအခန်းထဲကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရောက်လာတာလည်း၊ ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားတယ်၊ အားလုံး ဝိုးတဝါးပဲ၊ ကျွန်တော့်အခြေအနေ က မြစ်ကမ်းစပ်မှာ ပုန်းနေပြီး မြစ်ရဲ့တဖက်ကမ်းကိုကူးဖို့ စိတ်မောနေရတဲ့အဆင့်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ဖောင်ပေါ်ရောက်နေပြီ၊ ရောက်လာတာကလည်း အရင်ကလို တယောက်တည်း မဟုတ်တော့ဘူး။

ကျွန်တော့်လက်ထဲက သေတ္တာကိုပြန်ချပြီး ဧည့်ခန်းဘက် ပြန်လာခဲ့တယ်။

'မင်းအချိန်ရသေးလား ဟယ်လင်' လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“မော်တော်ကားကို ဒီညအရောက်ပြန်ပို့ပေးရမယ်”

ကျွန်တော် သူ့ကို အကဲခတ်တယ်၊ သူ့ကို အနားမှာပဲ ရှိစေချင်တဲ့စိတ်က ပြင်းထန်နေလို့ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်၊ ညှော့်ခန်းထဲက ကုလားထိုင်တွေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် တွေတွေဝေဝေ ဖြစ်နေတယ်၊ ညှော့်ကြိုစားပွဲကိုလည်း တချက် လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်မိတယ်၊ ဟယ်လင့်ကို အခန်းထဲခေါ်သွားလို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ‘မောင်တို့ ညစာအတူတူစားလို့တော့ ရတယ်’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ ‘မောင်တို့နှစ်ယောက် မနက်ဖြန် ထပ်ချိန်းထားတဲ့ပုံစံမျိုး ဝင်အောင်တော့ ဟန်ဆောင်ကြဦးမှဖြစ်မယ်’

“မနက်ဖြန်မဟုတ်ဘူး၊ သန်ဘက်ခါ”

သန်ဘက်ခါတဲ့၊ အကြောင်းထူးတခုခု ရှိနေလို့ထင်ပါရဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ သန်ဘက်ခါဆိုတဲ့ စကားဟာ အလွန်မရေမရာနိုင်တဲ့ကိစ္စပါ၊ သန်ဘက်ခါပေါင်း အမြောက်အမြားနဲ့လဲ ကြုံခဲ့ဖူးတယ်၊ အများအားဖြင့် သန်ဘက်ခါဆိုတဲ့နေ့တွေမှာ ကျွန်တော်မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာတာက များတယ်။

‘ထားပါတော့ သန်ဘက်ခါ’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်၊ ‘သန်ဘက်ခါမဖြစ်တော့လဲ ဖိန်းနွဲခါပေါ့၊ ရာသီဥတုပေါ်မှာ မူတည်နေတာပဲ၊ အခုလောလောဆယ်တော့ မစဉ်းစားသေးတာ ကောင်းပါတယ်’

‘ဟယ်လင်လည်း ဘာမှတွေးလို့မရသေးပါဘူး’ တဲ့။

ကျွန်တော်တို့ ဒွမ်ကလား စားသောက်ဆိုင်ကို သွားတယ်၊ သာမန်အစားအသောက်တွေ ရတဲ့ဆိုင်ပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ကိုယ်ကြား ဆွေးနွေးနိုင်တဲ့ စားပွဲတလုံးရတယ်၊ ကျွန်တော်က ဝိုင်တလုံး မှာလိုက်တယ်၊ နှစ်ယောက်သား ဝိုင်သောက်ရင်း အစီအစဉ်ကို ချကြတယ်၊ ဟယ်လင်က နောက်နေ့မှာ ဇူးရစ်ကိုသွားမယ်၊ ဟိုကနေပြီး ကျွန်တော့်ကိုစောင့်၊ ကျွန်တော်က ဆွစ်ဇာလန်ကိုပြန်၊ ပြန်ရင်လည်း လာလမ်းအတိုင်း ပြန်မယ်၊ ဩစတီးယားကို အရင်သွား၊ ရိုင်းမြစ်ကိုဖြတ်၊ ဇူးရစ်ရောက်တော့ ဟယ်လင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်ရမယ်။

‘တကယ်လို့ မောင် ဇူးရစ်ကို ရောက်မလာရင် ဘာလုပ်ရမလဲ’ လို့ ဟယ်လင်ကမေးတယ်။

‘ဆွစ်ဇာလန်ထောင်တွေမှာ စာရေးခွင့်ပေးတယ်၊ မင်းဒီကနေပြီး တပတ်တိတိတော့စောင့်၊ မောင့်ဆီက ဘာသတင်းမှမရရင် ဂျာမနီကိုပြန်ပေါ့’

ဟယ်လင်က ကျွန်တော်ပြောတာ သဘောပေါက်တယ်၊ ဂျာမနီထောင်တွေမှာကတော့ လုံးဝ စာရေးခွင့် မရဘူး၊’နယ်ခြားမှာ

အစောင့်တွေသိပ်ချထားသလား’ လို့ ဟယ်လင်ကမေးတယ်။

“မချပါဘူး အဲဒီအတွက်ကတော့ မပူနဲ့၊ သိပ်ပြီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆိုရင် မောင် ဘယ်လွတ်လာမှာလဲ”

‘မောင် သတိထားပြီးလုပ်ပေါ့’ လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်။ ‘ဟယ်လင်ကတော့ စောင့်မှာပဲ၊ တပတ်အတွင်းအထိစောင့်မယ်’

“သတိကတော့ ထားမှာပေါ့၊ ကဲ...လေ၊ မောင်တို့ ဒီကိစ္စကို ဖြတ်လိုက်ကြရအောင်၊ သတိထားဖို့ဆိုတာက စကားများများ ပြောနေလို့ ဖြစ်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး”

ဟယ်လင်က သူ့လက်တဖက်နဲ့ ကျွန်တော့်လက်ကို အုပ်ကိုင်ထားတယ်။ “မောင် ဟယ်လင့်ဆီ ပြန်လာတယ်ဆိုတဲ့အသိက အခုမှဝင်လာတယ်၊ ဒီအသိလဲဝင်ရော မောင်ပြန်ထွက်သွားရမယ့် အချိန်လည်း ကျလာရော”

‘မောင်လည်း မင့်လိုပဲခံစားရတယ်’ လို့ ကျွန်တော်ကပြန်ပြောတယ်။

နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်ဆိတ်နေကြတယ်၊ တော်တော်လေးကြာတော့ ကျွန်တော်ကပဲ ‘မင်းပြန်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ’ လို့ သူ့ကို သတိပေးရတယ်။

“ကားကိုလည်း သတိထားမောင်းပါ၊ သိပ်မြန်မြန်ကြီးမမောင်းနဲ့”

ကျွန်တော်တို့ လေတဝူးဝူးတိုက်နေတဲ့ လမ်းမပေါ်မှာ ရပ်နေကြတယ်။ ‘မောင် အစစအရာရာ သတိထားလုပ်ပါ’ လို့ ဟယ်လင်က တိုးတိုးပြောတယ်။ ‘မောင်က ပိုပြီးသတိရှိဖို့လိုတယ်’

အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်ခဏထိုင်တယ်၊ ကြာလာတော့လည်း ထိုင်လို့ မရတော့ဘူး၊ ပျင်းလာ တယ်၊ ကျွန်တော် ဘူတာကိုသွားပြီး မြူးနစ်ကိုသွားဖို့ လက်မှတ် ဝယ်လိုက်တယ်၊ ရထားအချိန် ကိုလည်း စုံစမ်းတယ်၊ ဒီညတော့ ရထားကတစီးပဲ ရှိတယ်။ မတတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီရထားနဲ့ပဲ လိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

တမြို့လုံး တိတ်ဆိတ်နေတယ်၊ ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့က ဖြတ်လာပြီး တနေရာမှာ ခဏရပ်နေတယ်။ မှောင်ရိပ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အဆောက်အအုံတွေကို မျှော်ကြည့်နေမိတယ်။

ဟယ်လင့်အကြောင်း ခေါင်းထဲဝင်လာတယ်၊ သူ့ကိုခေါ်သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ လမ်းမှာ တခုခု ဖြစ်သွားရင် မခက်ပေဘူးလား၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဘဝင်မကျဖြစ်နေတယ်။

ဟိုတယ်နားရောက်တော့ စကားပြောသံတွေနဲ့ ခြေသံတွေ ကြားနေရတယ်၊ အိမ်တအိမ်ရဲ့ တံခါးပေါက်က အက်စ်အက်စ် စစ်ပုလိပ်နှစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။ သူတို့ရှေ့ကလူတယောက် ကို တွန်းထိုးပြီး ခေါ်လာနေကြတာ။ လမ်းမီးတိုင်အောက်ရောက်တော့ အဖမ်းခံလာရတဲ့ သူ့ရဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်တော်မြင်ရတယ်။ မျက်နှာက ဖြူရော်ရော်၊ သူ့ပါးစပ်ထောင့်က သွေးစတွေ စီးကျနေတယ်။

“ဒီလူ့ထိပ်က တော်တော်ပြောင်တာပဲ၊ သူ့ခေါင်းရဲ့ဘေးတဝိုက်မှာသာ ဆံပင်မည်းမည်းကို မြင်ရတယ်၊ သူ့မျက်လုံးအစုံဟာ ပြူးနေတယ်၊ ဒီလောက်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့မျက်လုံးအစုံဟာ ပြူးနေတယ်၊ ဒီလောက်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့မျက်နှာမျိုးကို ကျွန်တော် မမြင်ရ မတွေ့ရတာ ကြာပြီ။

သူ့ဆီက အသံတချက် ထွက်မလာဘူး၊ အက်စ်အက်စ်တွေကတော့ စိတ်မရှည်တဲ့မျက်နှာထား တွေနဲ့ ဖမ်းလာတဲ့လူကို တွန်းလိုက် ထိုးလိုက် လုပ်လာနေကြတယ်။ ကျွန်တော့်နားက ဖြတ်အသွားမှာ အက်စ်အက်စ်နှစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ကြတယ်။

ဆိုးလိုက်တဲ့မျက်နှာထားတွေ၊ အာဏာယစ်မူးပြီး ထင်ရာမြင်ရာ လုပ်နေတဲ့လူတွေဆိုတော့ သူတို့မျက်နှာတွေက ဘယ်သူ့ကိုပဲကြည့်ကြည့် ခြိမ်းခြောက်မှု အပြည့်ပဲ။

သူတို့ဖမ်းလာတဲ့လူကလည်း ကျွန်တော့်ကို တချက်လှမ်းကြည့်တယ်၊ သူ့မျက်နှာကတော့ သနားစရာပါ၊ ကျွန်တော့်ကို တတ်နိုင်ရင် ကူညီပါဗျာလို့ အသနားခံနေတဲ့ မျက်နှာထားပဲ၊ လူ့လောကမှာ အာဏာရှင်စနစ် ကြီးစိုးလာတဲ့အခါ မြင်တွေ့ရတတ်တဲ့ အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းပေါ့။

အာဏာရဲ့လက်ပါးစေတွေ။

သူတို့ရဲ့ အညှဉ်းပန်း အနှိပ်စက်ကို ခံနေရတဲ့ သားကောင်တွေ၊ ဘေးကမြင်နေရတဲ့လူတွေ၊ အမှန်တော့ ရင်ထုမနာ ဖြစ်စရာကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းတွေပါ။

“ဘေးကကြည့်နေရတဲ့ လူတွေအနေနဲ့က အနှိပ်စက်ခံနေရသူကို လွတ်မြောက်အောင် မကူညီနိုင် ဘူး၊ လွတ်မြောက်အောင် ဝင်ပြီးကူညီဖို့ နေနေသာသာ၊ အသံတောင် မထွက်ရဲတဲ့ဘဝ၊ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှင်းပါတယ်။ သူကိုယ်တိုင် ဘဝကမှ မလုံခြုံဘဲ၊ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း အချိန်မရွေး ဒုက္ခအပေးခံရမှာကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေရတဲ့ဘဝ မဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ လူတိုင်းဟာ အန္တရာယ်စက်ကွင်းထဲ ရောက်နေကြရတာ မဟုတ်လား”

ဖမ်းလာတဲ့လူအတွက် ကျွန်တော် ဘာမှမကူညီနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်၊ စစ်ပုလိပ် နှစ်ကောင်မှာ လက်နက်ကိုယ်စီနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့ ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို လူတယောက်ပြောဖူးတဲ့ အဖြစ်တခုကို ပြေးပြီးသတိရလိုက်မိတယ်။

အက်စ်အက်စ်တစ်ကောင်က ဂျူးတယောက်ကို ဖမ်းလာပြီး အဆမတန် ရိုက်နေတယ်၊ သူက ဂျူးဘက်က ဝင်ကူတယ်၊ သူ့လက်သီးချက်ကြောင့် အက်စ်အက်စ်ကောင် မေ့လဲသွားတော့ ဂျူးက ဝင်ကူတဲ့လူကို ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် ဆဲသတဲ့။

သူ့အဖို့ ဘဝပျက်နေတဲ့လူဆိုတော့ လွတ်လမ်းက လုံးဝမရှိဘူးလို့ ပြောသတဲ့။ ပြီးတော့ အခုလို ဘေးလူကဝင်ကူတဲ့အမှုကလည်း သူ့အပေါ်မှာသာ အပြစ်တခု ထပ်တိုးမှာလို့ပြောသတဲ့။

သူ့အဖြစ်ကို ငိုယိုပြီးပြောပြနေတဲ့ဂျူးဟာ ရေပြေးခပ်ပြီး အက်စ်အက်စ်ကို သတိရလာအောင် လောင်းပေးတယ်။ ဒါမှလည်း အက်စ်အက်စ်က သူ့ကို သေတွင်း ပို့နိုင်မယ်မဟုတ်လား။

ဒီအကြောင်း ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ဝင်လာတော့ စိတ်ထဲ တမျိုးခံစားရတယ်၊ ဒါပေမဲ့လည်း ရှက်စိတ်နဲ့ ကြောက်စိတ်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဖိစီးနေတုန်းပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ဘဝတူလူတွေ အညှဉ်းပန်း အနှိပ်စက်ခံရပြီး အသတ်အဖြတ် ခံနေရချိန်မှာ ကိုယ့်အတွက်သာ ကိုယ်ကြည့်ပြီး လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ရှောင်ခြင်းဟာ ဒုစရိုက်မှုတခုပါပဲလား ဆိုတဲ့ ခံစားမှုဟာ ကျွန်တော့်စိတ် ကို ခြောက်လှန့်နေတုန်းပဲ။

ကျွန်တော် ဟိုတယ်ကိုပြန်လာပြီး ပစ္စည်းတွေသိမ်းတယ်၊ ကားတစီးငှားပြီး ဘူတာဘက် ထွက်လာခဲ့တယ်၊ စောတော့စောသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုတယ်မှာ ဆက်ပြီးမနေချင်တော့ဘူး။

အမှန်တော့ ဟိုတယ်ကအခန်းထဲမှာ ပုန်းနေရတာထက် ဧည့်ခန်းလိုနေရာမျိုးမှာ ထိုင်ပြီး စောင့်နေရတာက ပိုပြီး ဘေးအန္တရာယ်များတယ်၊ ဒါပေမဲ့လဲ ကျွန်တော့်အနေနဲ့က အခန်းထဲမှာ နေချင်စိတ်မှမရှိတော့ဘဲကိုး။ တကယ့်ကို ကလေးကလားဆန်တဲ့အလုပ်ပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဒီစွန့်စားမှုလေးကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်ပြီးလေးစားတဲ့ စိတ်ကလေးတော့ နည်းနည်းပါးပါး ပြန်ရလာတယ်။

* * * * *

(၈)

ကျွန်တော် တညလုံး ခရီးသွားခဲ့တယ်၊ နောက်တနေ့ကျတော့ ဘာဒုက္ခဘာပြဿနာမှမရှိဘဲ ဩစတီးယားကို ရောက်သွားတယ်၊ သတင်းစာတွေထဲမှာကတော့ တဖက်နဲ့တဖက် အပြန်အလှန် စွပ်စွဲချက်တွေ၊ ကန့်ကွက်ချက်တွေနဲ့ နယ်စပ်က ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ အရေးအခင်းသတင်းတွေနဲ့ ပြည့်နေတာတွေ့ရတယ်၊ အမှန်တော့ ဒါတွေဟာ အားနည်းတဲ့ပါတီရဲ့ ပြောဆိုမှုတွေ တင်ပြမှုတွေ နဲ့ လှုံ့ဆော်မှုတွေပေါ့၊ ဒါမျိုးတွေဟာ တကယ်တော့ စစ်ကြီးတခုရဲ့ရှေ့ပြေးတွေပါပဲ။

မီးရထားတွေပေါ်မှာလည်း တွဲတိုင်းလိုလို စစ်သားတွေ အပြည့်အသိပ် တင်လာတာ မြင်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောမိတဲ့လူတိုင်းက စစ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ကြဘူး၊ သူတို့က မြူးနစ်အသစ်ကို မြင်တွေ့ရဖို့လောက် မျှော်လင့်နေကြတယ်၊ ဥရောပတိုက်ရဲ့ ကျန်အစိတ်အပိုင်း တွေက နည်းနေကြတာ၊ ဆုတ်ယုတ် ပျက်စီးနေကြတာတွေလည်း သူတို့သိနေကြတယ်။

“ဒါ့ကြောင့်မို့လည်း ဒီနိုင်ငံတွေဟာ ဂျာမနီနဲ့ စစ်ဖြစ်ဖို့ စွန့်စားရဲမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေကြ တယ်၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံဘက်မှာကတော့ အခြေအနေက ခြားနားတယ်၊ ပြင်သစ်မှာတော့ လူတိုင်းက စစ်ကြီးဟာ ဖြစ်မှာပဲ၊ ရှောင်လွှဲလို့ မရဘူးလို့ လူတိုင်းကနားလည်နေကြတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အခြိမ်းအခြောက်ခံနေရတဲ့ အဖွဲ့အစည်းကတော့ သာမန်လူတွေထက် ပိုပြီးသိတာပေါ့။

ကျွန်တော် မဲကာ့ချ်မြို့ကို ရောက်သွားတော့ ဟိုတယ်လေးတခုမှာ အခန်းငှားပြီး နေတယ်၊ နွေရာသီဝင်ပြီး ခရီးသည်ရာသီပေါ့၊ ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်ဝင်စားတဲ့လူ မရှိဘူး၊ လက်ဆွဲသေတ္တာ နှစ်လုံးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်သိက္ခာတက်ခဲ့တယ်၊ အေးအေးသာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာချင်တဲ့အတွက် သေတ္တာတွေကို သွားလေရာ အယူသွားတော့ဘူး၊ ကျောပိုးအိတ် တလုံးကိုပဲ အဖော်လုပ်ထားလိုက်တယ်၊ နေရာတိုင်းမှာ ခရီးသည်တွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ၊ အခန်းခကို ကျွန်တော်က တပတ်စာ ကြိုပေးထားလိုက်တယ်။

နောက်တနေ့မှာ ကျွန်တော်လုပ်ငန်းစတယ်၊ နယ်စပ်နဲ့ သိပ်ပြီး မဝေးတဲ့နေရာတနေရာမှာ ညဆယ့်နှစ်နာရီအထိ ကျွန်တော်ပုန်းနေတယ်၊ ပထမတော့ ခြင်တွေ မှက်တွေရဲ့ အကိုက်အခဲကို အလူးအလိမ့်ခံရတယ်၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ အောင့်အည်းသည်းခံရတော့တာပဲ။

ကျွန်တော် အချိန်နည်းနည်းယူပြီး အိပ်လိုက်သေးတယ်၊ ပြီးတော့မှ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထား လိုက်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုကတော့ အပြည့်အဝပဲ၊ နောက်ဆယ်မိနစ်လောက်အကြာ အကောက်ဌာနက ကင်းသမားတယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာတယ်၊ မြေကြီးထဲက အခုမှထွက်လာသလိုပဲ၊ 'ဟော့… ရပ်လိုက်၊ မလှုပ်နဲ့၊ မင်း ဒီမှာဘာလာလုပ်နေတာလဲ' လို့ အော်ပြောတယ်။

သူဟာ အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ခိုကပ်ပြီး ချောင်းနေတယ်၊ အတော်ကြာပြီနဲ့တူပါတယ်၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘာမှမသိ ဘာအပြစ်မှမရှိတဲ့ ခရီးသွားတယောက်ပါလို့ ရှင်းပြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက လက်မခံဘူး၊ 'ဌာနချုပ်ရောက်တော့မှ ရှင်းပြ' လို့ပြောပြီး ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး အနီးဆုံးရွာတရွာကို ခေါ်သွားတယ်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိတော့တဲ့အဖြစ်ကို ဆိုက်သွားတယ်၊ အခုချိန်ထိ လက်မြှောက်အရှုံးပေးလိုတဲ့စိတ်တော့ မပေါ်သေးဘူး၊ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ရဲ့ ထောင့်တနေရာက တော့ နိုးကြားရှင်သန်နေတုန်းပဲ၊ လွတ်မြောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ အချက်ကို စဉ်းစားနေတုန်းပဲ။

ဒါပေမဲ့လည်း လွယ်တော့မလွယ်တာ အမှန်ပဲ၊ ဒီအစောင့်ကင်းသမား ကြည့်ရတာ သူ့အလုပ်သူ တော်တော်နားလည်နေဟန်တူတယ်၊ သူ ကျွန်တော့်နောက်လိုက်နေပုံဟာ အတော့်ကို စနစ်ကျ တယ်၊ လူချင်း သိပ်ပြီးလည်း မကပ်ဘူး၊ သိပ်ပြီးတော့လည်း မခွာဘူး၊ သူ့ကို ရုတ်တရက် ထတိုက်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တကယ်လို့ ထွက်ပြေးမယ်ဆိုရင်ရော၊ အဲဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူနဲ့ ခြေလှမ်းငါးလှမ်း မရောက်ခင် ကျွန်တော့်ကျောကို သေနတ်ကျည်ဆန်ဖောက်သွားမှာ သေချာတယ်။

အကောက်ဌာနစခန်းရောက်တော့ အခန်းလေးတခန်းကိုဖွင့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခိုင်းတယ်၊ 'ကဲ… အထဲဝင် ဒီကနေစောင့်' တဲ့။

"ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ရမှာလဲ"

"မင့်ကိုမေးဖို့ မခေါ်မချင်းပေါ့"

"ခင်ဗျား အခုတခါတည်း မေးလိုက်လို့ကော မရဘူးလားဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာအပြစ်မှ မလုပ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ"

"ဒါဆိုရင် ကိုယ့်လူ စိတ်ပူမနေနဲ့"

'မပူပါဘူး' လို့ ကျွန်တော်ကပြောပြီး ကျောပိုးအိတ်ကိုဖြုတ်လိုက်တယ်၊

“ကဲပါ အခုပဲစလို့မရဘူးလား”

“တို့အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်တဲ့အခါမှာ စမယ်လေကွာ” လို့ အစောင့်ကပြောပြီးပြုံးတယ်။

ပြီးတော့ မုဆိုးတယောက်ဟန်မျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်တယ်၊ ‘မနက်ဖြန်ကျရင် ဒီစခန်းရဲ့ တာဝန်ခံအရာရှိ လာလိမ့်မယ်၊ မင်း ဒီတညတော့ အဲဒီကုလားထိုင်ပေါ်မှာပဲ အိပ်ပေတော့၊ သိပ်မကြာပါဘူး’ လို့ပြောပြီး ‘ဟိုင်း ဟစ်တလာ’ လို့ နှုတ်ဆက်တယ်။

ကျွန်တော် အခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်တယ်၊ ပြတင်းပေါက်မှာ သံတိုင်တွေ တပ်ထားတယ်၊ တံခါးမကလဲ အတော်ကို ခိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ အပြင်က သော့ခတ်ထားတယ်၊ နံရံရဲ့တဖက်က လျှောက်သွားနေကြတဲ့ ခြေသံတွေကို အခန်းထဲကနေပြီး ကြားနေရတယ်၊ အခန်းထဲက ထွက်ပြေးဖို့ ဆိုတာကတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ထိုင်နေမိ တယ်။

နောက်ဆုံးမှာ ကောင်းကင်ဟာ ညို့မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်လာပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အပြာရောင်ကို ပြောင်းလာတယ်၊ မကြာခင်မှာပဲ ကောင်းကင်တပြင်လုံး လင်းလာတယ်၊ လူသံသူသံတွေ ကြားလာရတယ်၊ ကော်ဖီနံ့တသင်းသင်းကလဲ မွှေးကြိုင်နေတာပဲ၊ တံခါးပွင့်သွားတယ်။

ကျွန်တော်က အခုမှ နိုးလေဟန်ဆောင်ပြီး အားရပါးရ သမ်းပြလိုက်တယ်၊ အကောက်ခွန်အရာရှိ တယောက် အခန်းထဲဝင်လာတယ်၊ လူလုံးလူဖန်က ခပ်တုတ်တုတ်၊ မျက်နှာက နီရဲရဲ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေတတ်တဲ့ သဘောရှိတယ်၊ ‘အိပ်လို့ကတော့ လုံးဝကို သက်သောင့်သက်သာ မရှိတဲ့နေရာပါပဲဗျာ’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။

‘မင်း ဒီနယ်စပ်မှာလာပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ’ လို့ သူကမေးတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ကျောပိုးအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်တယ်၊ ‘ဘာလဲကွ၊ မင်းတိတ်တဆိတ် ခိုးထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလား၊ မှောင်ခိုပစ္စည်းချမလို့လား’

‘ဘောင်းဘီဟောင်း၊ ရှပ်အင်္ကျီဟောင်းတွေကို မှောင်ခိုတယ်လို့ ခင်ဗျားကြားဘူးသလား’ လို့ ကျွန်တော်က ပြန်မေးတယ်။

‘အေးပါ၊ အဲဒါကို ခေါက်ထားချင် ခေါက်ထားလိုက်ပေါ့၊ ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနယ်စပ်မှာ ညကြီးမင်းကြီး ဘာလာလုပ်နေတာလဲ’ တဲ့၊ သူက ကျောပိုးအိတ်ကို ဘေးမှာထားလိုက်ပြီး မေးတယ်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာရှိနေတဲ့ငွေကို သတိရလိုက်တယ်၊

တကယ်လို့ အဲဒီငွေကိုသာ သူတွေ့သွားရင် ကျွန်တော့်ဘဝတော့ ပျက်တော့မှာ သေချာသည်၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာတော့ မရှာပါစေနဲ့လို့ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီးဆုတောင်းနေမိတယ်။

'ကျွန်တော် ရိုင်းမြစ်ရဲ့ ညဘက်ရှုခင်းကို အရသာခံပြီး ကြည့်ချင်လို့လာတာပါ' လို့ ကျွန်တော်က ပြုံးပြီးပြောတယ်၊ 'ကျွန်တော်ဟာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တယောက်ပါ၊ ကျွန်တော်က သိပ်ကို စိတ်ကူးယဉ်တတ်တယ်'

'မင်း ဘယ်ကလာတာလဲ' ကျွန်တော်က မြို့နဲ့ ဟိုတယ်နာမည် ပြောပြတယ်၊ 'ကျွန်တော် ဒီနေ့ မနက် ဟိုတယ်ကို ပြန်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေက ဟိုတယ်မှာထားခဲ့တာ၊ အခန်းကိုလဲ တပတ်စာ ကြိုပေးထားတယ်၊ မှောင်ခိုသမားတယောက်ဆိုရင် ဒီလိုလုပ်မလား၊ စဉ်းစားကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်'

'အေးလေ.. မင်းပြောတာ မှန်မမှန်တော့ စစ်ဆေးကြည့်ရဦးမှာပေါ့' လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။ 'နောက်တနေ့အတွင်းမှာ ငါမင့်ကိုလာခေါ်မယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုတယ်သွားမယ်၊ ဟိုတယ်ရောက် တော့ မင်းအိတ်တွေကို စစ်ဆေးကြည့်မယ်'

ကျွန်တော်တို့ထွက်လာကြတဲ့အခါမှာ လူဝကြီးတယောက်က သူ့စက်ဘီးကို တွန်းပြီး အကောက်အရာရှိဘေးက လိုက်လာတယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ စစ်ပုလိပ်ရဲ့ ခွေးတကောင်နဲ့ တော်တော်တူတယ်၊ သတိကြီးပုံပဲ၊ နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်ကိုရောက်သွားကြ တယ်။

'ဟောဟိုမှာ သူပြန်ရောက်လာပြီ' လို့ အော်ပြောလိုက်တဲ့အသံဟာ ဟိုတယ် ပြတင်းပေါက် တပေါက်ဆီက ထွက်လာတယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် မိန်းမကြီး အူယားဖားယားနဲ့ ပြေးထွက်လာတယ်။ 'ငါတို့က မင်းတခုခုဖြစ်ပြီလို့တွက်ထားတာ၊ အမယ်လေး... တော်ပါသေးရဲ့ တညလုံး မင်းဘယ်သွားနေတာလဲ' လို့ အမောတကော မေးတယ်။

ကျွန်တော် အခန်းထဲမှာ မအိပ်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်တော့ မိန်းမကြီးက ကျွန်တော် အသတ်ခံရပြီလို့ တွေးတယ်၊ လောလောဆယ် ဒီနယ်ထဲမှာကလဲ ဓားပြတွေ သောင်းကျန်းနေတော့လဲ သူထင်တော့တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ပဲ ပုလိပ်ကို သွားတိုင်တယ်၊ အခု သူ့နောက်ကလိုက်လာတာ ပုလိပ်ပဲ၊ ဒီပုလိပ်ကလဲ သတိတော်တော် ကြီးပုံရတယ်။

'ကျွန်တော် မျက်စိလည်သွားတာ' လို့ ခပ်တည်တည်ပဲ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ 'ညကတော့ တကယ့်ကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ညတညပဲ၊ သာယာလိုက်တာ အလွန်ပဲ၊ အခု အသက်ကြီးမှ အပြင်ဘက် လဟာပြင်ကွင်းထဲ အိပ်ရတာ

ပထမဆုံးအကြိမ်မို့လား မသိဘူး။ သိပ်ကို အရသာ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ပူနေအောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကံက မကောင်းချင်တော့ ကျွန်တော်က နယ်စပ်နားရောက်သွားတယ်၊ ဟောဒီက အကောက်ခွန်အရာရှိကို ကျွန်တော် ဒီဟိုတယ်မှာ တည်းတာ မှန်ကန်ကြောင်း ပြောပြပေးဦး’

မိန်းမကြီးက ကျွန်တော့်ဘက်က ထောက်ခံပြီးပြောတယ်၊ အကောက်ခွန်အရာရှိက ချက်ချင်းပဲ ကျေနပ်သွားပေမယ့် ပုလိပ်ကြီးရဲ့နားရွက်က ထောင်လာတယ်။ ‘ခင်ဗျားက နယ်စပ်နား ရောက်သွားတာကိုး’ လို့ ရေရွတ်တယ်။ ‘ခင်ဗျားမှာ လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ပါရဲ့လား၊ နေပါဦး... ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ’ တဲ့။

တခဏတော့ အသက်ရှူရပ်သလို ဖြစ်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်စိုးရိမ်နေတာက အိတ်ကပ်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ဟယ်လင့်ငွေပဲ၊ ဒီငွေတွေကိုသာ တွေ့သွားလို့ကတော့ မလွယ်ဘူး၊ ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံထဲကို ငွေခိုးသွင်းတာလို့ သံသယဝင်ပြီး ချက်ချင်း ဖမ်းမှာ သေချာတယ်၊ ဖမ်းပြီးရင် မီးခိုးမဆုံး မိုးမဆုံးဖြစ်တော့မှာ။

ကျွန်တော်က နာမည်ပြောပြပေမယ့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိုတော့ ထုတ်မပြဘူး။ ‘ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့လိုနေတဲ့ ဓားပြတယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲ’ လို့ ပုလိပ်က မှတ်ချက်ချတယ်။

ကျွန်တော်က ရယ်တော့ ‘ဒါ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူး’ လို့ ပုလိပ်က အောက်သိုးသိုးမျက်နှာထားနဲ့ ဒေါသတကြီးပြောတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အိတ်နဲ့ သေတ္တာကို မွှေတော့တာပဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့လုပ်ကိုင်နေသမျှကို ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ပွဲတခု ကြည့်နေတဲ့အနေမျိုး ဟန်ဆောင်ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိတ်ကပ်ထဲကငွေတွေကို တွေ့သွားရင် မချောင်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် ရင်ကမအေးဘူး၊ တွေ့သွားလို့ သူတို့မေးလာခဲ့ရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေမလဲ၊ နယ်စပ်ဒေသမှာ ပစ္စည်းတခုခု အထူးအဆန်းတွေ့ရင် ဝယ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကူးနဲ့ ထည့်လာတာပါ လို့ ဖြေမယ်။

ပုလိပ်ဟာ ကျွန်တော့်လက်ဆွဲသေတ္တာ ဘေးအိတ်ထဲက စာတစောင် တွေ့သွားတယ်၊ ကျွန်တော် အတော့်ကို အံ့အားသင့်သွားတယ်၊ ကျွန်တော့်အိတ်တွေထဲမှာ အဲသလိုစာမျိုး မရှိခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒီစာ ဘယ်ကစာလဲ၊ ကျွန်တော်မမှတ်မိဘူး၊ ‘လက်ဆွဲသေတ္တာကတော့ ဩစနာဘရပ်က ယူလာတဲ့ သေတ္တာပဲ၊ ဒီအထဲကို ကျွန်တော့်ပိုင် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းအဟောင်းလေးတွေ ထည့်ထားတယ်၊ ဒီအိတ်ကို ကားပေါ်တင်တာကတော့ ဟယ်လင်၊ ပုလိပ်က စာကို

ဖြန့်ပြီးဖတ်နေတယ်၊ ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို အကဲခတ်တယ်၊ ဒီစာ ဘာစာလဲ၊ ဘာတွေ ရေးထားသလဲ၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ဒီစာထဲမှာ ပြဿနာ ဖြစ်စရာ ဘာမှမပါပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရုံကလွဲပြီး တခြား ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။

စာကိုဖတ်နေတဲ့ ပုလိပ်က ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး ‘ခင်ဗျားနာမည်က ဂျိုးဆက်ချပ်ဝပ်ဇ် မဟုတ်လား’ လို့ မေးတယ်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ‘ဘာပြုလို့ စောစောကမပြောတာလဲ’ လို့ ထပ်မေးတယ်။

‘ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါတယ်ဗျာ’ လို့ အဖြေပေးပြီး သူ့လက်ထဲကစာရဲ့ ထိပ်စည်းစာတမ်းကို ဖတ်နိုင်ဖို့ အားထုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရဘူး။

အကောက်အရာရှိက ဝင်ပြောတယ်၊ ‘ဟုတ်တယ်၊ သူပြောတယ်’ တဲ့။

‘ဒါဆိုရင် ဒီစာက ခင်ဗျားအတွက်ပဲပေါ့ ဟုတ်လား’ လို့ မေးပြန်တယ်။

ကျွန်တော်က စာကို လှမ်းယူလိုက်တယ်၊ ပုလိပ်က ချက်ချင်း မပေးသေးဘူး၊ ခဏနေမှ လှမ်းပေးတယ်၊ ကျွန်တော် စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ အမျိုးသားဆိုရှယ်လစ်ပါတီဌာနချုပ် ဩစနာဘရပ်ဆိုတဲ့ခေါင်းစည်းနဲ့စာ၊ ဩစနာဘရပ်မြို့ ပါတီဌာနမှ လျှို့ဝှက်ကိစ္စတခုဖြင့် စေလွှတ် လိုက်သော ပါတီဝင် ဂျိုးဆက်ချပ်ဝပ်ဇ်အား လိုအပ်သော အကူအညီများ ပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်.. တဲ့။ လက်မှတ်ထိုးထားတာကတော့ ‘ဂျော့ဂျာဂစ်စ်’ တဲ့။ ဒါပေမဲ့ လက်ရေးက ဟယ်လင့်လက်ရေး။

ကျွန်တော်က စာကိုပြန်ပေးတော့ ပုလိပ်က ‘ခင်ဗျား မစ္စတာဂျိုးဆက်ချပ်ဝပ်ဇ်ပဲ မဟုတ်လား’ လို့ ထပ်မေးပြန်တယ်။ လေသံက စောစောကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ တလေးတစားရှိတဲ့အသံ ပါလာတယ်။

ကျွန်တော်က နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ကို ထုတ်ပြီး ရေးထားတဲ့နာမည်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ထောက်ပြလိုက်တယ်။ ‘ကိစ္စက အစိုးရရဲ့ လျှို့ဝှက်ကိစ္စတခုပဲ’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“အဲဒါပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါပဲ” ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ကျွန်တော်က စာကိုခေါက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲထည့်လိုက် တယ်။ “ခင်ဗျားကျေနပ်ပြီလား”

“အင်းပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်နားလည်ပြီ” လို့ ပုလိပ်ကပြောတယ်။

“နယ်စပ်အခြေအနေကို လာပြီး လေ့လာတာပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က လက်မြှောက်ပြလိုက်တယ်။ “ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားတို့ လေသံတောင် မဟလိုက်ပါနဲ့လို့ ကျွန်တော်မေတ္တာရပ်ခံရတော့မှာပဲ၊ ဒါ့ကြောင့်လည်း ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် စောစောက ဖွင့်မပြောတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့လုပ်ပုံက မပြောရင် မဖြစ်တော့တဲ့ အနေအထား ဆိုက်သွားတယ်။ ခင်ဗျားရော ပါတီဝင်တယောက်ပဲလား”

“ဒါပေါ့” လို့ ပုလိပ်က ပြောတယ်။ အခုမှပဲ ကျွန်တော် သူ့ကို ကျကျနန ကြည့်မိတယ်။ သူ့ ဆံပင်တွေက နီရဲနေတာပဲ။ ကျွန်တော်က သူ့ပခုံးကို လက်နဲ့လှမ်းပုတ်လိုက်ပြီး “ကောင်းတာပေါ့ ဟောဒီမှာ လက်ဆောင်တခု…၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ပင်ပန်းသွားတဲ့အတွက် ဝိုင်ကောင်းကောင်း လေး သောက်ရတာပေါ့”

ဤနေရာတွင် ချပ်ဝပ်ဖ်က ကျွန်တော့်အား လှည့်ကြည့်ပြီးပြုံးသည်။ “လူတွေအပေါ် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ရတဲ့အလုပ်မျိုး လုပ်နေတဲ့ လူစားတွေကို ပြန်ပြီးလှည့်ရတာ ဘယ်လောက် လွယ်ကူသလဲဗျာ၊ အံ့သြစရာ မကောင်းဘူးလား။ အဲဒီအတွေ့အကြုံမျိုးကို ခင်ဗျားရခဲ့ဖူးသလား” ဟု မေးသည်။

“ကြုံခဲ့ဖူးတယ်၊ ပြစရာ စာရွက်စာတမ်း မရှိဘဲနဲ့ ကြုံခဲ့ရတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ “ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားမိန်းမရဲ့လုပ်ပုံကလေးကို သိပ်ပြီးချီးမွမ်းချင်တယ်။ စာကို လိုအပ်တဲ့အခါ အလွယ်တကူ သုံးနိုင်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ပုံ ကလေးက တကယ်တော်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို စာအကြောင်း အသိပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော်မယူဘဲ နေမှာစိုးလို့ တိတ်တဆိတ် ထည့်ပေးလိုက်တာပဲ၊ တကယ်လို့ သူက အသိပေးရင်လည်း ကျွန်တော် ယူချင်မှ ယူမှာ၊ လူ့သိက္ခာအရ မယူဘဲ နေချင်နေမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီစာမျိုး ယူရမှာကြောက်လို့ မယူဘဲနေချင်နေမယ်”

ကျွန်တော်သည် ချပ်ဝပ်ဖ်ဇာတ်လမ်းကို အလွန်စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း အခုလို သူခဏတဖြုတ် နားချိန်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အာရုံ ဝင်စားမိသည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတယောက်နှင့် ဂျာမန်သံတမန်သည် ကပွဲကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ရောက်နေကြသည်ကို မြင်ရပါသည်။ သူတို့သည် ‘ဖော့စ်ထရော့’ အကကို ကနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ဂျာမန်ထက် အင်္ဂလိပ်က သာလွန်နေသည်ကို သတိထားမိပါသည်။

ဂျာမန် ကနေပုံသည် သူတယောက်တည်းအတွက် နေရာအကျယ်ကြီး ရှိပါမှ ဖြစ်မည့် အနေအထား ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့အတွက် နေရာကျယ်ကျယ် ရအောင်

လူအများကြား၌ အတင်းတိုးဝှေ့ပြီး ကနေသည်။ လင်းတဝက် မှောင်တဝက် အခန်းထဲတွင် ကပွဲကြမ်းပြင်သည် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ၌ စစ်တုရင်ခုံနှင့် တူနေသည်။ စစ်တုရင်ခုံပေါ်၌ ဘုရင်နှစ်ပါးဖြစ်သော ဂျာမန်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့သည် မကြာခဏ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုးမိကြ၏။ သို့သော်လည်း အင်္ဂလိပ်က လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် တိမ်းရှောင်သွားလေ့ရှိ၏။

ကပွဲအတွင်းမှာ ဂျာမန်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့၏ ကကွက်နှင့် အရှောင်အတိမ်းများကို စိတ်ဝင်စားနေရာ မှ ကျွန်တော့်အာရုံသည် ချပ်ဝပ်ဇ်ဘက်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ သူ့အား လှည့်ကြည့်ပြီး “ကဲ... ခင်ဗျားဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပါဦး၊ အဲသလို ဖြစ်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်သလဲ” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်တော် အခန်းကိုသွားတယ်၊ ကျွန်တော် အတော်ကြီး ပင်ပန်းနေတဲ့အတွက် နားချင်တယ်၊ ပြီးတော့ အခုကြုံလာရတဲ့ကိစ္စနဲ့ ရှေ့ရေးလဲ ပြန်စဉ်းစားချင်နေတယ်။

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို ကယ်လိုက်တာဟာ ဇာတ်သဘောနဲ့တွက်ရင် မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်လာတဲ့ လှည့်ကွက်ကလေးနဲ့ တူနေတယ်၊ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့ပြီး ဒုက္ခနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့ မလို ဖြစ်ပြီးကာမှ ဖြုန်းခနဲ ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ အဆုံးသတ်ရတဲ့သဘောပဲ။

ဒါပေမဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်ရင် အဖြေက ရှင်းနေတယ်၊ ဟိုပုလိပ်ကို ဆင်ခြင်နိုင်ဖို့ စဉ်းစား တွေးတောနိုင်ဖို့ အချိန်များများ ပေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်မှပဲဖြစ်မယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က ကံသာသလို ဖြစ်နေတုန်း ကိုယ့်ကံအပေါ် ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချပြီး လုပ်မှ ဖြစ်မယ်လို့လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ရထားအချိန်စာရင်းကို စုံစမ်းကြည့်တယ်၊ တနာရီအတွင်းမှာ ဆွစ်ဇာလန်ကို ထွက်မယ့် အမြန်ရထားတစီး ရှိတယ်လို့ သိရတယ်၊ ကျွန်တော် ချက်ချင်းပဲ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် အဘွားကြီးနဲ့တွေ့ပြီး ကျွန်တော် ဇူးရစ်ကို တရက်သွားဖို့ရှိကြောင်း၊ အိတ်တလုံးပဲ ယူသွားပြီး ကျန်တဲ့အိတ်တွေကို အခန်းထဲမှာ ထားခဲ့မှာဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ချိန်အထိ ထိန်းသိမ်းပေးထားစေလိုကြောင်း၊ ပြောပြတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ဘူတာကို ထွက်လာခဲ့တယ်၊ အဲသလိုအလုပ်မျိုးကို ခင်ဗျားရော လုပ်ခဲ့ဖူးသလား၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ သတိ အကြီးအကျယ် ထားနေခဲ့ရာက ဖြုန်းခနဲ သတိလက်လွတ်မျိုးပေါ့။

“အင်း... ကျွန်တော်လည်း လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်” လို့ ကျွန်တော်က

ပြန်ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ တခါတလေမှာ အဲဒီတွက်ကိန်းက လွဲတတ်တယ်။ ခင်ဗျားက ကောင်းနေတယ်လို့ ထင်နေ ပေမယ့် တကယ်လက်တွေ့ကျတော့ လွဲနေတတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်” ဟု ချပ်ဝပ်ဇပ်ကပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ တခါတလေကျရင် လူဟာ ကိုယ်သုံးနေကျ နည်းဟောင်းတွေအပေါ်မှာ ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့သွားတတ်တယ်၊ အဲဒီအခါမျိုးမှာ နည်းသစ်ကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ချင်စိတ် ရှိလာတတ်တယ်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုကြည့်၊ ဟယ်လင်က သူနဲ့အတူတူ ရထားစီးပြီး နယ်စပ်ကိုဖြတ်ချင်တယ်၊ တကယ်လို့ သူလုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ဟာလေးက ကျွန်တော့်ကို မကယ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် သူ့အစီအစဉ်ကို လုပ်ရဲချင်မှ လုပ်ရဲမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သူ့နည်းအတိုင်း လိုက်လုပ်ရင် ပိုကောင်းမှာပဲဆိုတဲ့အတွေးက ဝင်လာတယ်”

“ဟုတ်လား၊ လုပ်ရောလုပ်ခဲ့သလား”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

ကျွန်တော် ပထမတန်း လက်မှတ်တစောင် ဝယ်လိုက်တယ်၊ မီးရထား စထွက်ချိန်အထိ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှာရှိနေတဲ့ ငွေအကြောင်းကို မတွေးမိသေးဘူး၊ ရထားစထွက်တော့မှ စဉ်းစားမိတယ်၊ တွဲထဲမှာဝှက်ဖို့ကတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တွဲထဲမှာ ကျွန်တော်တယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ ခရီးသွားဖော်တယောက် ပါလာတယ်၊ အမျိုးသားတယောက်ပဲ၊ မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့ သောကတခုခု ရှိနေသလိုပဲ။

ကျွန်တော် အိမ်သာခန်းတွေဆီ သွားတယ်၊ နှစ်ခန်းစလုံး မအားဘူး၊ ဒီအချိန်မှာ မီးရထားက နယ်ခြားဘူတာကို ရောက်သွားပြီ။ ကျွန်တော့်စိတ်က ကျွန်တော့်ကို စားသောက်ခန်းတွဲထဲသွားဖို့ နှိုးဆော်နေတယ်။

ကျွန်တော် စားပွဲတလုံးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဈေးအကြီးဆုံး ဝိုင်တပုလင်း မှာတယ်၊ အစားအသောက်စာရင်းကတ်ပြားပေးဖို့ တောင်းလိုက်တယ်။

‘ပစ္စည်းတွေပါသေးသလား’ လို့ စားပွဲထိုးကမေးတယ်။

“ပါတယ်၊ နောက်တွဲမှာ”

“ဒါဆိုရင် အကောက်ဌာနက စစ်ဆေးတာကို အရင်ဆုံး သွားလုပ်လိုက်ပါလား၊ ခင်ဗျားစားပွဲကို ဘယ်သူမှမထိုင်အောင် ကျွန်တော်ပြောထားပေးပါ့မယ်”

“ဟာ အဲဒီသွားရင် အချိန်သိပ်ကြာမှာ၊ စားစရာတခုခုသာ အရင်ဆိုးယူပါ။ ကျွန်တော် သိပ်ဆာနေပြီ၊ ငွေကို ကြိုပေးထားမယ်။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ပြန်မလာဘဲ မနေဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားဘက်က စိတ်ချရတာပေါ့”

ကျွန်တော်က အမူထမ်းတွေအနေနဲ့ စားသောက်ခန်းအထိတော့ လာမှာမဟုတ်ဘူးလို့ မျှော်လင့် ထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာတော့ ကံကမလိုက်ဘူး၊ စားပွဲထိုးက ဝိုင်တပုလင်းနဲ့ ဟင်းချိုရည် ပန်းကန်လာအချမှာ ယူနီဖောင်းဝတ်နှစ်ယောက် ဝင်လာတာ လှမ်းမြင်ရတယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ငွေစက္ကူတွေကို စားပွဲခင်းအောက်မှာ အသာ ထိုးထည့်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဟယ်လင့်စာကို နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ထဲ ညှပ်ထားလိုက်တယ်။

‘နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပြပါ’ လို့ လူတယောက်က လေသံမာမာနဲ့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က လှမ်းပေးလိုက်တော့ သူက ဆီးယူလိုက်ပြီး ‘ပစ္စည်းမပါဘူးလား’ တဲ့။

“လက်ဆွဲသေတ္တာတလုံးပါတယ်” လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။“ပထမတန်းတွဲ ညာဘက်တံခါး”

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လိုက်ခဲ့ဖို့ လိုလိမ့်မယ်” လို့ နောက်တဦးက ဝင်ပြောတယ်။

ကျွန်တော် ထိုင်ရာကထရပ်လိုက်ပြီး ‘ကျွန်တော့်စားပွဲကိုကြည့်ထားလိုက်ပါ’ လို့ စားပွဲထိုးကို လှမ်းမှာလိုက်တယ်။

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြည့်ပေးထားပါမယ်၊ လူကြီးမင်းက ငွေကြိုပေးထားတာ မဟုတ်လား”

အကောက်အရာရှိက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်တယ်၊ “ခင်ဗျားက ငွေကြိုပေးထားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြိုပေးထားတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ တော်တော်ကြာ မပေးနိုင်ရင် ခက်သွားမှာစိုးလို့ ကြိုပေးထားရတာ၊ နယ်စပ်ကျော်ရင် ဆွစ်ငွေပေးရတော့မှာ၊ ကျွန်တော့်မှာက များများစားစား ပါတာမဟုတ်ဘူး”

အကောက်အရာရှိက ရယ်တယ်၊ ‘စိတ်ကူးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ’ လို့မှတ်ချက်ချတယ်။ ‘ဒီစိတ်ကူးကို လူတိုင်းရတာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားက ရှေ့ကသွားနှင့်၊ ကျွန်တော်က တခြားခရီးသည်တွေကို စစ်ရင်း နောက်ကနေ လိုက်လာခဲ့မယ်’

“ကျွန်တော့်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ရော”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့လိုက်လာမှာ”

ကျွန်တော့်တွဲကို ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခရီးသွားဖော်ကတော့ ထိုင်နေတယ်။ သူ့မျက်နှာကတော့ စောစောကထက် သောကကြီးလာတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာတွေ ဖော်ပြနေတယ်။ သူ့လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ချွေးတစိုစိုဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာကို သုတ်လိုက်၊ လက်တွေသုတ်လိုက်နဲ့ ဂနာမငြိမ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဘူတာကို လှမ်းကြည့်နေရာက ရထားပြတင်းကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

တကယ်လို့ ဖမ်းလား ဆီးလားလုပ်ရင် အောက်ကို ခုန်ချလို့ ဖြစ်မလား၊ လွတ်မြောက်ဖို့ ဆိုတာကတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပြတင်းပေါက် ဖွင့်ထားတော့ စိတ်ထဲက ပြေးပေါက် ရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ သက်သာရာ ရနေတယ်။

အကောက်အရာရှိတယောက် တံခါးဝမှာလာရပ်တယ်။ ‘ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျားပစ္စည်း’

ကျွန်တော်က လက်ဆွဲသေတ္တာကို ယူပြီးဖွင့်ပြလိုက်တယ်၊ သူက သေတ္တာထဲကို ငုံ့ကြည့်တယ်၊ ကျွန်တော့်သေတ္တာကို စစ်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ခရီးသွားဖော်ရဲ့အိတ်ကို စစ်တယ်၊ ခဏနေတော့ ‘အားလုံးပြီးသွားပြီ’ လို့ပြောတယ်။

‘ကျွန်တော့်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ရော’ လို့ ကျွန်တော်ကမေးတော့ သူက ‘ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေဆီမှာ’ လို့ ဖြေတယ်။

မကြာခင်မှာပဲ သူ့လူ ရောက်လာတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ယူသွားတဲ့လူ အရာရှိ မဟုတ်ဘူး၊ ယူနီဖောင်းဝတ် ပါတီဝင်တယောက်ဗျ၊ မျက်မှန်နဲ့ ဘွတ်ဖိနပ်နဲ့။

ချပ်ဝပ်ဇ်က စကားကိုဖြတ်ကာ သူ့အတွေးနှင့်သူ ပြုံးနေသည်။ ‘ဂျာမန်တွေဟာ ဘွတ်ဖိနပ်ကို အသေအလဲကြိုက်ကြတာပဲ’ ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီပစ္စည်းက သူတို့အတွက် လိုအပ်နေတာကိုး” ဟု ကျွန်တော်က ထောက်ခံသည်။ “သူတို့မှာက သူတို့လုပ်ထားတဲ့ အညစ်အကြေးတွေကြားမှာ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားလာနေရတာ ဆိုတော့ မရှိရင် မဖြစ်သလောက် လိုအပ်နေတာပေါ့”

ချပ်ဝပ်ဇ်သည် သူ့ဝိုင်ဖန်ခွက်ကို ယူ၍ မော့သည်။ စသောက်ကတည်းက သူသည် များများစားစား မသောက်။ ကျွန်တော်က လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သုံးနာရီပင် ခွဲနေပြီ။ ချပ်ဝပ်ဇ်ကလဲ ကျွန်တော့်လှုပ်ရှားမှုကို သတိထားမိသည်။

“သိပ်မကြာတော့ပါဘူး၊ ပြီးတော့မှာပါ”ဟု ပြောသည်။ “သဘော်ကို အချိန်မီရောက်မှာပါ၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျန်အပိုင်းတွေက ပျော်စရာတွေ များပါတယ်၊ ပြောစရာလဲ များများစားစား မရှိတော့ပါဘူး”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သူတို့လက်ထဲက လွတ်လာခဲ့သလဲ” ဟု ကျွန်တော် မေးသည်။

ဟိုပါတီဝင်ကောင်က ဟယ်လင့်စာကို ဖတ်ပြီးသွားပြီ၊ သူက ကျွန်တော့်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ပြန်ပေးပြီး ‘ဆွစ်ဇာလန်မှာ အသိရှိသလား’ လို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ခေါင်းညိတ် လိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားအသိက ဘယ်သူလဲ”

“အန်းမားနဲ့ ရော့တင်းဘတ်ဂ်”

အဲဒီနှစ်ယောက်က ဆွစ်ဇာလန်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ နာဇီတွေပေါ့၊ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တိုင်းက သူတို့ကို သိကြတယ်၊ မုန်းလည်း သိပ်မုန်းတယ်။

“တခြားအသိရော ရှိသေးလား”

“ကျွန်တော်တို့လူတွေ ဘန်းမှာလည်း ရှိကြတယ်၊ နာမည်အားလုံးကို ပြောပြဖို့တော့ လိုမယ် မထင်ပါဘူး”

သူက ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ အလေးပြုလိုက်ပြီး ‘ကံကောင်းပါစေ၊ ဟိုင်းလ် ဟစ်တလာ’ လို့ နှုတ်ဆက်တယ်။ ကျွန်တော့်ခရီးသွားဖော် ခများကတော့ သိပ်ကံမကောင်းရှာဘူး၊ သူ့မှာရှိသမျှ စာရွက်စာတမ်းတွေ ထုတ်ပြတာတောင်မှ မပြေလည်ဘူး၊ အစစ်ဆေး အမေးမြန်း ခံနေရတယ်။ သူ့ခများ တကိုယ်လုံး ချွေးတွေနဲ့ နစ်နေရှာတယ်၊ ကျွန်တော်က ဘေးကရပ်ပြီး ကြည့်မနေချင်ဘူး။

‘ကျွန်တော် စားသောက်ခန်းတွဲကို ပြန်သွားလို့ရပြီလား’ လို့ မေးတယ်။

‘ပြန်သွားနိုင်ပါပြီ’လို့ ပါတီဝင်ကောင်က ပြောတယ်။ ‘နေ့လယ်စာကို စားလို့ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ပါတယ်’

ကျွန်တော်ပြန်ရောက်သွားတော့ စားသောက်ခန်းတွဲထဲမှာ လူတွေပြည့်နေပြီ၊ ကျွန်တော့်စားပွဲကို အမေရိကန်မိသားစု ဝင်ထိုင်ထားကြတယ်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်မှာခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်စားပွဲကို ခင်ဗျား ထိန်းထားလိမ့်မယ် လို့ ထင်ထားတာ’ လို့ ကျွန်တော်က စားပွဲထိုးကိုပြောမိတယ်။

သူက ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်လိုက်တယ်။ 'ကျွန်တော် ကြိုးစားပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အမေရိကန် တွေနဲ့ကျတော့ ပြောရတာ မလွယ်ပါဘူး၊ သူတို့က ဂျာမန်စကားလဲ နားမလည်၊ ပြီးတော့ သူတို့က လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ သူတို့ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ဝင်ထိုင်တတ်တဲ့လူတွေ မဟုတ်လား၊ လူကြီးမင်း ဟိုဘက်စားပွဲမှာ ထိုင်ပါလား၊ ခင်ဗျားစားပွဲဟာ စားပွဲပါပဲ၊ ကျွန်တော် ဝိုင်ပုလင်းကို ရွှေ့ပေးပါမယ်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်စားပွဲမှာဝင်ထိုင်နေတာ မိသားစုလေးယောက်၊ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် မိန်းမချောကလေးက ကျွန်တော် ငွေဝှက်ထားတဲ့နေရာနဲ့ကပ်ပြီး ထိုင်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်စားပွဲ ပြန်ရအောင် ဇွတ်လုပ်လို့ကလည်း မကောင်းဘူး၊ အားလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ကုန်မှာ ကြောက်ရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဂျာမန်မြေပေါ်မှာပဲ ရှိနေသေး တယ် ဆိုတာလည်း မေ့လို့မဖြစ်ဘူး။

ကျွန်တော် ဝေခွဲမရတဲ့စိတ်နဲ့ ရပ်နေတုန်းမှာပဲ စားပွဲထိုးကပြောတယ်၊ 'တနေရာမှာ ခဏထိုင်စောင့်ပါခင်ဗျာ၊ သူတို့မိသားစု ထတာနဲ့တပြိုင်နက် ကျွန်တော် ဒီစားပွဲမှာ ပြင်ဆင်ပေး ပါမယ်၊ အမေရိကန်တွေဟာ စားတာ သောက်တာ အလွန်မြန်လာတယ်၊ သူတို့စားမှာက အသားညှပ်ပေါင်မုန့်နဲ့ အချိုရည်နှစ်မျိုးထဲ ကြာမယ်မဟုတ်ပါဘူး'

ကျွန်တော် မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်ဝှက်ထားတဲ့နေရာကို မြင်သာတဲ့ နေရာတခု ရွေးပြီးထိုင်တယ်၊ အဖြစ်က ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား၊ စောစောကတော့ ဒီနယ်စပ်က လွတ်မြောက်မယ်ဆိုရင် ဒီငွေအားလုံးကို ပေးပစ်မယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့တယ်၊ ဟော... အခုကျတော့ စိတ်က တမျိုးဖြစ်သွားပြီ၊ ဘေးမသီ ရန်မခဘဲ နယ်စပ်ကို ဖြတ်နိုင်တော့မယ်ဆိုတာ သိနေတော့ ငွေအားလုံးကို ပြန်လိုချင်တယ်၊ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရရင် အမေရိကန်မိသားစုနဲ့ တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်ပြီးယူရမယ်ဆိုရင်လည်း အသင့်ပဲ။

ကျွန်တော် အပြင်ဘက်ကို တချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့်ခရီးသွားဖော်ကို အကောက်အရာရှိနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေက ခေါ်သွားတာ မြင်နေရတယ်၊ ပထမဆုံး ခံစားမှုကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ငါ သူ့နေရာမှာမဟုတ်လို့ တော်ပါသေးရဲ့ဆိုတဲ့ ခံစားမှုပဲ၊ အဲဒီနောက်တော့ သနားတဲ့စိတ် ဝင်လာတယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော် သူ့ကို သနားပေမယ့် ဘာမှလည်း လုပ်ပေးနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း နယ်စပ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ဖြတ်ကူးသွားဖို့နဲ့ ကိုယ့်ငွေ ပြန်ရဖို့အတွက် ရင်ပူနေရတဲ့ လူတယောက်မဟုတ်လား၊

အမှန်တော့ ငွေက အဓိကမဟုတ်ဘူး၊ လုံခြုံမှုက အဓိက၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ဘဝလုံခြုံမှု၊ ဟယ်လင်ကလည်း လိုက်လာမှာ ဆိုတော့ အဆင်ပြေပြေ နေထိုင်သွားနိုင်ဖို့က အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒီတော့ ငွေမရှိလို့ကတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်..။ ကျွန်တော် သူ့စကားကို ဆုံးအောင်မစောင့်နိုင်တော့ပါ။ 'ဒီမယ် မစ္စတာချပ်ဝပ်ဖ်၊ ခင်ဗျားငွေတွေ ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ရအောင် ပြန်လုပ်ခဲ့သလဲ' ဟု ကြားဖြတ်မေးမိသည်။

“ဟာ..ဟုတ်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားသိချင်တာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါက အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတခုပဲ၊”

မကြာခင်မှာ ဆွစ် အကောက်အရာရှိတွေ စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်လာကြတယ်၊ အမေရိကန်မိသားစုမှာက လက်ဆွဲအိတ်သာ ပါတာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့တွဲထဲမှာ သေတ္တာတွေ ပါသေးတယ်ဆိုတော့ တွဲဆီကို ပြန်ရမှာ၊ ဒါနဲ့ပဲ သူတို့လည်း အကောက်အရာရှိတွေနဲ့ လိုက်သွားကြတယ်၊ စားလို့သောက်လို့ ကလည်း ပြီးသွားကြပြီဆိုတော့ တမိသားစုလုံးပဲ ထသွားကြတာ။

ကျွန်တော့်စားပွဲကို စားပွဲထိုးက ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ရွှေ့ခိုင်းတယ်၊ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်မိတာနဲ့ တပြိုင်နက် စားပွဲခင်းပေါ်ကို လက်နဲ့ စမ်းကြည့်လိုက်တယ်၊ ငွေစက္ကူက အထပ်လိုက်ပဲ၊ နေရာမပျက်ဘူး။

စားပွဲထိုးက ဝိုင်ပုလင်းနဲ့ခွက်ကို ယူလာပြီး ချပေးတယ်၊ 'အကောက်ဌာနနဲ့ ကိစ္စပြီးသွားပြီလား' လို့ မေးတယ်။

“ပြီးသွားပြီ၊ အသားပြုတ်ကြော်တပွဲ ယူခဲ့ပါ၊ အခုရထားက ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံထဲ ရောက်နေပြီလား”

“မရောက်သေးဘူးခင်ဗျ၊ ရထားမထွက်မချင်း ရောက်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး” စားပွဲထိုး မီးဖိုခန်းဘက် ထွက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရထားအထွက်ကို စောင့်နေတယ်၊ ရောက်ခါနီးမှ အခုလို စောင့်နေရတဲ့အလုပ်ဟာ ဘယ်လောက် စိတ်မရှည်စရာ ကောင်းသလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း ကြုံဖူးမှာပါ၊ အတော့်ကို သည်းခံရတဲ့ အလုပ်ပဲ။

ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး အပြင်ကို ကြည့်နေမိတယ်၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လူတွေ အတော်များသား၊ လူတွေကြားမှာ လက်တွန်းလှည်းလေးတစီး တွန်းပြီး ဝိုင်နဲ့ ချောကလက် လိုက်ရောင်းနေတဲ့ လူပုလေးတယောက်၊ ကျွန်တော်နဲ့ တတွဲတည်းပါလာတဲ့ ခရီးသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရတယ်၊ သူတယောက်တည်း ရထားဆီကို အပြေးအလွှား ပြန်လာနေတယ်။

‘ဟာ… သောက်ပုံကကလည်း မြန်လှပါကလား’ ဆိုတဲ့အသံ ကြားလိုက်ရလို့ လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ စားပွဲထိုး…။

ကျွန်တော် ဝိုင်ပုလင်းကို ကြည့်လိုက်တော့ ကုန်လုနီးနေပြီ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အဆက်မပြတ် သောက်နေမိတာ လုံးဝသတိမထားမိဘူး။ အဲဒီတုန်းမှာ ရထားတွဲဟာ ဆတ်ခနဲ လှုပ်သွားတယ်၊ စားပွဲပေါ်က ယိမ်းထိုးသွားတဲ့ဝိုင်ပုလင်းကို ကပျာကယာ လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရတယ်၊ ရထားထွက်ပြီ၊ ‘နောက်တလုံး’ လို့ ကျွန်တော်က ထပ်မှာတယ်၊ စားပွဲထိုးဟာ ကျွန်တော့်နားက ပျောက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် စားပွဲခင်းအောက်က ငွေကိုယူပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်၊ နောက် ခဏလောက် အကြာမှာ အမေရိကန်တွေ ပြန်ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ကြ တယ်၊ ကော်ဖီမှာတယ်၊ မိန်းကလေးက ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး အပြင်ဘက်က တောတောင် ရေမြေတွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်နေတယ်။

ဒီမိန်းကလေးကို တော်တယ်လို့ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီးချီးမွမ်းမိတယ်၊ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ သူစိတ်ဝင်စားနေတဲ့ရှုခင်းတွေက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးရှုခင်းတွေ…။

စားပွဲထိုး ပိုင်ပုလင်းနဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်၊ ‘ကျွန်တော်တို့ အခု ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံထဲ ရောက်ကြပါပြီ ခင်ဗျာ’ တဲ့။

ကျွန်တော် ဝိုင်ဖိုး ချက်ချင်း ရှင်းပေးပြီး သူ့အတွက်လည်း အပိုကြေး ကောင်းကောင်း ပေးလိုက် တယ်၊ ပြီးတော့ ‘ရော့၊ ဒီဝိုင်ပုလင်းကိုလည်း ခင်ဗျားယူလိုက်တော့၊ ကျွန်တော်က အမှတ်တရပွဲလေးတခု လုပ်မယ် စိတ်ကူးလို့ဝယ်တာ၊ အခုတော့ မလိုတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့် အတွက် ပထမတလုံးနဲ့ပဲ လုံလောက်သွားပြီ’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားက အစားမစားဘဲ သောက်တာကိုး”

“ဟုတ်တယ်”

ကျွန်တော်က ထရပ်လိုက်တယ်။

“အမှတ်တရပွဲဆိုတာက လူကြီးမင်းရဲ့ မွေးနေ့လား” လို့ စားပွဲထိုးကမေးတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ကျွန်တော်က အဖြေပေးလိုက်တယ်၊ “ကျွန်တော့်ရဲ့

ရွှေရတု မင်္ဂလာ လက်ထပ်ပွဲနေ့ပါ”

ကျွန်တော်နဲ့ တတွဲတည်းလိုက်လာတဲ့ ခရီးသွားဖော်ဟာ ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေတယ်၊ ချွေးတွေထွက်တာတော့ မတွေ့ရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စောစောကထွက်ခဲ့တဲ့ချွေးတွေကြောင့် အဝတ် တွေဟာ ရွှဲရွှဲစိုနေတယ်။

အခုထိ မခြောက်သေးဘူး၊ ညှစ်ယူရင်တောင် ရေထွက်မယ့် အနေအထားပဲ၊ နောက်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးတယ်၊ ‘ကျွန်တော်တို့ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ ထဲရောက်ပြီလား’ တဲ့။

‘ရောက်ပြီ’ လို့ ကျွန်တော်ကဖြေလိုက်တယ်။

သူပြန်ပြီးငြိမ်နေပြန်တယ်၊ ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကို ကြည့်နေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ရထားဟာ ဆွစ်နာမည်နဲ့ ဘူတာရုံတရုံမှာ ရပ်တယ်၊ ဆွစ်ရုံပိုင်ကကောင်ကိုမြင်လို့ ကြောက်လန့် တကြား ဖြစ်ပြီးကြည့်နေတဲ့ မိန်းမတယောက်နဲ့တူတယ်၊ ပြူးတူးပြဲတဲနဲ့၊ သူ စောစောက ကြားခဲ့ရတဲ့ စကားတွေအရ သူ ကျွန်တော့်ကို နာဇီပါတီဝင်တယောက်လို့ ထင်နေတာကိုး..။

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြောပါဘူး၊ ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးနဲ့ပဲ နားထောင်နေပါတယ်၊ လုံခြုံမှု ရသွားတဲ့ ကိုယ့်ဘဝအပေါ် သာယာကျေနပ်တဲ့စိတ်က လွှမ်းမိုးနေတယ်မဟုတ်လား။

‘ခင်ဗျားဟာ တော်တော်သတ္တိကောင်းတဲ့လူတယောက်ပဲ’ လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ ‘ကျွန်တော့်ရဲ့ကိုယ်အလေးချိန်က အနည်းဆုံး ပေါင်နှစ်ဆယ်လောက် ခင်ဗျားထက် ထွားကျိုင်း တာ အမှန်ပဲ။ အရပ်ကျတော့လည်း ကျွန်တော်က ခင်ဗျားထက် ခြောက်လက်မ ပိုမြင့်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရင်အုပ်အကျယ်ကတော့ တိုင်းမကြည့်ရသေးဘူး၊ တိုင်းကြည့်လိုက်ရင် ပိုပြီးကောင်းသွား မယ် ထင်တယ်’

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ပြောင်လား လှောင်လား လုပ်တယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား’ လို့ သူက အော်တယ်၊ ဒေါသလည်း ပိုပြီးကြီးလာတယ်။ ‘ကျုပ် သည်းမခံနိုင်ဘူးနော်၊ ကျုပ်က နာဇီပါတီရဲ့ မြေပေါ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားနားလည်ရဲ့လား၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်မိဘတွေ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့ကြသလဲ၊ ကျုပ်ရဲ့အဖေအိုကြီးက ခင်ဗျားတို့ကို ဘာတွေများ လုပ်ခဲ့လို့လဲ၊ ကဲ.. အခုရော ခင်ဗျားတို့ကောင်တွေ တကမ္ဘာလုံးကို မီးလောင်တိုက်သွင်းဖို့ အားထုတ်နေကြတယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား’

‘ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက စစ်ကြီးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေသလား’ လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

‘အံမယ်၊ ခင်ဗျားက မသိသလို လုပ်နေပြန်ပြီလားဗျ’ လို့ သူကပြောတယ်။ ‘ခင်ဗျားတို့ နှစ်တထောင် ရိုက်ခ်ဂျာမန်အင်ပါယာကြီး တည်မြဲရေးဆိုတာ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ နာဇီတွေဟာ လူသတ်သမားတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ စစ်မှမတိုက်ရင် စီးပွားရေးပျက်ပြီး တနိုင်ငံလုံး ဘုန်းဘုန်းလဲမှာ၊ ခင်ဗျားတို့ပါတီကောင်တွေအားလုံး အဲဒီ အထဲပါသွားမှာ’

‘ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားနဲ့ သဘောထားအမြင်ချင်း အတူတူပါပဲဗျာ’ လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြော တယ်။ ‘ဒါပေမဲ့ ဒီစစ်ကြီးမှာ ဂျာမနီက နိုင်သွားရင်ရော ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်မယ်ထင်သလဲ’

အဝတ်စိုတွေဝတ်ထားရတဲ့လူဟာ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးတုံးပြုံတဲ ကြည့်နေတယ်၊ ပြီးတော့ တံတွေး တချက် ခက်ခက်ခဲခဲ မျိုချလိုက်ပြီး ‘ခင်ဗျားတို့နိုင်ရင် ဒီကမ္ဘာလောကမှာ ဘုရားသခင် မရှိတော့ ဘူး’ လို့ ပြန်ပြောတယ်။

‘အဲ... ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်နဲ့ခင်ဗျား အမြင်အတူတူပဲ’

ကျွန်တော် ထိုင်ရာကထရပ်လိုက်တယ်။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မထိနဲ့’ လို့ သူက အသံသေးသေးကြောင်ကြောင်နဲ့ အော်တယ်။ ‘ခင်ဗျား ချက်ချင်း အဖမ်းခံရမယ်၊ ဘာမှတ်လို့လဲ၊ ကျုပ်အရေးပေါ်ဘရိတ်ကြိုးကို ဆွဲလိုက်မှာနော်၊ ကျုပ် သက်ဆိုင်ရာကိုတိုင်မှာ သိလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားဟာ ပုလိပ်လက်ရောက်သင့်တဲ့ လူတယောက်၊ ခင်ဗျားဟာ သူလျှိုတယောက်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ စောစောက ခင်ဗျားတို့ ပြောနေဆိုနေတာတွေ အကုန်ကြားထားတယ်၊ သိလား’

‘ကျွန်တော်လိုချင်နေတာ အဲဒါပဲ’ လို့ စိတ်ထဲက တွေးနေမိတယ်။ ‘ဆွစ်ဇာလန်ဟာ လွတ်လပ်တဲ့ နိုင်ငံတနိုင်ငံဗျ’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။

“လူတယောက်ကို မတော်မတဲ့ စွပ်စွဲပြီး ကြက်ကလေး ငှက်ကလေး ဖမ်းသလို ဖမ်းလို့မရဘူး၊ အဲဒီလို မကောင်းတဲ့စိတ်ကူးမျိုးကို ခင်ဗျား ဂျာမနီကရခဲ့ဟန်တူပါတယ်”

ကျွန်တော် လက်ဆွဲအိတ်ကိုယူပြီး တခြားတွဲတတွဲကို ပြောင်းလာခဲ့တယ်၊ ဒီအရူးကို ကျွန်တော့် အကြောင်း ရှင်းပြနေလို့ အလကားပဲလို့ တွေးမိတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့လိုလူစားနဲ့ တွဲထိုင်နေလို့ရော ဘာများအကျိုးရှိမှာလည်းလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အမုန်းစိတ်ဆိုတာ လူ့စိတ်ကို ပျက်ပြားစေနိုင်တယ်၊ အက်ဆစ်နဲ့ အလွန် တူတဲ့ဟာမျိုး၊ မုန်းပြီဟေ့ဆိုရင် တခြားလူတွေမှာလည်း မုန်းနိုင်စိတ်ရှိတယ်ဆိုတာ မတွေးနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီသဘောကို ကျွန်တော် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်လုပ်ပြီး

တလည်လည် သွားနေရတဲ့ ဘဝ တလျှောက်လုံးလည်း သိလာခဲ့ရပြီးပြီ။

* * * * *

(၉)

တေးဂီတသံသည် တခဏမျှရပ်သွားသည်။ ကပွဲကြမ်းပြင်ဆီမှ ဒေါသတကြီး ရေရွတ်သံများ ကြားရသည်။ ထို့နောက် တီးဝိုင်းဆီမှ တေးဂီတသံ ပြန်၍ထွက်ပေါ်လာသည်။ စောစောကထက် အသံကျယ်သည်။ အဝါရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားပြီး ဦးခေါင်းတွင် စိန်တုများစီခြယ်ထားသည့် အမျိုးသမီးတယောက် သီချင်းဆိုသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မရှောင်သာသည့်အဖြစ်တခု ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ဂျာမန်သည် အင်္ဂလိပ်နှင့် လူချင်း ဝင်တိုက်မိကြသည်။ တယောက်နှင့်တယောက် အပြန်အလှန် စွပ်စွဲကြသည်။ သူ့အပြစ် ငါ့အပြစ် စသည်ဖြင့် ငြင်းကြ ခုံကြသည်။

မန်နေဂျာနှင့် စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်က နိုင်ငံပေါင်းချုပ် အသင်းကြီးသဖွယ် ကြားမှ ဝင်ဖြေကြသည်။ သို့သော်လည်း မည်သူကမှ သူတို့စကားကို နားမထောင်ကြ၊ တီးဝိုင်းသည် ချက်ချင်းပင် လိမ္မာ ပါးနပ်စွာဖြင့် တီးကွက်ကိုပြောင်းသည်။ ဖော့စ်ထရော့တေးသံမှနေ၍ တင်ဂိုတေးသံသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။ ဂျာမန် သံတမန်များသည် ကြောင်နေကြသည်။ ဆက်၍ ရန်ဖြစ်မလား၊ ဝင်၍ကရမလား၊ ရုတ်တရက် ဝေခွဲ၍ရဟန်မတူကြ။ နှစ်ဦးစလုံးကို ဘေးမှအဖော်များက ဝိုင်း၍ ဆွဲကြသည်။ ရန်ပွဲသည် ပြီးဆုံးသွားသည်။ သံတမန်များလည်း သူတို့စားပွဲသို့ပြန်သွားကြသည်။

'သူရဲကောင်းကြီးတွေက တယောက်ချင်း ဆော်ဖို့ကျတော့ ဘာကြောင့် စိန်မခေါ်ကြတာလဲ' ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က မေးသည်။

"ခင်ဗျား ဒီလိုနဲ့ပဲ ဖူးရစ်ကိုရောက်သွားတယ်ပေါ့" ဟု ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ပြန်၍ အစဖော်ပေးသည်။ သူ အာရုံပြောင်းအောင် လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူက ပြုံးသည်။ "ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာက ထွက်သွားကြရင် မကောင်းဘူးလား"

"သွားစရာနေရာက ဘယ်မှာရှိလို့လဲ"

"ညလုံးပေါက်ဖွင့်တဲ့ ရိုးရိုးဘားတော့ တနေရာရာမှာ မရှိဘဲမနေဘူး၊ ရှိကို ရှိမှာပါ၊ ဒီမှာက ကလိုက် ခုန်လိုက် ရန်ဖြစ်လိုက် လုပ်ချင်တဲ့အကောင်တွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ၊ ကြာတော့ စိတ်ပျက်လာတယ်"

ချပ်ဝပ်ဇ်သည် စားပွဲထိုးအားခေါ်၍ ကျသင့်ငွေရှင်းပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့သွား၍ ထိုင်နေနိုင်မည့် အရက်ဆိုင် ရှိ မရှိ စုံစမ်းသည်။ စားပွဲထိုးက သူ့စာရေးစက္ကူတရွက်ပေါ်တွင် လိပ်စာရေးပေးပြီး ဘယ်လိုသွားရမည်ကို နတ်လမ်းညွှန်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြင်အမှောင်ထုထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကြယ်များသည် လင်းလက် တောက်ပနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ အဝေး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီတွင် ပင်လယ်ရေပြင်နှင့် နံနက်ခင်း အလင်းရောင်သည် တွေ့ဆုံနေကြဟန် ရှိ၏။

ပင်လယ်ရေပြင်မှ ဆားနံ့နှင့် ပန်းနံ့များသည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သင်းပျံ့လျက် ရှိသည်။ မကြာမီ နေ့ဘက်သို့ကူးပြောင်းတော့မည့် အရိပ်အငွေ့များသည် ယှက်သန်းနေကြပြီဖြစ်၏။

လစ္စဘွန်းမြို့သည် နေ့ခင်းဆိုလျှင် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးနှင့် သာယာလှပသော မြို့ဖြစ်သည်။ မြို့၏အလှတွင် နှစ်သက်စွဲမက်လာအောင် ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ညပိုင်းကျတော့ မြို့သည် နတ်သမီးပုံပြင်ထဲက မြို့တမြို့နှင့် တူလာသည်။ မီးရောင်တထိန်ထိန်ဖြင့် တမျိုး လှလာသည်။ လူနေအိမ်ခြေများသည် ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားသည့် ဆင်ခြေလျော ကုန်းတန်းတလျှောက်တွင် အစီအရီ အဆင့်ဆင့်တန်းနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တခဏချင်း စကားမပြောဘဲ ရပ်နေကြသည်။ ထို့နောက် ချပ်ဝပ်ဇ်က သက်ပြင်းတချက်ချသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဘဝအကြောင်းတွေးလိုက်ရင် အခုမြင်နေရတဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ တွေးလေ့ရှိကြတယ်’ ဟု သူက ပြောသည်။ မီးအလင်းရောင်တွေကလည်း ထောင်သောင်းချီပြီး ရှိကြတယ်၊ လမ်းတွေကလည်း အဆုံးအစမရှိတဲ့နေရာကို ဦးတည်နေကြ တယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ။

ကျွန်တော်က အဖြေမပေးပါ၊ ကျွန်တော့်အဖို့ကတော့ ဘဝဟူသည် တာဂတ်စ် မြစ်ပြင်ပေါ်မှ သင်္ဘောဖြစ်သည်။ ထိုသင်္ဘောသည် ကျွန်တော့်အား အဆုံးအစမရှိသော ကမ္ဘာလောကဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလိမ့်မည် မဟုတ်သော်လည်း အမေရိကကိုတော့ ပို့ဆောင်ပေးလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

“အဲဒီနေ့က ဇူးရစ်မြို့ရဲ့ရှုခင်းဟာ ဒီည ခင်ဗျားမြင်နေရတဲ့ လစ္စဘွန်းမြို့ ရှုခင်းအတိုင်းပဲ” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်ကပြောသည်။ ကျွန်တော် ဆုံးရှုံးပြီလို့ တွေးထားခဲ့တဲ့အရာတခု အစပြုတဲ့နေ့ပဲ၊ ခင်ဗျားလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အချိန်ဆိုတာ အန္တရာယ်မရှိတဲ့ စားဆေး သောက်ဆေးတွေထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ အဆိပ်တမျိုးနဲ့တူတယ်၊ သူက ဖြည်းဖြည်းချင်းမှ တန်ခိုးအာနိသင်ပြတဲ့ဟာမျိုးပဲ၊ ပထမသောက်စမှာတော့ ကျွန်တော်တို့စိတ်ဓာတ်ကို တက်ကြွစေတယ်၊

ရှင်သန်စေတယ်၊ စိတ်ထဲမှာ မပျက်မစီး မသေမပျောက်တော့ဘူးလို့တောင် ခံစားကြရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစက်ပြီး တစက် သောက်လို့ တရက်ပြီးတရက် ကုန်လွန်လာတဲ့အခါမှာ ဆေးတန်ခိုးတက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့သွေးတွေကို ဖျက်ဆီးတော့တာပဲ။ အချိန်ဆိုတဲ့အရာရဲ့ အက်စစ်ခတ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောင်းလဲပစ်နေတယ်၊ အချိန်ဟာ အံ့ဖွယ်သူရဲ ထူးကဲဆန်းကြယ်တဲ့အဖြစ်ကိုလည်း ဖြစ်လာစေတယ်၊ ကျွန်တော် ဇူးရစ်မှာ အဲဒီအဖြစ်နဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ်။

ချပ်ဝပ်ဖ်သည် မီးရောင်များဖြင့် လင်းလက်တောက်ပနေသည့်မြို့ဆီသို့ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ‘ကျွန်တော့်ဘဝမှာတော့ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ညတညပေါ့’ ဟု သူက ဖြည်းဖြည်းသာသာ ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ပျော်စရာအကောင်းဆုံး ညတညအဖြစ် သတိရနေချင်တာ အမှန်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ဗျာ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အဖြစ်တခုဟာ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မပြည့်စုံဘူး၊ စိတ်ပျက် စိတ်ရှုပ်စရာလေးတွေကတော့ အမြဲတစေ ပါလာတာချည်းပဲ”

အပေါ်စီးရနေပြီဖြစ်သော အရုဏ်ဦးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသော ချပ်ဝပ်ဖ်သည် အရူးတယောက်နှင့် တူနေသည်။ ကျွန်တော် သူ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ ‘ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်’ ဟု ကျွန်တော်က ထောက်ခံ၍ပြောသည်။ သူ့ရင်တွင်းခံစားချက် များကို သက်သာရာရစေလို၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပျော်ရွှင်သာယာမှု အတိုင်းအတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်ကြမှာလဲ၊ အဲဒီပျော်ရွှင်သာယာမှုဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူတူ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရှိမလဲဆိုတာ သိတဲ့အချိန်ကျမှသာ တွက်ချက်လို့ ရမှာပေါ့” ဟုလည်း ကျွန်တော်က ထပ်၍ ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

‘သိတာတခုပဲရှိတယ်’ ဟု ချပ်ဝပ်ဖ်က တိုးတိုးပြောသည်။ ‘ရလာတဲ့ သာယာပျော်ရွှင်မှုကို ကျွန်တော်တို့ ကြာကြာဆုပ်ကိုင် မထားနိုင်ဘူးဆိုတဲ့အချက်ကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ သိနေကြတာပဲ’

မြို့ဆီသို့ တွေဝေငေးမောလျက်ရှိသော ချပ်ဝပ်ဖ်၏ မျက်နှာသည် မှုန်မှိုင်းလျက် ရှိသည်။ ကြည်လင်ခြင်း ကင်းမဲ့လျက်ရှိသော သူ့မျက်လုံးအစုံသည် အေးစက်တင်းမာသော အရိပ်လက္ခဏာကို ဖော်ပြနေသည်။ ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါ ပျက်လွန်းအားကြီးသဖြင့် လူသေမျက်နှာ နှင့် တူသည်။ ထို့နောက် အချိန်အတော်ကြာခါမှပင် သူ့မျက်နှာသည် အသက်ပြန်ဝင်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျှောလမ်းအတိုင်း လိုက်ကာ သဘော်ဆိပ်ဆီသို့ ဦးတည်၍ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ သူသည် တခဏမျှ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အား လှည့်ကြည့်ပြီး 'ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘယ်သူတွေလဲ' ဟု စကားစသည်။ 'ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော်ဘယ်သူလဲ' ဟု မေးသည်။ 'တခြားလူတွေကော ဘယ်သူတွေလဲ၊ သေကုန်တဲ့လူတွေကော ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်ဟာက အစစ်အမှန်လဲ၊ လူက အစစ်အမှန်လား၊ မှန်ထဲမှာထင်နေတဲ့ သူ့အရိပ်က အစစ်အမှန်လား၊ သေသွားတဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လူတယောက်တည်း ဖြစ်သွားပြီလား၊ သူမသေခင် အရင်တုန်းကလည်း ကျွန်တော် သူ့ကို မပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဘူး ဆိုတာရော ဖြစ်နိုင်သလား'

"အခုအခါ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲမှာသာ ရှိနေတော့တဲ့သူ့ကို ကျွန်တော် အပြည့်အဝ ပိုင်ဆိုင်ပြီ ဆိုတာရော ဖြစ်နိုင်မလား၊ ကျွန်တော် သူ့ကို တကြိမ် ဆုံးရှုံးပြီးရင် ဒုတိယအကြိမ် ဆုံးရှုံးရဦးမှာပဲ ဆိုတာကရော အမှန်ပဲလား"

ချပ်ဝပ်ဇ်သည် ပြောချင်သည့်စကားများကို ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ် ပြောအပြီးတွင် ကျွန်တော့်အား ပြူးတူးပြဲတဲ မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေပါသည်။

တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောတလျှောက် တည်ရှိနေသည့် လှေကားထစ်များ ဆုံးသွားသည့်အခါ ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းတလမ်းဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဤနေရာတဝိုက်တွင် မနေ့က ပွဲလမ်းသဘင်တခု ကျင်းပခဲ့ဟန်ရှိသည်။ အနီးတဝိုက်တွင် ပန်းခွေများ ပြန့်ကျဲနေသည်ကို မြင်ရသည်။

မြေပြင်မှ ပေငါးဆယ် ခြောက်ဆယ်ခန့်အမြင့်တွင် တန်းပစ်ကာ ကြယ်သဏ္ဍာန် စက္ကူမီးပုံးများ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ပွဲကတော့ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ၊ မွမ်းမံပြင်ဆင်ထားကြသည့် ပစ္စည်းများကတော့ လမ်းဘေးတဝိုက်တွင် ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

'ဒီနေရာပဲ' ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်ကပြောကာ ဆိုင်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ တုတ်ခိုင်ခိုင်လူတဦးက ကျွန်တော်တို့အား ဆီးကြိုသည်။ အခန်းသည် မျက်နှာကျက် ခပ်နိမ့်နိမ့်ဖြစ်၍ တဖက်နံရံတွင် ဝိုင်ပုလင်းများ တန်းစီပြီး တင်ထားသည်။ စားပွဲလွတ်တလုံးတွင် စုံတွဲတတွဲ နေရာယူထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်မှာသည်။ စားစရာဆို၍ ဤဆိုင်တွင် ငါးကြော်တမျိုးသာရှိသဖြင့် ငါးကြော်ပင် မှာရသည်။

'ခင်ဗျား ဇူးရစ်မြို့အကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား' ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်ကမေးသည်။

"သိတယ်၊ ကျွန်တော် ဆွစ်ဇာလန်မှာ အဖမ်းခံရသေးတယ်၊ ထောင်တွေကတော့ အလွန် ကောင်းပဲ၊ ပြင်သစ်က ထောင်တွေထက် အများကြီး

သာတယ်၊ အထူးသဖြင့် ဆောင်းတွင်းဆိုရင် သိပ်ကို နေလို့ကောင်းတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ခွကျတာက သူတို့အနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထောင်ထဲမှာ သီတင်းနှစ်ပတ် ပိုမထားဘူး၊ နှစ်ပတ်ပြည့်ရင် ပြည်နှင်ဒဏ်ပဲ၊ အဲဒီတော့ နယ်စပ်ဒေသထဲမှာ တရစ်ပတ်ပတ်လည်နေတဲ့ ဘဝဟာ ပြန်စတာပဲပေါ့”

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နယ်စပ်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပဲ ဖြတ်ဝင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်လွတ်မြောက်လာခဲ့တာ” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လွတ်လာတော့ ဘာကိုမှ တွေးပြီးမကြောက်တော့ဘူး၊ လမ်းပေါ်မှာ ပုလိပ် တယောက်မြင်ရင် အရင်က လန့်တယ်၊ အခု မလန့်တော့ဘူး၊ လုံးဝပျောက်သွားပြီလို့တော့ မပြောပါဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရင်တုန်တယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘ဘေးအန္တရာယ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဘဝအသိကို တိုးတက်စေ တာ အမှန်ပဲ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား အဲသလိုပဲ ထင်သလား’ ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်ကမေးကာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်သည် ထူးဆန်းသောအကြည့်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘေးအန္တရာယ်ဟာ ကျွန်တော်က သေခြင်းလို့ ခေါ်နေတဲ့ဆီအထိ ရောက်တယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ဆိုကြပါစို့ရဲ့၊ ခင်ဗျား ဒီမြို့ကထွက်သွားရင် ခင်ဗျားရဲ့အသိထဲမှာ ဒီမြို့ရဲ့တည်ရှိမှုဟာ ပျောက်ကွယ်သွားသလား”

“နောက်ဆုံး ဒီမြို့တမြို့လုံး ပျက်စီးသွားရင်ရော ခင်ဗျားရဲ့အသိထဲမှာ မြို့ဟာ ရှိနေဦးမှာပဲ မဟုတ်လား၊ သေခြင်းဆိုတာကရော ဘာလဲ၊ အမြဲတစေ ပြောင်းနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာပေါ်က ဖြည်းဖြည်းသာသာကလေး ဖြတ်သန်းသွားတဲ့ အလင်းရောင်ထက် ပိုချင်မှ ပိုမှာပါ။

ကြောင်တကောင်သည် ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြင့် စားပွဲပေါ် တက်လာသည်။ ကျွန်တော်က ငါးကြော်တပိုင်း ဖဲ့၍ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ကြောင်သည် ငါးကို ချီ၍ အမြီးကိုထောင်ကာ စားပွဲပေါ်ကခုန်ချပြီး ထွက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့ ဗူးရစ်မှာတွေ့တယ်မလား” ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

“ကျွန်တော် သူနဲ့ ဟိုတယ်မှာ ဆုံမိတယ်၊ ဩစနာဘရပ်မှာ

တွေ့ခဲ့ရတဲ့အနေအထား မဟုတ်တော့ ဘူး၊ ဟိုတုန်းကလို မသာမယာ မရွှင်မပျ အခြေအနေမျိုး မရှိတော့ဘူး၊ ပုံစံသိပ်ပြောင်းသွားတယ်၊ ကျွန်တော်မသိတဲ့ မိန်းမတယောက်ကို တွေ့ရသလိုဖြစ်နေတယ်”

“မသိပေမယ့်လည်း ကျွန်တော်ချစ်တဲ့မိန်းမတယောက်ပါ၊ ကိုးနှစ်တာကာလအတွင်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အတိတ်ကဖြစ်ရပ်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ယှက်နွယ်ဆက်စပ် မိသွားအောင် လုပ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်နေတယ်။

သူ့အနေနဲ့ နယ်စပ်ကို ဖြတ်လာကတည်းက အချိန်ရဲ့အဆိပ်ဟာ အခိုးအငွေ့ဖြစ်ပြီး လွင့်စင် ပျောက်ပျက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ အတိတ်ရဲ့သနားကြင်နာမှုအရိပ်မှာ ခိုလှုံနေစရာ မလိုတော့ဘူး”

“ထုံးစံအတိုင်းပဲ၊ အတိတ်ဆိုတာက ကုန်လွန်သွားခဲ့တဲ့နှစ်တွေရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုပဲ၊ စိတ်ဓာတ် ပျက်ပြားစရာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ အသစ်တဖန် ပြန်လည်ဖွားမြင်လာတဲ့ လူတွေပဲ ဆိုပါစို့”

ချပ်ဝပ်ဇ်က စကားကိုဖြတ်ကာ ကျွန်တော့်အား နောက်တဖန် ပြန်၍ ကြည့်နေပြန်သည်။ သူ့အကြည့်သည် စောစောကလိုပင် ထူးဆန်းသောအကြည့်ဖြစ်သည်။

“အခြေအနေကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ အဲဒီအခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းထားတာကတော့ ဟယ်လင်ပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ မထိန်းနိုင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ပြီးဆုံးခါနီးလေလေ မထိန်းနိုင်လေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဟယ်လင်ကတော့ ဆက်ပြီးထိန်းသွားနိုင်တယ်။

“ပြဿနာဖြစ်လာတာက အဲဒါပဲ၊ အခုကျတော့ ကျွန်တော့်ဘာသာ လုပ်ရတော့မယ်၊ အဲဒါကြောင့် လည်း ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အခုလိုပြောပြနေတာပါ၊ ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းကတော့ အဲဒါပဲ”

“ခင်ဗျား ဖူးရစ်မှာ နေခဲ့သေးသလား” လို့ ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်မေးတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ တပတ်ကြာနေခဲ့တယ်” လို့ ချပ်ဝပ်ဇ်က ပုံမှန်လေသံနဲ့ဖြေတယ်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ လနဲ့ချီပြီး နေနိုင်လောက်အောင် ငွေကြေး ပြည့်စုံနေပေမယ့် တပတ်ပဲ နေခဲ့ကြရတယ်”

ဟယ်လင်က သူ့ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို ယူလာတယ်၊ ရောင်းလိုက်ရင် ငွေရနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ လူ့လောကကြီးထဲက ထွက်သွားပြီဖြစ်တဲ့ မစ္စတာချပ်ဝပ်ဇ်ရဲ့လက်ရာ ပန်းချီကားတွေ လည်း ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေတယ်၊ ဒီပန်းချီကားချပ်တွေကို ကျွန်တော် ပြင်သစ်မှာ ထားခဲ့တယ်၊ အဲဒါတွေကလည်း ရောင်းလိုက်ရင် ငွေဖြစ်နိုင်တာပဲ။

အချိန်က ၁၉၃၉ ခုနှစ် နွေရာသီ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လူတွေဟာ ပျော်မြူးနေတုန်းပဲ၊ လမ်းတွေ ပေါ်မှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရွှင်မြူးနေကြတုန်းပဲ၊ လမ်းတွေပေါ်မှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရွှင်မြူးနေကြတဲ့လူတွေနဲ့ ပြည့်လျှံနေတဲ့ နွေရာသီပဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဟယ်လင် ဇူးရစ်မြို့ကနေပြီး တောင်ပိုင်းဒေသမှာရှိနေတဲ့ မဂ္ဂီအိုးရေကန်ဆီ ခရီးထွက်ကြတဲ့အချိန်မှာ လူအားလုံးဟာ ပျော်ရွှင် နေဖို့ကလွဲပြီး ဘာကိုမှ သတိမရကြသေးတဲ့အချိန်ပဲ။

ဟယ်လင့်ဆီကို သူ့မိသားစုဆီက စာတွေလာတယ်၊ ဖုန်းလဲ မကြာခဏ ဆက်ကြတယ်၊ ဟယ်လင်က သူ ဆရာဝန်နဲ့ ဇူးရစ်ကို သွားတယ်လို့ ပြောခဲ့တာဆိုတော့ သူ ဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ မိသားစုက သိနေတာကိုး၊ ဒါကြောင့်လည်း မကြာခဏ လှမ်းပြီး အဆက်အသွယ် လုပ်နေကြတာပေါ့၊ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံရဲ့ မှတ်ပုံတင်စနစ်က အင်မတန် ကောင်းတယ်ဗျ။

ဟယ်လင်ကိုမေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းတွေဟာ အများကြီးပဲ၊ အင်မတန်မှ စေ့စပ်သေချာတာပဲ၊ သူတို့စနစ်အရဆိုရင် ဟယ်လင်ဟာ အခုအချိန်ထိ ဂျာမနီကို ပြန်ချင်ရင် ပြန်လို့ရသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကသာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ဖို့လိုတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်တခုထဲမှာ တည်းကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အတူတူ မနေဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ လင်မယား ဖြစ်နေပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကိုင်ထားတဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေရဲ့နာမည်တွေက မတူကြဘူး၊ အခုလိုအချိန်မျိုးမှာကတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ဘဝကို စက္ကူတွေက လွှမ်းမိုး ခြယ်လှယ်တာ ခံနေကြရတယ်။ အတူတူနေလို့ကို မဖြစ်သေးဘူး။

အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ အခြေအနေတရပ်လို့ ဆိုရမှာပဲ၊ ဥပဒေတခုအရဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ ဟယ်လင်ဟာ လင်မယားပဲ၊ ဥပဒေတခုအရကျတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ လင်နဲ့မယားမဟုတ်ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်က အသစ်၊ ခွဲခွာနေကြရတာက နှစ်ပေါင်းကြာပြီ၊ အထူးသဖြင့်တော့ ဟယ်လင့် အတွက် အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ အခြေအနေအသစ် အပြောင်းအလဲတခုနဲ့ ကြုံနေတာပဲ။

အပေါ်ယံရုပ်တိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်ရင် အရာရာတိုင်းဟာ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေသလိုပဲ၊ တချိန်ထဲမှာပဲ တကယ့်အဖြစ်မှန်ပါလားဆိုတဲ့ အသိကလည်း

ဝင်နေကြတယ်။

အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ကမ္ဘာလောကအပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဝိုးတဝါး မှတ်မိနေတဲ့ အိပ်မက်တခုရဲ့ နှင်းမြူမှုံတွေဟာ ဝဲပျံနေကြတုန်းပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီအခြေအနေကို ရောက်လာတယ်ဆိုတာ တွေးလို့မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေရတယ်၊ တွေးလို့မရတော့တဲ့ အဆုံးမှာ မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာတဲ့ လက်ဆောင်တခုလို့ပဲ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး သတ်မှတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီလက်ဆောင်ဟာ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို နောက်တကြိမ် ဘဝသစ်တခု တည်ရှိလာ အောင် ပြန်လည်တည်ဆောက်ခွင့်ပေးခြင်းပဲလို့ ယူဆမိတယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကပေါက်တီးကပေါက်ချာ ဖြစ်ခဲ့ရပြီမဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် အစစအရာရာ ပြည့်စုံတဲ့ ဘဝတည်ဆောက်ခွင့် ထပ်မံပေးအပ်ခြင်းလို့ပဲ ထင်တယ်၊ အသေအချာ စဉ်းစားလိုက်မယ်ဆိုရင် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် လုံးဝမရှိဘဲနဲ့ နယ်ခြားဒေသရဲ့ မြေအောက်မှာ တွင်းအောင်းဖို့ တွင်းတူးနေတဲ့ ပွေးတကောင်ဟာ အတောင်ပေါက်ပြီး ငှက်တကောင် ဖြစ်သွားတဲ့အဖြစ်နဲ့ တော်တော်ကိုတူနေတာပဲ။

တမနက်ခင်း ကျွန်တော် ဟယ်လင့်ဆီ ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ ဟယ်လင်က ဂျာမန် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးက မစ္စတာကရော့ဆီဆိုတဲ့ လူတယောက်နဲ့ စကားပြောနေတာ တွေ့ရတယ်။

သူက မိတ်ဆက်ပေးလို့ ဒီလူ ဘယ်က ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ ကျွန်တော် သိရတာပါ၊ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို ပြင်သစ်ဘာသာနဲ့ ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်နာမည်ကိုလဲ မွန်စီယာလီရှိုင်းလို့ ပြောတယ်။

ကရော့ဆီက ဟယ်လင်ပြောတာကို ရုတ်တရက် နားမလည်လိုက်တော ကျွန်တော့်ကို ပြင်သစ်လို မတတ်တတတ်နဲ့ ကမ္ဘာကျော် ပန်းချီဆရာကြီး ရီရှိုင်းရဲ့သားလားလို့ မေးတယ်။ သူ့စကား ကြားတော့ ဟယ်လင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တယ်။

'မစ္စတာလီရိုင်းက ဂျီနီဗာကရှင့်' လို့ ဝင်ပြောတယ်။ 'ဒါပေမဲ့ သူ ဂျာမန်စကား ပြောတတ်ပါတယ်၊ သူဟာ ရီရှိုင်းရဲ့သား မဟုတ်ပေမယ့် ရီရှိုင်းကို သိပ်ပြီး ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ လူတယောက်ပါ'

'ခင်ဗျား စိတ္တဇပန်းချီကို ကြိုက်သလား' လို့ ကရော့ဆီကမေးတယ်။

‘သူ့မှာ စိတ္တဇပန်းချီကားတချို့တောင် စုထားတာရှိတယ်’ တဲ့။ ဟယ်လင်က ဝင်ဖြေတယ်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ပန်းချီကား နည်းနည်းပါးပါးဆွဲထားတာရှိတယ်’ လို့ ကျွန်တော်က အလိုက်သင့် ပြန်ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာကလည်း လူ့လောကအတွင်းက ထွက်ခွာ သွားပြီဖြစ်တဲ့ ချပ်ဝပ်ဖ်ရဲ့ပန်းချီကားတချို့ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဟယ်လင်ရဲ့ နည်းပရိယာယ်ကို အထောက်အကူဖြစ်အောင် ကူရတာပေါ့။

‘ခင်ဗျား ဝင်းတားသားက ဩစကာရိန်းဟတ် စုဆောင်းထားခဲ့တဲ့ ပန်းချီကားတွေကို သိတယ် မဟုတ်လား’ လို့ ကရော့ဆီက တရင်းတနှီး အမူအရာနဲ့ မေးတယ်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ‘ရိန်းဟတ်ဆီမှာ ဗင်းဂိုးရဲ့ကားတချပ်လဲ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် သိပ်ကြိုက်တဲ့ကားပေါ့’

‘ဗင်ဂိုးရဲ့ကားက ဘယ်ကားလဲ’ လို့ ကရော့ဆီက စိတ်ဝင်တစားမေးတယ်။

“အရူးထောင်တွင်းမှ ပန်းဥယျာဉ်ဆိုတဲ့ကား”

ကရော့ဆီက ပြုံးတယ်၊ ‘ဟုတ်တာပေါ့၊ အလွန့်ကို အံ့မခန်းဖြစ်လောက်တဲ့လက်ရာတခုပဲ’ တဲ့။

သူက ပန်းချီအကြောင်း စိတ်ဝင်တစား ပြောလာတယ်၊ ပန်းချီဆရာလောင်ဗရီးရဲ့ လက်ရာတွေကို အနုစိတ်ပြီး ဝေဖန်ပြလာတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း သူနဲ့ လိုက်လျောညီထွေ ပြောနိုင်တယ်။ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ချပ်ဝပ်ဖ်ဆီက ရယူထားလိုက်တဲ့ ပညာဗဟုသုတလေးအတွက် ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုတော့ဖြင့် ကျွန်တော်ဟာ ဟယ်လင့်ရဲ့နည်းပရိယာယ်တွေကို နားလည်သွားပြီ၊ သူ့အနေနဲ့က ကျွန်တော့်ကို သူ့ယောကျ်ားဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ဘေးဒုက္ခသည်တယောက် ဖြစ်ကြောင်း ကရော့ဆီ ရိပ်မိမသွားအောင် အားထုတ်နေတာပါ။ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းကြည့်ရသလောက်ဆိုရင် ကရော့ဆီကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ဟယ်လင်ရဲ့အဆက်စပ်ကို သိအောင် ကြိုးစားနေတာပဲ။

ဟယ်လင်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်တော့်ရဲ့ဇနီး လူစီယင်နီဖြစ်တယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိတယ်၊ အကြီးက အလွန်စန္ဒရားတီးကောင်းတဲ့ သမီး... စသည်ဖြင့် အရေးကြုံလာရင် ပြောနိုင်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ ကရော့ဆီရဲ့

မျက်လုံးတွေကတော့ ဟယ်လင့်ဆီ ရောက်သွားလိုက်၊ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာလိုက်နဲ့ အလုပ်များနေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပန်းချီ ဝါသနာပါတာ တူတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို အကြောင်းပြပြီး နောက်တကြိမ် ထပ်ဆုံကြဖို့ သူက အကြံပြုတယ်။

ကန်သာယာဘေးက ငါးကြော်ကောင်းကောင်းရနိုင်တဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာ တရက်လောက် နေ့လယ်စာ စားရင်း စကားပြောကြရရင် မကောင်းဖူးလားလို့ သူကပြောတယ်၊ ပန်းချီကားတွေ အကြောင်း သိနားလည်တဲ့လူတယောက်နဲ့ ဆုံမိဖို့ဆိုတာ မလွယ်တဲ့အတွက် ထူးခြားတယ်လို့ သူယူဆကြောင်းလဲ ပြောတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့စကားတွေကို အားတက်သရော လက်ခံခဲ့တယ်။ 'ကျွန်တော် ဆွစ်ဇာလန်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ သူပြောတဲ့အတိုင်း စီစဉ်ကြတာပေါ့' လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် မကြာပါဘူး။ သီတင်းလေးပတ် သို့မဟုတ် ခြောက်ပတ်ပဲ ကြာမှာပါလို့ ထပ်ပြောလိုက်တော့ သူ အံ့အားသင့်နေတယ်။

ကျွန်တော့်ကို 'ခင်ဗျား ဂျီနီဗာမှာ နေတယ်မဟုတ်လား' လို့ မေးနေတယ်။ 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဂျီနီဗာသားပါ၊ ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ် ဘဲလ်ဖို့တ်မှာ နေပါတယ်' လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ ဘဲလ်ဖို့တ်က ပြင်သစ်မှာဆိုတော့ သူ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ် စုံစမ်းဖို့မလွယ်ဘူး။

ပြန်မယ်အလုပ်မှာ သူမမေးဘဲ မနေနိုင်တဲ့ မေးခွန်းတခုမေးတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဟယ်လင် ဘယ်မှာတွေ့ကြတာလဲတဲ့။ ဒီလောက်ဝါသနာတူတဲ့လူချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရှိလာကြတာဟာ သိပ်ကို ထူးဆန်းတယ်လို့လဲ ပြောတယ်။

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်တယ်။ 'ကျွန်မတို့ ဆေးခန်းမှာတွေ့ပြီး ခင်လာကြတာပါ မစ္စတာကရော့ဆီ' လို့ပြောတယ်။ 'မကျန်းမာတဲ့လူတွေဟာ တခြား သာမန်လူတွေထက် ပိုပြီး ဝါသနာတူတတ်ကြတယ်ရှင့်၊ ပြီးတော့ သိပ်ပြီး ကျန်းမာရေး ကောင်းတဲ့လူတွေမှာက အာရုံကြော ထက် ကြွက်သားက ပိုများတယ်မဟုတ်လား'

အဲသလိုပြောပြီး ဟယ်လင်ကပြုံးတော့ ကရော့ဆီကလည်း အလိုက်သင့် ပြန်ပြုံးတယ်၊ 'ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် မဒမ်' တဲ့။

ကျွန်တော်ကလည်း ဟယ်လင့်ထက် ညံ့မသွားအောင် ကရော့ဆီကို စကားတခွန်း ဝင်ပြောလိုက် တယ်။ 'ဒီနေ့ခေတ်ကျတော့ ခင်ဗျားတို့ဂျာမန်တွေက ရီနွိုင်းရဲ့ပန်းချီတွေကို အလွန်ညံ့ဖျင်းတဲ့ အနုပညာတခုလို့ သတ်မှတ်ထားကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဥပမာ ဗင်ဂိုးဆိုပါတော့...'

‘အကောင်းဆုံးကို ရွေးတတ်တဲ့ ဂျာမန်တွေဟာ ခင်ဗျားပြောတဲ့အုပ်စုထဲမှာ မပါပါဘူး’ လို့ ပြန်ပြောပြီး ကရော့ဆီက အခန်းထဲက ဖျတ်ခနဲ ထွက်သွားတယ်။

‘သူက ဘာကိုလိုချင်နေတာလဲ’ လို့ ကျွန်တော်က ဟယ်လင်ကိုမေးတယ်။

‘သူလျှိုလိုချင်နေတာ၊ ဟယ်လင်က မောင့်ကိုမလာနဲ့လို့ သတိပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်က ရောက်လာတာကိုး၊ ဟယ်လင့်မောင်က သူ့ကို ခိုင်းထားတာ၊ သူက လာပြီး ထောက်လှမ်းတာပဲ၊ ဒီအလုပ်မျိုးဟာ အင်မတန် အောက်တန်းကျတာပဲ၊ ဟယ်လင်ကတော့ အလွန့်ကို စက်ဆုတ်ရွံ့ရှာတယ်။

‘ဂတ်စတာပိုလို့ခေါ်တဲ့ နာဇီစစ်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ရဲ့အရိပ်ဟာ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက်လာတာပဲ၊ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ လုံးဝ မလွတ်မြောက်သေးဘူးဆိုတာ သိသာထင်ရှားမနေဘူးလား၊ ကရော့ဆီဟာ ဟယ်လင့်ကို ကောင်စစ်ဝန်ရုံးလာပြီး နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မှာ ရုံးတံဆိပ်နှိပ်ဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ ပြောသွားသတဲ့၊ ထွက်ခွင့်ဗီဇာယူရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ။

သူကပြောတယ် ‘အဲဒါဟာ စည်းကမ်းအသစ်တဲ့’ လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်။

‘သူလိမ်တာ’ လို့ ကျွန်တော်ပြန်ပြောတယ်။ ‘စည်းကမ်းသစ် ချတယ်ဆိုရင် မောင်သိရမှာပေါ့၊ ဘေးဒုက္ခသည်အားလုံးဟာ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ သစ်သစ်ဟောင်းဟောင်း အကုန်သိတယ်၊ တကယ်လို့ သူပြောတဲ့အတိုင်း မင်းသွားရင် မင့်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ဆီးပြီးသိမ်းထားမှာ သေချာတယ်’

‘အဲဒါဆို ဟယ်လင်လည်း မောင့်လို ဘေးဒုက္ခသည်တယောက်ဘဝ ရောက်သွားမှာပဲ’

‘ဒါပေါ့ မင်းက ဂျာမနီကိုမပြန်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် ဘေးဒုက္ခသည်ဖြစ်ပြီပေါ့’

‘ဟယ်လင်ကတော့ ဒီမှာပဲနေမှာ’ လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်။ ‘ဘယ်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှလည်း ဟယ်လင်မသွားဘူး၊ ဂျာမနီကိုလည်း မပြန်ဘူး’

ဒီကိစ္စကို အရင်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ချင်း မဆွေးနွေးမိခဲ့ကြဖူးဘူး၊ အမှန်တော့လည်း ဒါက ဆုံးဖြတ်ချက်တခုပဲ၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ ဟယ်လင့်ရဲ့နောက်ဘက်က မိုးကောင်းကင်နဲ့ ပန်းခြံထဲက သစ်ပင်တွေ၊ တလက်လက်တောက်ပနေတဲ့ ကန်ရေပြင်ကို မြင်နေရတယ်၊ အလင်းရောင်ထဲမှာ သူ့မျက်နှာဟာ မှုန်မှိုင်းနေတယ်။

'မောင် တာဝန်မယူရပါဘူး' လို့ ဟယ်လင် မကျေနပ်တဲ့အသံနဲ့ ပြောတယ်၊ 'မောင်က ဒီကိစ္စကို မေးလဲမမေးဘူး၊ ပြောလဲမပြောဘူး၊ ရပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို မောင်နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်စေရပါဘူး၊ တကယ်လို့ မောင် ဒီမှာရှိမနေဘူးဆိုရင်လည်း ဟယ်လင်ကတော့ ဂျာမနီကို မပြန်ပါဘူး၊ ဟယ်လင် အခုရှင်းပြတာကို မောင်ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား'

ကျွန်တော် အံ့အားလဲသင့်သွားတယ်၊ ရှက်လဲရှက်သွားတယ်၊ 'မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင် အခု တွေးနေ တာက အဲဒီကိစ္စမဟုတ်လို့ ဘာမှမပြောတာပါ'

"ဟယ်လင် သိတယ် ဂျိုးဆက်၊ အဲဒီတော့ ဟယ်လင်တို့ ဒီအကြောင်းကို နောက်ထပ် မပြောကြစတမ်း၊ ဘယ်တော့မှ မပြောရဘူးနော်"

"ကရော့ဆီကတော့ လာဦးမှာပဲ၊ သူမလာရင်တောင် တခြားတယောက်တော့ လွှတ်ဦးမှာပဲ"

ဟယ်လင်က ခေါင်းညိတ်တယ်၊ 'မောင် ဘယ်သူဆိုတာ သိသွားရင်တော့ သူတို့က ပြဿနာ ရှာကြမှာပဲ၊ ဟယ်လင်တို့ တောင်ပိုင်းကို ဘာပြုလို့မသွားတာလဲ'

"မောင်တို့အနေနဲ့ အီတလီနိုင်ငံကို သွားလို့မဖြစ်ဘူး ဟယ်လင်၊ မူဆိုလီနီရဲ့ပုလိပ်တွေ ဂက်စတာပို စစ်ပုလိပ်အဖွဲ့နဲ့ လည်ပင်းဖက်နေကြတာ"

"တောင်ပိုင်းဘက်မှာ တခြားသင့်တော်မယ့်နေရာ မရှိတော့ဘူးလား"

"ရှိတယ်၊ ဆွစ္စတီစီနို၊ လိုကာနို၊ လူဂါနို"

အဲဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ မီးရထားစီးပြီး ခရီးဆက်ထွက်ကြတယ်၊ ငါးနာရီတိတိ ကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ အက်စ်ကိုးနား ကလိုကန်ဒါ ဗီဇေးရား ဟိုတယ် ဝရန်တာမှာ ထိုင်နေကြပြီ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းကလည်း အီတလီဆန်သွားပြီ၊ မြို့ထဲမှာကတော့ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အခုရောက်နေတဲ့ ကမ္ဘာလေးဟာ ဇူးရစ်ကဆိုရင် နာရီပေါင်း ငါးဆယ်တိတိ နေစာလှုံဖို့ကလွဲပြီး တခြားဘာစိတ်ကူးမှမရှိတဲ့ လက္ခဏာပဲသိလား။

ချပ်ဝပ်ဇ်သည် စကားကိုဖြတ်ကာ ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်သည်။ 'စစ်မဖြစ်ခင် ငြိမ်လျက်နေတဲ့ နောက်ဆုံးလတွေကို ခင်ဗျားမှတ်မိသေးလား၊ အဲဒီတုန်းက ဥရောပတတိုက်လုံး မှာ ထူးဆန်းတဲ့ခံစားမှုတခု ရှိနေတယ်လေ' ဟု ပြောသည်။

'အင်း.. မှတ်မိတယ်' ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ 'လူတိုင်းက အလွန်

ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အဖြစ်တခု ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေကြတယ်လေဗျာ၊ ဒုတိယမြူးနစ်၊ ပြီးတော့ တတိယမြူးနစ်ဆိုတာမျိုးတွေ ပေါ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးအထင်မျိုးပေါ့’

‘မျှော်လင့်ခြင်းနဲ့ စိတ်အားပျက်ခြင်းဆိုတဲ့ အရာနှစ်ခုကြားမှာ တည်ရှိနေတဲ့ ဆည်းဆာအချိန် ကလေးပေါ့၊ အရာရာတိုင်းဟာ ခန့်မှန်းလို့မရဘူး၊ အရာရာတိုင်းဟာ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့အခြေအနေ လဲ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား’ ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်ကမေးသည်။

ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ခေါင်းညိတ်၍ထောက်ခံလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ‘ခင်ဗျား ပြင်သစ်ကို ဘယ်အချိန်ကျမှ သွားသလဲ’ ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ချပ်ဝပ်ဇ်က ခေါင်းတချက်ဆတ်လိုက်သည်။ အဲဒီအချိန်တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံဟာ အိမ်ခြေယာမဲ့တွေ အတွက် နေလို့ထိုင်လို့ သက်သောင့်သက်သာမရှိတဲ့ အိမ်တလုံးနဲ့ တူနေတယ်၊ ရှိရှိသမျှ လမ်းအားလုံးကလည်း ပြင်သစ်နိုင်ငံကိုပဲ ဦးတည်နေကြတယ်။

နောက်တပတ်လောက်အကြာမှာ ဟာကလေ့ဆီးဆီက ဟယ်လင့်ဆီကို စာတစောင် ရောက်လာ တယ်၊ စာထဲမှာကတော့ ဇူးရစ် သို့မဟုတ် လာဂွားနိုးက ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို အရေးတကြီး ကိစ္စတခုအတွက် ဟယ်လင်ကိုယ်တိုင် အမြန်ဆုံး သတင်းပို့ရမယ်လို့ ရေးထားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မထွက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ထွက်ရတော့မှာပဲ၊ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံဟာ ကျွန်တော်တို့ အတွက် သိပ်ပြီးသေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ နေရာတနေရာ ဖြစ်နေပြီ၊ ဘယ်နေရာကိုသွားသွား ဒီနိုင်ငံထဲမှာဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သွားမှာပဲ၊ တရက်မဟုတ် တရက်မှာတော့ ကျွန်တော့်စာရွက်စာတမ်းတွေကိုတောင်းပြီး စစ်လားဆေးလား လုပ်မှာပဲ၊ သူတို့ဘက်က ကျွန်တော့်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို အတုလို့ သိသွားရင် ဖမ်းပြီး ပြည်နှင်ဒဏ်ခတ်မှာပဲ။

ကျွန်တော်တို့ လာဂွားနီးကို သွားကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဂျာမန်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးဘက်ကို မရောက်အောင် ရှောင်ကွင်းခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီသွားမယ့်အစား ပြင်သစ် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကိုသွားပြီး ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် ဗီဇာ ယူခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီဗီဇာက ကျွန်တော်တို့ကို ခြောက်လအထိ နေခွင့်ရစေလိမ့်မယ်မဟုတ်လား။

‘ဟယ်လင်တို့ ဘယ်အချိန်ထွက်ကြမလဲ’ တဲ့ ဟယ်လင်ကမေးတယ်။

'မနက်ဖြန်' လို့ ကျွန်တော်ကဖြေတယ်။

အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နောက်ဆုံးညစာကို 'ရွှန်ကို' လို့ခေါ်တဲ့ ရွာလေးတရွာတည်းက 'အယ်လ်ဘာဂိုဒဲလားပို့တာ' ဆိုတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ပန်းခြံထဲမှာ စားကြတယ်၊ တောင်ကုန်းတွေ ကြားမှာ တည်ရှိနေတဲ့ ရွာကလေးဟာ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ပျံလွှားငှက်လေးတကောင်ရဲ့ အသိုက်နဲ့ တူနေတယ်။

ရွာက အမြင့်ပေါ်မှာနေတာဆိုတော့ အောက်ဘက်ကန်ရေပြင်အလှကို အပေါ်စီးမြင်နေရတယ်၊ ပန်းခြံထဲက သစ်ပင်တွေပေါ်မှာလည်း ဂျပန် ရောင်စုံမီးအိမ်ကလေးတွေကို ဝေဆာလှပ ချိတ်ဆွဲ ထားတယ်၊ အနိမ့်ပိုင်းဘက်က လေနဲ့ပါလာတဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ စံပယ်ပန်းတွေရဲ့ အနံ့ဟာ သင်းပျံ့နေတယ်။

ကန်ထဲမှာ ကျွန်းငယ်ကလေးတွေရှိတယ်၊ ရောမခေတ်တုန်းက ကျွန်းလေးတကျွန်းပေါ်မှာ ဗီးနပ်စ်နတ်သမီးရဲ့ နတ်ကွန်းတခု ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ ပြောဆိုနေသံတွေလည်း ကြားရတယ်၊ ရွာပတ်ပတ်လည်မှာရှိနေတဲ့ အပြာနုရောင်တောင်တန်းတွေ ကြည်လင်တောက်ပနေတဲ့ မိုးကောင်းကင်ဆီကို ထိုးတက်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စပါကတ်တီ အီတလီခေါက်ဆွဲနဲ့ ပစ်ကာတာကို အီတလီဝိုင်နဲ့တွဲပြီး စားသောက်ကြတယ်။

'ကျွန်မတို့ ဒီမှာဆက်ပြီး မနေနိုင်တာကတော့ ဆိုးတာပဲ' လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်၊ 'နွေရာသီ ဒီမှာနေရရင် ဟယ်လင် သိပ်ပျော်မှာပဲ'

"နောင်တချိန်ကျတော့ ဒီစကားမျိုးပြောနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ အများကြီး ရဦးမှာပါကွယ်"

"အခုအချိန်မှာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့စကားတွေ ပြောစရာ ရှိသေးလို့လား မောင်ရယ်၊ ဟယ်လင့် အနေနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့စကားတွေ အများကြီး ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ"

"ဆန့်ကျင်ဘက်စကားတွေဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီမှာနေရမယ်ဆိုရင်တော့ ဆိုးတာပဲလို့ ပြောရင်လည်း ရတာပဲ"

ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို အသာဆွဲယူလိုက်တယ်၊ သူ့အသားအရောင်ဟာ အခုအချိန်ထိ ညိုမောင်းမောင်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ သူ့မျက်လုံးအရောင်တွေဟာ ဝင်းလဲ့နေတယ်။

'မောင် မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ် ဟယ်လင်' လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်၊

‘ဘာ့ကြောင့်လဲ သိလား၊ မောင်ဟာ မင့်ကို ရောင်ပြန်ဟပ်မယ့် မှန်တချပ်ဖြစ်နေလို့ပါ၊ ဒီညခင်းနဲ့ ဒီနာရီပိုင်းကလေးကို ဘုရားသခင်က ကောင်းချီးပေးပါစေလို့ မောင် ဆုတောင်းပါတယ်’

‘ဘုရားသခင်က အရာရာတိုင်းကို ကောင်းချီးပေးပါစေလို့ ဟယ်လင်လည်း ဆုတောင်းပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် မောင်တို့ကို ကောင်းချီးပေးပါစေ၊ ဘာပြုလို့လည်း သိလား၊ မောင့်အနေနဲ့ ပြောသင့်ပြောထိုက်တဲ့စကားကို အခုမှပြောတဲ့အတွက်ကြောင့်ပေါ့’

ဝိုင်ကုန်သွားတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ လမ်းကြိုလမ်းကြားတွေကို တလမ်းဝင် တလမ်း ထွက်ပြီး လမ်းမကြီးတခုဆီကို လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်၊ ဒီလမ်းမကြီးက အက်စကိုးနားဘက် သွားတဲ့လမ်း၊ တောင်တန်းတခုရဲ့ဘေးအတိုင်း အောက်ဘက်ဆင်းလာပြီး ရွှန်ကိုရွာနဲ့ သုသာန်က ဖြတ်သွားရတဲ့လမ်းပဲ။

ကျွန်တော်တို့ သုသာန်ထဲကဖြတ်အလာမှာ တောပန်းတောင်ပန်းအနံ့တွေ မွှေးပျံ့နေတာကို သတိထားမိကြတယ်၊ အက်စကိုးနားမြို့ရဲ့ ဆင်ခြေဖုံးမှာရှိနေတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေဆီက မီးရောင်တွေဟာ ကန်ရေပြင်ပေါ်မှာ လာပြီး အရိပ်ထင်နေကြတယ်၊ တောင်ကြားတွေဘက်က အေးမြတဲ့လေဟာ တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေတယ်။

ကန်ရဲ့တဖက်ကမ်းခြေပေါ်က ကျွန်တော်တို့ ငှားထားတဲ့အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာကြတယ်၊ အိမ်ကတော့ ခပ်သေးသေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း ရှိတယ်၊ နေသာထိုင်သာရှိတဲ့ အိမ်တလုံးပါ။

‘ဟယ်လင်တို့လက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ငွေနဲ့ နောက်ထပ် ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေနိုင်မလဲ’ လို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။

“ချွေတာပြီးသုံးရင် တနှစ်ပေါ့၊ တနှစ်ခွဲကြာချင်လည်း ကြာမယ်”

“တကယ်လို့ မချွေတာဘူးဆိုရင်ရော”

“ဒီငွေကုန်ရင် ကုန်မှာပဲ”

“ဒါဆိုရင်လည်း ချွေတာမနေပါနဲ့တော့” လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်။

“နွေရာသီက တိုတိုကလေးရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နွေရာသီက တိုတိုလေးပါဂ လို့ ဟယ်လင်က ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြောတယ်။ “နွေရာသီတင် တိုတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘဝဟာလည်း တိုတိုလေးပဲ၊ အဲသလိုဖြစ်နေတာ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ ဟယ်လင်တို့က အချိန်ကာလအားဖြင့်

ဘယ်လောက်တိုတယ်ဆိုတာ သိနေကြလို့ပါ”

“ဘဝတိုတယ်ဆိုတာ ကြောင်တွေသိသလား၊ ငှက်တွေရော သိသလား၊ လိပ်ပြာတွေကရော သိသလား၊ သူတို့အဖို့ကတော့ ဘဝဟာ ရာသက်ပန်တည်နေတဲ့ အရာတခုပဲ၊ ဘယ်သူကမှလည်း ဒီအကြောင်းကို ရှင်းမပြကြဘူး၊ ဟယ်လင်တို့လူတွေကျမှ ဘာပြုလို့ပြောပြကြတာလဲ”

“အဲဒီမေးခွန်းအတွက် အဖြေတွေကတော့ အများကြီးရှိနေတာပဲ”

“ဟယ်လင့်ကို အဖြေတခုလောက်ပေးပါလား”

ကျွန်တော်နဲ့ ဟယ်လင်ဟာ မှောင်မည်းမည်း အခန်းထဲမှာ ရပ်နေကြတယ်၊ တံခါးတွေနဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကိုတော့ ဖွင့်ထားပါတယ်၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို အဖြေတခုပေးလိုက်တယ်။

“ဘဝဟာ ရာသက်ပန်တည်သွားရင် လူတွေက မခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်တဲ့”

“ဟယ်လင်တို့က ဘဝအပေါ်မှာ ငြီးငွေ့သွားလိမ့်မယ်လို့ မောင်က ထင်သလား၊ ဘုရားသခင်က ဘဝကို ငြီးငွေ့သလို ငြီးငွေ့သွားလိမ့်မယ်လို့ ယူဆထားသလား၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ မမှန်ဘူး၊ နောက်ထပ် အဖြေတခုလောက် ထပ်ပေးပါဦးလား”

“ဘဝဟာ ရာသက်ပန် တည်သွားရင် သာယာပျော်ရွှင်မှုထက် မသာယာမှုတွေ ပျော်ရွှင်မှုတွေက ပိုများလာလိမ့်မယ်” တဲ့။

ဟယ်လင်ဟာ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေတယ်၊ အချိန်အတော်ကြာမှ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့် ပြီး ပြောတယ်။ ‘ဒီစကားတွေထဲမှာ မှန်ကန်မှုဆိုတာ နှမ်းစေ့တစေ့တောင် မပါဘူး၊ ဟယ်လင်တို့ ဒီစကားတွေကို ပြောနေကြတာဟာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ဟယ်လင်တို့ ဒီဘဝမှာ ရာသက်ပန် မနေကြရဘူးဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ ဟယ်လင်တို့အနေနဲ့ ဘယ်အရာမှ ရာသက်ပန် ဆုပ်ကိုင်မထားနိုင်ဘူးဆိုတာရယ် အဲဒီအချက်တွေကို သိနေကြလို့ပါ’

“အမှန်တော့ ဟယ်လင်တို့ဆီက တီထွင်ထားတဲ့စကားပါ။ ဘာ့ကြောင့် ဟယ်လင်တို့က တီထွင်ရ တာလဲ၊ ဒါလည်း ရှင်းပါတယ်၊ ဒီစကားက ဟယ်လင်တို့အတွက် တခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက် ဖြစ်နေတာကိုး”

“မျှော်လင့်ချက်အပေါ်မှာလည်း မင်းမယုံကြည်ဘူးဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား”

“ဟယ်လင်ကတော့ ဘာကိုမှမယုံကြည်ဘူး၊ ဒီတရက်မှာ ဟယ်လင်တို့

ကံကောင်းချင် ကံကောင်းမယ်၊ နောက်တရက်ကျတော့ ကောင်းချင်မှကောင်းမယ်၊ လူတိုင်းဟာ ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ၊ အကျဉ်းသားတယောက်ဟာ သူလွတ်မြောက်ဖို့ မျှော်လင့်ချက် ထားချင်ထားမယ်၊ ထားတဲ့အတိုင်း ဒီတကြိမ် အောင်မြင်မှု ရချင်ရမယ်၊ နောက်တကြိမ်ကျတော့ သူထင်ထားသလို ကံကောင်းချင်မှ ကံကောင်းမယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ဆီကိုလျှောက်သွားတယ်၊ သူက အကပ်မခံဘူး၊ ဖွင့်ထားတဲ့ တံခါးပေါက်ကနေပြီး အပြင်ထွက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် သူ့နောက်ကလိုက်သွားတယ်၊ အပြင်မှာတော့ အလင်းရောင်က ရှိနေတယ်၊ ဟယ်လင့် မျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေစီးကျနေတယ်၊ ‘မင်း ဘာဖြစ်နေသလဲ’ လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။ သူက မဖြေဘူး၊ ကျွန်တော်ကလည်း နောက်ထပ် မမေးဘူး။

‘ဟယ်လင် မူးနေတယ်’ တဲ့။ အချိန်အတော်ကြီးကြာမှ သူက အဖြေပေးတယ်။ ‘ဟယ်လင် မူးနေတာ ရှင်မသိဘူးလား’ တဲ့။

“မောင် သတိမထားမိဘူး”

“ဟယ်လင် ဝိုင်သောက်တာ များသွားတယ်”

“မများပါဘူး၊ နောက်တလုံးရှိသေးတယ်”

အိမ်ရဲ့နောက်ဘက် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ ကျောက်စားပွဲတလုံးရှိတယ်၊ ကျွန်တော် ဝိုင်ပုလင်းကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့ပြီး ဖန်ခွက်ယူဖို့ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ပြန်ထွက်လာတော့ ဟယ်လင်ဟာ မြက်ပင်တွေကြားကဖြတ်ပြီး ရေကန်ဘက်သွားနေတာ မြင်ရတယ်။

ကျွန်တော် သူ့နောက်ကို ချက်ချင်းလိုက်မသွားဘူး၊ ဖန်ခွက်ထဲကို ဝိုင်ထည့်တယ်၊ ကန်ရေပြင်နဲ့ မိုးကောင်းကင်က အရောင်ကြောင့်လား မသိဘူး၊ ဝိုင်အရောင်ဟာ မည်းနေတယ်။

ခဏနေတော့ ကျွန်တော် သူ့နောက်ကိုလိုက်သွားတယ်၊ မြက်ပင်တွေနဲ့ အုန်းပင်တွေကြားက ဖြတ်ပြီး ရေကန်ဆီကို ရောက်သွားတယ်၊ သူက ဘေးရေစပ်မှာ ရပ်နေတာမြင်ရတယ်။

သူ့ကိုမြင်ရတော့မှပဲ ကျွန်တော် စိတ်အေးသွားတယ်၊ သူရပ်နေပုံက တစုံတခုကို မျှော်လင့် စောင့်စားနေသလိုပဲ၊ ကျွန်တော် သူ့ဆီအထိ လျှောက်မသွားဘူး။ သူလန့်သွားမှာ စိုးတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော် အသာရပ်ပြီး

အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်နေမိတယ်။

ခဏနေတော့ ဟယ်လင်ဟာ သက်ပြင်းတချက်ချပြီး ရေထဲကို ဆင်းသွားတယ်၊ သူရေကူးနေတာ မြင်တော့ ကျွန်တော် အိမ်ဘက်ကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့တယ်၊ ဟယ်လင့်အတွက် မျက်နှာသုတ်ပဝါ နဲ့ ခြုံထည်အင်္ကျီယူဖို့ ပြန်လာခဲ့တာ၊ အပြင်ကို ပြန်ရောက်တော့ တနေရာကထိုင်ပြီး သူရေချိုးအပြီးကို စောင့်နေတယ်၊ သူရေချိုးနေတာကို အဝေးကနေပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေမိ တယ်။

ဟယ်လင်ဟာ သူ့ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ပြဿနာကို သူ့ဘာသာသူ ပြေအောင်ဖြေရှင်းနေတဲ့သဘော ရှိတယ်၊ ဒီတဒင်္ဂအချိန်ကလေးမှာ ရေဟာ သူ့ကံကြမ္မာ သူ့မေးခွန်းနဲ့ သူ့အဖြေ ဖြစ်နေပုံပေါ်တယ်၊ သူ့ပြဿနာကို သူတယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး တိုက်ခိုက်နေဟန်ရှိတယ်၊ တော်တော်ကြာတော့ သူ ကမ်းဘက်ကို ပြန်ကူးလာတယ်၊ ခရမ်းရောင်သမ်းနေတဲ့ ကန်ရေပြင်ကို နောက်ခံပြုထားတဲ့ သူ့ခေါင်းဟာ မည်းနက်နေတယ်၊ သူဟာ ကမ်းပေါ်ရောက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ကျွန်တော့်ဆီကို ပြေးလာတယ်။

“ရေက သိပ်အေးတာပဲ၊ ရေကန်က နာနာဘာဝတွေ ရှိနေသလို ထင်ရတယ်၊ အိမ်စေမကြီးက ပြောတော့ ဒီကျွန်းတွေအောက်မှာ အော်တိုပတ်စ်လို့ခေါ်တဲ့ ရေသရဲကြီးတကောင်ရှိတယ်”တဲ့။

ကျွန်တော်က သူ့ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါခြုံပေးလိုက်တယ်၊ ‘ဒီကန်ထဲမှာတော့ အကြီးဆုံးဆိုလို့ ငါးပဲ ရှိမှာပါ၊ မင်းပြောတဲ့ အော်တိုပတ်စ်တော့ မရှိပါဘူး၊ အော်တိုပတ်စ်တွေက ဂျာမနီမှာပဲ ရှိတာပါ၊ ရေဆိုတာကတော့ ညဆိုရင် အေးတာပဲ ဟယ်လင်ရယ်’ လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။

“တကယ်လို့ ဟယ်လင်တို့အနေနဲ့ အော်တိုပတ်စ်တွေ ရှိနေပါတယ်လို့ ထင်နိုင်ရင် အော်တိုပတ်စ် ဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ အများကြီး မရှိတောင် အနည်းအပါးတော့ ရှိရမှာပေါ့၊ ဟယ်လင်တို့က မရှိတဲ့အရာကို ရှိပါတယ်လို့ ထင်လို့မှမရတာ”

“မင်း... အဲ့သလိုတွေးရင်တော့ ဘုရားသခင်ရှိတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ဖို့လွယ်သွားပြီ”

“မောင်ကရော ဘုရားသခင်ရှိတယ်ဆိုတာကို ယုံသလား”

“ဒီညတော့ မောင်ဟာ အရာရာတိုင်းကို ယုံကြည်နေတယ်.. ဟယ်လင်”

“မောင်နဲ့ ဟယ်လင်တို့ ဒီတဘဝသာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဘဝမှာလည်း အတူတူ နေရလိမ့်မယ် ဆိုတာကိုရော ယုံတာပဲလား”

‘ယုံတယ်’ လို့ ကျွန်တော်က တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ ဖြေလိုက်တယ်။

ဟယ်လင်က သက်ပြင်းချတယ်၊ ‘ဟယ်လင်ကတော့ ဒီကိစ္စကို အခုလောလောဆယ် အငြင်းအခုံ မလုပ်ချင်ဘူး၊ မောလည်းမောနေတယ်၊ အေးလည်းအေးနေတယ်၊ အမှန်တော့ ဒီကန်ရေဟာ တောင်ပေါ်ကကျလာတဲ့ရေတွေပဲ၊ အေးမှာပေါ့’

ကျွန်တော့်မှာ ဝိုင်သာမကဘူး၊ ဘရန်ဒီတပုလင်းပါ ပါလာတာကို သတိရလိုက်တယ်၊ အယ်လ်ဘာဂိုဒဲလားပို့စ် စားသောက်ဆိုင်က ဝယ်လာတာ၊ စပျစ်သီးက ချက်တဲ့ ဂရက်ပါဘရန်ဒီ ဆိုတော့ အကောင်းစားအရက်ပဲ၊ အခုလိုအေးတဲ့အချိန်မှာ အလွန်သောက်သင့်တဲ့ ဘရန်ဒီပဲ၊ ကျွန်တော် အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး အဲဒီပုလင်းကို ယူတယ်၊ ဟယ်လင့်အတွက် တစ်ဖန်ခွက်အပြည့် ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ၊ ဘရန်ဒီကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် သောက်နေတယ်။

‘မင်း... မနက်ဖြန်ကျရင် ဒီနေရာကို မေ့သွားမှာပါ’ လို့ ကျွန်တော်ကပြန်ပြောတယ်၊ ‘မောင်တို့ ပါရီကို ရောက်တော့မှာပဲ၊ မင်းမရောက်ဖူးသေးလို့ပါ၊ ပါရီဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံး မြို့ကြီးတမြို့ပါ’

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးမြို့ဆိုတာဟာ မောင်စိတ်ချမ်းသာမှုရှိတဲ့နေရာတခု ဖြစ်သင့်တယ်” လို့ ဟယ်လင်က ပြောတယ်၊ “ဟယ်လင်ပြောလိုက်တဲ့စကားက သိပ်များကြီးကျယ်နေမလား”

ကျွန်တော်က ရယ်လိုက်မိတယ်၊ “မင်း ဘရန်ဒီထပ်ယူဦးမလား”လို့လဲ မေးလိုက်တယ်။

သူက ခေါင်းညိတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က သူ့အတွက် တခွက်၊ ကျွန်တော့်အတွက် တခွက် ဘရန်ဒီ ထပ်ထည့်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ မြက်ပင်တွေကြားက ကျောက်စားပွဲမှာ ဟယ်လင် အိပ်ချင်လာတဲ့အထိ ထိုင်ကြတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော်က တွဲပြီး အိပ်ရာထဲပို့ပေးတယ်။

သူ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ အိပ်မောကျသွားတယ်၊ ပွင့်နေတဲ့တံခါးကနေပြီး အပြင်ဘက်က မြက်ပင်တွေကို ကျွန်တော်ကြည့်နေမိတယ်၊ မြက်ပင်တွေဟာတော့ အပြာရောင် နောက်တော့ ငွေရောင်ကို ပြောင်းသွားတယ်၊ တနာရီလောက် ကြာတော့ ဟယ်လင် တရေးနိုးလာတယ်၊ မီးဖိုခန်းထဲသွားပြီး ရေသောက်တယ်၊ သူပြန်လာတော့ လက်ထဲမှာ စာတစောင်ကိုင်လို့၊ ကျွန်တော်တို့ ရွှန်ကိုရွာမှာရှိနေတုန်းက ရောက်လာတဲ့စာပေါ့၊ စာက အခန်းထဲမှာ ချထားမိပုံ ပေါ်တယ်၊ သူက ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ‘မာတင့်ဆီကစာ’ လို့ ပြောတယ်။

“ဟယ်လင်၊ ဒီနေရာကလေးက ခွာသွားရမှာ စိတ်မကောင်းဘူး” လို့ သူက ညည်းတယ်။

ဟယ်လင်က စာကိုဖောက်ဖတ်ပြီး ဘေးနားမှာချထားလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်က ‘မင်း ဒီရောက်နေတယ်ဆိုတာ သူသိနေသလား’ လို့ လှမ်းမေးတယ်။

သူက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်၊ ‘မာတင်က ဟယ်လင့်မိဘတွေကို ပြောပြတယ်တဲ့၊ ဟယ်လင့်ကို ဆွစ်ဇာလန်သွားပြီး နောက်တကြိမ် ဆေးအစစ်ခံဖို့နဲ့ ဆွစ်ဇာလန်မှာ သီတင်းပတ် အနည်းငယ်လောက် နေထိုင်ပြီး အနားယူဖို့ သူကိုယ်တိုင် အကြံပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်လို့လဲ သူတို့ကိုရှင်းပြခဲ့တယ်လို့ ရေးထားတယ်’

“ဟယ်လင် သူ့ဆီမှာရော ဆေးကုခံခဲ့ဖူးသေးသလား”

“ရံဖန်ရံခါတော့ သွားပြီးအကုခံခဲ့ဖူးတယ်”

“ဘာရောဂါလဲ”

“ရောဂါ ထွေထွေထူးထူးမရှိပါဘူး” လို့ပြောပြီး ဟယ်လင်က စာကို သူ့ဆွဲအိတ်ထဲ ထည့်လိုက် တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပေးမဖတ်ဘူး။

“အဲဒီအမာရွတ်က ဘာဖြစ်တာလဲ” လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဗိုက်ပေါ်မှာ အဖြူရောင် အမာရွတ်တခု ရှိနေတယ်၊ ကျွန်တော် စောစောကတည်းက သတိထားမိခဲ့ပေမယ့် မမေးဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အခုမှမေးမိတာပါ”

“ခွဲထားတဲ့ဟာပါ၊ အသေးအဖွဲ့ပါ၊ အရေးမကြီးပါဘူး”

“ဘယ်လိုခွဲစိတ်မှုမျိုးလဲ”

“ဘယ်လိုအမျိုးအစားဆိုတာ ပြောမနေပါရစေနဲ့တော၊ ဒါမျိုးတွေက မိန်းမတွေမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ ဟာတွေပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ သူက မီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်တယ်၊ ‘မောင်ရောက်လာတာဟာ ဟယ်လင့် အတွက် အားဆေးပဲ’ လို့ နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံနဲ့ ပြောတယ်။ ‘ဟယ်လင်ကြုံနေရတဲ့ဘဝကို သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်နေပြီ၊ အဲဒီအချိန်မှာ မောင်ရောက်လာတာ၊ မေးခွန်းတွေ မေးမနေပါနဲ့တော့လား မောင်ရယ်၊ ဟယ်လင့်ကိုချစ်ဖို့ စဉ်းစားစမ်းပါဦး’

* * * * *

(၁၀)

စိတ်ချမ်းသာမှုဆိုတာ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာတော့ စိတ်ချမ်းသာမှုရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုတွေဟာ ရှိချင်လဲရှိနေမှာပေါ့၊ တကယ်တော့ အဲဒါတွေဟာ အဝတ်လျှော်စက်ထဲ ထည့်ထားတဲ့ အပေါ်စားရုပ်အင်္ကျီတွေနဲ့ သိပ်တူတယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ။

ဟယ်လင်နဲ့ ကျွန်တော် ပါရီမြို့ကို ရောက်သွားတယ်၊ ဆိန်းမြစ်ရဲ့ ဘယ်ဘက်ကမ်းပါးပေါ်က ကွေးဒက်စ်ဂရင်းဩဂတ်စတင်း လမ်းက ဟိုတယ်လေးတခုမှာ နေကြတယ်။ ဟိုတယ်မှာ ဓာတ်လှေကား မရှိဘူး။ အဆင်းအတက် လှေကားထစ်တွေကလည်း အိုမင်းရင့်ရော်ပြီး ပုံပန်းပျက်နေကြတယ်။ ပြီးတော့ အခန်းတွေကလည်း သိပ်ကျဉ်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆိန်းမြစ်ရဲ့အလှ၊ တာရိုးတလျှောက်မှာ ရှိနေတဲ့ စာအုပ်ဆိုင်တန်း၊ တရားလွှတ်တော်ချုပ် အဆောက်အအုံနဲ့ နော်ထရီဒိန်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးစတဲ့ရှုခင်းတွေကိုတော့ အပေါ်ကဆီးပြီး မြင်တွေ့နေရတယ်။

ကျွန်တော်တို့မှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်တွေ ရှိတယ်၊ ၁၉၃၉ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ အထိတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံး လူပြန်ဖြစ်နေကြပြီ။ စက်တင်ဘာအထိတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ လူတွေပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေဟာ အတုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အစစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလအထိကတော့ ဘာမှပြဿနာပေါ်စရာမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စစ်ဖြစ်လာရင်တော့ အခြေအနေက တမျိုးပြောင်းသွားမှာပဲ။

‘မောင် အရင်တခါ ပါရီမှာနေတုန်းက ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ’ လို့ တနေ့မှာ ဟယ်လင်ကမေးတယ်။ ‘မောင် ဒီမှာအလုပ်လုပ်ခွင့်ရသလား’ တဲ့။

“ဘယ်ရမလဲ၊ မောင့်ကို ဘဝရပ်တည်ခွင့်တောင်မှ ခွင့်မပြုတာပဲ၊ ဘဝရပ်တည်ခွင့်မရှိတဲ့ လူတယောက်အနေနဲ့ အလုပ်လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို မျှော်လင့်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

“ဒါဆိုရင် မောင်ဘာအလုပ်အကိုင်နဲ့ စားသောက်နေခဲ့သလဲ”

‘မောင်လည်း တိတိကျကျ မမှတ်မိတော့ပါဘူး’ လို့ ကျွန်တော်က အမှန်အတိုင်း ပြောပြတယ်။ “ကြုံရာကျရာ အစုံလုပ်ခဲ့တာပဲ၊ ဘယ်အလုပ်မှလည်း ကြာကြာမမြဲခဲ့ဘူး၊ ပြင်သစ်တွေက တရားဥပဒေနဲ့ပတ်သက်လို့ သိပ်ပြီး အတိအကျလုပ်တတ်တဲ့ ဝါသနာ မရှိကြဘူး၊ လုပ်ခ နည်းနည်းပါးပါး ပေးတာကိုသာ လက်ခံမယ်ဆိုရင် အလုပ်တခုခုကတော့ ရတာပဲ”

“မောင့်အနေနဲ့ ကုန်တင်ကုန်ချအလုပ်လည်း လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ စားပွဲထိုးလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ နက္ကတိုင်တွေ၊ ခြေအိတ်တွေနဲ့ ရှပ်အင်္ကျီတွေ လက်ပေါ်တင်ပြီး လမ်းလျှောက်ဈေးသည်လည်း လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဂျာမန်ဘာသာစကားသင်တဲ့ ကျူရှင်ဆရာလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်”

“တခါတလေ ကျတော့လည်း ဘေးဒုက္ခသည်များ စောင့်ရှောက်ရေး ကော်မတီက ထောက်ပံ့ကြေးလေး ဘာလေး ရတတ်တယ်၊ တခါတရံကျတော့လည်း မောင့်မှာရှိနေတဲ့ပစ္စည်းတွေ ချရောင်းရ တယ်၊ ဆွစ်ဇာလန်သတင်းစာတိုက်တွေကို ဆောင်းပါးတိုကလေးတွေ ရေးပို့တဲ့အခါလည်း ပို့တယ်”

“သတင်းစာအလုပ်က နောက်ထပ်လုပ်လို့မရတော့ဘူးလား”

“မရတော့ဘူး၊ အဲဒီအလုပ်အတွက်က လုပ်ခွင့်ပြုတဲ့ စာရွက်စာတမ်းနဲ့ အမြဲတမ်း နေထိုင်ခွင့် လက်မှတ် ရှိရမယ်၊ မောင် နောက်ဆုံးလုပ်ခဲ့ရတဲ့အလုပ်က စာတွေမှာ လိပ်စာတပ်ပေးရတဲ့ အလုပ်ပဲ၊ အဲဒီနောက်တော့ ချပ်ဝပ်ဖ်ဆိုတဲ့လူ မောင့်ဘဝထဲ ဝင်လာတယ်၊ ပြီးတော့ မောင့်ရဲ့ အာမခံချက်မရှိတဲ့ဘဝဟာ အစပြုလာတာပဲ”

“ဘာပြုလို့ အာမခံချက်မရှိတာလဲ”

“ဘာပြုလဲဆိုတော့ မောင်ဟာ လူသေတယောက်ရဲ့နာမည်နဲ့ နေရတဲ့ တခြားလူတယောက် ဖြစ်သွားပြီကိုး ဟယ်လင်ရဲ့၊ မောင့်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဘဝရပ်တည်မှုက ရပ်ဆိုင်းသွားပြီလေ”

“ဟယ်လင်ကတော့ အဲသလိုမပြောစေချင်ဘူး၊ တခြားတနည်းနည်းနဲ့ ပြောစေချင်တာပဲ”

“ဘယ်လိုပဲပြောပြော ရပါတယ်၊ ဘဝနှစ်ခုဆိုတာက တကယ်တော့ အငှားဘဝပဲ၊ တနည်းအား ဖြင့် ဒုတိယဘဝလို့ပြောလည်း ရတာပါပဲ၊ ဒီစကားက ပိုပြီးတိကျလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ။ မောင်တို့ဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုဆိုတာ မရှိတော့တဲ့ အပယ်ခံသမားတွေနဲ့တူတယ်၊ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခြင်း မရှိတာကလည်း တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး။

“သူတို့အနေနဲ့ မှတ်ဉာဏ်ဆိုတာကလည်း တကယ်တော့ လူတွေရဲ့စိတ်မှာ မကောင်းတာတွေ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာအောင် မလုပ်ပါဘဲနဲ့ ကောင်းတာတွေ ဆုံးရှုံးရလေခြင်းဆိုတဲ့ ခံစားမှုမျိုး ဝင်စေတဲ့အရာပါ”

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်စကားကို သဘောကျပြီးရယ်တယ်။ ‘ဒါဆိုရင် အခု ဟယ်လင်တို့ဟာ ဘာတွေလဲ၊ လူလိမ်လူညာတွေလား၊ လူသေကောင်တွေလား၊

သရဲတွေလား' လို့ မေးတယ်။

“ဥပဒေအရတော့ မောင်တို့ဟာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေပေါ့၊ ပါရီမှာလာပြီး နေထိုင်ခွင့်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်လုပ်ခွင့် မရှိဘူး”

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့’ လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်၊ ‘ဒီလိုဆိုရင် ဟယ်လင်တို့ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ကြတော့ဘူး၊ စိန့်လူဝီဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘက်သွား၊ ပန်းခြံထဲက ခုံတန်းလျားတလုံးမှာ ထိုင်ပြီး နေစာလှုံ၊ ပြီးတော့ ကဖီးဒီဖရန့် စားသောက်ဆိုင်သွား၊ ပလက်ဖောင်းပေါ် ခင်းထားတဲ့ စားပွဲမှာထိုင်စား၊ အဲဒီအစီအစဉ်ကို မောင်ဘယ်လိုသဘောရသလဲဟင်’

‘သိပ်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပေါ့’ လို့ ကျွန်တော်ကလည်း ထောက်ခံလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအစီအစဉ်အတိုင်းပဲ နေကြတယ်၊ ကျွန်တော် အလုပ်ရှာတဲ့ကိစ္စကို ရပ်ပစ်လိုက်တယ်၊ သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မခွဲမခွာ နေကြတယ်၊ ဒီနေ့မနက်က နောက်နေ့မနက်အထိ တပူးတွဲတွဲပဲ၊ အပြင် ကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာကတော့ မုန်တိုင်းကျနေတယ်၊ စစ်တပ်တွေရဲ့လှုပ်ရှားမှု၊ လွှတ်တော်ရဲ့ အရေးပေါ် အထူးအစည်းအဝေး စသည် စသည်ဖြင့် တခုပြီးတခု ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။

“အဲဒါတွေအားလုံးဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်သလိုပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ အဆုံးအစ မရှိတဲ့ ဘဝသံသရာထဲမှာ ရောက်နေကြတယ်၊ လူ့ဘဝဟာ တမျိုးပဲ၊ ခံစားမှုတွေအပြည့်နဲ့ နေကြရတဲ့အခါမှာ ‘အချိန်’ အတွက် ပေးစရာနေရာ မရှိတော့ဘူး၊ ‘အချိန်’ နဲ့ အလွန် အလှမ်းကွာဝေးတဲ့ ကမ်းတဖက်ပေါ် ရောက်နေသလိုပဲ၊ အခု ကျွနတော်ပြောတဲ့စကားကို ခင်ဗျားယုံကြည်ရဲ့လား”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီး မသိမသာ အကဲခတ်သည်။ ‘ခင်ဗျားမယုံဘူး မဟုတ်လား’ ဟု မေးသည်။

ကျွန်တော် မဖြေချင်၊ သူပြောပြသမျှကို နားထောင်လာရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေသည်။ ငြီးငွေ့စိတ်ကလည်း ဝင်နေသည်။ သူပြောနေသည့် စိတ်ချမ်းသာမှုများနှင့် ပြည့်နေသော ဇာတ်လမ်းများသည် ကျွန်တော့်အဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိတော့။

သူ၏ အဆုံးအစမရှိသော ဘဝသံသရာရှိသည်မှာလည်း ကျွန်တော့်အမြင် သူ၏စိတ်ကူးယဉ်မှု တခုသာ ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူး’ ဟု ကျွန်တော်က အဖြေပေးသည်။

'ခင်ဗျားပြောနေတဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုတို့ အဆုံးအစမရှိတဲ့ ဘဝသံသရာတို့ ဆိုတာတွေက ကျွန်တော်တို့သေသွားတဲ့ အချိန်ကျမှ ရှိချင်ရှိလာမယ့်အရာတွေလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ၊ အဲသလိုသေသွားတဲ့ အခါကျတော့ ပြက္ခဒိန်ကလည်း ရပ်သွားပြီ၊ အချိန်ကလည်း ရပ်သွားပြီ မဟုတ်လား၊ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နေသမျှ အရာတွေဟာ အချိန်ဆိုတဲ့အရာထဲမှာ လုပ်နေကြတာ၊ အချိန်ဆိုတာကလည်း ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ရပ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကုန်သွားနေတာ'

'အို.. ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီယုံကြည်မှုကို အသေမခံနိုင်ဘူး' ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ဒေါသတကြီး ပြောသည်။ 'ကျွန်တော်ကတော့ ဒီယုံကြည်မှုကို ကျောက်တိုင်ကြီးတတိုင်လို အခိုင်အမာ တည်တံ့နေစေချင်တယ်၊ ဒီရေနောက်ကို ပါသွားမယ့်သဲနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ ရဲတိုက်မျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။

"ကဲ...ဗျာ၊ ကျွန်တော်တခုပြောမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ချစ်တဲ့လူတွေ သေသွားပြီဆိုပါတော့၊ သူတို့ ဘယ်ရောက်သွားမလဲ၊ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာတော့ ရှင်သန်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ တခြား ဘယ်ကိုရောက်သွားကြလို့လဲ၊ ဥပမာဆိုပါတော့၊ ဟယ်လင်ရဲ့မျက်နှာ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော်ပဲ သိတယ်၊ ကျွန်တော်ပဲ မှတ်မိနေတယ်၊ အချိန်တွေ ကုန်သွားတာနဲ့ပဲ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော်က မေ့ပစ်ရမှာလား"

"အချိန်တွေကုန်သွားတဲ့အခါ သူ့မျက်နှာဟာ ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံထဲမှာ မှုန်ဝါးဝါး ဖြစ်သွားလိမ့် မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက သူ့ကို ထုတ်မပစ်သမျှ ကာလ ပတ်လုံး သူဟာ ရှိနေမှာပဲ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်တွေနဲ့ လိမ်လည်မှုတွေက သူ့မျက်နှာ ကို ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်နေမှာပဲ"
"တကယ်တော့ အကောင်အထည် မရှိဘူး၊ ရုပ်ဝတ္ထုအနေနဲ့ မြင်ရတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ တိုက်နံရံမှာ တွယ်ကပ်တက်နေတဲ့ အိုင်ဗီပန်းတို့ စိတ်အာရုံထဲမှာ တွယ်ကပ် ဖွဲ့နှောင်နေတာပဲ၊ ဒါကို ကျွန်တော်သိတာပေါ့၊ ဘယ်မသိဘဲနေပါ့မလဲ၊ ဒါ့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်ကို သတိထားပြီး ထိန်းနေရတာပေါ့။

"ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူ့ကို မေ့မသွားဖို့အတွက် အရာရာတိုင်းကို ဝါးမျိုဖျက်ဆီးပစ်မယ့် အတ္တဆန်မှု၊ အတ္တကြီးမှုတွေကို ကြီးထွားမလာအောင် ချိုးနှိမ်နေရတယ်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော် ပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား"

"ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ် မစ္စတာချပ်ဝပ်ဇ်" ကျွန်တော်က စိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းချုပ်ပြီး အေးအေးသာသာ ပြန်ပြောပါသည်။ 'ဒီအကြောင်းကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားရဲ့ဇာတ်လမ်း ပြောပြနေတာ

မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားရဲ့မှတ်ဉာဏ်ထဲ ရှိနေတဲ့ဟာတွေကို မေ့မသွားအောင် အားထုတ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်’

ယခုကဲ့သို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဖွင့်ပြောလိုက်မိသည့်အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါသည်။ သို့သော်လည်း ဤလူသည် ယုတ္တိတန်တန် ဆင်ခြင်စဉ်းစားမှုများဖြင့် မသိမသာ ရူးနေသူတဦးဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဆာဗင်တီး၏ဝတ္ထုထဲမှ လေရဟတ်ကြီးများကို ရန်သူဟု ထင်ကာ ချီတက်တိုက်ခိုက်နေသည့် သူရဲကောင်း ဒွန်ကွစ်ဆုတ်နှင့် တူနေသည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် သူ၏ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုအပေါ် များစွာ အလေးအနက် ပြုခဲ့မိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် သူ့အခြေအနေကို စေ့စေ့စပ်စပ် ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ၍ ကြည့်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား စောစောကပြောခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သေသွားတဲ့အခါကျရင် အရာရာတိုင်းဟာ ရပ်သွားမယ်... တဲ့၊ မှတ်ဉာဏ်ဆိုတာလဲ ကျောက်တုံးတတုံးလို ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့၊ ကျွန်တော် အခုစိတ်ကူးနေတာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ အဲသလိုဖြစ်သွားအောင်လုပ်ဖို့ပဲ”

‘ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ်မရှိ လျှောက်ပြောနေတာပါ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော့် အနေဖြင့် နျူရိုးဆစ်ခုဟုခေါ်သော သူ့လို စိတ်ရောဂါသည် အများအပြားကို တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့လို စိတ္တဇသမားများသည် စိတ်ချရသည်မဟုတ်။

‘ကျွန်တော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ သတ်မသေပါဘူးဗျာ’ ဟု သူက ကျွန်တော့်အတွေးကို ရိပ်စားမိသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ပြုံး၍ပြောသည်

“အခုအချိန်မှာ လူသတ္တဝါအသက်တွေ အများကြီး ရှိဖို့လိုနေတယ်၊ ကျွန်တော်က ဂျိုးဆက် ချပ်ဝပ်ဇ်အဖြစ်နဲ့ သေမှာပါ၊ မနက်ဖြန်မနက် ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ ခွဲသွားချိန်မှာ ဂျိုးဆက် ချပ်ဝပ်ဇ်ဆိုတဲ့လူ သေတော့မှာ”

အတွေးတခု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ထိုအတွေးနှင့်အတူ အရူးအမူး နိုင်လှသော မျှော်လင့်ချက်တခုလည်း ပါလာသည်။ ‘ခင်ဗျား မနက်ဖြန်ကျရင် ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ’ ဟု မေးမိသည်။

“ပျောက်သွားတော့မယ်”

“ဂျိုးဆက်ချပ်ဝပ်ဇ်အဖြစ်နဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“နာမည်ပဲ ပျောက်သွားမှာလား”

“ဂျိုးဆက်ချပ်ဝပ်ဇ်နဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသမျှ အရာရာတိုင်းဟာ ပျောက်ကွယ်သွားမယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတ္တဟောင်းပေါ့”

“ခင်ဗျားရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော့်အတွက် မလိုတော့ဘူး”

“နောက်တခုရှိလို့လား”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ခေါင်းခါသည်။ “ကျွန်တော့်အတွက် တခုမှမလိုဘူး”

“ခင်ဗျားရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ထဲမှာ အမေရိကန်ပြည်ဝင်ခွင့် ဗီဇာပါသလား”

“ပါတယ်”

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ရောင်းမလား’ ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်တော့်တွင် ငွေမရှိ။

ချပ်ဝပ်ဇ် ခေါင်းခါသည်။

“ဘာ့ကြောင့်လဲ”

‘ကျွန်တော် မရောင်းနိုင်ဘူး’ ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်ကဖြေသည်။ ‘ကျွန်တော် ရထားတာက လက်ဆောင် အဖြစ် ရထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကိုတော့ ပေးနိုင်တယ်၊ မနက်ဖြန် မနက်ပေါ့၊ ခင်ဗျား သုံးလို့ရတယ်မဟုတ်လား’

‘ဘုရား... ဘုရား၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ’ ဟု ကျွန်တော်က အမောတကောပြန်၍ ပြောလိုက်မိသည်။ ‘သုံးလို့ရတယ် မဟုတ်လားတဲ့၊ မေးမှ မေးရက်ပလေဗျာ၊ ဒီနိုင်ငံကူး လက်မှတ်က ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်မှာဗျ၊ သိလား’

“ကျွန်တော့်မှာ အမေရိကန်ဗီဇာ မရှိဘူး၊ မနက်ဖြန်မနက်မှာ အမေရိကန်ဗီဇာ ပါတဲ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် တစောင်ရအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရ ဖြစ်နေတဲ့လူပါဗျာ”

ချပ်ဝပ်ဇ်က စိတ်ထိခိုက်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြုံးသည်။ ‘အဖြစ်အပျက်တွေဟာ သူ့ဘာသာသူ ထပ်တလဲလဲ ပြန်ပြန်ဖြစ်လေ့ရှိတယ်နော်၊ ခင်ဗျားက အခု ချပ်ဝပ်ဇ်သေလုနီးပါး ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ကို ကျွန်တော်

ပြန်ပြီးသတိရအောင် လုပ်နေတာပဲ။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် သူ့အခန်းထဲမှာ ထိုင်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လူသားတယောက်အဖြစ် ပြန်ရောက်သွားအောင် လုပ်ပေးမယ့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တစောင် ရဖို့ကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ မတွေးနိုင်တဲ့အချိန်ပဲ၊ အင်းလေ၊ ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော့်နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ခင်ဗျားကို ပေးပါ့မယ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဓာတ်ပုံပြောင်းကပ်ဖို့ လိုတယ်၊ အသက်ကလည်း ဒီအသက်အရွယ်ပဲ”

“ကျွန်တော်က သုံးဆယ့်ကိုးနှစ်”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားက ငါးနှစ်ကြီးနေတယ်၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေကို ကောင်းကောင်းပြုပြင် ပြောင်းလဲတတ်တဲ့လူထဲက အသိမရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်၊ ဒီမှာ လူတယောက်ရှိတယ်၊ ဓာတ်ပုံပြောင်းတာလောက်ကတော့ အင်မတန် လွယ်တဲ့အလုပ်ပါ”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ အချိန်အတန်ကြာမျှ ကောင်းကင်ဆီသို့ကြည့်ကာ ငေးမောနေသည်။ တကယ်လို့ ‘ခင်ဗျားအနေနဲ့ ပန်းချီကားတွေအပေါ် စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်ရမယ်ဆိုရင် ဖြစ်ပါ့မလား၊ ချပ်ဝပ်ဇ်လိုပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လိုဖြစ်လာအောင်ပေါ့’

ကျွန်တော် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ရသည်။ ‘နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဆိုတာ စက္ကူပဲ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ ‘မျက်လှည့်ပြသလို လုပ်လို့ရတဲ့ အမျိုးအစားမှ မဟုတ်တာ’

‘ကျွန်တော်ပြောတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး’ ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်ကပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ပါရီမှာနေတာကြာပြီလား”

ကျွန်တော့်အား သူ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပေးမည်ဟူသော ကတိအပေါ်တွင် ကျွန်တော် အခုအချိန်ထိ သံသယဖြစ်နေဆဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မှာက ကိုယ့်ပြဿနာနှင့်ကိုယ်။ ရုသ်အတွက် ပြည်ဝင်ခွင့် ဗီဇာရအောင် လုပ်ဖို့က ရှိနေသည်။

ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမည်နည်း။ ဗီဇာ အလွယ်တကူရအောင် ရုသ်အား ကျွန်တော့်နှမဟု ပြောလျှင် ဖြစ်မလား၊ သို့သော်လည်း လွယ်လိမ့်မည်မထင်။ အမေရိကန်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးများ သည် အလွန်စေ့စပ်သေချာသည်ဟု သတင်းထွက်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ဖြစ်၍ ချပ်ဝပ်ဇ် ဘာတွေပြောနေသည်ကို ကျွန်တော်

မကြား။ အတန်ကြာမှ သူ့အသံကို ကျွန်တော် ပီပီပြင်ပြင် ကြားလာရသည်။

“တရက်မှာ သူဟာ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ ပါရီကအခန်းကို ရောက်လာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို သူလိုက်ရှာနေတာ သီတင်းပတ်ခြောက်ပတ်တောင် ကြာတယ်၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် တို့ကို သူတွေ့သွားတယ်၊ ဒီတခါမှာတော့ ဂျာမန် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကလူကို မလွှတ်တော့ဘူး၊ သူကိုယ်တိုင်လာတယ်။

“သူဆိုတာ တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ ဂျော့ဂျာဂင်းဆိုတဲ့ကောင်၊ ဟယ်လင်ရဲ့မောင်ပေါ့၊ အရပ်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင်နှစ်ရာကျော်လောက် တော့ ရှိမယ်၊ အရပ်ဝတ် အရပ်စား ဝတ်ဆင်ထားပေမယ့် မြင်ရုံနဲ့ ဂျာမန်တယောက်ဆိုတာ သိနိုင်တဲ့ ရုပ်လက္ခဏာက အပြည့်ပဲ၊ သူက ကျွန်တော်တို့ကို ဒေါသတကြီးနဲ့ ကြည့်နေတယ်။

‘လှည့်ကွက်ကလေးတွေကတော့ တယ်ကောင်းတာပဲ’ လို့ သူက ပြောတယ်၊ ‘ငါအစကတည်းက မသင်္ကာခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ ငါထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ’

‘မင့်အတွက် အံ့ဩစရာတခု မဟုတ်ပါဘူးကွာ’ လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်၊

“မင်းလိုက်လာတာလဲ တို့ကသိနေပါတယ်၊မင်းဘယ်ကိုပဲသွားသွား၊ မင်း အနံ့ကထွက်နေတာပဲ”

ဟယ်လင်ကရယ်တယ်။

‘မရယ်နဲ့၊ ဒါ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူး’ လို့ ဂျော့က အော်တယ်။

‘မင်းလဲမအော်နဲ့၊ အော်ရင် မင့်ကို အခန်းထဲက ဆွဲထုတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်’

‘ဒီအလုပ်မျိုးကို ခင်ဗျားတယောက်တည်း ဘာပြုလို့ မလုပ်တာလဲ’ တဲ့၊ သူကမေးတယ်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်၊ ‘အန္တရာယ်မရှိတဲ့နေရာမှာလည်း မင်းက သူရဲကောင်း လုပ်ချင်နေတာပဲလား၊ မင်းက ငါ့ထက် ပေါင်နှစ်ဆယ်တော့ ပိုမှာပါ၊ မင်းနဲ့ငါ့ကို လက်ဝှေ့ ကြိုးဝိုင်းထဲ ထည့်ပေးမယ့်လူကတော့ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ဘာသာငါတို့ ဝင်မှပဲဖြစ်မှာ၊ ကဲ အခု မင်းဘာလုပ်ချင်လဲပြော’

“အဲဒါ ခင်ဗျားအလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ သစ္စာဖောက်ရဲ့၊ ခင်ဗျားအခုချက်ချင်း အခန်းထဲကထွက်သွား၊ ကျုပ်အစ်မနဲ့ကျုပ် စကားပြောချင်တယ်”

‘မသွားနဲ့ ဘာလို့သွားရမှာလဲ’ လို့ ဟယ်လင်က ဝင်ပြောတယ်။

ဟယ်လင်ဟာ အကြီးအကျယ် ဒေါပွနေတယ်။ သူဟာ ကုလားထိုင်ကထလာပြီး စားပွဲပေါ်က ကျောက်ဆေးလိပ်ခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။

‘ဒီလေသံမျိုးနဲ့ နောက်ထပ် စကားမဟနဲ့၊ ဟောဒီဆေးလိပ်ခွက်နဲ့ နင့်မျက်နှာကို စုတ်ပြတ်သွား အောင် ပေါက်ထည့်လိုက်မယ်၊ နားလည်လား၊ ဒါဂျာမနီမဟုတ်ဘူး၊ လူပါးမဝနဲ့’

“ဒါပေါ့၊ ဒါ ဂျာမနီမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ မကြာခင် ဂျာမနီရဲ့လက်အောက် ရောက်မှာပဲ”

‘လုံးဝမရောက်ဘူး’ လို့ ဟယ်လင်က အော်တယ်၊ ‘နင်တို့ လက်နက်ကိုင်စက်ရုပ်တွေက နိုင်ရင်လဲ ခဏပဲနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြင်သစ်ဟာ ပြင်သစ်ပဲ၊ နင်အခု ဒီကိုလိုက်လာတာ ဒီစကားပြောဖို့လား’

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြန်ခေါ်ဖို့လိုက်လာတာ၊ စစ်ဖြစ်ရင် ခင်ဗျားဘယ်လို ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

“မသိဘူး”

“သူတို့က ခင်ဗျားကိုဖမ်းပြီး ထောင်ထဲကိုထည့်ထားမှာ”

ဟယ်လင်က အံ့အားသင့်နေတယ်၊ ‘သူတို့က သုံ့ပန်းစခန်းတခုမှာ ထားချင်လဲထားမှာပဲ’ လို့ ကျွန်တော်က ဝင်ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစခန်းဟာ အကျယ်ချုပ်ထားတဲ့နေရာပဲဖြစ်မယ်၊ ဂျာမနီကလို ဆူးကြိုးတွေကာထားတဲ့ထောင်တော့မဟုတ်ဘူး’

‘ခင်ဗျားက ဘယ်လောက်သိလို့ ဝင်ပြောနေတာလဲ’ လို့ ဂျော့က လှမ်းပြောတယ်။

‘ငါ အများကြီးသိထားလို့ပြောတာပေါ့ကွ’ လို့ ကျွန်တော်ကပြန်ပြောတယ်။

“မင်းတို့ရဲ့ အကျဉ်းစခန်းတခုထဲမှာ ငါနေခဲ့ဖူးပြီ၊ မင့်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်ဟေ့”

“ခင်ဗျားနေခဲ့တာ ထောင်မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးစခန်းဗျ၊ သိလား၊ ခင်ဗျားကို ပြန်ကောင်းသွားအောင် ပြုပြင်ပေးတာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပြန်ကောင်းမလာဘူး၊ စခန်းကလဲ လွှတ်လိုက်ရော ထွက်ပြေးတာပဲ”

“မင်းတို့ရဲ့ အခေါ်ဝေါ် အသုံးအနှုန်းကလေးတွေကိုတော့ ချီးကျူးပါတယ်။ နာမည်ပေးတာ လေးတွေ စကားလုံးသုံးပုံတွေကတော့ တော်ပါပေမယ်၊

မင်းတို့စခန်းက လွတ်ပြေးရင် ထောင်ပြေးလို့ ခေါ်တာချည်းပဲ”

“တခြား ခေါ်စရာ စကားလုံး ရှိလို့လား၊ ခင်ဗျားကို ဂျာမနီက အပြင်ဘက် မထွက်ရဘူးလို့ အမိန့်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပမာမခန့် မျက်နှာထားနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်၊ ဂျော့ဆီက ဒီစကားမျိုးတွေကို ကျွန်တော်ကြားခဲ့ရဖူးပေါင်းများပြီ၊ သူ ကျွန်တော့်ကိုထောင်ထဲ ထည့်ထားနိုင်တဲ့ အာဏာ မရှိခင် ကတည်းကပဲ ဆိုပါတော့။

‘ဂျော့ဆိုတဲ့ကောင်က အမြဲတမ်းရူးနေတဲ့ကောင်ပဲ’ လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်၊

“အမှန်က ဒီအကောင်ဟာ လူပျော့လူညံ့တယောက်ပါ၊ သတ္တိရှိတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး၊ သူ့လက်ထဲ မှာ ဩဇာအာဏာရှိနေလို့ သတ္တိရှိနေတဲ့အကောင်ပါ၊ သူက လက်နက်တွေ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ဒဿနိကအမြင် မရှိရင်မဖြစ်တဲ့ကောင်စား၊ အဲဒါမရှိရင် သူ့ပုံက ပျက်သွားတာပဲ၊ ဘာနဲ့တူသလဲ ဆိုတော့ အတွင်းခံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ မရှိရင်မဖြစ်တဲ့ မိန်းမဝကြီးတယောက်နဲ့ တူတယ်၊ မိန်းမဝကြီးဟာ အတွင်းခံမရှိတာနဲ့ တပြိုင်နက် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်သွားတာ၊ သူလဲ အဲသလိုပဲ၊ သူနဲ့ပြိုင်ပြီး စကားပြောမနေနဲ့၊ သူက အသံသိပ်ကျယ်တယ်၊ ဆူဆူညံညံလဲ ပြောတတ်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သတ္တိမှ မရှိဘဲကိုး၊ သွေးကြောင်တဲ့ကောင်တွေဟာ စကားကို အာပေါင် အာရင်း သန်သန်နဲ့ ပြောတတ်ကြတယ်မဟုတ်လား”

‘တော်ပြီ၊ ထပ်မပြောနဲ့တော့’ လို့ ဂျော့က အသံကို နှိမ့်ပြီးပြောတယ်၊ ‘ပစ္စည်းတွေသိမ်းတော့ ဟယ်လင်၊ အခြေအနေ သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီညရထားနဲ့ ပြန်မှဖြစ်မှာ’

“အခြေအနေက ဘယ်လောက်အထိဆိုးနေလို့လဲ”

“စစ်ကြီးဖြစ်တော့မယ်၊ ဒီအခြေအနေအထိ မရောက်ရင် ကျွန်တော် ဒီအထိ ဘယ်လိုက်လာမလဲ”

“ဒီအခြေအနေမရောက်လဲ နင်လိုက်လာမှာပါပဲ၊ နင်မှတ်မိသေးလား၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်က ငါ ဆွစ်ဇာလန်သွားတော့ နင်လိုက်လာပြီး ပြန်ခေါ်ခဲ့တာလေ၊ ငါက ပြန်မလိုက်ချင်ဘူး၊ နင့်လို ပါတီသစ္စာတော်ခံတယောက်အဖို့ ဂျာမနီနိုင်ငံမှာ မနေချင်တဲ့ အစ်မတယောက် ရှိနေတာဟာ နင့်အတွက် အနှောင့်အယှက် အတားအဆီးကြီးတခု ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား”

“နင် အဲဒီတုန်းကလဲ ပြန်လိုက်ဖို့ ငါ့ကို သွေးဆောင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့

အခုတခါတော့ ရလိမ့်မယ် မထင်နဲ့၊ ငါ ဒီမှာနေမှာ၊ ပြန်လိုက်ဖို့ကိစ္စကို လုံးဝမပြောနဲ့”

ဂျော့က ဟယ်လင့်ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေတယ်၊ ‘ခင်ဗျားက တန်ဖိုးမရှိတဲ့ ဒီလူရှုပ်ကောင်ကြောင့် မလိုက်တာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား၊ သူက ခင်ဗျားကို ဘာတွေ ပြောထားလဲ’ လို့ မေးတယ်။

ဟယ်လင်က ရယ်တယ်၊ ‘လူရှုပ်တဲ့၊ ဒီစကားလုံးကို ငါမကြားရတာ အတော်ကြာပြီ၊ ဒီလူရှုပ်ဟာ ‘ငါ့လင်’ ဟဲ့၊ ဒီကိစ္စမှာ သူက ဘာမှမပြောဘူး၊ သူက ငါ့ကို ပြန်ပို့ဖို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားတယ်၊ သူ့ရဲ့အကြောင်းပြချက်တွေက နင့်အကြောင်းပြချက်တွေထက် ပိုပြီးကောင်းတယ်၊ သိလား’

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောချင်တယ်’ လို့ ဂျော့က ဆိုတယ်။

“နှစ်ယောက်တည်း ပြောလဲ အကြောင်းထူးလာစရာ မရှိဘူး”

“ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်အစ်မပါ”

“ငါက အိမ်ထောင်သည်”

‘လင်ဆိုတာက သွေးစပ်တာမဟုတ်ဘူး’ လို့ ဂျော့ကပြောတယ်။ ပြီးတော့ လေအေးကလေးနဲ့ ထပ်ပြောပြန်တယ်။ ‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ထိုင်ဖို့ ကုလားထိုင်လေးတလုံးတောင် ပေးဖော် မရပါလား၊ ဩစနာဘရပ်ကလာရတဲ့လူ၊ ထိုင်ပါဦးလို့တောင် အပြောမခံရဘူး’

ဟယ်လင်က ရယ်တယ်။ ‘ဒါ ငါ့အခန်းမဟုတ်ဘူး။ အခန်းခကို ငါ့ယောကျ်ားက ပေးထားတာ’

‘ကဲပါလေ၊ ထိုင်ပါ၊ ဟစ်တလာရဲ့လက်ပါးစေကြီးကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြာကြာတော့ မနေပါနဲ့’ လို့ ကျွန်တော်က ကြားကဝင်ပြောတယ်။

ဂျော့က ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းတချက် ထိုးကြည့်ပြီး ဆိုဖာပေါ် တအား ဆောင့်ထိုင်လိုက် တယ်။ ‘ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အစ်မနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောချင်တာ၊ အဲဒါကို ခင်ဗျားနားလည်ဖို့ကောင်းတယ်’

“မင်း ငါ့ကိုဖမ်းထားတုန်းက ငါနဲ့ မင်းအစ်မတို့ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောခွင့်ပေးခဲ့သလား”

“တခုနဲ့တခု လုံးဝခြားနားနေတဲ့ကိစ္စပဲ”

"ဟုတ်တာပေါ့၊ ဂျော့နဲ့ သူ့ရဲ့ပါတီရဲဘော်တွေပြောသမျှ ဆိုသမျှကိုင်သမျှ အရာအားလုံး အမြဲတစေ မှန်တယ်၊ တခြားကိစ္စတွေနဲ့ လုံးဝမတူဘူး၊ ခြားနားတယ်" ဟု ဟယ်လင်က မလိုတမာသံဖြင့် ဝင်ပြောတယ်။ "သူတို့ပါတီကို မထောက်ခံလို့ သူတို့နဲ့ သဘောထားချင်း အမြင်ချင်း မတူလို့ လူတွေကိုဖမ်းတယ်၊ သတ်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ငရဲပြည်နဲ့တူတဲ့ အကျဉ်းစခန်း ကို ပို့တယ်ဆိုရင်လဲ နိုင်ငံတော်ကို ချစ်လွန်း မြတ်နိုးလွန်းလို့ နိုင်ငံတော်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို မြှင့်တင်ဖို့ ကာကွယ်ဖို့လုပ်တာ၊ အဲဒါပဲ၊ ငါပြောတာ မမှန်ဘူးလား ဂျော့"

'သိပ်မှန်တာပေါ့' လို့ ကျွန်တော်က ထောက်ခံလိုက်တယ်။

"သူဟာ အမြဲတမ်း မှန်တယ်၊ သူ့လုပ်ရပ်တွေအပေါ်မှာ သံသယဖြစ်စရာ မလိုဘူး" လို့ ဟယ်လင်က ဆက်ပြောတယ်။ "ဘယ်တော့မဆို သူဟာ မှန်တဲ့ဘက်ကပဲ ရပ်တယ်၊ မှန်တဲ့ဘက် ဆိုတာက အာဏာရှိတဲ့ဘက်ကို ပြောတာနော်၊ သူဟာ သူ့ရဲ့အာဏာရှင် ဖူးရားဟစ်တလာနဲ့ အင်မတန် တူပါတယ်၊ လူတိုင်းက သူခိုင်းတာ လုပ်ပေးနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးကို အချစ်မြတ်နိုးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတယောက်ဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဟစ်တလာပါတဲ့ရှင်၊ ဟစ်တလာကလွဲရင် ကျန်တဲ့လူတွေဟာ ပြဿနာရှာနေကြတဲ့လူတွေချည်းပါပဲ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ငါပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား ဂျော့"

"အဲဒါတွေဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး"

'ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ပတ်သက်တာ ဘာတခုမှ မရှိပါဘူး' လို့ ဟယ်လင်က ပြန်ပြောတယ်။ 'ဒါပေမဲ့ အရာရာတိုင်းကတော့ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေတာပါပဲ၊ ဒီလို ဒီလို လူ့အခွင့်အရေး အပြည့်အဝရှိနေတဲ့ မြို့တော်ထဲမှာတောင် ငါမှန်တာ လုပ်နေတယ်လို့ မောက်မာစွာနဲ့ ထင်နေတုန်းပဲ၊ အရပ်သားတယောက်လို ဝတ်ဆင်ထားပေမယ့် လူတွေကို နင်းခြေပစ်ဖို့ ရှူးဖိနပ်ကြီးတွေ စီးနေတုန်းပဲကိုး၊ နင်က ငါ့ကို 'အမျိုးသားဆိုရှယ်လစ်အသင်း' ထဲ ဝင်အောင်နားချဦးမလို့လား၊ ဒီနေရာမှာလာပြီး ငါ့ကို အကျဉ်းသားတယောက်လို ဆက်ဆံနေလို့ ဖြစ်မလား၊ ဒီမြို့မှာ ငါ လေကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့နဲ့ ဝဝလင်လင် ရှူနိုင်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ငါဒီမှာပဲ နေပြီး အသက်ဝဝရှူပါရစေလား၊ အာဏာရှင်ကြီးရဲ့ကပ်ပါးရပ်ပါး လက်ပါးစေကြီးရယ်'

"ခင်ဗျားကိုင်ထားတာက ဂျာမန်နိုင်ငံကူး လက်မှတ်စာအုပ်၊ အခု မကြာခင် စစ်ဖြစ်တော့မှာ၊ စစ်ဖြစ်ရင် ခင်ဗျားကို ဂျာမန်တယောက်အနေနဲ့ ဖမ်းပြီး ထောင်အပို့ခံရမှာ ကျိန်းသေနေတယ်၊ အဲဒါကို ခင်ဗျားသိရဲ့လား"

"အခုချက်ချင်းတော့လဲ ဖမ်းကြဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဂျာမနီမှာ နေရတာထက် ပြင်သစ်ထောင်ထဲ နေရတာက ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ငါ

ဂျာမနီပြန်ရောက်တော့လဲ နင်က ငါ့ကို အချုပ်ထဲ ထည့်ထားရဦးမှာပဲ၊ ဒီမှာက လွတ်လပ်မှုလေကို အပြည့်အဝ အရသာရှိရှိ ရှူရတယ်၊ နင်နဲ့ ဝေးဝေးနေရတာ၊ နင်တို့စစ်တန်းလျားတွေနဲ့ ဝေးဝေးနေရတာ၊ နင်တို့ရဲ့ အော်လား ဟစ်လား ကြိမ်းလား မောင်းလား လုပ်နေတဲ့အသံတွေနဲ့ ဝေးဝေးနေရတာ ဘယ်လောက် အရသာရှိတယ်ဆိုတာ ငါသိနေပြီ၊ ရှင်းရှင်းပြောလိုက်မယ်၊ ငါ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလို့ မရတော့ဘူး”

ကျွန်တော် မတ်တပ်ရပ်လိုက်တယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ ‘အမျိုးသားဆိုရှယ်လစ်’ လို့ အမည်ခံထားတဲ့ ယုတ်မာကြမ်းတမ်းတဲ့ကောင်တကောင်နဲ့ ဟယ်လင် စကားကြာကြာပြောနေတာကို ကျွန်တော် မမြင်ချင်တော့ဘူး။ ‘ဒါတွေအားလုံးဟာ ဒီအကောင်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ၊ ဒီအကောင် အပြစ်ချည်းပဲ’ လို့ ဂျော့က သဟောက်သဟပြုတယ်။ ‘ခင်ဗျားကို ဖျက်ဆီးတာ သူပဲ’

ပြောပြောဆိုဆို သူကလဲ ထရပ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သူ ထိုးလားကြိတ်လား လုပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ပဲ ခံရဖို့များတယ်၊ သူ့ကိုယ်က ကျွန်တော့်ထက် နှစ်ဆလောက်ကြီးတယ်၊ သူပို့ခဲ့တဲ့ အကျဉ်းစခန်းမှာ နေရတုန်းက တက်ခဲ့ရတဲ့ အမျိုးသား ပြန်လည်ထူထောင်ရေးသင်တန်းမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့လို့ ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်လက် သိပ်သန်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ တကယ်တမ်းသာ ချကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အဖို့ မလွယ်ကြောပဲ။

‘နင် သူ့ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် တို့ဖို့ မကြိုးစားနဲ့’ လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်။

‘လူကြောက်ပဲ’ လို့ ဂျော့က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ရေရွတ်တယ်။ ‘ခင်ဗျားက သူ့ကို ဘာ့ကြောင့် ကာကွယ်ရတာလဲ၊ ဒီကောင်က သူ့ကိုယ်သူ မကာကွယ်နိုင်လို့လား’

ဟယ်လင်က နောက်တကြိမ်ထပ်ပြီး ရယ်ပြန်တယ်၊ ‘အဲဒီအရူးကို ကြည့်စမ်းပါဦး မောင်ရယ်’ လို့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောတယ်။ ‘သူက မောင့်ကို အလွယ်ကလေးနဲ့ နိုင်လိမ့်လို့ ထင်နေတယ်၊ ဟယ်လင်က နောင်တတွေရပြီး သူတို့ လက်သီးသမားတွေ ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနေတဲ့ မြေပြင်ပေါ်ကို ပြန်နေလိမ့်မယ်လို့လဲ ထင်ဟန်တူတယ်’

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို ပြောဆိုနေရာက ဂျော့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်တယ်၊ ‘နင်က ငါ့ယောက်ျားကို လူကြောက်လို့ ခေါ်တယ်နော်၊ ဒီမှာ ဂျော့၊ ငါ့ယောက်ျားက နင်တို့ထက် သတ္တိကောင်းတယ်၊ သူငါ့ဆီကို မရောက်ရောက်အောင် လာခဲ့တာ နင်သိသလား၊ သူငါ့ကိုခေါ်ဖို့ ပြန်လာခဲ့တာကို နင်သိရဲ့လား’

‘ဘာပြောတယ်’ လို့ ဂျော့က ရေရွတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဟယ်လင့်ကို မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီး ကြည့်နေတယ်။ ‘ဘာလဲ၊ ဒီကောင် ဂျာမနီကို ပြန်လာသလား’

ဟယ်လင်က သူ့စိတ်သူ ပြန်ထိန်းတယ်၊ ‘အဲဒါတွေပြောမနေနဲ့တော့၊ မေ့ပစ်လိုက်တော့’ လို့ ပြောတယ်။ ‘အခု ငါဒီမှာရောက်နေတယ်၊ ငါဒီမှာပဲ နေတော့မယ်၊ ငါ ဂျာမနီကို ပြန်မလိုက်ဘူး၊ ဒါပဲ’

‘သူက ခင်ဗျားကို လာခေါ်တာပေါ့လေ ဟုတ်လား’ လို့ ဂျော့က မေးတယ်။ ‘သူ့ကို ဘယ်အကောင်တွေက ကူညီခဲ့ကြသလဲ’

‘ဘယ်သူကမှ မကူညီဘူး’ လို့ ဟယ်လင်က ပြန်ပြောတယ်။ ‘ဘာလဲ နင်က ကူညီတယ်လို့ ယူဆရတဲ့လူတွေကို အထင်နဲ့ဖမ်းပြီး နှိပ်စက်ချင်နေသေးသလား၊ နင်တို့လူစုဟာ တော်တော့်ကို ယုတ်မာဆိုးညစ်တဲ့ကောင်တွေပါလား’

ဟယ်လင် အခုလိုဖြစ်တာမျိုး ကျွန်တော် အရင်တကြိမ်မှ မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး၊ သူဟာ တကိုယ်လုံး တုန်နေတယ်၊ ဂျော့အပေါ် စက်ဆုပ်ရွံရှာ မုန်းတီးတဲ့အကြည့်ဟာ သူ့မျက်နှာမှာ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေတယ်။

ကျွန်တော်လဲ ဟယ်လင့်လိုပဲ ခံစားရတယ်၊ အပေါ်စီးရရင် အနိုင်ကျင့်ချင်တဲ့ သူတို့စိတ်ဓာတ်ဟာ အလွန့်ကို စက်ဆုတ်စရာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီကောင်တွေမှာ ကိုယ်ချင်းစာတရားဆိုတာ မရှိသလောက်ဘဲ ၊ ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲကို အတွေးတခု ဝင်လာတယ်။

ဒီကောင်ကို လက်စားချေဖို့အတွေးပေါ့၊ ပါရီမှာဆိုရင် ဒီကောင့်မှာ ဘာအာဏာမှ မရှိဘူး၊ သူ့ရဲ့ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ဂတ်စတာပို စစ်ပုလိပ်ခရာမှုတ်ပြီး မခေါ်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူလာတာ တယောက်တည်း။

ကျွန်တော် စိတ်ရောကိုယ်ပါ တုန်လှုပ်နေတယ်၊ ကျွန်တော် တခုခုလုပ်ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ ကျွန်တော် သူနဲ့ယှဉ်ပြီး မသတ်နိုင်ဘူး၊ အဲသလို သတ်ချင် ဖြတ်ချင်တဲ့စိတ်လဲ မရှိဘူး။

ကျွန်တော် လောလောဆယ် လုပ်ချင်နေတာက ဒီအကောင်ကို ရှင်းပစ်ဖို့ပဲ၊ ဒီမြေပေါ်က ဒီအကောင် ပျောက်သွားအောင် သုတ်သင်ပစ်ဖို့ပဲ၊ ခြေရာလက်ရာ မကျန်စေရတဲ့နည်း၊ သဲလွန်စ ရှာလို့မရနိုင်တဲ့နည်း ဖြစ်ရမယ်၊ ဂျော့နဲ့ပတ်သက်လို့ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရတဲ့ စိတ်ကတော့အဲဒါပဲ။

အမှန်ပြောရရင် သူ့ကို လက်စားချေဖို့ပဲ ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို အပြတ်ရှင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်မသိတဲ့ လူတစ်ဒါဇင်လောက်ကို ဆင်းရဲဒုက္ခက ကယ်တင်သလို ဖြစ်မှာပဲ၊ အဆစ်အပိုင်းကျကျတွေးရင် ဒါမျိုးဟာ

လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်တခုပဲ။

ကျွန်တော် တံခါးဆီကို လျှောက်သွားတယ်၊ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကတော့ မရှိသေးဘူး၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းဟာ မူးနောက်နေတယ်။

ရုတ်တရက် လဲကျမသွားတာကိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့သြနေမိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အခုအချိန် မှာ ငါတယောက်တည်းနေမှ၊ ငါ့မှာ တွေးစရာတွေ ရှိနေတယ်လို့ စိတ်ထဲကပြောမိတယ်။

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်လှုပ်ရှားမှုကို မျက်ခြည်အပြတ်မခံဘူး၊ လိုက်ကြည့်နေတယ်၊ ဘာမှတော့ ပြောလားဆိုလား မေးလားမြန်းလား မလုပ်ဘူး၊ ဂျော့ကတော့ ကျွန်တော့်ကို အလွန်အော့နှလုံး နာတဲ့မျက်နှာထားနဲ့ ကြည့်နေရာက ဆိုဖာပေါ် ပြန်ထိုင်လိုက်တယ်၊ ‘နောက်ဆုံးကျတော့လဲ ရှောင်ပေးရတာပဲမဟုတ်လား’ လို့ သူ့ပါးစပ်က အသံထွက်လာတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို ဂရုစိုက်မနေတော့ဘူး၊ တံခါးကို ပြန်ပိတ်ထားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် လှေကားက ဆင်းလာခဲ့တယ်၊ မီးဖိုခန်းထဲက အနံ့မျိုးစုံ ထွက်လာနေတယ်၊ နေ့လယ်စာအတွက် ကြော်နေတဲ့ငါးနံ့လဲ ပါတယ်၊ အောက်ထပ်ရောက်တော့ သေတ္တာကြီးတလုံး ချထားတာ တွေ့တယ်။

ဒီနေရာက အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်ပေမယ့် ဒီသေတ္တာကြီးကို ကျွန်တော် မမြင်ခဲ့ဘူး၊ အခုမှမြင်တာ၊ ကျွန်တော် သေတ္တာကြီးကို ဝယ်တော့မယ့်ပုံစံနဲ့ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိတယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ အိပ်ရာထဲက ကယောင်ကတမ်းဖြစ်ပြီး ထလမ်းလျှောက်နေတဲ့ ပုံစံနဲ့ ဆက်ပြီးဆင်းလာခဲ့တယ်။

တတိယထပ်ရောက်တော့ အခန်းနံရံတွေကို ဆေးအစိမ်းနုရောင် သုတ်ထားတယ်၊ ပြတင်းပေါက် တွေလဲ ဖွင့်နေတယ်။ အထဲမှာ အိမ်စေတယောက် အိပ်ရာရှင်းနေတယ်။

အခုလို သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့အချိန်မှာ ဘာကိုမှ သတိထားမိနိုင်တာမျိုးမဟုတ်၊ ဒီကြားထဲက ဒါတွေကို သတိထားမိနေတဲ့အတွက် စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းသလိုဖြစ်နေတယ်။

ဒုတိယထပ်က ကျွန်တော်နဲ့သိနေတဲ့ လူတယောက် အခန်းရှေ့ရောက်တော့ တံခါးကို ခေါက်လိုက်တယ်၊ ဒီလူနာမည်က ‘ဖစ်ချာ’ တဲ့၊ တခါတုန်းက သူက ကျွန်တော့်ကို သူ့ ခြောက်လုံးပြူး ပြခဲ့ဖူးတယ်။

ဒီသေနတ်ကို သူဆောင်ထားတာက တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊

ဒီသေနတ်က ဘဝကို သည်းခံနိုင်စွမ်း ရှိအောင် လုပ်ပေးနိုင်လို့ပါလို့ သူက အကြောင်းပြဖူးတယ်။ တကယ်တော့ သူကိုယ်တိုင်ကလဲ ဘေးဒုက္ခသည်တယောက်နဲ့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဖြစ်နေတဲ့ လူတယောက်ပဲ မဟုတ်လား။

အခန်းထဲမှာ ဖစ်ချာ မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခန်းတံခါး ပွင့်လျက်ကြီး၊ ပိတ်မထားဘူး၊ သူ့မှာကလဲ အဖိုးတန်ပစ္စည်းရယ်လို့ ဘာမှမရှိဘဲကိုး။ ကျွန်တော် အခန်းထဲဝင်သွားပြီး ဖစ်ချာရောက်အလာ ကို ထိုင်စောင့်တယ်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ အတိအကျ အစီအစဉ်ကတော့ ဘာမှမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့သေနတ်ကိုတော့ မငှားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငှားရလိမ့်မယ်၊ ဟိုတယ်ထဲမှာ ဂျော့ကို သတ်ဖို့ဆိုတာ ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဒါကိုတော့ ကျွန်တော်သိတယ်၊ သတ်လိုက်ရင် ဘေးအန္တရာယ်က များတယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် သာ မကဘူး၊ ဟယ်လင့်အတွက်ရော တခြားဘေးဒုက္ခသည်တွေအတွက်ပါ အန္တရာယ်များတယ်။

ကျွန်တော် ကုလားထိုင်မှာဝင်ထိုင်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကို တည်ငြိမ်လာအောင် ကြိုးစားတယ်၊ စိတ်က ငြိမ်မသွားဘူး၊ ငူငူကြီးထိုင်ပြီး ရှေ့တည့်တည့်ကိုပဲ ငေးကြည့်နေတယ်။

ကနေရီအဝါလေးတကောင်ရဲ့ တေးဆိုသံကို ကြားရတယ်၊ စာဝါလေးက ပြတင်းပေါက် နှစ်ပေါက်ကြားမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဝိုင်ယာကြိုးလှောင်ချိုင့်ထဲမှာ၊ ကျွန်တော် အရင်မတွေ့ဖူးဘူး၊ အခုမှ တွေ့တာ၊ အဲဒီတုန်း ဟယ်လင် အခန်းထဲဝင်လာတယ်။

‘မောင်က ဒီလာပြီးဘာလုပ်နေတာလဲ’ လို့ သူမေးတယ်။

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ဂျော့ဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ပြန်သွားပြီ”

ကျွန်တော် ဖစ်ဖျာရဲ့အခန်းထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထိုင်နေမိတယ်ဆိုတာလဲ မသိဘူး၊ မကြာဘူးလို့ပဲ ထင်ရတာပဲ။ ‘သူပြန်လာဦးမှာလား’ လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

“ဟယ်လင်လဲမသိဘူး၊ ဒီကောင်က ခေါင်းသိပ်မာတယ်၊ မောင်က ဘာပြုလို့ ရှောင်ထွက်သွားရ တာလဲ၊ ဘာလဲ ၊ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောရအောင်လို့လား”

‘မဟုတ်ပါဘူး ဟယ်လင်ရယ်’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်၊ ‘မောင်

သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ချင် တော့လို့ ထွက်လာတာ'

ဟယ်လင်က တံခါးဝကရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေတယ်။ 'မောင် ကျွန်မကို မုန်းသွားပြီလား'

'မင့်ကိုမုန်းရတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့်လဲ' လို့ ကျွန်တော်က တအံ့တသြ ပြန်မေးမိတယ်။

"ဂျော့လဲ ထွက်သွားရော ဟယ်လင်ခေါင်းထဲကို အတွေးတခု ဝင်လာတယ်။ တကယ်လို့ ဟယ်လင်နဲ့သာ မောင်လက်မထပ်ခဲ့ရင် ဒီအဖြစ်တွေနဲ့ မောင်ကြုံရမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့"

"ဒါကတော့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီထက်ဆိုးချင်လဲ ဆိုးမှာပဲ၊ မင့်ရဲ့အကျိုး ပျက်ပြားမှာကြောက်လို့ ဂျော့က မောင့်အပေါ် သက်ညှာချင်လဲ သက်ညှာပေးမပေါ့၊ သူက သက်ညှာရင်တော့လဲ သူတို့က မောင့်ကို ဝိုင်ယာကြိုးတွေပတ်ပြီး လျှပ်စစ်လွှတ်ထားတဲ့ ထုတ်တန်းမှာ ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး ရိုက်တာတို့ လုပ်ချင်မှလဲ လုပ်ကြမှာပေါ့။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ မောင်က ဒါတွေကြောင့် မင့်ကို မုန်းရမှာလား၊ မင်းနဲ့ ဆိုင်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီလိုအတွေးမျိုးတော့ နောင် ဘယ်တော့မှမတွေးပါနဲ့ကွယ်"

ရုတ်တရက် ဖစ်ချာရဲ့အခန်းပြတင်းပေါက်တွေကနေပြီး အပြင်ဘက်ကရှုခင်းကို သတိထားမိလာတယ်၊ ခြံဝင်းထဲမှာ သစ်အယ်ပင်တပင်ရှိတယ်၊ နေရောင်ဟာ သစ်အယ်ပင်ရဲ့ အရွက်ကြားက နေပြီး အောက်ဘက်မြက်ခင်းပေါ်ကို ဖြာဆင်းလာတယ်၊ နွေရာသီပါကလား။

ကျွန်တော့်မှာ အသိပြန်ဝင်လာတယ်၊ ဒီနေ့ ဘာနေ့လဲသိတယ်၊ အပြင်မှာ နွေရာသီရဲ့အလှ၊ ဒါကိုလဲ သိတယ်၊ ကျွန်တော် ပါရီရောက်နေတယ်၊ ဒါကိုလဲ သိလာတယ်၊ ပါရီမှာ လူတွေကို ယုန်တွေလို သဘောထားပြီး သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်လို့ ဘယ်ရမှာလဲ။

"မင်းက မောင့်ကို မုန်းသွားမလားလို့သာ မောင့်ဘက်က တွေးမှာပါ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ မင်းက မောင့်အပေါ် အထင်သေးသွားပြီလားလို့သာ"

"ဟယ်လင်က မောင့်ကို အထင်သေးရမယ်၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ မင့်မောင့်ကို အနားကပ်မလာအောင် မောင်မလုပ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့လဲ မောင်က..."

ကျွန်တော် စကားဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်နေမိတယ်၊ မိနစ်တော်တော်များများ ကုန်သွားတဲ့အခါ ကျတော့မှ သတိဝင်သလိုဖြစ်လာတယ်။ 'မောင်တို့ ဒီအခန်းထဲမှာ ဘာလာလုပ်နေကြတာလဲ' လို့ မေးမိတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အပေါ်ထပ်ကို ပြန်တက်လာခဲ့ကြတယ်။ 'ဂျော့ပြောတဲ့စကားတွေကတော့ မှန်တယ်' လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ 'အဲဒါကိုတော့ မင်းသိရမယ်၊ တကယ်လို့ စစ်ဖြစ်လာရင် မောင်တို့ဟာ ရန်သူလူမျိုးတွေ ဖြစ်လာမှာပဲ၊ မင်းက မောင့်ထက်ပိုချင်ပိုလိမ့်ဦးမယ်'

ဟယ်လင်က အခန်းထဲရောက်တော့ ပြတင်းပေါက်တွေကို ဖွင့်လိုက်တယ်၊ 'အခန်းထဲမှာ စစ်ပုလိပ်ဖိနပ်အနံ့နဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့အနံ့တွေ လှောင်နေတယ်' လို့ ပြောတယ်။

"နွေရာသီအနံ့ပဲဝင်ပါစေ၊ ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်လိုက်ရင် အနံ့တွေကတော့ ထွက်သွားမှာပါ၊ ကဲ... နေ့လယ်စာစားကြစို့၊ အချိန်ကျလာပြီမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ မောင်တို့ ပါရီကထွက်သွားရမယ့်အချိန်လဲ ကျလာပြီ"

"ဂျော့က ပုလိပ်ခေါ်လာပြီး မောင့်ကိုဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားတော့မှာ"

"ဘာပြုလို့လဲ"

"မောင့်ရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ် အတုဆိုတာ သူမသိပါဘူး"

"သူစဉ်းစားပြီးမှ သိမှာပေါ့၊ မကြာခင် သူပြန်ရောက်လာမှာပဲ"

"ရောက်ချင်လဲ ရောက်လာမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဟယ်လင် သူ့ကို မောင်းထုတ်မှာပေါ့၊ ကဲ... လာပါ၊ ဟယ်လင်တို့ အပြင်သွားကြရအောင်"

ကျွန်တော်တို့ တရားလွှတ်တော်ချုပ်နောက်က စားသောက်ဆိုင်ကလေးကို သွားပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်က စားပွဲတလုံးမှာ နေ့လယ်စာ စားကြတယ်၊ ကျွန်တော် အတော်ကြီးကို စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်း ဖြစ်နေတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ကျေးဇူးတင်တဲ့စိတ်လဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်သူ့ကို တင်တယ်ဆိုတာကျတော့လဲ ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူး။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မည်းမှောင်ညစ်ပတ်နေတဲ့ မြောင်းပုပ်တခုထဲက လွတ်မြောက်လာသလို ခံစားနေရတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နောက်ကြောင်းတွေကို ပြန်မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရေမြောင်းထဲက အညစ်အကြေးတွေ အစိတ်အပိုင်းတခု ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ထင်နေမိတယ်။

အခုတော့ဖြင့် လွတ်မြောက်လာပြီး အင်မတန်သန့်စင်တဲ့ စားပွဲမှာထိုင်ပြီး

အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်နေပြီ။

နေရောင်ဟာ ဝိုင်ဖန်ခွက်ထဲကျတယ်၊ စာကလေးတွေဟာ လမ်းဘေးတနေရာက မြင်းချေးပုံ ပေါ်မှာ တကျီကျီ တကျာကျာ အော်နေကြတယ်။ ဆိုင်ရှင်ရဲ့အစားနေတဲ့ကြောင်ကတော့ စာကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားသလို ငေးကြည့်နေတယ်။

ဟို... တဖက် ပန်းခြံထဲက ဖြတ်တိုက်လာတဲ့ လေနုအေးဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ပက်ဖြန်းပေးနေ တယ်၊ အိပ်မက်တွေထဲမှာသာ တွေ့ရတတ်တဲ့ဘဝမျိုးကို ရလာသလိုလို၊ ဘာလိုလို ခံစားနေရပြန် တယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပါရီမြို့ ရဲ့ မွန်းလွဲပိုင်းအလှကြားမှာ လျှောက်သွားကြတယ်၊ ပျားရည်ရောင်သမ်းနေတဲ့ နေရောင်ခြည်ဟာ ပါရီမြို့ကို လွှမ်းခြုံထားတယ်၊ အဝတ်အထည် ရောင်းတဲ့ စတိုးဆိုင်လေးတဆိုင်ရဲ့ ပြတင်းပေါက်နားကျတော့ ခဏတဖြုတ်ရပ်ပြီး အတွင်းဘက် ကို လှမ်းကြည့်နေကြတယ်၊ ဒီဘက်ကိုရောက်တိုင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဒီဆိုင်လေးနား ကျရင် ရပ်ကြည့်နေကျဆိုတော့ ထုံးစံတခုလိုဖြစ်နေပြီ။

'မင်း... အဝတ်တစုံလောက်ဝယ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ဟယ်လင်' လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

'အခုဝယ်ဖို့လား' တဲ့၊ ဟယ်လင်က ပြန်မေးတယ်။ 'စစ်က မကြာခင်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်လား၊ ဒီအချိန်မှာ ဒါဝယ်လိုက်ရင် ဖြုန်းတီးရာ ရောက်မနေဘူးလား'

“မရောက်ပါဘူး၊ စစ်ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာသိလို့ ဝယ်ခိုင်းတာပဲ”

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ပါးကို မွှေးမွှေးပေးတယ်၊ 'ဒီလိုဆိုရင်လဲ ဟယ်လင် ဝယ်မှာပေါ့'

ကျွန်တော်က ဆိုင်ရဲ့နောက်ခန်းတံခါးဝနားက ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဟယ်လင် အဝတ်တစုံရွေးတာကို စောင့်တယ်၊ ဆိုင်ရှင်က အဝတ်တွေတထည်ပြီးတထည် ထုတ်ပြနေတယ်၊ ပြသမျှအဝတ်တွေအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားသွားတဲ့ဟယ်လင်ဟာ ကျွန်တော့်ကိုတောင် မေ့သွားပုံ ပေါ်တယ်။

“ကျွန်တော့်နားထဲမှာ မိန်းမတွေ စကားပြောသံကို ကြားနေရတယ်၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်နေတဲ့ ခြေသံတွေနဲ့ အဝတ်အထည် ဖြန့်သံတွေကိုလဲ ကြားနေရတယ်၊ တခါတလေ ဟယ်လင်ရဲ့ ညိုရောင်သမ်းနေတဲ့ ကျောပြင်ကို မြင်ရတယ်။ ကျွန်တော့်ခြေတွေ လက်တွေ မသယ်ချင်သလို ဖြစ်နေတယ်၊

တကိုယ်လုံး နုံးခွေနေတယ်၊ မျက်လုံးတွေကိုဖွင့်လို့မရအောင် ဖြစ်လာတယ်။

ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာတယ်၊ ဟယ်လင် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရပ်နေတယ်၊ အရောင်တောက်တောက် စကတ်တထည်နဲ့ အနက်ရောင်ခါးတို ဆွယ်တာတထည်ကို ပြနေတယ်။

‘ဘယ်လိုလဲ ဟယ်လင်၊ စိတ်ကြိုက်ရွေးပြီးပြီလား’ လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်၊ သူ့လက်ထဲက အဝတ်တွေကို လှမ်းကြည့်ပြီး ‘ဒါတွေပဲယူမှာလား၊ ယူလိုက်လေ’ ပြောတယ်။

“ဈေးကတော့ သိပ်ကြီးတယ် ဖြစ်ပါ့မလား”

ဆိုင်ရှင်က ဒီပုံတွေဟာ ခေတ်မီပုံဆန်းတွေ ဖြစ်ကြောင်း၊ ပါရီမြို့ပေါ်က ဆင့်အတန်းမြင့်စေ့ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတွေဝတ်လေ့ရှိတဲ့ ဒီဇိုင်းဖြစ်ကြောင်း တတွတ်တွတ် ပြောနေတယ်၊ စွဲမက်စရာ သိပ်ကောင်းတဲ့ အလိမ်အညာ၊ အဖြီးအဖြန်းစကားတွေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး ရပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အဝတ်ထုပ်ကိုပွေ့ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့ကြတယ်၊ ကိုယ်မတတ်နိုင်တဲ့ပစ္စည်းတခုကို ဝယ်ရတာဟာ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းသားပဲလို့ ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသေးတယ်။

ဂျော့ရဲ့ရုပ်လွှာဟာ ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံထဲက ထွက်သွားပြီ၊ အဲဒီနေ့ညနေခင်းမှာ ဟယ်လင်ဟာ အဝတ်သစ်တွေကို ဝတ်တယ်၊ ညပိုင်း တရေးနိုးချိန်မှာ ပြတင်းပေါက်နားထိုင်ပြီး လရောင် သမ်းနေတဲ့ ပါရီမြို့အလှကို ကြည့်တော့လဲ အဲဒီအဝတ်ကို ဝတ်ထားတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဟယ်လင့်ကို ကြည့်လို့မဝ ရှုလို့မဝ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်များများ မရှိဘူးဆိုတဲ့အသိကတော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲက ထွက်မသွားပါဘူး။

* * * * *

(၁၁)

အခုကျတော့လဲ အားလုံးကို အသေးစိတ် မမှတ်မိတော့ဘူး၊ အချိန်တွေက ကြာလာတော့ မှတ်မိသမျှတွေဟာ အစီအစဉ်လဲ မတည့်တော့ဘူး။ တချို့ဆိုရင် ခပ်ဝါးဝါးပဲ ရှိတော့တယ်၊ မည်းမှောင်နေတဲ့မှတ်ဉာဏ်ဆိုတဲ့ စမ်းချောင်းထဲက အဆက်အစပ်မရှိတဲ့ ရုပ်လွှာတွေ တခုပြီး တခု ပေါ်လာနေသလိုဖြစ်နေတယ်။

“ဟိုတယ်ပြတင်းပေါက် အဖုံးအလွှမ်းမရှိတဲ့ ပခုံး၊ နှစ်ကိုယ်ကြားပြောနေတဲ့ စကားတွေ၊ မိုးကောင်းကင်က အလင်းရောင်၊ မြစ်ပြင်ဆီကလာနေတဲ့ ရေနံ့၊ နော်ထရီဒိန်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးရဲ့ အပေါ်ဘက်က.. လ။ ပြီးတော့ အချစ်ရည်လွှမ်းနေတဲ့ ဟယ်လင်ရဲ့ မျက်နှာ၊ အရင့်အရင်က ကျွန်တော်မမြင်ခဲ့ရဖူးတဲ့ မျက်နှာမျိုးပါ။

ချပ်ဝပ်ဇ်က ခေါင်းထောင်ပြီးကြည့်သည်။

သူ့မျက်နှာတွင် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းလက္ခဏာ များ ထင်ဟပ်နေသည်။ သူသည် ပြုံးဖို့တော့ အားထုတ်သည်။

‘ကျွန်တော့်ဆီမှာ ကျန်ခဲ့သမျှကတော့ ဒီအထဲမှာပဲ ရှိတော့တယ်’ ဟုပြောကာ သူ့ခေါင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ “စိတ်ထဲမှာထားရင် စိတ်မချရဘူး၊ ပိုးဟပ်တွေ ပေါတဲ့ ဗီရိုတလုံးထဲ ထည့်သိမ်းထားရတဲ့ အဝတ်လို မလုံခြုံဘူး၊ စိတ်မချရဘူး။

ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော် အခု ခင်ဗျားကို အကုန်ဖွင့်ပြောပြနေတာ၊ ခင်ဗျားကတော့ လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်မှာပါ၊ ခင်ဗျားဆီမှာဆိုရင် အန္တရာယ်ရှိမယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

‘ခင်ဗျားတို့ ပါရီမှာ ဆက်နေကြသလား’ ဟု ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်မေးသည်။

‘ဂျော့ဆိုတဲ့ကောင် တခေါက်ပြန်လာသေးတယ်ဗျ’ ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်ကပြောသည်။ ဒီတခေါက် ကျတော့ ဟယ်လင့်ကို ချော့ချီတခါ ခြောက်ချီတလှည့် လုပ်တယ်၊ နောက်ဆုံး သူပြန်ဖို့ ဆင်းအလာမှာ အပြင်ကပြန်ရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ဆုံမိကြတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလဲမြင်ရော သူက ‘ခင်ဗျားဟာ တော်တော့်ကို ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ဖို့ကောင်းတဲ့လူပဲ’ လို့ ပြောတယ်။

“ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အစ်မရဲ့ဘဝကို မပျက်ပျက်အောင် ဖျက်ဆီးနေတာပဲ၊

ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ နောက်သီတင်းတပတ် အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် စလုံး ကျုပ်တို့လက်ထဲရောက်မှာပါ၊ အဲဒီကျတော့ ငါ့လူရေ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားကို ကိုင်ပြမယ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အသေသတ်ပေးပါတော့လို့ ပြောလာရစေ့မယ်၊ တကယ်လို့ အဲဒီအချိန်မှာ စကားပြောနိုင်တဲ့ခွန်အား ခင်ဗျားမှာ ရှိနေသေးရင် ပေါ့လေဗျာ”

‘ငါ တွေးတတ်ပါတယ်ကွာ၊ အသေးစိပ်မနေပါနဲ့’ လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။

“ခင်ဗျားဟာ ဘာမှတွေးတတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့သာ တွေးတတ်တဲ့လူဆိုရင် ကျုပ်အစ်မရဲ့ဝေးဝေးမှာ နေမှာပေါ့၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးတခု ပေးမယ်၊ နောက်သုံးရက်အတွင်း ကျုပ်အစ်မ ဩစနာဘရပ်မြို့ကို ပြန်ရောက်ရင် ခင်ဗျားလုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ် တွေကို သင်ပုန်းချေလိုက်မယ်၊ သုံးရက်နော်၊ ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းရဲ့လား”

“မင်းဟာ ဘယ်တုန်းကမှ အခုလို သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျုပ်အစ်မ ဟိုကို မပြန်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာ လုံးဝမေ့မသွားပါနဲ့ ဒါပဲ၊ အဲဒါကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လဲ သိနေပါတယ် ဝက်ကောင်ရယ်၊ သူဟာ နေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူနေမကောင်း ဖြစ်နေတာကို မသိချင်ယောင်မဆောင်ပါနဲ့”

ကျွန်တော် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေမိတယ်၊ သူပြောတာ အမှန်ပဲလား၊ ဟယ်လင် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံကို ထွက်ချင်လို့ လိမ်ပြောခဲ့တဲ့စကားကို အဟုတ်ထင်ပြီး ပြောနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဟယ်လင် နေမကောင်းတာကို ပြောနေတာလား။

“ငါ အဲဒါကိုနားမလည်ဘူး၊ သိလဲမသိဘူး”

“မသိဘူးတဲ့၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ခင်ဗျားဟာ လူလိမ်လူညာပဲ၊ သူ ဆရာဝန်နဲ့ပြဖို့ လိုနေတယ်၊ အမြန်ဆုံးကို ပြဖို့လိုနေတာ၊ အခုချက်ချင်း ဒေါက်တာ မာတင်ဆီစာရေးပြီး မေးကြည့်၊ မာတင် အကုန်သိတယ်”

လူနှစ်ယောက် ဟိုတယ်ခန်းဆောင်ထဲ ဝင်လာတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ‘သုံးရက်အတွင်းနော်’ လို့ ဂျော့က ထပ်ပြောတယ်။ ‘သုံးရက်အတွင်း ပြောထားတဲ့အတိုင်း မလုပ်ရင် အကြောင်းသိမယ်၊ ကျုပ် ယူနီဖောင်းဝတ်နဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ်’

စောစောက လူနှစ်ယောက် အထဲရောက်နေပြီ၊ ဂျော့က အဲဒီနှစ်ယောက်ကြားက တွန်းတိုက်ပြီး တိုးထွက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်က နောက်ကလိုက်သွားတယ်။

ဟယ်လင်က အခန်းထဲက ပြတင်းပေါက်နားမှာ ရပ်နေတုန်းပဲ၊ ‘မောင် သူနဲ့ တွေ့လိုက်သလား’ လို့ သူက ဆီးပြီးမေးတယ်။

“တွေ့လိုက်တယ်၊ မင်း နေမကောင်းလို့ ဟိုကိုမပြန်ရင် မဖြစ်ဘူးလို့ မောင့်ကို ပြောသွားတယ်”

ဟယ်လင်က ခေါင်းယမ်းတယ်။

“မင်း တကယ်နေမကောင်းတာလား”

“ဘယ်ကလာ နေမကောင်းရမှာလဲ၊ ပေါက်တတ်ကရတွေ”

‘သူကပြောတော့ ဒေါက်တာမာတင်သိတယ်’ တဲ့။

ဟယ်လင်က ရယ်တယ်၊ ‘ဟုတ်တယ်လေ သူသိတယ်၊ မောင်မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ ဟယ်လင်တို့ အက်စ်ကိုးနားမှာနေတုန်းကတောင် သူ့ဆီက စာရေးလိုက်သေးတယ်လေ၊ ကိစ္စတခုလုံးကို သူနဲ့စီစဉ်ခဲ့ရတာပဲ’

“ဒါဆိုရင် မင်းနေကောင်းတယ်ပေါ့”

“ဟယ်လင် လူမမာရုပ်ပေါက်နေသလား”

“မပေါက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဟာက ရုပ်ရည်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ၊ မင်း အမှန်တကယ် နေကောင်းတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

‘ဟုတ်ပါတယ်’ လို့ ဟယ်လင်က စိတ်မရှည်တော့တဲ့လေသံနဲ့ ပြောတယ်၊

“မောင့်ကို ဂျော့ တခြားဘာပြောသွားသေးလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်း ခြိမ်းခြောက်သွားတာပေါ့၊ သူက မင့်ကို ဘယ်လိုလုပ်စေချင်နေသလဲ”

“အရင်အတိုင်းပါပဲ၊ သူပြန်လာလိမ့်မယ်လို့တော့ ဟယ်လင်မထင်ဘူး”

“အခုတခေါက် ပြန်လာတာ ဘာအတွက်လဲ”

ဟယ်လင်က ပြုံးတယ်၊ “ဟယ်လင့်ကို သူပိုင်တယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ သူပြောသမျှ ဟယ်လင်က လိုက်လုပ်ရမယ်လို့ သူက တွက်ထားတယ်၊ ဒီကောင်က

ဒီလိုပါပဲ၊ သူ့အကျင့်ကိုက အမြဲတမ်း ဒါမျိုးပဲ၊ ဟယ်လင်တို့ကလေးဘဝကတည်းက ဒီပုံစံပဲ၊ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေဟာ ဒီလိုချည်းပါပဲ၊ သူက သူ့ကိုယ်သူ တမိသားစုလုံး ကောင်းစားရေးအတွက် အစစအရာရာ တာဝန်ယူပြီး ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ထင်ထားတာ။

“ဟယ်လင်ကတော့ သူ့ကို သိပ်မုန်းတယ်၊ သူ့ကို မုန်းတယ်ဆိုတာလဲ ပြောလိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တခုရှိတာက စစ်ဖြစ်မှာကတော့ သေချာတယ်၊ သူပြောတာအမှန်ပဲ”

ကျွန်တော်တို့ ငြိမ်ကျသွားတယ်၊ အပြင်ဘက် ကွေးဒက်စ်ဂရန်း ဩဂတ်စတီးနားကမ်းပေါ်က မော်တော်ကားသံတွေဟာ ပိုပြီးကျယ်လောင်လာတယ်။ ပဲလေ့စ် ဒီဂျပ်စတစ် အဆောက်အအုံ နောက်ဖက်ကို စိန့်ချက်ပဲလ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးရဲ့ ပြဿဒ်ဟာ ကောင်းကင်ကို တိုးတက်နေတယ်။

‘စစ်ဖြစ်လာရင် မောင်ကတော့ မင့်ကို ကာကွယ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။

“ဟယ်လင်သိပါတယ်”

“မင့်ကို ချုပ်ထားမှာပဲ”

“မောင့်ကိုရော"

“မောင့်ကိုလဲ ချုပ်ထားချင်ထားမှာပဲ ၊ မောင်တို့နှစ်ယောက် ခွဲနေကြရမှာပဲ”

ဟယ်လင်က ခေါင်းညိတ်တယ်။

“ပြင်သစ်ထောင်တွေဟာ အပန်းဖြေစခန်းနဲ့တော့ မတူဘူး”

“ဂျာမန်ထောင်တွေက ပိုဆိုးတော့မပေါ့”

“ဂျာမနီမှာကတော့ မင့်ကို အလုံပိတ်ထားမှာမဟုတ်ဘူး”

‘အို ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ဟယ်လင်ကတော့ ဒီမှာပဲဆက်နေမယ်’ လို့ ဟယ်လင်က စိတ်မရှည် တော့တဲ့ အမူအရာနဲ့ပြောတယ်၊ ‘မောင်က မောင့်တာဝန်ရှိသလိုပဲ လုပ်ကိုင်ပြီး နေပေါ့၊ ဟယ်လင့်ကိုလဲ မောင်သတိပေးပြီးပြီပဲ၊ ကဲ .. ဒါတွေအားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်၊ ဟယ်လင် ဒီမှာပဲ နေမယ်၊ ဟယ်လင် ဒီမှာနေတာဟာ မောင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။

ကျွန်တော်က သူ့ကိုကြည့်တယ်။

“လုံခြုံမှုတွေ ဘာတွေကို ဟယ်လင် မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး ရှုပ်တယ်၊ အလကားဟာတွေ” လို့ ဟယ်လင်က ဒေါသတကြီး ရေရွတ်တယ်၊ အမြဲသတိထားနေရတဲ့ အလုပ်ကို ဟယ်လင် သိပ်မုန်းတယ် တော်ပြီ၊ ဟယ်လင်ကတော့ အဲသလိုနေရတာမျိုးကို စက်ဆုပ်နေတာကြာပြီ”

ကျွန်တော်က ဟယ်လင့်ပခုံးကို ဖက်လိုက်တယ်၊ ‘ပြောရတာကတော လွယ်တယ် ဒါပေမဲ့…’

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို တွန်းဖယ်လိုက်တယ်။ ‘ဟယ်လင့်ကို ထားခဲ့ပေါ့’ လို့ ပြောတယ်၊ ‘ရှင်သွားတော့ ကျွန်မအတွက် တာဝန်မယူနဲ့တော့၊ ကျွန်မဘာသာကျွန်မ တယောက်တည်း နေလို့လဲ ရတာပဲ’

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်တယ်၊ ဂျော့ကိုကြည့်တဲ့အကြည့်မျိုးပဲ၊ စက်ဆုတ် ရွံရှာတဲ့ အရိပ်အငွေ့တွေ ပါနေတယ်၊ ‘ကြက်အဖေကြီးလုပ်သလို လုပ်နေတဲ့အပေါက်တွေ လာလုပ်မနေနဲ့တော့၊ ရှင်ဟာ နားလည်မှု လုံးဝမရှိဘူး၊ ရှင့်ရဲ့ အပူအပင် အကြောင့်အကြတွေနဲ့ တာဝန်ယူရမှာ ကြောက်တာတွေက ကျွန်မကိုပါ ဒုက္ခပေးတယ်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကိုမမီတော့ဘူး၊ အခုဒီမှာနေတာက ကျွန်မသဘောနဲ့ကျွန်မနေတာ၊ ရှင်နဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်တော့ဘူး။

“မောင် သိပါတယ်ကွယ်”

ဟယ်လင် ကျွန်တော့်ဆီကို တိုးလာတယ်၊ ‘မောင် ဟယ်လင့်အပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချ စေချင်တယ်’ လို့ လေအေးနဲ့ပြောတယ်၊ ‘မောင်.. ဟယ်လင့်ကို ထားပစ်ခဲ့တာဟာ မတော်တဆဖြစ်ခဲ့တဲ့ သဘောပဲ၊ ဒါကို မောင် နားလည်စေချင်တယ်၊ လုံခြုံမှုဆိုတာက နေရာတိုင်းမှာ ထည့်ပြီး စဉ်းစားဖို့ မလိုပါဘူး’

‘မင်းပြောတာလဲ မှန်ပါတယ်’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်တယ်၊ ‘ဒါပေမဲ့ လူတယောက်က တခြားလူတွေရဲ့ လုံခြုံမှုကို စဉ်းစားတာဟာ အဲဒီလူတွေကိုချစ်လို့ မေတ္တာရှိလို့ပေါ့ကွယ်’

‘အမှန်ကတော့ လောကကြီးမှာ လုံခြုံမှုဆိုတာမျိုးဟာ မရှိပါဘူး’ လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်၊ ‘ဟယ်လင့်ကို ငြိုငြင်ပြီးငြင်းမနေချင်ပါနဲ့တော့၊ ဟယ်လင်ကလည်း မောင့်ထက်ပိုပြီးသိပါတယ်၊ ဒါတွေအားလုံးကို ဟယ်လင်လဲ စဉ်းစားခဲ့ပြီးပြီ၊ ဘယ်လောက်အထိ ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး စဉ်းစား ထားတယ်ဆိုတာ မောင်မသိပါဘူး။

“ဒီအကြောင်းကို နောက်ထပ်မဆွေးနွေးကြတာ ကောင်းမယ်လို့ ဟယ်လင်ကတော့ထင်တယ်၊ ညနေခင်းဟာ ဟယ်လင်တို့ကို စောင့်မျှော်နေတယ်၊ နောက်ထပ် ပါရီမှာ ကြာကြာနေဖို့အချိန်က များများရှိချင်မှ ရှိတော့မှာ”

“မင်း ဂျာမနီကို မပြန်ချင်ရင် ဆွစ်ဇာလန်ကျတော့ကော”

“ဂျော့က ပြောသွားတယ်၊ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ကိုင်ဇာဘုရင် ဘယ်လ်ဂျီယံနိုင်ငံထဲ ဝင်သလို အခုလဲ ဆွစ်ဇာလန်ကို နာဇီတွေဝင်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်တဲ့”

“သူပြောသမျှအားလုံးဟာ မှန်ချင်မှမှန်မှာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ လောလောဆယ်တော့ ဒီမှာပဲနေရမှာပဲ၊ သူပြောသမျှအရာတိုင်းဟာ မှန်ချင်မှလဲ မှန်မယ်၊ ဖြစ်လာချင်မှလဲ ဖြစ်လာမယ်၊ ပထမတော့ စစ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ နားလည် ထားတယ်၊ နောက်တော့ မြူးနစ်စာချုပ်ပေါ်လာလို့ အေးသွားတယ်၊ အခုတခါကော ဒုတိယ မြူးနစ် မဖြစ်လာဘူးလို့ ဘယ်သူကပြောနိုင်မှာလဲ”

ဟယ်လင့်အနေနဲ့ သူပြောနေတဲ့စကားတွေအပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုရှိသလား၊ ကျွန်တော့်စိတ် သက်သာရာရအောင် ပြောနေတာလား၊ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော်လဲ ခွဲခြားပြီးမသိဘူး၊ ဒါကတော့ ထားလိုက်ပါတော့၊ လူဟာ ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်တွေအပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ယုံကြည်မှုရှိတာ ဖြစ်ပေါ်တတ်တယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်လဲ အဲသလိုပဲဖြစ်သွားတယ်။

စစ်ဖြစ်လာရင် ပြင်သစ်က ဝင်တိုက်မတဲ့လား၊ ပြင်သစ်အနေနဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု ဘာတခုမှ မရှိဘူး၊ တကယ်လို့ဖြစ်လာဖို့ရှိရင်လဲ သူ့ဘက်က စစ်မဖြစ်အောင် လိုက်လျောတန်လိုက်လျောပြီး အလျှော့ပေးမှာပဲ၊ ပြင်သစ်က စစ်ကိုတော့ တိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့အနေနဲ့ ပိုလန်နိုင်ငံအတွက် တော့ စစ်တိုက်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ချက်ကိုစလိုဗားကီးယားအတွက်ကော သူတို့က တိုက်မတဲ့ လား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နောက်ဆယ်ရက်ကြာတော့ နယ်စပ်တွေပိတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ စစ်ကြီးစပြီ...။

‘ခင်ဗျား ချက်ချင်းအဖမ်းခံရတာပဲလား’ ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နောက်တပတ်နေရသေးတယ်၊ မြို့ထဲက သူတို့မသိဘဲ ထွက်မသွားရဘူးလို့ တားထားတာ ခံရတယ်။

“ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား၊ သူတို့က ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တိုင်း ဖမ်းပြီး အပြင်ကို မောင်းထုတ် ခဲ့တာ ငါးနှစ်ရှိသွားပြီ၊ ဟော... အခုကျတော့ ချက်ချင်းပဲ

သူတို့နိုင်ငံထဲက အပြင်ကို မထွက်ရဘူး တဲ့၊ ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ် စစ်ဖြစ်တော့ ခင်ဗျားဘယ်မှာလဲ”

“ပါရီမှာ” ဟု ကျွန်တော်ကဖြေသည်။

“ခင်ဗျား ဗယ်လိုဒရိုမီးထောင်ထဲ ရောက်ခဲ့သေးလား”

“ရောက်တာပေါ့”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူး”

“ဟာ.. ဗယ်လိုဒရိုမီးမှာ ဘေးဒုက္ခသည်တွေ ရာနဲ့ချီပြီး ရှိနေတာပဲ မစ္စတာ ချပ်ဝပ်ဖ်ရယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မှတ်မိနိုင်မလဲ”

“စစ်မကြေညာခင် ရက်နည်းနည်းအလိုမှာ ပါရီမြို့ မှောင်ချခဲ့သေးတယ်၊ အဲဒါကော ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလား”

“မှတ်မိတာပေါ့၊ ကမ္ဘာကြီး အမှောင်ဖုံးသွားသလို ခံစားခဲ့ရတဲ့နေ့တနေ့ပဲဟာ”

“လမ်းထောင့်တွေမှာ အပြာရောင် မီးလုံးသေးသေးလေးတွေ တပ်ထားတယ်” ချပ်ဝပ်ဖ်က ပြောသည်။ အဲဒီမီးရောင်လေးတွေမြင်တော့ ဆေးရုံတွေက ညမီးရောင်ကို သတိရမိတယ်၊ အဲဒီညက အေးကလဲ အလွန်အေးတယ်၊ အမှောင်ထုကလဲ သိပ်ကြီးတယ်၊ ပါရီမြို့ကြီးဟာ ဖျားနာနေတဲ့ လူမမာတယောက်နဲ့ တူနေတယ်။

ကျွန်တော်တို့လက်ထဲမှာ ငွေရှိနေဖို့ လိုအပ်တယ်လို့ တွေးမိတယ်၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ချပ်ဝပ်ဖ်ရဲ့ပန်းချီကား ရောင်းပစ်လိုက်ရရင် ကောင်းမလား၊ ရောင်းဖို့ကတော့ အချိန်ကောင်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီအချိန် ဒီကာလမျိုးမှာ ဒီပစ္စည်းတွေရောင်းဖို့ သိပ်မဟာန်လှဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ရောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ရောင်းနေကျလူဆီ သွားရောင်းတယ်၊ ဈေးသိပ်မရဘူး၊ ဈေးကို နှိမ်ပေးပေးတယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ ပန်းချီကားတွေ ပြန်ယူလာခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ ပန်းချီကားတွေကို ဘေးဒုက္ခသည်လူချမ်းသာတယောက်ဆီ ရောင်းလိုက်တယ်။

သူက လူချင်းသိတယ်၊ တချိန်က ဂျာမနီမှာ ရုပ်ရှင်ရုံလုပ်ငန်း လုပ်နေတဲ့လူ၊ သူက သုံးစွဲနေတဲ့ ငွေကြေးအပေါ်မှာ သိပ်ပြီးစိတ်မချလို့ ရရာပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပြီးစုဆောင်းနေတဲ့ လူတယောက် ပေါ့။

နောက်ဆုံး ကျန်တဲ့ပန်းချီကားကိုတော့ လုံခြုံအောင်

သိမ်းဆည်းထားဖို့ပြောပြီး ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ရဲ့ လက်ထဲ အပ်ထားလိုက်တယ်၊ အဲဒီနောက် မကြာလိုက်တော့ဘူး၊ ပုလိပ်တွေ ကျွန်တော့်ကိုဖမ်းဖို့ ရောက်လာကြတာပဲ။ အချိန်က မွန်းလွဲပိုင်း၊ ပုလိပ်က နှစ်ယောက်၊ သူတို့က ဟယ်လင့်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ခိုင်းတယ်၊ ဟယ်လင်ကတော့ မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ရပ်ကြည့်နေတယ်။ 'မဖြစ်နိုင်တာပဲ' လို့ ရေရွတ်တယ်။

'အခုဖြစ်နေပြီ၊ ဒါဟာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမို့ပေါ့' လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ 'အင်မတန်ကို ဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတခုပါ ဟယ်လင်၊ မကြာခင် မင်းကိုလဲ လာခေါ်ကြမှာပဲ၊ မောင်တို့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်စာအုပ်တွေကတော့ လုံးဝပျောက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင့်ဟာကိုလဲ သတိထားပြီး သိမ်းပါ'

'ဟုတ်တယ်' လို့ ပုလိပ်တယောက်က ဂျာမန်စကားနဲ့ဝင်ပြီး ထောက်ခံတယ်၊ 'ခင်ဗျားတို့ ဂရုစိုက်ပြီး သိမ်းကြပါ' တဲ့။ သူက ဂျာမန်လို ကောင်းကောင်းပြောတတ်တာပဲ။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ' လို့ ကျွန်တော်က အဲဒီပုလိပ်ကိုပြောတယ်။

ပြီးတော့ တဆက်တည်းပဲ မေးလိုက်တယ်…

"ကျွန်တော်တို့ကို နှစ်ယောက်တည်း နှုတ်ဆက်ခွင့်ကော မပေးနိုင်ဘူးလား"

အဲဒီပုလိပ်က အခန်းတံခါးဆီကို လှမ်းကြည့်တယ်။

'တကယ်လို့ ကျွန်တော် ပြေးချင်တဲ့စိတ်ရှိရင် လွန်ခဲ့တဲ့ရက်တွေအတွင်းက လစ်ပြီပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်မပြေးပါဘူး၊ စိတ်ချပါ' လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

သူက ခေါင်းတချက်ညိတ်ပြတယ်၊ ကျွန်တော်က ဟယ်လင့်ကိုခေါ်ပြီး သူ့အခန်းထဲသွားတယ်။ 'တကယ်တမ်းဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ မင်း ဟိုတုန်းက ပြောခဲ့သလောက် မလွယ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိရောပေါ့' လို့ပြောပြီး သူ့ကို ပွေ့ပိုက်ထားမိတယ်။

သူက 'မောင်နဲ့ဟယ်လင် ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမလဲ' လို့ မေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အသေးစိတ် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ချင်း ဆက်သွယ်ဖို့ နှစ်နေရာရှိတယ်၊ တနေရာက ဟိုတယ်၊ နောက်တနေရာက ပြင်သစ်မိတ်ဆွေတယောက်ကတဆင့်ပေါ့။

ပြင်သစ်ပုလိပ်က အပြင်ကနေပြီး တံခါးခေါက်တယ်၊ ကျွန်တော်က တံခါးဖွင့်ပေးတယ်။ 'ခင်ဗျား စောင်တထည်တော့ ယူခဲ့ပါ' လို့ ပြောတယ်။ 'ခင်ဗျားကိုခေါ်တာ တရက်နှစ်ရက်ပဲကြာမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မလိုလဲလိုလဲ

စောင်တထည်လောက်တော့ ယူခဲ့တာကောင်းမယ်၊ ပြီးတော့ စားစရာလေး ဘာလေးလဲ ယူခဲ့ဖို့လိုမယ်’

“ကျွန်တော့်မှာ စောင်မရှိဘူး”

‘ဟယ်လင့်ဆီက တထည်ပေးလိုက်မယ်’ လို့ ဟယ်လင်က ဝင်ပြီးပြောတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ဆီမှာ ရှိနေတဲ့ စားစရာ သောက်စရာတွေကို ကပျာကသီ ထုပ်တယ်။ သူက ‘ရှင်တို့ပြောတဲ့အတိုင်း တရက်နှစ်ရက်ပဲ ကြာမယ်ဆိုတာက တကယ်ပဲလား’ လို့ ပုလိပ်ကိုလှမ်းမေးတယ်။

‘အဲသလောက်ပါပဲ’ လို့ ပုလိပ်ကဖြေတယ်။ ‘စာရွက်စာတမ်းနဲ့ တခြားစစ်သင့်တာလေးတွေ စစ်ရုံပါ’

ပုလိပ်ပေးတဲ့အဖြေက ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏကြားရတတ်တဲ့ စကားမျိုးပါ။

ချပ်ဝပ်ဇ်သည် စကားကိုဖြတ်ထားပြီး သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ စီးကရက်တလိပ် ထုတ်၍ မီးညှိနေသည်။ ‘ဒီလိုဟာမျိုးတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလဲ သိနေတာပဲ’ ဟု စကားပြန်စ သည်။

“ပုလိပ်ဌာနမှာ ကိုယ့်အလှည့်ကျအောင် စောင့်ရတာတွေ၊ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ၊ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာနေတာတွေ၊ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ နာဇီတွေလို သဘောထားပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းနေတာတွေ၊ နယ်မြေတရားရုံးကို သွားရတာတွေ၊ ကိုယ့်အလှည့်မကျမချင်း စောင့်ဆိုင်းနေရတာတွေ၊ အဲဒါတွေဟာ ဘယ်လောက်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းသလဲ၊ ခင်ဗျား ပါရီမှာ နေတုန်းက ဘယ်လီလီပင်းကို ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဘယ်လီလီပင်းမှာ နယ်မြေတရားရုံးမှာ ခန်းမကျယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံဆန်ဆန် ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ပုလိပ်များအား သင်တန်းပေးသည့်အခါ ပုလိပ်များနှင့်သက်ဆိုင်သည့် ရုပ်ရှင်ကားများကို ဤအခန်း၌ ပြလေ့ရှိသည်။ နံရံတဖက်တွင် ပိတ်ကားရှိ၍ အတွင်း၌ လူတရာကျော် ထိုင်နိုင်လောက်သည့် ထိုင်ခုံများ ချထားသည်။

“ကျွန်တော်လဲ အဲဒီမှာ နှစ်ရက်နေခဲ့ရဖူးတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်သည်။

“ညကျတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ကျောက်မီးသွေးထားတဲ့

မြေတိုက်ခန်းထဲပို့တယ်၊ မြေတိုက်ခန်း ထဲမှာ ချထားတဲ့ ခုံတန်းတွေပေါ်မှာ အိပ်ကြရတယ်၊ မနက်မိုးလင်းပြီဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး လူရုပ်မပေါ်ကြတော့ဘူး၊ မည်းသည်းနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေရာက အဲသလိုပဲ” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ဝင်ထောက်ခံသည်။ ထို့နောက် သူ့ အဖြစ်ကို ဆက်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ အဲဒီကုလားထိုင်တွေပေါ်မှာ အမြဲထိုင်နေကြရတယ်၊ ရက်ကြာလာတော့ ဘာခံနိုင်မလဲ၊ အားလုံးညစ်ပတ်ပေရေပြီး နံစော်လာတာပေါ့၊ အဲသလို စုတ်ပြတ်လာတဲ့အခါ ကျတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဒုစရိုက်ရာဇဝတ်ကောင်တွေနဲ့ တူလာတယ်၊ သူတို့လိုချင်တဲ့ပုံစံ ဝင်လာတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။

“အမှန်ကတော့ ဂျော့က ကျွန်တော့်ကို လက်စားချေလိုက်တာပါပဲ၊ သူ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လိပ်စာကို နယ်မြေအရာရှိရဲ့ရုံးက တဦးဦးကို ပြောပြလိုက်ဟန် တူပါတယ်၊ သူချောက်တွန်း လိုက်တဲ့အတွက် ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော့်ကို သူလျှိုတယောက်လို့ ထင်သွားတယ်၊ အဖြစ်က တော့ အဲဒါပဲ”

ကျွန်တော်ဟာ တနေ့မှာ လေးကြိမ်တိတိ အစစ်ဆေးခံရတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဂျော့ ဘယ်လို အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့သလဲ။ နာဇီတွေရဲ့ အမျိုးသားဆိုရှယ်လစ်ပါတီနဲ့ရော အဆက်အသွယ် ရှိခဲ့သလား၊ ပါတီဝင်ကော ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေဟာ ကျွန်တော်အမေးခံရတဲ့ မေးခွန်းတွေပဲ။

ပထမတော့ ကျွန်တော် ရယ်မိတယ်၊ အလွန်အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့တဲ့ မေးခွန်းတွေပါလားလို့လဲ ထင်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ မေးခွန်းတွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အန္တရာယ်ရှိလာနိုင်တယ်လို့ တွေးမိလာတယ်။

ဗျူရိုကရေစီစနစ်ရယ်၊ ပြီးတော့ စစ်ဆိုတဲ့အရာရယ်၊ အဲဒီနှစ်ခုရဲ့ ဖိအားကြောင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံလို ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တုံတရား လက်ကိုင်ထားနိုင်တဲ့ နိုင်ငံတောင်မှ ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်လာမယ့်လက္ခဏာ ရှိလာတယ်၊ တကယ်တော့ ဂျော့ဟာ သူ့နောက်ဘက်မှာ ချိန်ကိုက်ဗုံး တလုံး ချထားခဲ့တဲ့သဘောပဲ။ စစ်အတွင်းမှာ သူလျှိုလို့ အထင်ခံရတာဟာ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အန္တရာယ်ကြီးတခုဆိုတာ ခင်ဗျားသဘောပေါက်မှာပါ။

နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့လူတွေကို ခေါ်ခေါ်လာနေတာ တွေ့ရတယ်။ ရှေ့တန်းမှာ တယောက်မှ မသေသေးပေမယ့် စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့တွေကတော့ ပြင်သစ်နိုင်ငံထဲမှာ ပလိပ်ရောဂါပျံ့နှံ့သလို ပျံ့နှံ့ကူးစက်နေပြီ။ လူပုဂ္ဂိုလ် တဦးချင်း ဒီလိုဘဝနဲ့ တိုးတက်ကောင်းစား ရေး

ဆိုတာဟာ လုံးဝကို ထည့်မတွက်ကြတော့ဘူး။ လူတွေဟာ လူသားတွေအဖြစ် ရပ်တည်ခွင့် မရှိတော့ဘူး။

လူတွေကို စစ်သားတွေအဖြစ်နဲ့ ရန်သူတွေအဖြစ် နှစ်မျိုးနှစ်စားပဲ ခွဲခြားသတ်မှတ်လာကြတယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံကလူတွေဆိုရင် စစ်မှုထမ်းလို့ ရသလား၊ မရဘူးလားဆိုတဲ့ ပေတံနဲ့တိုင်းပြီး လူရယ်လို့ ခွဲခြားသတ်မှတ်ကြတယ်။

ဆယ်လီဘီပင်းမှာ နေခဲ့ရတဲ့ တတိယနေ့ကျတော့ ကျွန်တော်ဟာ အဆမတန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုထဲက တချို့ကို ခေါ်သွားကြပြီ။ ကျန်နေခဲ့တဲ့ လူစုကတော့ နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံနဲ့ စကားတွေပြောလိုက်၊ အိပ်လိုက်၊ စားလိုက်နဲ့ပဲ ဘဝရဲ့တန်ဖိုးဟာ မရှိသလောက် အဆင့်ထိ လျှော့ကျသွားပြီ။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဓာတ်ကတော့ မကျကြသေးဘူး၊ ဂျာမန်အကျဉ်းစခန်းတခုနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်ရင် အခု ပြင်သစ်စခန်းက အများကြီးကို သာတာပဲ၊ ဒီစခန်းမှာ ခံကြရတဲ့ အဆိုးဆုံးပြစ်ဒဏ်ဆိုတာက သူတို့အမိန့်ပေးတာ မနာခံရင် ခြေထောက်နဲ့ ကန်တာတို့ ဆောင့်တွန်းပစ်တာတို့ အဲသလောက်ပဲလုပ်တာ၊ ဒါပေမဲ့လည်း တကမ္ဘာလုံးမှာ အာဏာဟာ အာဏာပါပဲ၊ ပုလိပ်ဟာ ပုလိပ်ပဲ၊ ဘယ်မှာမဆို အာဏာကို အလွဲသုံးစားပြုချင်တဲ့ ပုလိပ်ဆိုတာ ရှိစမြဲပဲ။

စစ်ဆေးမေးမြန်းနေတဲ့ မေးခွန်းတွေကိုဖြေရလို့ ကျွန်တော့်မလဲ အဆမတန် ပင်ပန်းနေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုစောင့်နေတဲ့ အစောင့်တွေဟာ စင်ပေါ်မှာ တန်းစီပြီး ခြေဆင်းထိုင်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အောက်မှာ၊ အခန်းထဲမှာထွန်းထားတဲ့ မီးရောင်ကမှိန်မှိန်၊ တခန်းလုံး ညစ်ပတ်ပေရေနေတာပဲ၊ စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ဘဝကို ထုတ်ဖော်ပြသနေတဲ့ မြင်ကွင်းတခုပါ။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ အကျဉ်းသားတယောက် ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် အစောင့်တယောက် ဖြစ်ဖို့ပဲ ရှိတယ်၊ ဟာလာဟင်းလင်းတဲ့ ပိတ်ကားပေါ်မှာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဇာတ်ကားမျိုးကြည့်မလဲ။ ခင်ဗျားမှာ လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်၊ အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးစေမယ့် ပညာပေးကား ကြည့်မလား၊ ပျော်စရာဇာတ်ကား ကြည့်မလား၊ ကိုယ်ကြိုက်တာရွေးရုံပဲ”

အဲဒီတုန်းမှာပဲ တံခါးပွင့်သွားတယ်၊ အပြင်ဘက် လူသွားစင်္ကြံက မီးရောင်နဲ့အတူ အခန်းထဲကို ဟယ်လင်ဝင်လာတယ်၊ လက်တဖက်က ခြင်းတလုံးဆွဲလာတယ်၊ ကျန်တဲ့လက်တဖက်ပေါ်မှာ တော့ စောင်နှစ်ထည်နဲ့ ကျားသစ်ရေကုတ်အင်္ကျီတထည် တင်လာတယ်၊ ကျွန်တော်က လမ်းလျှောက်ပုံနဲ့ ဦးခေါင်းငဲ့ပုံ စောင်းပုံကိုကြည့်ပြီး ဟယ်လင်မှန်း ချက်ချင်းသိတယ်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ဟယ်လင်ဟာ ခဏရပ်ပြီး ဟိုကြည့်သည်ကြည့် လုပ်နေတယ်၊ ပြီးတော့မှ ရှေ့ဆက်လျှောက်လာပြီး မျက်စိနဲ့ရှာတယ်၊ သူ ကျွန်တော့်နားကဖြတ်သွားပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဘူး၊ ဩစနာဘရပ်မြို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲဝင်လာတုန်းက ပုံစံအတိုင်းပဲ၊ ကျွန်တော်က ‘ဟယ်လင်’ လို့လှမ်းခေါ် ပြီး အသံပေးလိုက်တယ်။

သူက ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်တယ်၊ ကျွန်တော်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်၊ သူ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ‘သူတို့ မောင့်ကို ဘာလုပ်ကြသေးလဲ’ လို့ ဒေါသသံနဲ့ လှမ်းမေးတယ်။

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊”

ကျောက်မီးသွေး လှောင်တဲ့ မြေအောက်ခန်းထဲ အိပ်ရတာ တခုတော့ရှိတယ်၊ အသားအရောင် ပြောင်းလဲမှုဖြစ်တော့ ဆိုးတာပေါ့၊ မင်း ဒီကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

“ဟယ်လင်လဲ မောင့်လိုပဲ အဖမ်းခံရတယ်” လို့ သူက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားတဲ့လေသံနဲ့ ပြောတယ်။ “တခြားမိန်းမတွေထက် မြန်မြန်ပြန်လွှတ်ပေးတဲ့၊ မောင့်ကို ဒီနေရာမှာ တွေ့မှာပဲဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ”

“သူတို့က မောင့်ကို ဘာ့ကြောင့်ဖမ်းတာလဲ”

“သူက မောင့်ကို ဘာမှုနဲ့ဖမ်းခဲ့သလဲ”

“သူတို့က မောင့်ကို သူလျှိုတယောက်ထင်လို့ ဖမ်းတာပဲ”

“ဟယ်လင့်ကိုလဲ သူလျှိုထင်လို့ ဖမ်းတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်က မှန်ကန်နေလို့ ပြန်လွှတ်ဖို့ ရှိတယ်”

“မင်းက အဲဒါကြောင့် ပြန်လွှတ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ”

“ဟယ်လင့်ကို စစ်ကြ မေးကြတယ်လေ၊ သူတို့ အဲဒီအတိုင်းမေးတာပဲ၊ ဟယ်လင့်ကို ပြောတော့လဲ အဲဒါကြောင့်မို့ ဖွင့်ပြောတာပဲ၊ ဟယ်လင်ဟာ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် အစစ်အမှန်တယောက် မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သူတို့အနေနဲ့ မိန်းမတယောက်ကို ဖမ်းဟယ် ဆီးဟယ် မလုပ်ဖူးသေးဘူးတဲ့၊ ဆံပင်ကို ခေါင်းလိမ်းဆီတွေ ရွှဲနေအောင် လိမ်းထားတဲ့ ပုညှက်ညှက်လူက ဟယ်လင့်ကို ပြောတယ်၊ မောင့်ကို စစ်လား မေးလားလုပ်တဲ့လူဟာ အဲဒီလူပဲ မဟုတ်လား၊ သူ့ကိုယ်က ပက်ကျီနံ့ထွက်နေတယ်လေ”

“မောင်မမှတ်မိဘူး၊ ဒီနေရာမှာကတော့ အရာရာတိုင်းဟာ ပက်ကျိနံ့ နံ့နေတာပဲ၊ မင်း စောင်တွေ ယူလာတာ ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပဲ”

“ဟယ်လင်ကတော့ လိုအပ်မယ်ထင်တဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှ သယ်နိုင်သလောက် သယ်လာတာပဲ” ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ ဟယ်လင်က သူယူလာတဲ့ခြင်းအဖုံးကိုဖွင့်တယ်၊ ပုလင်းနှစ်လုံးထုတ်တယ်။

“ကော့ညက်အရက်ယူလာတယ်၊ ဝိုင်တော့ပါမလာဘူး၊ ကော့ညက်က ပိုပြီး အားရှိပါတယ်၊ အစာစားရတာကော ဘယ်လိုနေလဲ” တဲ့။

“အသားညှပ်ပေါင်မုန့်လောက်တော့ ဝယ်စားခွင့်ပေးပါတယ်”

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာ ကြည့်တယ်၊ “မောင့်ကြည့်ရတာ ကုန်တင်ကုန်ချ လုပ်တဲ့ အမေရိကန်ကျွန်တယောက်နဲ့ သိပ်တူတာ၊ မျက်နှာလေး ဘာလေး မသစ်ရဘူးလား”

“ဟင့်အင်း အခုထိတော့ လုပ်ခွင့်မရသေးဘူး၊ တမင်လုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မတော်တဆ ဖြစ်တဲ့ သဘောပါ”

ဟယ်လင်က ကော့ညက်ပုလင်းကို ချပေးတယ်၊ ‘အဖုံးတွေ ဖွင့်ထားပြီးပြီ’ လို့ ပြောတယ်၊ ‘ဟိုတယ်စားပွဲထိုးက ခင်ဗျားဟိုရောက်ရင် ဖောက်တံမရှိလို့ တလည်လည် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်ဆိုပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်တာ၊ သဘောကောင်းရှာတယ်၊ ကဲ…သောက်’

ကျွန်တော် ပုလင်းကိုဆွဲယူပြီး တဝကြီး မော့လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ပုလင်းကို ပြန်ပေးတယ်၊ ‘ဟယ်လင့်မှာ ဖန်ခွက်တခွက်တောင် ပါလာတယ်’ လို့ ပြောတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ဖန်ခွက်နဲ့ သောက်နိုင်အောင် ယူလာခဲ့တာ၊ လူ့ယဉ်ကျေးမှုကို ဟယ်လင်တို့ ထိန်းနိုင်သမျှတော့ ထိန်းသွားကြတာ ကောင်းမယ်။

သူက ကော့ညက်ကို ဖန်ခွက်ထဲ ငှဲ့ထည့်ပြီးသောက်တယ်၊ ‘မင့်ဆီက နွေရာသီအနံ့အသက်၊ လွတ်လပ်မှုအနံ့အသက်ကို ရနေတယ်’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်၊ ‘အပြင်လောကမှာရော ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ’

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ငြိမ်းချမ်းနေတဲ့အချိန်အခါ ကာလအတိုင်းပဲ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာလဲ လူတွေ ပြည့်နေတာပဲ၊ ကောင်းကင်ကြီးကလဲ ပြာရောင်သမ်းပြီး လှနေတုန်းပဲ”

ဟယ်လင်က စင်ပေါ်က တန်းစီပြီးထိုင်နေတဲ့ ပုလိပ်တွေကိုကြည့်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်တယ်။

“သူတို့ကိုမြင်တော့ အပျော်တမ်း သေနတ်ပစ်ခန်းမကို သတိရမိတယ်၊ အဲဒီပေါ်က ပုလိပ်ရုပ်တွေကို မောင်က သေနတ်နဲ့ပစ်၊ တယောက်ထိရင် ဝိုင်တပုလင်း၊ ဒါမှမဟုတ် ဆေးလိပ်ပြာတခွက် ဆုရမယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ဒီစင်ပေါ်က ပုလိပ်ရုပ်တွေက သေနတ်တွေကိုယ်စီရှိနေကြတယ်”

ဟယ်လင်က သူ့တောင်းထဲနှိုက်တယ်၊ ‘ဟယ်လင်ကတော့ ခက်ရင်းနဲ့ ဓားတချောင်းပါ ပါအောင် ယူလာခဲ့တယ်’ တဲ့။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ ရွှင်မြူးလာတယ်၊ ဟယ်လင်ရှိနေသေးတာပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘာများဆုံးရှုံးတာရှိသေးလို့လဲ၊ ပြီးတော့ အခုအချိန်ထိလဲ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်မှမဖြစ်သေးတာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို မကြာခင် ပြန်လွှတ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ မှန်ချင်လဲမှန်မှာပေါ့။

နောက်တနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းကျတော့ ကျွန်တော်တို့ သတင်းတခုရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို တနေရာစီ ခွဲပို့မယ်တဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ကိုလမ်ဘီစ်မြို့က ယာယီစခန်းကို ပို့မယ်တဲ့။ ဟယ်လင့်ကို တော့ လာပီတိုက်ရိုကွက်တီ အကျဉ်းထောင်ကို ပို့မယ်တဲ့၊ သူတို့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားဆိုတဲ့အချက်ကို ယုံကြည်လက်ခံထားသည့်တိုင်အောင် စည်းကမ်းအရ ခွဲပို့ရမှာပဲတဲ့။

အဲဒီနေ့ညက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အလွန်ကြင်နာသနားတတ်တဲ့ အစောင့်တယောက်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ မြေအောက်ခန်းထဲမှာ တညလုံး အတူတူ ထိုင်နေကြတယ်။ တယောက်က ဖယောင်းတိုင်နည်းနည်း လာပေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ထဲက တချို့ကို ခေါ်သွားကြပြီ။

အခုထက်ထိ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လူတရာလောက် ကျန်ခဲ့သေးတယ်။ စပိန်လူမျိုး ဒုက္ခသည် တချို့လဲ ပါတယ်။ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်တဲ့ နိုင်ငံတနိုင်ငံမှာ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်တဲ့ လူတစု အဖမ်းခံနေရတာကတော့ တမျိုးပဲ။ ရယ်စရာတခု ဖြစ်နေတယ်။ အခုလိုအဖြစ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရ ပြန်တော့လဲ ဂျာမနီကို သတိရတယ်။

‘သူတို့က ဟယ်လင်တို့ကို ဘာပြုလို့ ခွဲပြီးပို့ချင်ရတာလဲ’ လို့ ဟယ်လင်ကမေးတယ်။

“မောင်လဲမသိဘူး၊ ဒီလုပ်ရပ်ဟာ ရက်စက်မှုမဟုတ်ဘူး၊ မိုက်မဲမှုပဲ”

“မိန်းမတွေနဲ့ ယောက်ျားတွေ အတူတူတွဲထားရင် မနာလိုဝန်တိုမှုတွေဖြစ်ပြီး ရန်ပွဲတွေ ပေါ်လာမှာ ကြောက်လို့ထင်တယ်” တဲ့။ စပိန်စစ်ပြေး အဘိုးအိုတယောက်က ထင်မြင်ချက် ပေးတယ်။ “ဒါကြောင့် မင်းတို့လင်မယားလဲ အခွဲခံရတာဖြစ်မယ်” တဲ့။

ဟယ်လင်က ကျားသစ်ရေကုတ်အင်္ကျီနဲ့ ကျွန်တော့်ဘေးမှာအိပ်တယ်။ အခန်းထဲမှာ ခုံတန်းလျား နည်းနည်းရှိတယ်။

ဒါပေမဲ့ အသက်ကြီးကြီး မိန်းမကြီးတွေက ဦးထားတယ်၊ တယောက်က သူဦးထားတဲ့ ခုံတန်းလျားတလုံးကို ဟယ်လင်ခဏအိပ်ဖို့ပေးတယ်၊ သုံးနာရီက ငါးနာရီအထိ အိပ်ပါ.. တဲ့။

ဟယ်လင်က မယူဘူး။

“ကျွန်မတယောက်တည်းကျရင် အိပ်ဖို့အချိန်တွေ အများကြီးရမှာပါ” လို့ ပြောတယ်။

ထူးဆန်းတဲ့ညတညပဲ၊ ကြားနေရတဲ့အသံဗလံတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဆိတ်သုဉ်းလာတယ်။ အဘွားကြီးတွေရဲ့ တီးတိုးညည်းညူသံတွေလဲ ရပ်သွားတယ်။ စောစောက မကြာခဏ ကြားနေရတဲ့ ငိုသံတွေဟာလဲ ပျောက်သွားတယ်၊ ဖယောင်းတိုင်တွေဟာ တတိုင်ပြီးတတိုင် ငြိမ်းကုန်ကြပြီ။

ဟယ်လင်ဟာ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ခေါင်းအုံးပြီး အိပ်ပျော်နေတယ်။ အိပ်နေရင်းမှာပဲ ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တအားသိုင်းဖက်ထားတယ်။ နိုးလာတဲ့အခါကျရင် ကျွန်တော့်ကို စကားတိုးတိုးပြောတယ်။ တခါတလေကျတော့လဲ ကလေးတယောက် ပြောနေသလိုပဲ။ တခါတလေကျတော့ ချစ်စိတ်ဝင်နေတဲ့ မိန်းမတယောက် ပြောသလို ပြောနေတာ။

နေ့ခင်းနေ့လယ်ဘက်မှာ လူတွေပြောလေ့ပြောထမရှိတဲ့ စကားတွေပေါ့၊ တချို့စကားတွေဟာ ပုံမှန်အခြေအနေရှိတဲ့ညမျိုးဆိုရင် ပြောလေ့မရှိတဲ့စကားမျိုးတွေလဲ ပါတာပေါ့ဗျာ။

သူပြောနေတဲ့စကားတွေထဲမှာ ရင်တွင်းခံစားမှုတွေနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့စကားလုံးတွေလဲပါတယ်။

ခွဲခွာရမယ့်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ စကားလုံးတွေလဲပါတယ်။

မကျေနပ်ချက်တွေလဲပါတယ်။

အသွေးအသားနဲ့ဆက်စပ်နေတဲ့ စကားလုံးတွေလဲ ပါတယ်။

ဘာ့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အတူတူ မနေကြရတာလဲ၊ ဘာ့ကြောင့် တယောက်က အရင်ဆုံး ခွဲခွာသွားနေရတာလဲ၊ ဘာပြုလို့ သေမင်းက ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေရတာလဲ။

အိုဗျာ၊ ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေက အစုံပဲ။ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူ့ခေါင်းဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်တော့်လက်မောင်းပေါ်က လျှောကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပွေ့ချီပြီး ကိုင်ထားတယ်။

နောက်ဆုံး ဖယောင်းတိုင်ရဲ့မီးရောင်နဲ့ သူအသက်ရှူနေတာကို မြင်နေရတယ်၊ တချို့ယောက်ျား တွေ အိပ်ရာကထပြီး ကျောက်မီးသွေးပုံတွေကြားမှာ သေးပေါက်စရာနေရာ လိုက်ရှာနေသံတွေ ကို ကျွန်တော်ကြားနေရတယ်။ အားနည်းလှတဲ့ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ဟာ တဖျပ်ဖျပ် ခါယမ်းနေတယ်။ အဲဒီမီးရောင်အောက်မှာ ကြီးမားလှတဲ့ အရိပ်မည်းမည်းကြီးတွေဟာ ယိမ်းကနေသလိုပဲ။ အဲဒီနောက်တော့ နောက်ဆုံးအလင်းရောင်ဟာ ဖျတ်ခနဲ ငြိမ်းသွားတယ်၊ ဘာမှမမြင်ရတော့ဘူး၊ ဟောက်သံတွေပဲ ကြားနေရတယ်။ တကြိမ်မှာ ဟယ်လင်ဟာ တွန်းတိုးရုန်းကန်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်တယ်။

စူးစူးဝါးဝါးအော်တယ်၊ ယောင်ပြီးအော်တာ။

‘မောင်ရှိတယ် ဟယ်လင်’ လို့ ကျွန်တော်က သူ့နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးကလေး ပြောတယ်၊ ‘မကြောက်နဲ့လေ၊ အားလုံးအဆင်ပြေနေတာပဲ’

သူ ပြန်လှဲအိပ်တယ်၊ ကျွန်တော့်လက်တွေကိုနမ်းတယ်၊‘ဟုတ်သားပဲ၊ မောင်အနားမှာရှိနေတာပဲ’ လို့ ရေရွတ်တယ်။ ‘မောင် ဟယ်လင်နဲ့ အမြဲတမ်းနေပါနော်’ တဲ့။

“မောင် မင့်အနားမှာ အမြဲတမ်းရှိမှာပါ အချစ်ရယ်” လို့ ကျွန်တော်က တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြော လိုက်တယ်။ ‘မောင်တို့နှစ်ယောက် ခွဲခွာရရင်လဲ ခဏပါ၊ မောင် မင့်ကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာမှာပါ’

‘မောင် ဟယ်လင့်ကိုလိုက်ရှာမယ်၊ ဟုတ်လား’ လို့ အိပ်ချင်မူးတူးသံနဲ့ ရေရွတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ပြန်ပြီးမှေးမှိန်နေတယ်။

“မောင် မင့်ကို အမြဲတစေ လိုက်ရှာမှာပါ ဟယ်လင်ရယ်၊ မင်းဘယ်မှာပဲ ရောက်နေနေ မောင်ကတော့ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမှာပါ၊ အခု နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ခဲ့ရသလို တွေ့အောင်ရှာမှာပါ” လို့ ကျွန်တော်ကပြောနေမိတယ်။

‘ကောင်းတာပေါ့ မောင်ရယ်’ လို့ ဟယ်လင်က ပြန်ပြောပြီး သက်ပြင်းချတယ်၊ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော့်လက်တွေပေါ် မှောက်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် အိပ်လို့မရဘူး၊ ကျွန်တော့် လက်ချောင်းကလေးတွေပေါ်မှာ သူ့နှုတ်ခမ်းလျှောက်သွားနေတာ ကျွန်တော်သတိထားမိတယ်၊ တကြိမ်မှာ

ကျွန်တော့်လက်တွေဟာ မျက်ရည်စတွေရဲ့ အထိအတွေ့ကို ခံစားနေရတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှမပြောပါဘူး။

ကျွန်တော် ဟယ်လင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ အရင်ကထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီးချစ်လာသလို ခံစားရတယ်၊ ဟောက်သံတွေနဲ့ ကျောက်မီးသွေးပုံပေါ်က ဖြန်းဖြန်းကျနေတဲ့ သေးပေါက်သံတွေ ကလွဲပြီး တခြားဘာသံမှမကြားရတဲ့ အခုလို ရွံ့ရှာစက်ဆုတ်စရာကောင်းနေတဲ့ ညမျိုးကျခါမှပဲ သူ့အပေါ်မှာ အရင့်အရင်ကထက် အဆပေါင်းများစွာ တိုးပြီးချစ်လာမိတယ်။

နောက်တော့ မိုးလင်းလာတယ်၊ ပြာမှိုင်းမှိုင်းကောင်းကင်မှာ မှုန်မွဲမွဲအလင်းရောင်ဟာ သိသိသာသာ ဝင်လာတယ်၊ ရုတ်တရက် ဟယ်လင့်ကို သေအံ့မူးမူး ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်လိုက်မိတယ်။

သေသွားလေမလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် နှိုးလိုက်မှ ဖြစ်တော့မယ်လို့ ထင်လိုက်မိတယ်၊ အဲဒီတုန်းမှာပဲ ဟယ်လင်နိုးလာတယ်၊ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တယ်။

“ဟယ်လင်တို့အတွက် ကော်ဖီမှုန့်ကလေးများ မရနိုင်ဘူးလား မောင်ရယ်” လို့ ဟယ်လင်က မေးတယ်။

ကျွန်တော်ပျော်သွားတယ်၊ ‘အစောင့်တယောက်ကို မောင် လာဘ်ထိုးကြည့်ဦးမယ်’ လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေတယ်၊ ‘ဘာဖြစ်ကုန်သလဲ’ လို့မေးတယ်။ ‘မောင့်ကြည့်ရတာ ထီပထမဆု ပေါက်ထားသလိုပဲ၊ ဟယ်လင်တို့ကို လွှတ်ကြတော့မတဲ့လား’

‘ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး’ လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။

“မောင့်ကိုယ်ကို မောင့်ဘာသာမောင် လွှတ်လိုက်ပြီးပြီ”

“မောင့်အနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ငြိမ်းချမ်းအောင် မလုပ်နိုင်ဘူးလား”

“အင်း... လုပ်ရမှာပေါ့၊ အနည်းဆုံး ခဏပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ မောင့်မှာက ကိုယ်ပိုင်အဆုံးအဖြတ် ပြုနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးက များများ မရခဲ့ဘူး၊ မင့်အနေနဲ့ အဲသလို မြင်နိုင်ရင်တော့ သက်သာရာ ရတာပေါ့ကွယ်”

“အရာရာတိုင်းမှာ သက်သာမှုဟာ ရှိပါတယ် မောင်ရယ်” လို့ ဟယ်လင်က တချက် အားရပါးရ သမ်းဝေပြီး ပြောတယ်၊ “ဟယ်လင်တို့ အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး အရာရာတိုင်းက သက်သာအောင် လုပ်ပေးနေတာပဲ၊ အဲဒါကို မောင်သတိမထားမိဘူးလား၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဟယ်လင်တို့ကို သူလျှိုတွေဆိုပြီး သူတို့က ပစ်သတ်မယ်လို့များ ထင်နေသလား”

“မသတ်ပါဘူး၊ ထောင်ချထားမှာပါ”

“သူလျှိုတွေလို့မထင်တဲ့ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေကိုကော သူတို့က ထောင်ထဲထည့်ထားမှာလား”

“အင်းပေါ့၊ လက်လှမ်းမီသမျှလူတိုင်းကို ဖမ်းမှာပဲ၊ အခုပဲ ယောကျ်ားတွေ ရသမျှအားလုံးလိုလို ဖမ်းထားပြီးပြီ”

ဟယ်လင်က ခေါင်းထောင်ကြည့်တယ်။ “သူတို့က ဟယ်လင်တို့ကို သူလျှိုတွေလို့ သတ်မှတ်ရင်း တခြားလူတွေထက်ပိုပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထားချင်ထားမှာ”

“ဒီအထင်ကတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး ဟယ်လင်ရယ်”

ဟယ်လင်က ခေါင်းခါယမ်းတယ်၊ “အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အတွေးတော့မဟုတ်ဘူး၊ အတွေ့အကြုံအရ ပြောတာ၊ ဒီရာစုခေတ်ထဲမှာ ရိုးသားဖြူစင်မှုဟာ အဆိုးဆုံး ရာဇဝတ်ပြစ်မှုတခု ဖြစ်နေတာ မောင်မသိဘူးလား၊ ပြီးတော့ အပြစ်ကင်းသူတွေ တခြားလူတွေထက်ပိုပြီး ရက်ရက်စက်စက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးခံနေရတာတွေကော မောင်သတိမထားမိဘူးလား။

“နိုင်ငံနှစ်နိုင်ငံမှာ အဖမ်းခံရပြီးတဲ့နောက် ဒီအချက်ကို မောင်သိလာလိမ့်မယ်လို့ ဟယ်လင်က ထင်မိတာ၊ မောင်နဲ့ မောင့်ရဲ့ တရားမျှတမှုဆိုတဲ့ အိပ်မက်တွေကော ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ ဪ... မောင့်ဆီမှာ ကော့ညက်လက်ကျန် မရှိတော့ဘူးလား”

“ကော့ညက်ရော ငန်းသည်းကြော်ရော ရှိသေးတယ်”

“ဟယ်လင့်ကို ပေးစမ်းပါ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း မနက်စာပေါ့၊ မောင်နဲ့ ဟယ်လင်တို့ရှေ့မှာ စွန့်စားရမယ့်ဘဝတခုကတော့ ရှိနေလိမ့်ဦးမယ်ထင်တယ်”

“အဲသလိုမြင်ထားတာ ကောင်းတာပေါ့” လို့ပြောပြီး ကျွန်တော်က ကော့ညက်ပုလင်းကို ပေးလိုက်တယ်။

“ဟယ်လင်တို့မှာ မြင်စရာ ဒီတလမ်းပဲ ရှိတာပဲ၊ တရားမျှတမှုဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကို စွန့်လွှတ်လိုက် တာနဲ့တပြိုင်တည်း ရင်ဆိုင်ရသမျှ အရာအားလုံးကို စွန့်စားခန်းတရပ်လို့မြင်ဖို့ မခက်တော့ပါဘူး၊ ဟယ်လင့်အယူအဆကို မောင်သဘောတူရဲ့လား”

ကော့ညက်တခွက် ဝင်သွားတဲ့အတွက် ဟယ်လင်ဟာ အာဝဇ္ဇန်းရွှင်လာပုံ ပေါ်တယ်၊ ရွှင်လန်း တက်ကြွမှုလဲ ရှိလာပုံ ရှိတယ်။ “ဒီပြဿနာဟာ မင့်အတွက်

အလွန်လွယ်လိမ့်မယ်လို့ မောင်မထင်မိဘူး” လို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်တယ်။

ဟယ်လင်က ခြင်းထဲက ပေါင်မုန့်ကို ဖဲ့စားတယ်၊ ‘ဟယ်လင့်အတွက်တော့ မပူနဲ့၊ ဒီလိုပဲ ရင်ဆိုင်သွားမှာပဲ၊ မိန်းမတွေအဖို့ကတော့ တရားမျှတမှုဆိုတဲ့ကိစ္စ ယောကျ်ားတွေလောက် အဓိကကျတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး’

“မိန်းမတွေအနေနဲ့ ဘာကိုအဓိကထားကြသလဲ”

ဟယ်လင်က ပေါင်မုန့်နဲ့ ကော့ညက်ပုလင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်၊ “ဒါတွေပဲပေါ့၊ စားစမ်းပါ အချစ်ရယ်၊ ဟယ်လင်တို့ အဆင်ပြေပြေနဲ့ ကျော်လွှားသွားနိုင်မှာပါ၊ ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ ဟယ်လင်တို့ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်တွေဟာ မဟာစွန့်စားခန်းကြီးတခု ဖြစ်လာမှာပါ”

“အဲဒီကျတော့ ဟယ်လင်တို့မိတ်ဆွေတွေကို ပြောပြကြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ကဲပါ၊ စားစမ်းပါ၊ အခုစားရတဲ့ အစားအစာမျိုးကို နောက်ပိုင်းကျတော့ စားချင်မှစားရမှာ”

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အသေးစိတ်မပြောတော့ပါဘူး’ ဟု ချပ်ဝပ်ဒ်ကဆိုသည်။

“စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေရဲ့ အဖြစ်ဟာ ဘယ်လိုဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း သိနေတာပဲ၊ ကျွန်တော် ကိုလမ်ဘီစ်မြို့က အကျဉ်းစခန်းမှာ ရက်အနည်းငယ်နေခဲ့ရတယ်။

ဟယ်လင့်ကိုတော့ သူတို့က လာပီတိုက်ရိုကွက်တီထောင်ကို ပို့လိုက်ကြတယ်၊ ကိုလမ်ဘီစ်မှာ နေတုန်း ကျွန်တော်တို့တည်းခဲ့တဲ့ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ရောက်လာတယ်၊ လူချင်း နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့ခွင့်မရပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဧည့်သည်တွေနဲ့ တွေ့ဆုံခွင့် စကားပြောခွင့် မပေးဘူး။

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက တွေ့နေရတယ်၊ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က ကျွန်တော့်အတွက် ကိတ်မုန့်တလုံးနဲ့ ကော့ညက်အရက်ပုလင်းကြီးတလုံး ပေးထားခဲ့တယ်။ ကိတ်မုန့်ထဲမှာ စာတိုလေးတစောင် ထည့်ထားတာ တွေ့ရတယ်။

“မဒမ် နေကောင်းတယ်၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပါပဲ၊ သူ့မှာ ဘေးအန္တရာယ် မရှိပါ။ ပိုင်ယင်နီးစ်မြို့မှာ တည်ထောင်မယ့် အမျိုးသမီးအကျဉ်းစခန်းကို ပို့လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရပါတယ်၊ စာရေးရင် ဟိုတယ်မှတဆင့်ရေးပါ”

အဲဒီစာထဲမှာ ဟယ်လင့်လက်ရေးနဲ့ စာရွက်သေးသေးလေးတရွက် ပါလာတယ်။

"ဟယ်လင့်အတွက် မပူပါနဲ့၊ ဘေးအန္တရာယ်တွေ လွန်မြောက်သွားပြီ။ အခုအချိန်ထိ စွန့်စားခန်း တခုပဲ၊ မောင့်ကို မကြာခင်တွေ့ရမှာပါ၊ အချစ်" တဲ့၊ ဟယ်လင်ဟာ ပိတ်ပင်တားဆီးမှုတခုကို ချိုးဖောက်ရာမှာ အောင်မြင်မှုရခဲ့တယ်၊ ဘယ်လိုချိုးဖောက်ခဲ့သလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားလို့ မရခဲ့ဘူး၊ နောက်ပိုင်းကျမှ သူပြောပြလို့ အကြောင်းစုံ သိခဲ့ရတယ်။

ဟယ်လင်က ဟိုတယ်အခန်းထဲမှာ သူ့ရဲ့အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ကျန်နေခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့က ပုလိပ်တယောက်နဲ့အတူ ဟိုတယ်ကို ခဏပြန်လွှတ်ပေးတယ်။ ဟယ်လင်က စာတိုလေးကို ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်လက်ထဲထည့်ပြီး ဘယ်ကိုပို့ရမယ်ဆိုတာ တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြောခဲ့တယ်။ ပုလိပ်ကလဲ ချစ်သူတွေအပေါ် ကိုယ်ချင်းစာတတ်တဲ့ပုလိပ်ဆိုတော့ မျက်စိ မှိတ်ထားတယ်။

သူ အခန်းထဲကယူသွားတာက စာရွက်စာတမ်းတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ရေမွှေးပုလင်း၊ ကော့ညက် ပုလင်းနဲ့ အစားအစာ အပြည့်အသိပ် ထည့်ထားတဲ့ ခြင်းတလုံးပဲ၊ ဟယ်လင်ဟာ အစားကို အတော်ခုံမင်တယ်၊ အမြဲစားနေရမှ၊ ဒီလောက်စားနေလျက်ကြားက သူ့ကိုယ်ကာယ သေးသေး သွယ်သွယ်နဲ့ လှနေတာကို ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ်နေတဲ့အခါတုန်းကများ တရေးနိုးလို့ ကြည့်လိုက်ရင် ကျွန်တော့်ဘေးမှာ သူမရှိတော့ဘူး၊ သူ့ကိုရှာဖို့က အင်မတန်လွယ်တယ်၊ အခန်းထဲက အစားအစာတွေထားတဲ့ ထောင့်ကိုသာသွား၊ သူထိုင်ပြီး ဝက်ပေါင်ခြောက် ကိုက်နေတာ တွေ့ရတယ်။

ညစာစားကြတုန်းက ချန်ထားတဲ့ဟာတွေပေါ့၊ သူ့အနားမှာချထားတဲ့ဝိုင်ကို ငုံ့သောက်လိုက်၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်နဲ့ ဇိမ်ကျနေတာပဲ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ညပိုင်းမှာ အစာ သိပ်ဆာနေတဲ့ ကြောင်တကောင်နဲ့ တူတယ်။

သူ့ကို ပုလိပ်လာဖမ်းတုန်းကလဲ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က သူ့အတွက် ကိတ်မုန့်တလုံး ဖုတ်နေတဲ့ အချိန်တဲ့။ သူကြိုက်တဲ့ကိတ်မုန့်မျိုးတဲ့၊ မုန့်က ဖုတ်နေဆဲတန်းလန်းပေါ့၊ သူက ကိတ်မုန့်မပါဘဲ မလိုက်နိုင်ဘူးလို့ ဇွတ်ငြင်းနေတာနဲ့ ပုလိပ်က တညည်းညည်းနဲ့ စောင့်ပေးသတဲ့၊ ဟယ်လင်ဟာ ကိတ်မုန့်လဲရရော ရှောရှောရှူရှူပဲ ထလိုက်တယ်၊ စက္ကူလက်သုတ်ပဝါတဘူးတောင်မှ ပါအောင် ယူသွားသေးသတဲ့။

နောက်တနေ့မှာပဲ ကျွန်တော်တို့အကျဉ်းစခန်းက လူတွေကို ကားတွေပေါ် တက်ခိုင်းပြီး ပိုင်ယင်နီးစ်ဘက် ဦးတည်ထွက်တယ်၊ ဒီခရီးဟာ ကြောက်စရာ လန့်စရာတွေ၊ ပျော်စရာ ရွှင်စရာတွေ၊ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်မှုတွေ၊

ဗျူရိုကရေစီစနစ်ရဲ့ရလဒ်တွေ၊ စိတ်ပျက်စရာတွေနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ရောပ္ပွမ်းနေတဲ့ ဇာတ်လမ်းကြီးတခုရဲ့အစပါပဲ။

* * * * *

(၁၂)

“နောင်တချိန်ချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ခေတ်ကို သရော်စရာ ငေါ့စရာခေတ်လို့ အသိအမှတ် ပြုကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့... ဆယ့်ရှစ်ရာစု ခေတ်လို ဟာသဉာဏ်လွှမ်းနေတဲ့ သရော်စရာ ထေ့စရာ ခေတ်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မိုက်မဲမှုတွေ ဖုံးလွှမ်းပြီး နည်းပညာတွေ တိုးတက်ပါတယ်လို့ ဆိုနေကြတဲ့ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ ခေတ်ကြီး၊ လူ့ယဉ်ကျေးမှုတွေ ဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြားနေတဲ့ ခေတ်ကြီးပါ”

“ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဟစ်တလာကတော့ သူဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုလားတဲ့ မဟာ ခေါင်းဆောင်ကြီးတယောက်ပါ၊ တခြားနိုင်ငံတွေအားလုံးက သူ့ကို စစ်ပြုဖို့ ဝိုင်းဝန်းပြီး အနိုင်ကျင့်နေကြပါတယ်လို့ အခုထက်ထိ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ အော်နေတုန်းပဲ၊ သူကတော့ ဒီစကားကို တကမ္ဘာလုံးကြားအောင် ပြောနေတာ၊ သူက ပြောရုံတင်မကဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူလဲ ငြိမ်းချမ်းရေး တကယ်လိုလားသူလို့ ယုံကြည်နေပုံရတယ်။

“နောက်ထပ် သရော်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်တခုက ပေါ်လာပြန်တယ်၊ တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂျာမန်သုံ့ပန်းစခန်းတွေက ထွက်ပြေးပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံက အကျဉ်းစခန်းတွေ ရောက်သွားကြရတဲ့ ကျွန်တော်တို့လူစုပေါ့၊ အသေအချာ စဉ်းစားမယ် ဆိုရင်တော့လဲ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ သိပ်ပြီး မကျေနပ်စရာ၊ ဒေါသဖြစ်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှား နေရတဲ့ နိုင်ငံတနိုင်ငံဟာ စစ်ဘေးဒုက္ခသည် တွေအပေါ် တရားမျှတစွာ ဆက်ဆံရေးထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီးအရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာတွေကို စဉ်းစားနေရတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်တို့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်း မပြုဘူး၊ ဓာတ်ငွေ့လွှတ်ပြီး မသတ်ဘူး၊ သေနတ်နဲ့လဲ ပစ်မသတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို တနေရာမှာ ချုပ်ထားတာကလွဲလို့ တခြားဘာမှမလုပ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ဒီထက်ကောင်းတာရှိဦးမလား”

“ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့ ခင်ဗျားဘယ်အချိန်ကျမှ ပြန်ဆုံမိကြသလဲ” ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

“သိပ်အကြာကြီး ခွဲမနေရပါဘူး၊ ခင်ဗျား လီဗာနက်ကို ရောက်ခဲ့ဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း၊ မရောက်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပြင်သစ်အကျဉ်းစခန်းတွေ ထဲမှာ အဆိုးဆုံးတခုဆိုတာ တော့ သိထားတယ်”

ချပ်ဝပ်ဇ်က မဲ့ပြုံးပြုံးသည်။

“ဒါက ဒီဂရီအတက်အကျနဲ့ ဆိုင်တဲ့ကိစ္စပါဗျာ၊ ရေအေးထည့်ထားတဲ့ အိုးတလုံးထဲမှာ ရေစိမ်ခံရတဲ့ ဂဏန်းကောင်တွေအကြောင်း ခင်ဗျားကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ရေအပူချိန် ဒီဂရီက ၁၂၀ ဒီဂရီအထိ တက်သွားတဲ့အခါ၊ ဂဏန်းကောင်တွေက အော်ကြတယ်၊ သူတို့ မခံနိုင်ကြောင်း ဖော်ပြတဲ့သဘောပေါ့၊ ဒီဂရီ ၁၀၀ လောက် ချပေးလိုက်ရင် သူတို့ပျော်သွားကြတယ်။ ဒီဂရီ ၁၄၀ အထိ တက်သွားပြီး ၁၂၀ ဒီဂရီလောက် ပြန်ကျသွားရင် သူတို့အတွက် ဒီဂရီ ၁၂၀ ဟာ နေသာထိုင်သာ ရှိတဲ့အနေအထား ဖြစ်သွားပြန်ရော၊ ဒီဂရီ ၁၆၀ အထိ တက်သွားပြန်တော့လဲ ဒီဂရီ ၁၄၀ ဟာ သူတို့အတွက် ခံနိုင်တဲ့အခြေအနေရှိသွားပြန်ကော၊ ဒီသဘောပါပဲ၊ လီဗာနက်ဟာ အကောင်းဆုံး ဂျာမန်သုံ့ပန်းစခန်းထက် အဆထောင်ပေါင်းများစွာ ကောင်းတဲ့ အကျဉ်းစခန်း တခုပါ၊ ဂက်စ်ချိန်းဘားလို့ခေါ်တဲ့ ခေတ်ငွေ့လွှတ်ပြီး သတ်တဲ့ ပေါင်းအိုးကြီးတွေ မရှိတဲ့ အကျဉ်းစခန်းဟာ အဲဒါမျိုးတခုလောက်ရှိနေတဲ့ စခန်းထက် အဆပေါင်းများစွာ ကောင်းတယ်လို့ ပြောရမှာပဲမဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါတယ်၊ ‘ခင်ဗျားကော ဘာဖြစ်သေးလဲ’ ဟုလည်း ကျွန်တော်က မေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားပြီး ချက်ချင်းလိုလိုပဲ ဆောင်းရာသီဝင်လာတယ်၊ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ အတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ စောင်က လုံလုံလောက်လောက် မရှိ၊ မီးလှုံဖို့ မီးဖိုစရာ ကျောက်မီးသွေးက နတ္ထိ၊ ထုံးစံအတိုင်း စီမံအုပ်ချုပ်မှုကလဲ ကိုးရိုးကားရား။

“ရေခဲလုမတတ် အေးလာတော့လဲ စိတ်ချမ်းသာမှုနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ၊ ဆောင်းတွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အခန်းရဲ့မြင်ကွင်းကို ကျွန်တော် အသေးစိတ် မပြောချင်တော့ ပါဘူး”

“တကယ်လို့ ဟယ်လင်နဲ့ ကျွန်တော်ကသာ ကျွန်တော်တို့ ကျွန်မတို့ဟာ နာဇီပါတီဝင်တွေပါလို့ ဝန်ခံလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကို အခြေအနေဟာ အများကြီး ကောင်းလာနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို အထူးစခန်းတခုဆီကို ပို့မှာ သေချာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့တတွေ ငတ်လိုက် ပြတ်လိုက်၊ အအေးဒဏ်ကို ခံလိုက်၊ ဝမ်းဖောဝမ်းရောင်ဖြစ်လိုက်နဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့အတောအတွင်း သတင်းစာတွေထဲမှာ အချုပ်ခံနေရတဲ့ ဂျာမန်တွေရဲ့ပုံကို ကျွန်တော်တွေ့ရတယ်၊ သူတို့ဟာ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ အံမယ်.. သူတို့က ခက်ရင်းတွေ ဓားတွေနဲ့ ကုလားထိုင်တွေ စားပွဲတွေနဲ့ အိပ်ရာခုတင်တွေ၊ စောင်တွေ အကျအနပဲ၊ ကိုယ်ပိုင်စားရိပ်သာတောင် ရှိနေတာ တွေ့ရတယ်”

ပြီးတော့ သတင်းစာတွေက နိုင်ငံခြားသားတွေအပေါ်မှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံက

ဘယ်လိုဆက်ဆံ ပြုစုနေတယ်ဆိုတာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာနဲ့ တခမ်းတနား ရေးထားတာလဲ ဖတ်ရတယ်။

ကျွန်တော်လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆင်ပြေအောင်နေပါတယ်၊ ဟယ်လင်က ပေးတဲ့အကြံကို လက်ခံ လိုက်နာခဲ့ပါတယ်၊ တရားမျှတမှုဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆကိုလဲ ခေါင်းထဲထည့်မထား တော့ဘူး။

အလုပ်ချိန်ပြီးလို့ ညနေပိုင်းရောက်တဲ့အခါ အိပ်ရာပေါ်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ကို အလုပ်လုပ်ခိုင်းလေ့ရှိတယ်၊ အိပ်ရာက ကောက်ရိုးအိပ်ရာပါ၊ အကျယ်က သုံးပေ၊ အရှည်က ခြောက်ပေပဲ ရှိတယ်။

အခု ကျွန်တော်ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အချိန်ကာလဟာ ယာယီ အခိုက်အတန့် ကြုံနေရတဲ့ ကြားကာလ လို့ တွေးနိုင်အောင် ကိုယ့်စိတ်ကို လေ့ကျင့်တယ်၊ ဒီအချိန်ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝနဲ့ လုံးဝ သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိဘူးလို့လဲ ကိုယ့်စိတ်ကထင်လာအောင် ကြိုးစားတယ်။

“ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေက အများကြီးပဲ၊ ဖြစ်နေသမျှကို လိမ္မာပါးနပ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တကောင်လို ကျင့်သုံးပြီး ဥပေက္ခာပြုနိုင်သမျှ ပြုရတယ်၊ နှလုံးကြေကွဲလောက်အောင် စိတ်ထိခိုက်ခြင်းဟာလဲ လူတယောက် သေစေနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား၊ သူလဲပဲ ဝမ်းကိုက်ရောဂါနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ တရားမျှတမှုဆိုတာ ငြိမ်းချမ်းသောအချိန်ကာလရဲ့ ဇိမ်ခံပစ္စည်းတခုလို မြင်လာ အောင် ဆင်ခြင်ရတယ်”

“အဲဒီအတိုင်းကော ခင်ဗျားက တကယ်ယုံကြည်သလား”

‘မယုံကြည်ပါဘူး’ ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ခဏတဖြုတ် ထည့်ထားတဲ့သဘောပါ။ တရားမျှတမှု ကင်းမဲ့တယ်ဆိုတာကလဲ ကြီးကြီးမားမားတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ အသေးအဖွဲကလေးပါ၊ ပေါင်မုန့်ဝေတဲ့အခါ သေးသေးလှီးပေးတာတို့၊ အလုပ် တာဝန်ချထားတဲ့အခါမှာ ပင်ပန်းတဲ့အလုပ် ချပေးတာတို့ ဒီလောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့လဲ နည်းနည်းတော့ ခံရခက်တာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲသလို အသေးအဖွဲ မခံချင်စရာလေးတွေကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရတာပေါ့”

“ခင်ဗျားက လိမ္မာပါးနပ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တကောင်နေသလိုပဲ နေသွားတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟယ်လင့်ဆီက ပထမစာရောက်လာချိန်အထိ အဲသလိုပဲနေတယ်၊ စခန်းရောက်ပြီး နှစ်လလောက်နေတော့ သူ့ဆီက

စာရောက်လာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နေခဲ့တဲ့ ပါရီမြို့ ဟိုတယ်က တဆင့် ပို့လိုက်တဲ့စာပဲ၊ ပိန်းပိတ်အောင် မည်းမှောင်နေတဲ့ အခန်းတခန်းထဲက ပြတင်းပေါက် တပေါက် ဖွင့်ပေးလိုက်သလို စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ်”

“ဘဝဟာ အပြင်ဘက်မှာ ရှိနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အနည်းဆုံး နောက်တကြိမ် ပြန်လည် တည်ရှိလာတဲ့သဘောတော့ ရှိလာတယ်၊ ဟယ်လင့်ဆီက စာတွေ ရောက်ရောက်လာတယ်၊ မှန်မှန်ရောက်လာတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ တခါတလေ သီတင်းတပတ်လုံးလုံး စာတစောင်မှ ရောက်မလာဘူး၊ သူ့စာတွေကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အားတက်လာတာတော့ အမှန်ပဲ”

သူ အဆင်ပြေကြောင်း၊ အခုရောက်နေတဲ့စခန်းမှာ အလုပ်လုပ်ရကြောင်း၊ မီးဖိုချောင်မှာ တာဝန်ကျကြောင်း၊ နောက်တော့ စခန်းရဲ့စတိုကို ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ယူကြောင်းစသည်ဖြင့် သူ့အခြေအနေကို မပြတ်ရေးတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အစားအစာထုပ် နှစ်ကြိမ်တိတိ ပို့ပေးတယ်၊ နည်းအမျိုးမျိုးသုံးပြီး ပို့ပေးတာ။

“သူ့ဆီက ဓာတ်ပုံတပုံ ရောက်လာတယ်၊ သူတို့နေတဲ့ တန်းလျားအပြင်ဘက်မှာ မိန်းမ တယောက်၊ ယောကျ်ားတယောက်နဲ့ ဟယ်လင် အတူတွဲပြီးရပ်နေတဲ့ပုံ၊ ဟိုနှစ်ယောက်က စခန်းအမှုထမ်း၊ ပြင်သစ်တွေလို့ ဟယ်လင်က ရေးထားတယ်”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်သည်။ ‘ဓာတ်ပုံထဲကယောကျ်ားရဲ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုကြည့်တယ်ထင်သလဲ၊ အစောင့်တယောက်ဆီက မှန်ပြောင်းငှား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်တာ’

သူ ဘာပြုလို့ ဒီပုံကိုပို့တာလဲ၊ ကျွန်တော်စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ ဘာမှမစဉ်းစားဘဲနဲ့ ပို့လိုက်တာလား၊ ဘယ်လိုသဘောနဲ့ပို့တာလဲ၊ ဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ကြုံရင် ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုခံစားရမလဲ၊ ကျွန်တော့်လို ခံစားရမလား”

“လူတိုင်း အဲဒီလိုပဲခံစားကြရမှာပေါ့” ကျွန်တော်က ဖြေသည်။ “ဒါက အကျဉ်းသားတွေရဲ့ ဆိုက်ကိုတစ်လို့ခေါ်တဲ့ စိတ္တဇရောဂါပဲ၊ သိပ်ပြီးထူးဆန်းတဲ့ဟာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုအခိုက်တွင် ဆိုင်ရှင်ရောက်ပြီး ကျသင့်ငွေပြေစာကို ကျွန်တော်တို့ရှေ့ ပေးသည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတော့သည်ဟုလည်း အသိပေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အခုလို ထိုင်နေလို့ အဆင်ပြေမယ့် တခြားနေရာ

မရှိတော့ဘူးလား” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ဆိုင်ရှင်အားမေးသည်။

ဆိုင်ရှင်က နေရာတနေရာကို ပြောသည်။ “မိန်းကလေးလဲ ရှိတယ်ဗျ” သူကဆိုသည်။ “တော်တော်ကောင်းတဲ့ နေရာပဲ၊ ဈေးလဲသိပ်မကြီးဘူး”

“တခြားနေရာ မရှိတော့ဘူးလား”

“ည ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာဖွင့်တဲ့ နေရာက ဒီတနေရာပဲ ကျွန်တော်သိတယ်” ဆိုင်ရှင်သည် သူ့ဂျက်ကက်အင်္ကျီကို ဝတ်နေရာမှ လှမ်းပြောသည်။ “ခင်ဗျားတို့ သွားချင်ရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအလုပ်မှ မရှိတော့ဘူး အားသွားပြီ၊ အဲဒီဆိုင်က ကောင်မလေးတွေက တော်တော်ချောတယ်၊ ကျွန်တော်လိုက်လာရင် ခင်ဗျားတို့ အညာမခံရဘူး ပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီဆိုင်မှာ ကောင်မလေးတွေမခေါ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်လို့ရမလား”

“ကောင်မလေးတွေမရှိဘဲထိုင်ဖို့ ဟုတ်လား” ဆိုင်ရှင်သည် ချပ်ဝပ်ဇ်အား ခေါင်းရှုပ်သွားသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ပြုံးဖြဲဖြဲဖြစ်လာသည်။ “ကောင်မလေးတွေ မရှိဘဲ ဟုတ်လား၊ ရပါတယ် သိပ်ရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက သူတို့မှာက အဲဒီမိန်းကလေးတွေ ကလွဲပြီး တခြားဘာမှမရှိဘူးဗျ”

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ထဲမှထွက်လာသည့်အခါ ဆိုင်ရှင်သည် ကျွန်တော်တို့အား ငေးကြည့် ကျန်ခဲ့သည်။ အရုဏ်အလင်းရောင်ကို မြင်နေပြီ။ နေရောင်ခြည်ကတော့ ယှက်သန်းမလာသေး။ ဆားငွေ့အနံ့အသက်ကတော့ ပိုမို၍ အားကောင်းလာလျက် ရှိသည်။

မော်တော်ကားများသည် လမ်းများပေါ်သို့ ထွက်လာနေကြသည်။ ပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက် များမှ ကော်ဖီနံ့များ တသင်းသင်း ပျံ့လာနေသည်။ လမ်းမီးအားလုံး ငြိမ်းကုန်ကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့နှင့် အလှမ်းအနည်းငယ် ဝေးသောနေရာမှ လှည်းတစီး မောင်းသွားနေသည့်အသံ၊ တာဂပ်စ်မြစ်ပြင် ပေါ်ဝယ် တံငါမော်တော်များ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကုန်း အောက်ဘက်ရှိ ပြည့်တန်ဆာ ဂေဟာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့ကြပါသည်။

ပြည့်တန်ဆာဂေဟာသည် နှစ်မြို့ဖွယ်မကောင်းလှပါ။ ပစ္စလက္ခတ် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် မိန်းမဝဝကြီး သုံးလေးယောက်သည် စားပွဲတလုံး၌ထိုင်ကာ ဖဲကစားနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ လိုလားသည့်ပုံစံကို သူတို့နားလည်အောင် ရှင်းပြသည့်အခါ အားလုံးပင် အေးအေးဆေးဆေး ထထွက်သွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်က လက်ပတ်နာရီကို တချက်ငုံ့ကြည့်သည်။

‘မကြာတော့ပါဘူး၊ ပြီးတော့မှာပါ’ ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်ကပြောသည်။ ‘ကောင်စစ်ဝန်ရုံးတွေကလဲ ကိုးနာရီထိုးမှ ဖွင့်တာပါ’

သူသိသလိုပင် ကျွန်တော်လည်းသိသည်။ သူမသိသောအချက်မှာ တခြားမဟုတ်။ ပြောခြင်းနှင့် နားထောင်ခြင်း မတူသည့်အချက်ဖြစ်သည်။

“တနှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ကာလဟာ ကုန်မှကုန်ပါတော့မလားလို့ ကျွန်တော်ထင်မိတယ်” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ပြောသည်။ “နောက်ပိုင်းကျတော့လဲ သူ့ဘာသာသူ ကုန်သွားတာပါပဲ၊ ကျွန်တော် လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားတာ ဇန်နဝါရီလထဲမှာ အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရတဲ့နေ့မှာ ထွက်ပြေးတာ နှစ်ရက်ကြာတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်မိသွားတယ်၊ လူဆိုးတယောက်အဖြစ် နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဗိုလ်ပေါက်စ ဂျီဆိုတဲ့ကောင်က မြင်းရိုက်ကြာပွတ်နဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ရိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ သုံးရက် တိုက်ပိတ်ခံရတယ်၊ ပေါင်မုန့်နဲ့ ရေကလွဲပြီး ဘာမှမပေးဘူး။

ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်တော်ထပ်ပြေးတယ်၊ ချက်ချင်းပြန်မိသွားတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော် လက်မြှောက်လိုက်တယ်၊ ရာရှင်ကတ်နဲ့ စာရွက်စာတမ်း မပါဘဲ အပြင်မှာ သွားလာလှုပ်ရှားဖို့က လုံးဝမလွယ်ဘူး၊ ပြင်သစ်ပုလိပ်နဲ့ တိုးမိပြီး အဖမ်းခံရမှာချည်းပဲ၊ ဟယ်လင်ရှိတဲ့စခန်းကလဲ အဝေးကြီးဆိုတော့ သွားဖို့မလွယ်ဘူး။

အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်တို့အခြေအနေဟာ ပြောင်းသွားတယ်၊ မေလထဲတော့ တကယ့် စစ်ပွဲ အစပြုလာတယ်၊ သီတင်းလေးပတ်လဲကြာရော ပြီးသွားတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က မသိမ်းပိုက်သော နယ်မြေထဲ ရောက်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ ကောလာဟာလသတင်းတွေက ပျံ့နေတယ်။

ဂျာမန်စစ်တပ်တတပ်ကပဲ လာပြီးစစ်တော့မလိုလို၊ ဂက်စတာပို စစ်ပုလိပ်အဖွဲ့ကပဲ လာပြီး စစ်ဆေးတော့မလိုလို လူတွေအားလုံး ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်ကုန်ရတယ်လေ၊ ခင်ဗျား မှတ်မိလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။

“သြော်… အင်း ဟုတ်တယ်၊ မှတ်မိတယ်” ဟု ကျွန်တော်ကပြန်ပြောသည်။ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်တယ်၊ သတ်သေမှုတွေဖြစ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို လွှတ်ပေးဖို့. အသနားခံစာတွေတင်တယ်၊ ဗျူရိုကရက်စနစ်နဲ့ ချို့ယွင်းချက်တွေကြောင့် ဘာတခုမှ ဖြစ်မလာဘူး၊ အမြဲတစေ ဖြစ်နေတာ တော့ မဟုတ်ဘူး။

တခါတရံ မျှော်မြင်စဉ်းစားတတ်တဲ့ စခန်းမှူး ရောက်လာရင် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တချို့ကို သူကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူပြီး လွှတ်ပေးတယ်၊ လွတ်သွားတဲ့

ဒုက္ခသည်တွေထဲက တချို့ဟာ မာဆေးမြို့မှာ ပြန်ပြီးအဖမ်းခံရတယ်၊ တချို့က နယ်စပ်မှာ ပြန်ပြီး အဖမ်းခံကြရတယ်။

"အဟုတ်ပေါ့၊ မာဆေးမြို့မှာ အဲဒီအချိန်က ဟယ်လင်နဲ့ ကျွန်တော် အဆိပ်မိတဲ့အချိန်ပေါ့" ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ကြားဖြတ်ပြောသည်။ ဆေးတောင့်ကလေးတွေ သောက်တာကစတာ စိတ်ငြိမ်ဆေး တဲ့၊ စခန်းထဲရောက်နေတဲ့ ဆေးဆရာတယောက် ရောင်းလို့ ကျွန်တော်က ဝယ်လိုက်တာ၊ ဆေးက နှစ်တောင့်၊ ဘာဆေးဆိုတာ ကျွန်တော် တိတိကျကျ သိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီဆေးတောင့်ကို သောက်လိုက်ရင် ဝေဒနာကို ကြာကြာမခံရဘဲ သေသွားနိုင်တယ်လို့ သူက ပြောတယ်၊ သူ ကျွန်တော့်ကို ရောင်းတာက တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ သူသိပ်စိတ်ညစ်လာတဲ့ အခါ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြစ်ပြီး သောက်မိမှာ စိုးရိမ်မိလို့တဲ့။

"အရေးနိမ့်တာကလဲ သိပ်ကိုမြန်လွန်းပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်သူကမှ ဒီလောက် မြန်လိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ကြဘူး၊ အင်္ဂလန်က ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်မယ် မလုပ်ဘူး ဆိုတာလဲ ကျွန်တော်တို့ မသိကြဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ မြင်တွေ့နေတာက တခုပဲရှိတယ်၊ အားလုံး အရှုံးနဲ့ချည်း ရင်ဆိုင်နေ ကြရတဲ့အဖြစ်ပဲ"

ချပ်ဝပ်ဇ်သည် အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန်ကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ "ခင်ဗျားပဲစဉ်းစားကြည့်"

"အခုအချိန်ထိ ဘာတခုမှ ရေရာတာ မရှိသေးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း ဘက် ဆုတ်ဆုတ်လာကြရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ ပင်လယ်ပဲ ရှိတော့တယ်" ဟု အလွန် စိတ်ပျက်နေသည့်လေသံဖြင့်ပြောသည်။

"ပင်လယ်"

ဟုတ်သည်။ သူပြောသည်မှာမှန်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုပင်လယ်ပေါ်တွင် အခုအချိန်ထိ သင်္ဘောတွေ ဖြတ်ကူးသွားနိုင်သေးသည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုတခိုက်တွင် စောစောက ကျွန်တော်နေထိုင်ခဲ့သည့် အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် တံခါးပေါက်မှ ဝင်လာ သည်။ ကျွန်တော်တို့အား စပ်ဖြဲဖြဲ မျက်နှာထားဖြင့်ကြည့်ကာ ပြောင်နောက်နောက် အမူအရာဖြင့် အလေးပြု၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် မိန်းမရွှင်ဝဝကြီးများထံသွား၍ စကားတီးတိုး ပြောသည်။ သူတို့ထဲမှ ဗိုက်ပူပူမိန်းမကြီးတယောက် ကျွန်တော်တို့ထံ လျှောက်လာသည်။

"ရှင်တို့က အီတလီလူမျိုးတွေလား"

"တခါတရံမှာ အီတလီတွေဖြစ်ပါတယ်"ကျွန်တော်အဖြေပေးသည်။

"သင်းကွပ်တွေမှာ လူမျိုးဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ အများနဲ့ဆိုင်တဲ့လူတွေပါ"

မိန်းမကြီးသည် ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်ကာ အသင့်စောင့်နေသည့် အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် နောက်သို့ ပါသွားသည်။

"မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့ခြင်းဟာ ထူးဆန်းတဲ့ အရာတခုပဲဗျ" ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ပြောသည်။ "ခင်ဗျားမှာ အတ္တဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့အတ္တဟာ ပျောက်သွားတယ်၊ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား 'ငါဘယ်သူလဲ' ဆိုတာတောင် မသိတော့ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အရာတခုက ခင်ဗျားရဲ့ဘဝကို ဆက်လက်ရှင်သန်သွားဖို့ အတင်းအဓမ္မ တောင်းခံနေတယ်၊ အဲဒီအရာက ဘဝရပ်တည်မှုကို ဇွတ်အတင်းကြီး ဖက်တွယ် ထားတယ်။

"အမှန်တော့ ခင်ဗျားက ဘဝကို လက်မြှောက်အရှုံးပေးလိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူကသေမသွားဘူး၊ ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် ကြိုးစားအားထုတ်ရမယ့် အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်တဲ့ သဘောပဲ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အိပ်ရာက နိုးတော့နိုးနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်က လှုပ်ရှားလို့ မရဘူး၊ ခုခံနိုင်စွမ်းလဲ မရှိဘူး၊ ငြိမ်ဆိတ်နေတယ်၊ ခုခံဖို့လှုပ်ရှားဖို့ အင်အားလဲ မရှိတော့ဘူး"

"ခင်ဗျားရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ တိုင်ဖွန်းမုန်တိုင်း ကျနေပေမယ့် ခင်ဗျားကတော့ အနှောင့်အယှက် မရှိတဲ့ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းမျိုးနဲ့ ငြိမ်သက်နေတယ်၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုနဲ့ စိတ်ပျက်မှုတွေလဲ မရှိတော့ဘူး၊ ထူးဆန်းတဲ့ အေးဆေးတည်ငြိမ်မှုဟာ ခင်ဗျားကို လွှမ်းခြုံထားတယ်၊ အဲဒီရက်တွေ အတွင်းကဆိုရင် တခါတလေ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယောဂီတယောက်လို့ ထင်လာမိတယ်၊ အတ္တနဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေတဲ့ အရာရာတိုင်းကို စွန့်ပယ်ပြီး ဟို… ဟိုဟာတို့ရှာဖွေနေတဲ့ ယောဂီ"

ချပ်ဝပ်ဇ်သည် စကားကို ရုတ်တရက်မဆက်နိုင်၊ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။

"ဘုရားသခင်နဲ့တွေ့ ဖို့မဟုတ်လား" ဟု သရော်ပြောင်လှောင်သံဖြင့် မေးမိပါသည်။

ချပ်ဝပ်ဇ်က ခေါင်းယမ်းသည်။ "တွေ့ဖို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုရားသခင်ကို ရှာဖို့ပါ၊ ကျွန်တော်တို့က ဘုရားသခင်ကို အမြဲတမ်း ရှာဖွေနေကြတာပဲ မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ ဘုရားသခင်ကို ရှာဖွေနေတာက

အဝတ်အစားတွေ အပြည့် ဝတ်ပြီး ရေကူးဖို့ အားထုတ်နေတဲ့လူတွေနဲ့ တူနေတယ်၊ အမှန်ကတော့ ရေကူးချင်ရင် အဝတ် ချွတ်ရမယ်။

ကျွန်တော့်ဘဝ လုံခြုံမှုရှိနေတဲ့ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တပြည်ကနေပြီး ဘေးအန္တရာယ်ထူပြောတဲ့ ကိုယ့်မွေးရပ်နိုင်ငံကို ပြန်တဲ့ညက ရိုင်းမြစ်ကို ကျွန်တော်ဖြတ်ကူးချိန်မှာ ကိုယ်လုံးတီး ဖြတ်ကူးခဲ့ ရတာ။ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဘုရားသခင်ကို ရှာဖွေတဲ့အခါမှာလဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့စိတ်ဟာ အဲဒီပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေရမယ်။

ကျွန်တော် အကျဉ်းစခန်းမှာ နေခဲ့ရတဲ့အချိန်က တခါတလေ အဲဒီညကအဖြစ်ကို ပြန်ပြီး သတိရတယ်၊ အဲဒီအဖြစ်ကို တွေးလိုက်လို့ရှိရင် ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျမသွားဘူး၊ အားသစ် လောင်းလိုက်သလိုပဲ၊ စိတ်အားပြန်တက်လာတယ်၊ အမှန်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝက လိုအပ်လို့ တောင်းဆိုနေတဲ့ အရာတခုကို ပြီးမြောက်အောင် လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် မရှုံးဘူး၊ အောင်မြင်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော် ဟယ်လင်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်လေ။

စိတ်အားပျက်မှုဆိုတာလဲ တခါတရံမှသာ ပေါ်လာတတ်တယ်၊ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ ပါရီမြို့ ရယ်၊ ဟယ်လင်ရယ် ရှိနေတယ်၊ ငါတယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အသိက အမြဲရှိနေတယ် မဟုတ်လား။

တနေရာရာမှာ ဟယ်လင်ဟာ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေတယ်၊ သူဟာ တခြားလူတယောက်နဲ့ အတူတူ နေချင်လဲနေပေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူအသက်ရှင်လျက်ရှိနေတုန်းပဲ၊ ဒီအသိက ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ပျက်အားပျက်မှု နည်းလာရတာပဲ။

“တကယ်တော့ဗျာ၊ ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးတဖက်အောက်မှာ ရောက်နေတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်တကောင်လို ဖြစ်နေရတဲ့ လူတယောက်အဖို့မှာ အဲဒီအသိကလေးဟာ အတိုင်းအဆ မသိအောင် အားတက်စေ တာ အမှန်ပဲ”

ချပ်ဝပ်ဇ်သည် စကားဖြတ်ကာ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ “ခင်ဗျား ဘုရားသခင်ကိုကော ရှာလို့ တွေ့ရဲ့လား” ဟု ကျွန်တော်က မေးမိသည်။ အလွန်ရိုင်းစိုင်းသော မေးခွန်းဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် လည်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် သိလိုစိတ် ပြင်းထန်လွန်း၍ မေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“မှန်ထဲမှာ မျက်နှာတခုတော့တွေ့တယ်” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်ကဖြေသည်။

“ဘယ်သူ့မျက်နှာလဲ”

“အမြဲတမ်း တွေ့နေကျ မျက်နှာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့အဖြစ်ကို ခင်ဗျားသိတယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကို မမွေးခင်က ရှိခဲ့တဲ့ မျက်နှာပေါ့”

ကျွန်တော် သူ့အား ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်မိသည်။ သူ ဤစကားမျိုးကို ယခင်ကလည်း သုံးခဲ့ဖူးပြီ မဟုတ်ပါလား...။

‘ဟုတ်တယ်၊ မှန်ထဲကမျက်နှာပဲ’ ဟု သူကထပ်ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျားနောက်ကနေပြီး ပခုံးပေါ်က ကျော်ကြည့်နေတဲ့မျက်နှာပဲ၊ ဘုရားသခင်ကိုတော့ ကျွန်တော် ရှာလို့ မတွေ့ပါဘူး၊ တကယ်လို့ ရှာတွေ့တော့ကော ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်မှာလဲ’

ချပ်ဝပ်ဇ်သည် သူ့အတွေးနှင့်သူ ပြုံးနေသည်။ “နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘုရားသခင်ကိုရှာဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်လဲ မရှိဘူး၊ ခွန်အားလဲ မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်ချစ်မြတ်နိုးသူကိုပဲ တွေးနိုင်တော့တယ်။ အဲသလိုတွေးနေလို့လဲ ကျွန်တော်အသက်ရှင်နေတာပေါ့။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဘုရားသခင်အကြောင်းလဲ မတွေးတော့ဘူး၊ တရားမျှတမှု အကြောင်းလဲ မစဉ်းစားတော့ဘူး၊ အရာရာတိုင်းဟာ ရိုင်းမြစ်ထဲ ဖြတ်ကူးနေတုန်းက ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်သွားတယ်။

“အဲသလို ဟိုတုန်းက ရှိခဲ့တဲ့ပုံစံအတိုင်း ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် ပြန်ဖြစ်သွားတဲ့အခါကျတော့ ကိုယ်လုပ်နိုင်တဲ့ဟာဆိုလို့ ဘာမှ များများစားစား မရှိတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အတွေးတောင်မှ မတွေးနိုင်တော့ဘူး၊ ဖြစ်စရာရှိတာတွေဟာ သူ့ဘာသာသူဖြစ်သွားနေတာပဲ”

“ခင်ဗျားဘက်က လိုအပ်တာက ဖြစ်လာသမျှကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒါပဲ၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဖြစ်လာတဲ့နောက်ကို အသာကလေး မျှောလိုက်သွားဖို့ပဲလိုတယ်။ မေးဟယ် မြန်းဟယ် စုံစမ်းဟယ် မလုပ်သမျှ ကာလပတ်လုံး ခင်ဗျားမှာ အဆင်ပြေမှာပဲ၊ အခု ကျွန်တော် ပြောနေတဲ့စကားတွေဟာ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူးလို့ ခင်ဗျားကတော့ ထင်ချင်ထင်မှာပဲ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါသည်။ ‘အဲဒီခံစားမှုမျိုးကို ကျွန်တော်လဲ နားလည်ပါတယ်၊ ကြီးမားတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ လူတွေဟာ တခါတရံ အဲဒီခံစားမှုမျိုး ဝင်လာတတ်တယ်၊ စစ်သားတွေကပြောပြလို့ ကျွန်တော်သိခဲ့ရဖူးတယ်’

‘ကျွန်တော် နောက်ဆုံးလုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်ဟာ လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်တဲ့အလုပ်ပဲ’ ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ရေရွတ်သည်။ ‘ဒါပေမဲ့လဲ အဲဒီအလုပ်က သဘာဝတော့ ကျသလိုပဲ၊

လုပ်ပုံက ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေကို အဆင်သင့် သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုးထားတယ်’

တမနက်ခင်းမှာ စခန်းထဲက တည့်တည့်ထွက်လာခဲ့တယ်၊ အများအားဖြင့် ကျွန်တော်ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာချည်းပဲ။ အခုတကြိမ်ကျတော့ မနက်…။

“ကျွန်တော် အဝင်ဂိတ်တံခါးဆီကို လျှောက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်ပြီလို့ အစောင့်တွေကို ပြောတယ်၊ အစောင့်က နှစ်ယောက်၊ ကျွန်တော်က ချပ်ဝပ်စ်ရဲ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်စာအုပ်ကို ထုတ်ပြတယ်၊ တချိန်တည်းမှာပဲ အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံနည်းနည်းယူပြီး သူတို့ကိုပေးတယ်”

“ကျွန်တော် ကျန်းမာပါစေလို့ ဆုတောင်းပြီး အရက်သောက်ဖို့ ပေးတာပါလို့လဲ ပြောပြတယ်၊ သူတို့က လွှတ်အမိန့်ကိုတောင်မှ တောင်းမကြည့်တော့ဘူး၊ အစောင့်နှစ်ယောက်က ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားတဲ့ လယ်သမားလူငယ်တွေပဲ”

ကျွန်တော် လမ်းမကြီးအတိုင်း ခပ်အေးအေးပဲ လျှောက်လာခဲ့တယ်၊ ဝင်းတံခါးနဲ့ မနီးမဝေး အရောက်မှာ တံခါးကြီးက နဂါးကြီးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်လာမှဖြင့်လို့ တွေးလိုက်မိ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မပြေးဘူး၊ စိတ်ကို အေးအေးထားပြီး ဖြည်းဖြည်းပဲ ဆက်လျှောက် တယ်၊ လေထဲမှာပါလာနေတဲ့ လွတ်လပ်မှုအနံ့ကို ကျွန်တော်ရှူနေရပြီ။

ခဏနေတော့ ကျွန်တော် ငုံ့ပြီး ဖိနပ်ကြိုးချည်ဟန်ဆောင်တယ်၊ နောက်ဘက်က အခြေအနေကို တိတ်တခိုး ချောင်းကြည့်တယ်၊ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်လာတဲ့လူ တယောက်မှမရှိဘူး၊ ကျွန်တော် ခပ်မြန်မြန် ဆက်လျှောက်တယ်။

ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ အဲဒီအချိန်အခါက တောင်းလေ့တောင်းထရှိတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ စုံစုံလင်လင် ပါခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြင်သစ်စကားတော့ အတော်ကလေး ပြောတတ်နေပြီ။ တနိုင်ငံလုံးကလဲ လှုပ်ရှားနေတဲ့အချိန်မဟုတ်လား၊ မြို့တိုင်းမှာ ဂျာမန်တွေ သိမ်းထားတဲ့ နယ်မြေက ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်လာတဲ့လူတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ၊ လမ်းတွေပေါ်မှာကလဲ ယာဉ်အမျိုးမျိုး သွားလာလှုပ်ရှားနေတယ်။

တင်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေက အပြည့်အသိပ် အမျိုးစုံ၊ အိပ်ရာ၊ ခုတင်တွေ၊ စားပွဲကုလားထိုင်၊ ကြောင်အိမ်၊ ဗီရို၊ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ၊ အစုံပဲ၊ ပြီးတော့ ထွက်ပြေးလာကြတဲ့စစ်သားတွေ။

ကျွန်တော် စားသောက်ဆိုင်လေးတဆိုင်ကို ရောက်သွားတယ်၊ ဆိုင်ပတ်ပတ်လည်မှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခင်းကလေးနဲ့ တောအုပ်ကလေးရှိတယ်၊ ဘီယာခန်းထဲမှာတော့ ဝိုင်နံ့ရယ်၊ ပေါင်မုန့်နံ့ရယ်၊ ပြီးတော့ ကော်ဖီနံ့ရယ် သင်းပျံ့နေတာပဲ။

မိန်းကလေး စားပွဲထိုးတယောက် ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာတယ်၊ ဖိနပ်မပါဘူး၊ စားပွဲခင်း ပထမ ခင်းပေးတယ်၊ ပြီးတော့ ကော်ဖီတအိုး၊ ပန်းကန်တလုံး ပန်းကန်ပြားတချပ်၊ ပေါင်မုန့်တလုံးနဲ့ ပျားရည်တခွက် လာချပေးတယ်၊ ဘယ်လောက်ဇိမ်ကျသလဲ၊ ပါရီက ခွာလာကတည်းက အခုလို အပြင်အဆင် အခင်းအကျင်းမျိုး မမြင်ခဲ့ရတာကြာပြီ။

ဖုန်တွေတက်နေတဲ့ ခြံစည်းရိုး အပြင်ဘက်က ကွဲအက်ပျက်ပြားနေတဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ ဆူဆူညံညံ လှုပ်ရှားနေတယ်၊ သစ်ပင်တွေအောက်မှာ သီးခြားကမ္ဘာလေးလိုဖြစ်နေတဲ့ ဒီနေရာ ကလေးမှာတော့ ဆိပ်ငြိမ်အေးချမ်းနေတယ်၊ တဝီဝီပျံသန်းနေကြတဲ့ ပျားသံတွေ..၊ နွေဥတုရဲ့ ရွှေရောင်သမ်းနေတဲ့ အလင်းရောင်တွေ အားလုံးဟာ သာယာလှပနေတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ သဲကန္တာရကြီးထဲ ရက်ပေါင်းများစွာ ခရီးရှည်ကြီးသွားရမယ့် ကုလားအုတ်တကောင် မရပ်မနား ရေသောက်ပြီး ရေသိုလှောင်နေသလို ပတ်ဝန်းကျင်က အလှအပနဲ့ သာယာမှုတွေကို အငမ်းမရ သောက်သုံးနေမိတယ်၊ မျက်လုံးတွေကို စုံမှိတ်ပြီး အလင်းရောင်ရဲ့အရသာကို အပြည့်အဝ ရယူခံစားနေမိတယ်။

* * * * *

(၁၃)

ဘူတာနားမှာ ပြင်သစ်လက်နက်ကိုင် ပုလိပ်တယောက် ရပ်နေတယ်၊ ကျွန်တော် ပျောက်သွားတာကို စခန်းကသိသွားပြီလား၊ ချက်ချင်းတော့ သိမယ်မထင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လတ်တလောကတော့ မီးရထားလမ်းနဲ့ ခပ်ခွာခွာနေသေးတာ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆတယ်။ အချုပ်ကျနေတဲ့လူတယောက်ဟာ သံဆူးကြိုးတွေ ကာရံထားတဲ့ စခန်းထဲမှာ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူ့ဘဝဟာ လုံခြုံမှု ရှိနေတယ်၊ ဘယ်သူကမှ သူ့ကို အရေးတယူလဲ မလုပ်ဘူး၊ အဲ... ထွက်ပြေးလို့ လွတ်သွားပြီဆိုရင်တော့ သူဟာ သိပ်ကို အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ လူတယောက် ဖြစ်သွားပြီ။

“ကျွန်တော် ထရပ်ကားကြီးတစီးကိုတားပြီး တက်လိုက်လာခဲ့တယ်၊ ဒရိုင်ဘာက စစ်ကြီးကို ဆဲတယ်၊ ပြီးတော့ ဂျာမန်တွေကိုရော၊ ပြင်သစ်အစိုးရနဲ့ အမေရိကန်အစိုးရကိုပါ သိမ်းကြုံးပြီး ဆဲနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကားပေါ်ကမဆင်းခင် သူ့နေ့လယ်စာကို တဝက် ခွဲကျွေးလိုက် တယ်။

“ကျွန်တော် တနာရီလောက် လျှောက်မိတော့ မီးရထားဘူတာတခုကို ရောက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဘေးလူတွေ သံသယ မဝင်လာအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားပြီး နေထိုင်လုပ်ကိုင်သွားတယ်။

ကျွန်တော် ခပ်တည်တည်ပဲ ဘူတာထဲဝင်သွားပြီး နောက်တမြို့အထိ ပထမတန်း တွဲလက်မှတ် တစောင်ဝယ်တယ်၊ လက်မှတ်ရောင်းသမားက ရုတ်တရက် မရောင်းသေးဘဲ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေတယ်။

ကျွန်တော့်ဆီက စာရွက်စာတမ်းတွေ တောင်းနေမှာ စိုးရိမ်မိတဲ့အတွက် ကျွန်တော်က လက်မှတ်ရောင်းသမားကို အရောင်းနှေးရကောင်းလားလို့ သဟောက်သဟာ လုပ်လိုက်တယ်၊ လက်မှတ်ရောင်းသမားက အံ့အားသင့်ပြီး ကြောင်ကြည့်နေတယ်။

လန့်လဲလန့်သွားတယ်၊ ချက်ချင်းပဲ လက်မှတ်ထုတ်ပေးတယ်၊ လက်မှတ်ရတော့ ကျွန်တော် စားသောက်ဆိုင်တဆိုင်ထဲ သွားပြီးထိုင်ပြီး မီးရထားအလာကို စောင့်တယ်၊ ရထားက တနာရီလောက် နောက်ကျတယ်။

ကျွန်တော် ဟယ်လင်ရဲ့စခန်းကိုရောက်ဖို့ သုံးရက်တိတိ သွားခဲ့ရတယ်။ တကြိမ်မှာ ပုလိပ်တယောက်က ကျွန်တော့်ကို ဆီးတားတယ်၊ ကျွန်တော် ဂျာမန်စကားနဲ့ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြီး ချပ်ဝပ်ဇ်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်တယ်၊ သူလန့်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်က ဘာမှထပ်မပြောဘဲ

ထွက်လာတဲ့အတွက် သူဝမ်းသာတဲ့လက္ခဏာရှိတယ်။

ဩစတီးယားနိုင်ငံဟာ ဂျာမနီရဲ့အစိတ်အပိုင်းတခု မဟုတ်လား၊ ဩစတီးယား နိုင်ငံကူး လက်မှတ်စာအုပ်ဟာ ဂက်စတာပို စစ်ပုလိပ်အဖွဲ့က ထုတ်ပေးတဲ့ ဧည့်လက်မှတ်မို့ တော်တော် ထိရောက်တာပဲ၊ သေသွားပြီဖြစ်တဲ့ လူတယောက်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်က ဒီလောက်အထိ စွမ်းဆောင်နိုင်တာ အံ့ဩစရာပဲ။

ဟယ်လင့်စခန်းကိုရောက်ဖို့ တောင်သုံးလုံး တက်ရတယ်၊ ပထမ တောင်ကုန်းတွေနဲ့ ချုံပုတ် တွေကို ဖြတ်ရတယ်၊ အဝါရောင် ပန်းကလေးတွေပွင့်နေတဲ့ ဆူးချုံတွေ အများကြီးပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ သစ်တော၊ ကျွန်တော် ဟိုကိုရောက်တော့ နေအတော်လေးစောင်းနေပြီ။

စခန်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ၊ သံဆူးကြိုးတွေ ကာထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အပြင်ပန်းကြည့်ရတာ လီဗားနက်စခန်းလောက် ဆိုးမယ့်လက္ခဏာ မရှိဘူး။ အမျိုးသမီးအကျဉ်းစခန်းမို့ ထင်တာပဲ၊ ကျွန်တော် တောအုပ်ထဲက လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရောင်မျိုးစုံ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားတဲ့ မိန်းမတွေကို မြင်ရတယ်။ ခေါင်းမှာလဲ ပဝါတွေစည်းထားတယ်။

မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်စိတ် တမျိုးဖြစ်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်ထင်ထားတာက အလွန် စိတ်ပျက်စရာတဲ့ နေရာတနေရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာ။

စပိန်စာရေးဆရာကြီး ဆာဗင်တီးစ်ရဲ့ဝတ္ထုထဲက သူရဲကောင်းကြီး ဒွန်ကွီလို ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာမယ့် နေရာမျိုးဖြစ်မှာပဲလို့ တွက်ထားတာ။ ဟယ်လင့်အနေနဲ့ အခုလို နေရာကောင်းမှာ နေရလို့ကတော့ ကျွန်တော့်ကို မေ့သွားမယ်ထင်တာပဲ။

ကျွန်တော် တနေရာမှာပုန်းပြီး အနေအထားကို လေ့လာတယ်၊ ညနေစောင်းတော့ မိန်းမ တယောက် ခြံစည်းရိုးနား ကပ်လာတယ်။ တခြားမိန်းမတွေကလဲ သူ့ဆီရောက်လာကြတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ အုပ်စုတစုဖြစ်လာတယ်၊ သူတို့အားလုံး ရပ်နေကြတယ်၊ တယောက်နဲ့တယောက် စကားမပြောကြဘူး၊ သံဆူးကြိုးကြားကနေပြီး အပြင်ကို ချောင်းကြည့်နေကြတယ်၊ ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေက မမြင်ရသလိုပဲ၊ အမှန်တော့ သူတို့ကြည့်လိုမြင်လိုနေတာက လွတ်လပ်မှုပဲ။

ကောင်းကင်ဟာ ခရမ်းရောင်ကို ပြောင်းသွားတယ်၊ ဟိုတကွက် သည်တကွက် ကျနေတဲ့ အလင်းရောင် ပြောက်တိပြောက်ကျားတွေကိုတော့

မြင်ရသေးတယ်၊ ရပ်နေတဲ့မိန်းမတွေဟာ အရိပ်တွေလို ဖြစ်လာတယ်။

သူတို့မှာရှိနေတဲ့ အရောင်မျိုးစုံဟာ ပျောက်သွားပြီး အားလုံး မည်းမှောင်လာတယ်၊ လူရုပ်ကလဲ တဖြည်းဖြည်း နည်းလာတယ်၊ တယောက်ပြီးတယောက် စခန်းဘက်ကိုပြန်သွားနေကြပြီ။

ခြံစည်းရိုးနားမှာ ရပ်နေတာ မိန်းမတယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်၊ ကျွန်တော် သူ့အနားကို သတိထားပြီး ကပ်သွားတယ်။ ‘မကြောက်နဲ့နော်’ လို့ ကျွန်တော်က ပြင်သစ်စကားနဲ့ လှမ်းပြော တယ်။

‘မကြောက်နဲ့၊ ဟုတ်လား’ လို့ သူက ပြန်မေးတယ်။ ‘ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲ’

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီက အကူအညီတခုလောက် တောင်းချင်လို့ပါ”

“နင့်အရိုးတွေထဲမှာ ဒါကလွဲပြီး တခြားဘာမှမရှိတော့ဘူးလား ဝက်ကောင်ရဲ့” လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငေးကြည့်နေမိတယ်၊ “ခင်ဗျားပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ” လို့ ပြန်မေးမိတယ်။

“အ,ချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ နင်ဟာ ဝက်တကောင်နဲ့ ဘာမှမထူးဘူး၊ အတူတူပဲ၊ နင့်ရွာထဲမှာ မိန်းမတယောက်မှ မရှိတော့လို့လား၊ အားတိုင်းယားတိုင်း ဒီအနားပဲ လာရစ်နေတယ်”

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော်နားလည်သွားတယ်၊ ‘ခင်ဗျား လူလွဲနေပြီ’ လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ ‘ကျွန်တော်က ဒီစခန်းထဲက မိန်းမတယောက်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ လာတာ’

“ဩ… နင်လိုချင်တာ ဒါပဲလား၊ ဘာ့ကြောင့် တယောက်တည်းနဲ့ စကားပြောချင်တာလဲ၊ နှစ်ယောက်နဲ့ မပြောချင်ဘူးလား၊ အားလုံးနဲ့ကော မပြောချင်ဘူးလား”

“ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်ပါဦးဗျာ၊ ဒီစခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်မိန်းမ ရှိနေတယ်၊ ကျွန်တော် သူနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“နင်လဲ အတူတူပါပဲ” လို့ပြောပြီး အမျိုးသမီးက ရယ်တယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်ဆိုးပုံတော့ မပေါ်ဘူး။ “လှည့်ကွက်အသစ်ကလေးတခုပေါ့လေ၊ အပတ်တိုင်း နင်တို့လူစုဟာ လှည့်ကွက်သစ် ကလေးတွေ ယူလာတတ်တယ်”

“ကျွန်တော် ဒီနေရာကို အရင်တုန်းက တခေါက်မှ မလာခဲ့ဖူးပါဘူးဗျာ”

“နင်က အသိမြန် အတတ်မြန်တဲ့လူဖြစ်မှာပေါ့၊ နင် ငရဲပြည်သွားပေတော့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောတာ တစ်ဆိတ်နားထောင်ပါဦး” လို့ ကျွန်တော်က ဂျာမန် စကားနဲ့ ပြောတယ်။ “ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောချင်နေတာက ဒီစခန်းထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတယောက်ဆီသွားပြီး ကျွန်တော်ဒီမှာ ရောက်နေပြီလို့ အကြောင်းကြားပေးဖို့ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ဂျာမန်တယောက်ပါ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အကျဉ်းစခန်းတခုမှာ အချုပ်ခံခဲ့ရဖူးပါတယ်၊ လီဗားနက် အကျဉ်းစခန်းမှာပါ”

“အဲဒီအကျဉ်းစခန်းက ကောင်းတယ်” လို့ အမျိုးသမီးကပြောတယ်။ “နင်တို့ ဆစ်ပလစ်ရောဂါနဲ့ သေကုန်လိမ့်မယ်လို့ ငါကတော့ မျှော်လင့်တယ်။ နင်နဲ့ နင့်အပေါင်းအသင်းတွေဟာ ညတိုင်း ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဒီမှာလာပြီး တန်းစီနေကြတာပဲ၊ နင်တို့ကုန်ပစ္စည်းတွေမှာ ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်ပါစေလို့ ငါကတော့ အမြဲဆုတောင်းတယ်”

“နင်တို့မှာ ကိုယ်ချင်းစာတရား မရှိကြတော့ဘူးလား ဝက်တွေရဲ့၊ နင်တို့ ဘာတွေလုပ်နေကြ တယ်ဆိုတာ ပြန်ပြီးသတိထားကြဦးမှပေါ့၊ ငါတို့ အေးအေးနေပါရစေဦး၊ နင်တို့ကောင်တွေက ငါတို့ကို အကျဉ်းချထားတယ်၊ အဲသလောက် လုပ်ထားရတာနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူးလား၊ အားမရသေးဘူးလား၊ ပြောရင်း ပြောရင်းနဲ့ ဒေါသကြီးလာတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ အသံကုန် ဟစ်ပြီးအော်တယ်။

“တခြားမိန်းမတွေ ပြေးလာနေသံ ကြားရတယ်၊ ကျွန်တော် ခြံစည်းရိုးနား မနေရဲတော့ဘူး၊ ပြန်ပြေးလာခဲ့တယ်။ အဲဒီညတညလုံး သစ်တောထဲမှာ ပုန်းနေရတယ်၊ ဘယ်သွားရမှန်းလဲ မသိဘူး။ သစ်ပင်တွေကြားထဲမှာ လှဲနေရတယ်။ အလင်းရောင် ပျောက်သွားပြီး မကြာခင် လထွက်လာတယ်။ လရောင်ဟာ ဆောင်းဦးပေါက် မြူတွေဆိုင်းနေတဲ့ တောပိုင်းဒေသပေါ်မှာ လွှမ်းခြုံထားတယ်။ မနက်မိုးလင်းတော့ ကျွန်တော် တောင်ခြေကိုဆင်းပြီး ကျွန်တော့်ဝတ်စုံကို စက်ပြင်လုပ်သားဝတ်စုံနဲ့ လဲလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ စခန်းကိုသွားတယ်၊ ဂိတ်ထဲရောက်တော့ လျှပ်စစ်မီးကြိုးတွေ စစ်ဆေးဖို့လာတာလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ပြင်သစ်စကားက တော်တော် အကူအညီရတာပဲ၊ အစောင့်တွေက ရှောရှောရှူရှူပဲ ဝင်ခွင့်ပြုတယ်၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ အကျဉ်းစခန်းထဲကို ဘယ်သူက ဝင်ချင်မှာလဲ၊ အဲဒီတော့လဲ သူတို့ ကျွန်တော့်စကားကို ယုံကြည်ကြတာပေါ့။

ကျွန်တော် သတိထားပြီး စခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့တယ်။ တန်းလျားကြီးတွေက အကြီးကြီးတွေပဲ၊ အထပ်က နှစ်ထပ်၊ အထဲမှာ လိုက်ကာတွေချပြီး အခန်းတွေနဲ့

ပေးထားတယ်။ တဖက်တချက်မှာ ရှိနေတဲ့ အခန်းတွေရဲ့အလယ်မှာ လူသွား စင်္ကြံလမ်းရှိတယ်။

ကျွန်တော်ရောက်သွားချိန်မှာ လိုက်ကာတွေကို ဖွင့်ထားတယ်၊ အခန်းတွေထဲမှာ ဘာပစ္စည်းမှ မည်မည်ရရ မရှိဘူး၊ အဝတ် တထည်စ နှစ်ထည်စ၊ ဓာတ်ပုံလေး တပုံနှစ်ပုံ၊ ပို့စကတ်လေး တခုနှစ်ခု ချထားတာ ချိတ်ထားတာ မြင်ရတယ်။ ခပ်မှောင်မှောင်ဖြစ်နေတဲ့ တန်းလျား စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်လျှောက်လာခဲ့တယ်၊ အလုပ်လုပ်နေတဲ့မိန်းမတွေက အလုပ်ကို ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။

'သတင်းလား' တဲ့။ မိန်းမတယောက်က လှမ်းမေးတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟယ်လင်လို့ခေါ်တဲ့ အမျိုးသမီးအတွက် သတင်းပါတယ်၊ ဟယ်လင်ဘောမန်းလို့ ခေါ်တဲ့ အမျိုးသမီးလေ”

ဘေးကမိန်းမတယောက် ကျွန်တော့်နားကပ်လာတယ်၊ “ဟိုကောင်မ မဟုတ်လား၊ စတိုးဆိုင်မှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ နာဇီခွေးမလေ၊ ဟိုဆရာဝန်ကောင်နဲ့ ကမြင်းနေတဲ့ မိန်းမရွှင်မပေါ့”

'ဟယ်လင်က နာဇီမဟုတ်ပါဘူး' လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။

'စတိုခန်းမှာ တာဝန်ကျတာ ဒီကောင်မပဲ ရှိတယ်' လို့ ပထမမိန်းမက ဝင်ပြောတယ်၊ 'သူ့နာမည် က ဟယ်လင်လို့ထင်တာပဲ'

'စခန်းမှာ နာဇီပါတီဝင်တွေ ရှိနေသလား' လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

“သိပ်ရှိတာပေါ့၊ စခန်းတခုလုံး ရောနှောနေတာပဲ၊ အခု ဂျာမန်တွေ ဘယ်ရောက်နေကြသလဲ”

“ကျွန်တော်တော့ တယောက်မှမမြင်ခဲ့သေးဘူး”

“စစ်မစ်ရှင်တဖွဲ့ ဒီကိုလာနေပြီလို့ ပြောနေကြတယ်၊ အဲဒီသတင်းကော ရှင်မကြားခဲ့ဘူးလား”

“မကြားခဲ့ဘူး”

“စစ်မစ်ရှင်လာမှာက အကျဉ်းစခန်းထဲ ရောက်နေတဲ့ နာဇီတွေကို ခေါ်ထုတ်ဖို့တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဂက်စတာပိုပုလိပ်တွေ လာမယ်ဆိုတဲ့သတင်းက မကောင်းဘူး၊ ရှင်ကော အဲဒီသတင်း မကြားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မကြားဘူး”

“တချို့ကပြောတော့ သိမ်းပိုက်မထားတဲ့ နယ်မြေထဲကို ဂျာမန်တွေက ဝင်မစွက်ဘူးတဲ့”

“ဒီစကားက ဂျာမန်တွေကို သဘောကျလို့ ပြောတဲ့စကားနဲ့ တူပါတယ်”

“ရှင်ကော ဘာသတင်းမှမကြားခဲ့ဘူးလား”

“ကောလာဟာလတွေတော့ ကြားနေရတာပဲ”

“ဟယ်လင့်အတွက် သတင်းဆိုတာကကော ဘယ်သူ့ဆီကလာတဲ့ သတင်းလဲ”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မပြောရဲဘူး။ ခဏလောက် ချိန်ဆနေမိသေးတယ်၊ “သူ့ယောက်ျားဆီက သူ့ယောက်ျားက လွတ်သွားပြီ”

ဒုတိယမိန်းမက ရယ်တယ်၊ “သူ့မှာ အံ့အားသင့်စရာတခု ပါလာတယ်ပေါ့လေ”

“ကျွန်တော် စတိုခန်းကို သွားလို့ရမလား"

“ဘာပြုလို့ မရရမှာလဲ၊ သိပ်ရတာပေါ့၊ ရှင်.. ပြင်သစ်လူမျိုးမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က ပြင်သစ် အရှေ့မြောက်ပိုင်းက အယ်လ်ဘေးနယ်သား အယ်လ်ဆာရှီယန် တယောက်ပါ”

‘ဘာလဲ ရှင်ကြောက်နေသလား’ လို့ ဒုတိယမိန်းမက မေးတယ်၊ ‘ဘာပြုလို့ ကြောက်နေရတာလဲ၊ ရှင့်မှာ လျှို့ဝှက်စရာတခုခု ရှိနေလို့လား’

“ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ မကြောက်တဲ့လူ ဘယ်သူရှိမလဲဗျာ”

ဒုတိယမိန်းမက ကျွန်တော့်ကို မယုံသင်္ကာဖြစ်တဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကြည့်နေတယ်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောပြီး ‘စတိုခန်းက ဘယ်မှာလဲ’ လို့မေးတယ်။

ပထမ မိန်းမက စတိုခန်းကိုညွှန်တယ်၊ ကျွန်တော် စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့တယ်၊ တဖက်တချက် အခန်းတွေထဲက မိန်းမတွေက ပြုံးတုံးပြုံတဲ့နဲ့ ကြည့်နေကြတယ်၊ မိန်းမ တိုင်းပြည်တပြည်ကို ရောက်သွားတဲ့လူလို ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော် တန်းလျားပြင်ဘက်ကို ရောက်လာတယ်၊ ပတ်ပတ်လည်မှာ နေရောင်ခြည်တွေ လင်းလက်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာကတော့ တမျိုးဖြစ်နေရပြီ၊ ဟယ်လင်နဲ့ပတ်သက်လို့ သစ္စာစောင့်သိမှုကိစ္စကို ကျွန်တော် လုံးဝမစဉ်းစားခဲ့မိဘူး၊ ကျွန်တော် တွေးခဲ့တာက သူ့အသက်နဲ့ကိုယ် မြဲနေဖို့ဆိုတဲ့ အချက်တချက်တည်းပဲ။

ကျွန်တော် စတိုခန်းဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်၊ မျက်နှာ ဖြူရော်ရော်၊ ဆံပင်နီနီနဲ့ မိန်းမ တယောက် ကောင်တာမှာ ရပ်နေတယ်၊ အကျဉ်းသမတချို့ကို စျေးရောင်းနေတာ၊ 'ရှင်က ဘာလိုချင်လို့လဲ' တဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ဆီးပြီး မေးတယ်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းတချက်ဆတ်ပြီး တနေရာကိုပြတယ်၊ အပြင်ကို ခဏလောက် လာဖို့ ခေါ်လိုက်တဲ့သဘောပေါ့၊ သူက 'မကြာပါဘူး၊ ငါးမိနစ်လောက်ပါ' လို့ တိုးတိုးပြန်ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ 'အကောင်းလား အဆိုးလား' လို့ မေးတယ်။

သတင်းကောင်းလား သတင်းဆိုးလားလို့ မေးခွန်းမှန်း ကျွန်တော်နားလည်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်က ပခုံးတွေကို တွန့်လိုက်ပြီး 'အကောင်းပါ' လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

နောက် ခဏလောက်နေတော့ အမျိုးသမီးထွက်လာတယ်၊ 'ကျွန်မတို့ သတိတော့ ထားဖို့ လိုတယ်နော်' လို့ ပြောတယ်၊ 'သတင်းက ဘယ်သူ့အတွက်လဲ'

"ဟယ်လင်ဘောမန်းအတွက်ပါ၊ သူဒီမှာရှိတယ်မဟုတ်လား"

"ဘာ့ကြောင့်လဲ"

ကျွန်တော်က သူ့မေးခွန်းကို မဖြေဘူး၊ 'သူ ဒီစတိုမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ် မဟုတ်လား' လို့ ပြန်မေးတယ်။

'ရှင်... ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ' လို့ အမျိုးသမီးက ပြန်မေးတယ်၊ 'သတင်းလိုချင်လို့လား၊ ဘယ်သူ့ အတွက်လဲ၊ ရှင်.. လျှပ်စစ်အလုပ်သမားလား'

'သတင်းလိုချင်တာက သူ့ယောကျ်ားအတွက်ပါ' လို့ ကျွန်တော်ကပြန်ပြောတယ်။

'မကြာသေးခင်က လူတယောက်လာဖူးတယ်' လို့ အမျိုးသမီးက ရှုံ့ရှာစက်ဆုတ်တဲ့လေသံနဲ့ ပြောတယ်၊ 'ဒီမေးခွန်းပဲမေးတယ်၊ ဟယ်လင်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ တခြားမိန်းမတယောက်၊ နောက်သုံးရက်ကြာတော့ အဲဒီမိန်းမဆီ နောက်တယောက် ရောက်လာပြန်တယ်၊ အပြင်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ

ကျွန်မတို့ဆီ သတင်းပို့ပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးပြီး ထွက်သွားလိုက် တာ၊ နောက်ထပ် ဘာသတင်းမှ မကြားရတော့ဘူး၊ ရှင်ဟာ လျှပ်စစ်အလုပ်သမားတယောက် မဟုတ်နိုင်ဘူး’

‘ကျွန်တော်က ဟယ်လင့်ယောက်ျားပါ’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။

‘ကျွန်မက ဂရီတာဂါဘိုးပဲ’ လို့ အမျိုးသမီးက ပြန်ပြောတယ်။ ‘ဟယ်လင် ဘောမန်းအကြောင်း လာလာပြီး မေးတဲ့လူတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ လူထူးလူဆန်းတွေချည်းပဲ၊ ရှင် အမှန်အတိုင်း သိချင်သလား၊ ဟယ်လင်ဘောမန်းက သေပြီ။

“သူသေသွားလို့ မြေမြှုပ်ပြီးတာ သီတင်းနှစ်ပတ်တောင် ရှိသွားပြီ၊ အဲဒါအမှန်ပဲ၊ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်၊ ရှင့်ဆီမှာ အပြင်လောကက သတင်းတွေတော့ ပါလာမှာပါ”

“သူသေပြီ… ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သေပြီ၊ ကဲ ရှင်ပြန်တော့၊ ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်နဲ့တော့”

‘သူ မသေပါဘူး’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ ‘တန်းလျားထဲက မိန်းမတွေကတော့ သေတယ်လို့ မပြောလိုက်ဘူး’

“တန်းလျားထဲကကောင်မတွေက ပေါက်ကရပြောနေတဲ့ မိန်းမစားတွေရှင့်”

ကျွန်တော်က ဆံပင်နီနီနဲ့ မိန်းမကို စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ ‘ခင်ဗျား စာတစောင်လောက်တော့ ပို့ပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်အခုပြန်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာတစောင်တော့ ထားခဲ့ပါရစေ’

“ဘာပြုလို့ထားခဲ့မှာလဲ”

“စာတစောင်ထားခဲ့တဲ့ကိစ္စက ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်ပါဘူးဗျာ၊ စာတစောင်ရေးဖို့ ခဲတံလေး ဘာလေးတော့ ရောင်းနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟောဟိုဘက်က စားပွဲပေါ်မှာ စက္ကူနဲ့ ခဲတံရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သေသွားတဲ့မိန်းမတယောက်ဆီ စာရေးထားခဲ့လို့ အကြောင်းထူးလာမတဲ့လား”

ကျွန်တော် စာရွက်တရွက်ယူပြီး စာရေးတယ်။ “ဟယ်လင် မောင် ဒီကို ရောက်လာတယ်၊ ခြံစည်းရိုးအပြင်ဘက်မှာ နေတယ်၊ ဒီညလာခဲ့ပါ၊ မောင် စောင့်နေမယ်”

ကျွန်တော် စာကို မပိတ်တော့ဘူး၊ စာကို အမျိုးသမီးဆီ လှမ်းပေးပြီး “ဒါလေးတော့ သူ့ကို ပေးပေးပါ” လို့ မေတ္တာရပ်ခံတယ်။

သူက စာကိုမယူဘူး၊ “ဒီနေ့ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရူးတွေသိပ်များတယ်” လို့ ပြောတယ်။

“ခင်ဗျား ပေးပေးမလား၊ မပေးဘူးလား”

“ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား”

ကျွန်တော်က စာကို ထိုးပေးတယ်၊ သူက ဖျတ်ခနဲယူပြီး ဖတ်ကြည့်တယ်။ ‘ဘယ်လိုလဲ၊ ပေးမလား မပေးဘူးလား’ လို့ ကျွန်တော်ကထပ်မေးတယ်။

‘မပေးဘူး’ တဲ့။

ကျွန်တော်က စာကို စားပွဲပေါ်ချထားလိုက်တယ်။ “ခင်ဗျား ဒီစာကို ဆုတ်မပစ်နဲ့”

သူက ဘာမှပြန်မပြောဘူး၊ ‘ဒီစာကို ကျုပ်မိန်းမဆီကို မရောက်အောင် ကြားကနေပြီး ခင်ဗျား တခုခုလုပ်ရင် ကျုပ်ပြန်လာပြီး ခင်ဗျားကိုသတ်မယ်’

‘ဒါပဲလား’ လို့ သူက မေးပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေတယ်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းတချက်ယမ်းပြီး တံခါးဘက်လျှောက်လာတယ်၊ ပြီးမှ နောက်ကိုပြန်လှည့်ပြီး ထပ်မေးတယ်။

“ဟယ်လင် ဒီမှာမရှိဘူးလား”

သူကတော့ ဘာတခွန်းမှ မပြောဘူး၊ “ကျုပ် စခန်းထဲမှာ ဆယ်မိနစ်လောက် နေဦးမယ်၊ ကျုပ်ဒီကို တခေါက်ပြန်လာပြီး ထပ်မေးဦးမယ်”

ကျွန်တော် စခန်းထဲကလမ်းပေါ်မှာ လျှောက်လာခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို မယုံဘူး၊ ခဏကြာရင် စတိုးဆိုင်ဘက်ပြန်သွားပြီး ထပ်ကြည့်ဦးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ အသိတခု ဝင်လာတယ်။ ‘ကျွန်တော့်မှာ လုံခြုံမှုမှ မရှိတာ၊ ကျွန်တော် ပုန်းနေဦးမှဖြစ်မှာ’

ကျွန်တော် နီးရာတံခါးပေါက်တပေါက်ဆီ လျှောက်သွားပြီး အထဲကို ဝင်လိုက်တယ်၊ ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲတဲ့။ မိန်းမတယောက်က ဆီးမေးတယ်။

“ဝါယာကြိုးတွေစစ်ဖို့လာတာ၊ ချို့ယွင်းနေတာများ တွေ့မိသလား”

‘ဟင့်အင်း၊ မတွေ့ဘူး၊ ခါတိုင်းလိုပါပဲ’ အမျိုးသမီးက အဖြူရောင် အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထား တယ်။ ‘ဒါ ဆေးရုံလား’ လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင့်ကိုလွှတ်တာ ဆေးရုံကိုတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဓတ်အားသွားတဲ့လမ်းကြောင်းတွေကို ပြန်ကြည့်ပေးရမှာ”

“ဒီလိုဆိုလဲ ရှင်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေါ့”

ဖြုန်းခနဲ ယူနီဖောင်းဝတ်တယောက် ဝင်လာတယ်၊ “ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ” လို့မေးတယ်။

အမျိုးသမီးက ရှင်းပြတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုကြည့်နေမိတယ်၊ သူ့ကို တနေရာရာမှာ တွေ့ခဲ့ဖူး သလိုလို ဇဝေဇဝါဖြစ်နေတယ်၊ “လျှပ်စစ်လား” လို့ သူက ရေရွတ်တယ်။

သူက ခေါင်းကဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ အခန်းထဲက ထွက်သွားတယ်။

ဒီအထဲမှာတော့ အားလုံးကောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ “သူက ဘယ်သူလဲ”

“ဆရာဝန်လေ”

“လူနာတွေ သိပ်များသလား”

“အများကြီးပဲ”

“သေတာကော”

အမျိုးသမီးက ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်တယ်၊ “ရှင်…ဘာပြုလို့မေးနေတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စပ်မိစပ်ရာ မေးတဲ့သဘောပါ” လို့ ကျွန်တော်က ဖြေတယ်၊ “ဒီစခန်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတိုင်း သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေကြတာ ဘာပြုလို့လဲ”

‘ဒါကတော့ ဒီလိုပဲလေ၊ အခြေအနေအရပေါ့’ လို့ အမျိုးသမီးက ဖြေတယ်၊ ‘ရှင်တို့လို အိမ်နဲ့ယာနဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နဲ့ လူတွေကတော့ ဘယ်နားလည်မလဲ၊ အရင်သီတင်းလေးပတ်အတွင်း မှာတော့ အသေအပျောက် မရှိပါဘူး၊ ဒီအရင်ကတော့ သေတဲ့လူ အတော်အသင့် ရှိခဲ့တယ်'

အရင်သီတင်းလေးပတ်အတွင်းက ဟယ်လင့်ဆီက စာတစောင် ကျွန်တော် ရခဲ့တယ်၊ အဲဒီတော့ သူဒီမှာပဲ အသက်ရှင်လျက်ရှိနေရမယ်၊ 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ' လို့ ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်မိတယ်။

'ကျွန်မကို ကျေးဇူးမတင်နဲ့' လို့ အမျိုးသမီးက ပြန်ပြောတယ်၊ 'ရှင့်မိဘတွေက ရှင့်ကို ရှင်ချစ်ရမယ့် တိုင်းပြည်တပြည် ပေးထားခဲ့တဲ့အတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါ၊ ဒုက္ခ သုက္ခတွေ ရောက်နေသည့်တိုင်အောင် ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်၊ တကယ်လို့ ဘုရားသခင်က ကံဆိုးတဲ့လူတွေကို ဝံပုလွေတွေလက်ထဲ ပို့ပေးနေသည့်တိုင်အောင် ရှင်ကတော့ သူ့ကျေးဇူးကို မေ့ဖို့မသင့်ဘူး'

ကျွန်တော်ကတော့ သူ့အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ 'ဂျာမန်စစ်မစ်ရှင် အဖွဲ့တဖွဲ့ လာမယ်ဆိုတာ လာသွားပြီလား' လို့ ကြားဖြတ်ပြီး မေးလိုက်တယ်။

"ရှင်က ဘာ့ကြောင့် အဲဒါကို သိချင်နေရတာလဲ"

"ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖွဲ့တဖွဲ့ လာလိမ့်မယ်လို့ ကြားနေလို့ပါ"

"အဲဒီသတင်းမျိုးကိုရွေးပြီး ရှင်က ဘာ့ကြောင့် စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ'

"ကျွန်တော် သတိပေးရမယ့်လူ ရှိနေလို့ပါ"

"ရှင်သတိပေးရမယ့်လူက ဘယ်သူလဲ"

"ဟယ်လင်ဘောမန်း"

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကိုစိုက်ကြည့်နေတယ်၊ "ဟယ်လင်ဘောမန်းကို ဘာသတိပေးမှာလဲ"

"ခင်ဗျား သူ့ကိုသိသလား"

"ဒီမေးခွန်းကို ဘာ့ကြောင့်မေးတာလဲ"

လာပြန်ပြီ၊ မယုံသင်္ကာမှုတံတိုင်းကြီး၊ ဒီတံတိုင်းကြီးက အမြဲတစေ ကာဆီးနေတာပဲ၊ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်က ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။

"ကျွန်တော် ဟယ်လင့်ယောက်ျားပါ"

"ရှင်..သက်သေပြနိုင်သလား"

“မပြနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်စာရွက်စာတမ်းတွေထဲမှာ နာမည်က တမျိုးဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ပြင်သစ်တယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရင်တော့ ခင်ဗျား နားလည် သဘောပေါက်မယ် ထင်တာပဲ”

ကျွန်တော်က ချပ်ဝပ်ဖ်ရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ကို ထုတ်ပြတယ်၊ “နာဇီတယောက်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပဲ” လို့ အမျိုးသမီးက ရေရွတ်တယ်၊ “ကျွန်မထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ၊ ရှင်.. ဘာ့ကြောင့် ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

ကျွန်တော် စိတ်မရှည်တော့ဘူး၊ “ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လုပ်ရတာဗျ၊ သူဒီမှာ ရောက်နေတယ်လို့ ကျွန်တော့်ဆီကို စာရေးခဲ့တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် သူရေးတဲ့စာ ပါလာသလား”

“မပါဘူး၊ ကျွန်တော် လီဗားနက်စခန်းက ထွက်ပြေးတော့ စာကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ရတယ်၊ ခက်တာပဲ ဗျာ၊ လူတိုင်းလိုလို သိပ်ကို လျှို့ဝှက်ကြတာပဲ။ ဘာပြုလို့ အခုလိုဖြစ်ကုန်ရတာပါလိမ့်”

ဆရာဝန်ပြန်ရောက်လာတယ်၊ “မင်း ဒီမှာ အလုပ်လုပ်စရာ ရှိသေးသလား” လို့ အမျိုးသမီးကို မေးတယ်။

“မရှိတော့ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့စမ်း” တဲ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းမေးတယ်။

“မင့်အလုပ်က ပြီးပြီလား”

“မပြီးသေးဘူး၊ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်တခေါက် ထပ်လာရလိမ့်ဦးမယ်”

ကျွန်တော် စတိုးဆိုင်ကို ပြန်သွားတယ်၊ ဆံပင်နီနီမိန်းမဟာ ကောင်တာနောက်မှာရပ်ပြီး အတွင်းခံအင်္ကျီ ရောင်းနေတယ်၊ ဈေးဝယ်က နှစ်ယောက်၊ ကျွန်တော် ရပ်စောင့်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်ဘက်က ကံမလိုက်တော့ဘူးလို့ စိတ်ထဲကထင်လာတယ်၊ ပြန်ရင်ကောင်းမလား၊ သိပ်ကြာသွားရင် ဂိတ်တံခါးအထွက်မှာ ပြဿနာ ရှိလာနိုင်တယ်၊ အကယ်၍ အစောင့်တွေ လဲသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အစအဆုံး ထပ်ပြီးရှင်းပြရဦးမှာ သေချာတယ်။

ဟယ်လင့်ကို အစအနတောင် မမြင်ဘူး၊ ဟိုမိန်းမကလဲ ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘူး၊ သူ့အကြည့်ကို လွှဲထားတယ်၊ နောက်ထပ် ဈေးဝယ်တွေ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာပြန်တယ်၊ အရာရှိတယောက် အပြင်ကဖြတ်သွားတာကို ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး မြင်လိုက်ရတယ်၊ ကျွန်တော် နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊

ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။

တော်သေးတယ်၊ အစောင့်တွေ မလဲသေးဘူး၊ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိနေတော့ ရှောရှောရှူရှူပဲ ထွက်ခွင့်ရခဲ့တယ်၊ အပြင်ရောက်တော့ လျှောက်လာနေရင်း စိတ်ထဲမှာ ကြောက်စိတ် ဝင်လာတယ်၊ နောက်က အသာလိုက်လာပြီး ငါ့ကို ဖမ်းလေမလားဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် ချောက်ချားလာတယ်၊ ချက်ချင်းပဲ တကိုယ်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ထွက်လာတယ်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်က ထရပ်ကားကြီးတစီး ကျွန်တော့်ဘက်ကို လာနေတယ်၊ ကျွန်တော် ပုန်းစရာနေစရာ မရှိဘူး။ ကျွန်တော် မျက်လွှာကိုချပြီး ဆက်လျှောက်တယ်၊ ပျော့ချင်တဲ့စိတ်ကို အတင်းချုပ်တည်းထားရတယ်။

ကျွန်တော် ထရပ်ကားကို ကျော်လာခဲ့တယ်၊ ခဏနေတော့ ကျွန်တော့်နောက်ကခြေသံတွေ ကြားတယ်၊ ပြီးတော့ 'ဟေး...စက်ပြင်ဆရာ' လို့ အော်လိုက်တဲ့အသံ။

ကျွန်တော်က လှည့်ကြည့်တယ်၊ အသက်ငါးဆယ်တွင်းလောက်ရှိတဲ့ ယူနီဖောင်းဝတ် လူတယောက် ကျွန်တော့်ဆီလျှောက်လာပြီးမေးတယ်၊ 'မင်း မော်တော်ကားပြင်တတ်သလားကွ' တဲ့။

"မပြင်တတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် လျှပ်စစ်ပြင်တဲ့ကောင်"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ လုပ်လို့ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်ပေးပါလား"

'ဟုတ်ပါတယ်၊ နည်းနည်းလောက်ကြည့်ပေးပါလား' လို့ ဒရိုင်ဘာက လှမ်းပြောတယ်၊ ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိတယ်၊ ဟယ်လင်ဗျု သိလား၊ စစ်သားရဲ့နောက်မှာ ရပ်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြူးတူးပြဲတဲ ကြည့်နေတယ်၊ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ လက်ညှိုးတင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သတိထားဖို့ အချက်ပေးနေတယ်၊ သူဝတ်ထားတာက ဘောင်းဘီအပွနဲ့ ဆွယ်တာဆိုတော့ သူသိပ်ပိန်သွားတာကို ကျွန်တော်သတိထားလိုက်မိတယ်။

'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကြည့်ပေးခဲ့စမ်းပါ' လို့ ဟယ်လင်ကထပ်ပြောတယ်။

ကျွန်တော် သူ့အနားကဖြတ်သွားတော့ 'လုပ်တာကိုင်တာ သတိထားနော်' လို့ တိုးတိုးကပ်ပြော တယ်။ 'ရှင်လုပ်ကိုင်နေတာကို နားလည်ဟန်ဆောင်ထား၊ ကြောက်စရာတော့ ဘာမှမရှိဘူး'

စစ်သားက ကျွန်တော်တို့နောက်က အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်လာနေတယ်၊ ‘မောင် ဘယ်က လာတာလဲ’ လို့ ဟယ်လင်က လေသံနဲ့မေးတယ်။

ကျွန်တော်က ကားစက်ဖုံးကိုဖွင့်လိုက်တယ်၊ ‘ထွက်ပြေးလာတာ၊ လူချင်း ဘယ်လိုတွေ့ကြမလဲ’

သူက ကျွန်တော့်ဘေးကရပ်ပြီး ကားစက်ခေါင်းထဲ ငုံ့ကြည့်တယ်။

“သန်ဘက်ခါမနက်ကျရင် တွေ့မယ်၊ ရွာထဲမှာပဲနေ။ ရွာထဲဝင်တော့ လမ်းရဲ့ဘယ်ဘက်မှာ စားသောက်ဆိုင်တွေရှိတယ်၊ ပထမဆုံးဆိုင်ကစောင့်၊ မနက် ကိုးနာရီ”

“အခုအတောအတွင်းကော”

‘ကားပြင်တာ ကြာမလား’ လို့ စစ်သားက လှမ်းမေးတယ်။ ဟယ်လင်က သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက စီးကရက်တဘူး နှိုက်ယူပြီး စစ်သားကိုလှမ်းပေးတယ်၊ ‘ခဏပါ၊ မကြာပါဘူး’

စစ်သားက စီးကရက်တလိပ် မီးညှိပြီး လမ်းဘေးမှာ သွားထိုင်နေတယ်၊ ကျွန်တော်က အင်ဂျင်ကို နှိုက်နေတယ်၊ ‘ဘယ်မှာတွေ့မလဲ’ လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။ ‘တောအုပ်ထဲမှာ တွေ့မလား၊ စခန်းခြံစည်းရိုးနားမှာ တွေ့မလား၊ မောင် မနေ့ညက အဲဒီနား ရောက်ခဲ့သေးတယ်၊ မင်း ဒီည လာနိုင်မလား’

သူ စဉ်းစားနေတယ်၊ ‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒီညလာခဲ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆယ်နာရီမထိုးခင်တော့ လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

“ဘာပြုလို့လဲ”

“အဲဒီအချိန်လောက်ကျမှ တခြားလူတွေ အဲဒီနားက ခွာကြမှာ၊ တကယ်လို့ ဆယ်နာရီထိုးလို့မှ ဟယ်လင်ရောက်မလာရင် နောက်တနေ့ပေါ့၊ သတိတော့ထားနော်”

“ဒီအရပ်မှာ ပုလိပ်တွေဘယ်လိုလဲ”

စစ်သားက ကျွန်တော်တို့နား ရောက်လာတယ်။ ‘ဒီမှာတော့ သိပ်မဆိုးကြပါဘူး’ လို့ ဟယ်လင်က ပြင်သစ်စကားနဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။

‘ကားက ကားအိုကြီးပဲ’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်တော့ စစ်သားကရယ်တယ်။

“ကားသစ်မှန်သမျှ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်တွေလက်ထဲမှာချည်းပဲ၊ ပြင်ပြီးသွားပြီလား”

‘ပြီးသွားပြီ’ လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်။

‘မင်းနဲ့တွေ့တာ တို့ကံကောင်းတာပဲ’ လို့ စစ်သားကပြောတယ်။ ‘မော်တော်ကားနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါသိတာ တခုပဲရှိတယ်။ ကားဆိုတာ ဓာတ်ဆီထည့်မှ သွားတယ်၊ ငါသိတာ အဲဒါပဲ’ စစ်သားက ကားပေါ်တက်တယ်၊ ဟယ်လင်ကလဲ သူနဲ့အတူ လိုက်သွားတယ်၊

ဟယ်လင်က ကားစက်ကိုနှိုးတယ်၊ မော်တော်ကားထွက်စပြုပြီ။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’ လို့ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြီးပြောတယ်။ ပြီးတော့ ကားကို အရှိန်နဲ့မောင်းထွက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် အဲဒီနေရာမှာ စက္ကန့်အနည်းငယ် ကုန်သွားတဲ့အထိ ရပ်နေမိတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဆက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တွေးစရာရှိတာတွေ တွေးမိလာတယ်။ ကျွန်တော် ကြားထားရတဲ့သတင်းတွေဟာ စဉ်းစားစရာပဲ။ သောကဝင်လာတယ်၊ ပြီးတော့ သံသယလဲ ဝင်လာတယ်။

ကျွန်တော် တောအုပ်ထဲမှာလှဲပြီး အချိန်ကုန်အောင် စောင့်နေတယ်၊ ခြံစည်းရိုးတဝိုက်မှာတော့ အရင်နေ့က ပုံစံအတိုင်းပဲ။ မိန်းမတွေ အုပ်နဲ့သင်းနဲ့ ရောက်နေကြတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ မှောင်ရိပ်တွေ ကျလာတယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခြံစည်းရိုးနားက မိန်းမတွေဟာ သူတို့တန်းလျားတွေဘက် ပြန်သွားနေကြ တယ်၊ ကျွန်တော် ခြံစည်းရိုးဘက်ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေတယ်၊ အရိပ်သစ်တခု ပေါ်လာတာ မြင်ရတယ်။

‘မောင်ဘယ်မှာလဲ’ တဲ့ ဟယ်လင်ရဲ့ မေးသံကို ကြားရတယ်။

“ဒီမှာ”

ကျွန်တော် အသံကြားရာဘက်ကို စမ်းတဝါးဝါးနဲ့လျှောက်လာခဲ့တယ်။

‘ဟယ်လင် အပြင်ထွက်လာလို့ရမလား’ လို့ လှမ်းမေးတယ်။

“သူတို့အားလုံးမရှိတော့မှ ထွက်လာလို့ရမှာ၊ စောင့်ဦးပေါ့”

ကျွန်တော် တောအုပ်အစပ်ကို လေးဘက်တွားပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်၊ စခန်းထဲက မီးမောင်းထိုးတဲ့ အခါ မမြင်ရမယ့်နေရာတနေရာမှာ ဝင်ပုန်းတယ်။

မြေကြီးပေါ်မှာ လှဲနေတာဆိုတော့ သစ်ရွက်ခြောက်အနံ့တွေကို ရှူနေရတယ်၊ ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လေနုအေးကလေး ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် တိုက်နေတယ်၊ ပတ်ပတ်လည်က သစ်ရွက်လှုပ်သံတွေနဲ့ လေတိုးသံတွေကြားနေရတယ်။

အနေကြာလာတော့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေဟာ မှောင်ထဲမှာ ကျင့်သားရလာတယ်၊ ဟယ်လင်ရဲ့ အရိပ်ကို ကျွန်တော်မြင်နေရတယ်၊ သဲသဲကွဲကွဲတော့မဟုတ်ဘူး။

သူက သံဆူးကြိုးနားမှာ ကပ်ပြီးရပ်နေတယ်၊ သူ့ရဲ့နောက်ဘက် မနီးမဝေးမှာ ရပ်နေတဲ့ မိန်းမတယောက်ကိုလဲ ကျွန်တော်မြင်နေရတယ်၊ အဲဒီမိန်းမရဲ့နောက်မှာလဲ မိန်းမနှစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူတို့ဆီက ငိုသံလဲကြားနေရတယ်။

မြင်ကွင်းက ကြေကွဲစရာကောင်းနေတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်ဆက်မကြည့်တော့ဘူး၊ မျက်နှာကို လွှဲပစ်လိုက်တယ်၊ နောက်တခါ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ စောစောကမြင်ခဲ့ရတဲ့ မိန်းမသုံးယောက် မရှိတော့ဘူး၊ ဟယ်လင်တယောက်တည်းပဲ ကျန်ခဲ့တယ်၊ သူဟာ သံဆူးကြိုး ကို ငုံ့ကြည့်နေတယ်။

‘သံဆူးကြိုးကိုကိုင်ပေးလှည့်ပါဦး’ လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်။

‘ဟိုသုံးယောက် ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ’ ဟု ကျွန်တော်ကပြန်မေးတယ်။

“ပြန်သွားကြပြီ၊ တယောက်က နာဇီပါတီဝင်ပေါ့၊ သူရှိနေလို့ ဟယ်လင် ချက်ချင်းမလာနိုင်တာ၊ စောစောက ငိုနေတာ သူပေါ့”

ကျွန်တော်က သံဆူးကြိုးကိုဆွဲပြီး မြှောက်ပေးထားတယ်။

ဟယ်လင်က သူ့ဘလောက်စ်အင်္ကျီနဲ့ စကတ်ကိုချွတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးတယ်၊

“အဝတ်တွေ စုတ်ကုန်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ဟယ်လင့်မှာ ဝတ်စရာဆိုလို့ ဒီတစုံပဲ ရှိတော့တယ်”

ကျွန်တော် သူ့အဝတ်အစားတွေကို ကိုင်ထားတယ်၊ ဟယ်လင်က သံဆူးကြိုးအောက် တွားပြီး ထွက်လာတယ်၊ သံဆူးကြိုးက သူ့လက်မောင်းကို တချက်ခြစ်သွားတယ်၊ သွေးတွေထွက်လာ တယ်၊ ဟယ်လင်ကတော့ သူ့ဒဏ်ရာကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အပြင်ရောက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး ‘မောင်တို့ ထွက်ပြေးရင် လွယ်မယ်ထင်သလား’ လို့ ကျွန်တော်က ဆီးမေးတယ်။

“ဘယ်ကိုပြေးမှာလဲ”

“မောင်လဲမသိဘူး၊ စပိန်ကို ပြေးကြရင် ကောင်းမလား၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ အာဖရိက”

“ကဲ..လာ၊ ဒီကိစ္စကို ဟယ်လင်တို့ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့၊ လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ မပါဘဲနဲ့ ဒီကထွက်သွားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ စခန်းစောင့်တွေက ဟယ်လင်တို့ကို သိပ်ပြီး ဂရုမစိုက်ဘဲ လွှတ်ထားတာ၊ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ရှေ့ကနေပြီး တောအုပ်ထဲဝင်သွားတယ်၊ အဝတ်တွေချွတ်ထားတဲ့အတွက် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အလှကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါရီမှာတုန်းက ကျွန်တော့်ဇနီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ဟယ်လင်နဲ့ သိပ်မတူတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်ဇနီး ဟယ်လင်ပုံဏ္ဍာန်မျိုးဟာ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရှိတော့တယ်၊ ထူးဆန်းတဲ့ဘဝတခုထဲမှာ နှစ်မြှုပ်ပြီး ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ရတဲ့ ကိုးလအချိန်ဟာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကြာ တည်ဆောက်ထားခဲ့ရတဲ့ ပုံမှန်ဘဝအပေါ်မှာ အတော်ကြီး အကျိုးသက်ရောက်ပုံရတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်မိတယ်။

* * * * *

(၁၄)

အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာသည်။ 'ဖက်တီးမကတော့ တကယ့်ကို တော်တယ် ဗျာ' ဟု ကျွန်တော်တို့အား သတင်းပေးသည်။

သူသည် စကားတပြောပြောနှင့်ပင် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သူ အခန်းတံခါး ဖွင့်လိုက်သည့် အခါ အပြင်မှ နံနက်ခင်းအလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့ ပြေးဝင်လာသည်။

'ကျွန်တော်တို့လဲ သွားကြမှ ကောင်းမယ်ထင်တယ်' ဟု ကျွန်တော်ကပြောသည်။

'ကျွန်တော့် ဓာတ်လမ်းက ပြီးခါနီးနေပါပြီ' ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်ကပြန်ပြောသည်။

'ကျွန်တော်တို့မှာ ဝိုင်ကလဲ ကျန်နေသေးတယ်၊ ခဏတော့ နေပါဦး' ချပ်ဝပ်ဇ်က နောက်ထပ် ဝိုင်နှင့် ကော်ဖီ မှာပြန်သည်။ မိန်းမသုံးယောက်အတွက် မှာပေးခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့အား အနှောင့်အယှက် မပေးအောင် ကြိုတင်ကာကွယ်သည့်သဘောဖြင့် လုပ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

'အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားများများ မပြောဖြစ်ကြဘူး' ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က သူ့စကားကို ဆက်သည်။ 'ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဂျက်ကက်အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး မြေကြီးပေါ် ဖြန့်ခင်းလိုက်တယ်၊ နှစ်ယောက်သား ဂျက်ကက်အင်္ကျီပေါ်မှာ လှဲနေကြတယ်၊ အေးလာတဲ့အခါ ကျတော့ ဟယ်လင်ရဲ့ဘလောက်စ်အင်္ကျီ စကတ်နဲ့ ကျွန်တော့်ဆွယ်တာကို စောင်လုပ်ပြီး ခြုံကြတယ်။

ဟယ်လင် အိပ်မောကျသွားတယ်၊ ပြီးတော့ ပြန်နိုးလာတယ်၊ ခဏနေတော့ အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ တကြိမ်မှာတော့ ကျွန်တော် နိုးတဝက် အိပ်တဝက် ဖြစ်နေတုန်း ဟယ်လင်ရဲ့ငိုသံကို ကြားမိသလိုလိုပဲ၊ နောက် ခဏလောက်ကြာတော့ သူ့အပြောအဆိုနဲ့ အပြုအမူတွေဟာ ပြောင်းသွားပြန်တယ်၊ ကျွန်တော့်အပေါ်ဆက်ဆံတာဟာ အရူးအမူးပဲ။

တော်တော်ကလေးတော့ ထူးဆန်းတယ်၊ ဟယ်လင်ဟာ လူသစ်တယောက်လို ဖြစ်နေတယ်၊ ခါတိုင်းနဲ့ မတူတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သူ့ကို ဘာမှမမေးဘူး၊ စခန်းထဲက ကြားရတဲ့သတင်းကိုလဲ မပြောဘူး။

ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်ပြီးနေတယ်၊ တယောက်ကိုတယောက်

တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ပြီး ဝမ်းသာလွန်းလို့ ကျနေတဲ့မျက်ရည်တွေကြားမှာ သာယာယစ်မူးနေမိကြတယ်။

"မောင်တို့ထွက်ပြေးရင် လွတ်နိုင်မလား"

သံဆူးကြိုးကြားကနေပြီး စခန်းထဲပြန်ဝင်နေတဲ့ ဟယ်လင်ကို ကျွန်တော်က နောက်တကြိမ် မေးတယ်။

ဟယ်လင်က သံဆူးကြိုးရဲ့ ဟိုဖက်ကို ရောက်သွားမှ ပြန်ဖြေတယ်၊ 'ဟယ်လင် ပြေးလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ဟယ်လင် မပြေးနိုင်ဘူး၊ ဟယ်လင်ပြေးရင် တခြားလူတွေကို အပြစ်ပေးမှာ မောင်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ဒီနေရာကို ပြန်လာခဲ့ဦး၊ လာမယ်မဟုတ်လားဟင်'

"အဖမ်းမခံရရင်တော့ လာခဲ့မယ်လေ"

သူက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်၊ 'ဟယ်လင်တို့အဖြစ်က သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ ဘာ့ကြောင့် အခုလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရပါလိမ့်' လို့ ညည်းတယ်။

ကျွန်တော်က သူ့ဘလောက်စ်နဲ့ စကတ်ကို ပြန်ပေးတယ်၊ 'မင်းမှာ အကောင်းဆုံးဆိုလို့ ဒီတစုံပဲ ရှိတော့တယ်ဆို' ဟယ်လင်က ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

"မောင် တောအုပ်ထဲမှာ ပုန်းနေမယ်၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ လာနိုင်အောင်ကြိုးစားမယ်"

"မောင့်မှာ စားစရာကောရှိရဲ့လား"

"ရှိပါတယ်၊ စားလို့ဖြစ်မယ့် အသီးတို့ မှိုတို့ တောအုပ်ထဲမှာ လိုက်ရှာရင် ရနိုင်မှာပါ"

"မနက်ဖြန်ညအထိ အောင့်အည်းသည်းခံပြီး နေနိုင်တယ်မဟုတ်လား၊ မနက်ဖြန်ည ဟယ်လင် လာရင် စားစရာတခုခု ယူလာခဲ့မယ်လေ"

"ရပါတယ်၊ အခုဆိုရင် မိုးလင်းခါနီးနေပြီပဲ"

"မှိုတော့ သွားမစားပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ မှိုက သေချာတာမဟုတ်ဘူး၊ အဆိပ်ဖြစ်တတ်တယ်၊ မနက်ဖြန်ညကျရင် မောင့်အတွက် စားစရာတွေ အများကြီးယူလာခဲ့ပါမယ်"

ဟယ်လင်က သူ့စကတ်ကို ပြန်ဝတ်တယ်၊ စကတ်က ခပ်ပွပွ၊ အပြာနုရောင်ပြောင်ပေါ်မှာ ပန်းပွင့်အဖြူကလေးတွေနဲ့၊ စကတ်ကို

ကြယ်သီးပြန်တပ်နေရာက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြော တယ်၊ ‘မောင့်ကို ဟယ်လင်ချစ်ပါတယ်တဲ့။ မောင်သိတာထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုချစ်ပါတယ် မောင်ရယ်။ အဲဒါကို မောင်မေ့မသွားပါနဲ့’ တဲ့။

သူ ကျွန်တော်နဲ့ ခွဲခွာခါနီးတိုင်း ဒီစကားကိုသာ ပြောလေ့ရှိတယ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ဟာ လူတကာရဲ့သားကောင်ပဲ။ ပြင်သစ်ပုလိပ်တွေက တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေတယ်။

ဂျာမန် ဂက်စတာပိုစစ်ပုလိပ်ကလဲ အကျဉ်းစခန်းတိုင်းကို လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့လို လူစားတွေကို ဒုက္ခပေးဖို့ အနံ့ခံနေကြတယ်၊ ပြင်သစ်ဗြိတိန်အစိုးရနဲ့ ဝင်ရောက်မစွက်ဖက်ရေး သဘောတူညီချက် ရှိပေမယ့် အလကားပါပဲ။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ဘဝဟာ နည်းနည်းကလေးမှ မလုံခြုံဘူး၊ အချိန်မရွေး နေရာမရွေး တွေ့သွားရင် ဖမ်းမှာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ မနက်တိုင်း တယောက်ကိုတယောက် နှုတ်ဆက်ကြတဲ့ အခါမှာ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ ‘ဂွတ်ဘိုင်’ ဆိုတဲ့ နှုတ်ဆက်စကားကိုပဲ သုံးကြတယ်။

ဟယ်လင်ကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ပေါင်မုန့်နဲ့ သစ်သီး ယူလာတယ်၊ တခါတလေကျတော့လဲ ဝက်ပေါင်ခြောက်တို့ ဒိန်ခဲတို့ ပါလာတတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရွာထဲမှာနေရတာကို ကြောက်လာတယ်။

ဟယ်လင်တို့စခန်းနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းပျက်ကြီးတခုရှိတယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီကျောင်းပျက်ကြီးကိုခိုပြီး အိပ်နေတယ်၊ နေ့ခင်းဘက် အိပ်တဲ့အခါ အိပ်တယ်။

ဟယ်လင်ယူလာပေးတဲ့ စာအုပ်တွေနဲ့ သတင်းစာတွေ ဖတ်တဲ့အခါဖတ်တယ်။ တခါတလေ ကျတော့လဲ ကျွန်တော့်ကို မမြင်နိုင်တဲ့ ချုံပုတ်ကြီးတခုခုနောက်ကွယ်ကနေပြီး လမ်းမပေါ်ကို စောင့်ကြည့်တယ်။

ဟယ်လင်ကလဲ သတင်းတွေ အမျိုးမျိုး ယူလာတတ်တယ်၊ ကောလာဟာလ သတင်းတွေလဲ ပါလာလေ့ရှိတယ်။ ဂျာမန်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်းချင်း နီးကပ်လာနေပြီတဲ့။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အချိန်တိုင်း ကြောက်စိတ်ဝင်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြာလာတော့လဲ နေရိုးနေစဉ်လို ဖြစ်လာတယ်၊ ရာသီဥတုကလဲ ကောင်းနေတယ်၊ ညညဆိုရင်လဲ ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေဟာ လင်းလက်နေကြတယ်။

ဟယ်လင်က ရှက်ထည်တဲစကြီးတစ ယူလာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီ

ရွက်ထည်စကြီးကို ကျောင်းပျက်ကြီးထဲမှာ ဖြန့်ခင်းပြီး အပေါ်က သစ်ရွက်ခြောက်တွေ ပုံလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီအပေါ်မှာ လှဲကြတယ်။

တကြိမ်မှာ ကျွန်တော်ကမေးတယ်၊ 'မင်း အပြင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွက်ထွက်လာတာလဲ၊ ထွက်တာကလဲ မကြာမကြာ ထွက်တာဆိုတော့ အဆင်ပြေရဲ့လား'

'သူတို့က ဟယ်လင့်ကို အထူးတာဝန်တခု ပေးထားတယ်' လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်၊ 'ဟယ်လင် ရွာထဲအထိ သွားခွင့်လဲရတယ်၊ ဟိုနေ့က မောင်နဲ့ဆုံမိတာ ရွာထဲကပြန်လာတာပေါ့'

"အစားအစာတွေက ရွာထဲကယူလာတာလား"

"မဟုတ်ဘူး၊ စခန်းစတိုးဆိုင်ကရလာတာ၊ ဟယ်လင်တို့မှာ ငွေရှိရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝယ်လို့ ရတယ်"

"ဒီကိုလာလာနေတာ မြင်သွားပြီး အတိုင်ခံရမှာကော မကြောက်ဘူးလား"

ဟယ်လင်က ပြုံးတယ်၊ 'ဟယ်လင်လာလာနေတာဟာ မောင့်အကျိုးအတွက် လာတာပါ၊ ဟယ်လင့်အတွက် လာနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟယ်လင့်မှာ ဘာတွေဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပေါ့၊ ဟယ်လင်က အကျဉ်းသားတယောက်ဘဝ ရောက်နေပြီပဲ' တဲ့။

နောက်ညကျတော့ ဟယ်လင်ပေါ်မလာဘူး၊ ကျွန်တော် ခြံစည်းရိုးနားကို သွားပြီး တန်းလျားတွေ ဆီကို ချောင်းကြည့်တယ်၊ သူလာလိုလာငြား စောင့်ကြည့်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမလာဘူး၊ တညလုံး မိန်းမတွေ အိမ်သာသွားနေသံတွေ ကြားနေရတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ သက်ပြင်းချသံ တွေနဲ့ ညည်းညူသံတွေ။ အဲဒီတုန်းမှာပဲ လမ်းမပေါ်က မီးမဖွင့်ဘဲ မောင်းချပြီးလာနေတဲ့ မော်တော်ကားတွေကို မြင်ရတယ်။

နောက်တရက်မှာ ကျွန်တော် တောအုပ်ထဲက မထွက်ဘူး၊ စိတ်ပူတာလဲ အလွန်ပဲ၊ တခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီလို့ထင်တယ်။ ဟယ်လင်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဖြစ်နိုင်တာ သုံးခုရှိတယ်၊ ဖျားနာနေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပြောင်းရွှေ့သွားရသလား ဒါမှမဟုတ် သေပြီလား။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ မျှော်လင့်ချက် အလွန် ကင်းမဲ့တဲ့ဘဝပါ။ အရေးကြီးတာက အတူတူနေနိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ပဲ၊ အတူတူ နေနိုင်ဖို့ဆိုတာကလဲ အခါအခွင့် သင့်တာနဲ့တပြိုင်နက် သင်္ဘောဆိပ်တခုဆီရောက်အောင် ထွက်ပြေးပါမှဖြစ်မှာ၊ တနေ့ကျရင် တော့

ကျွန်တော်တို့ဟာ အခုရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အရာအားလုံးကို မေ့ပစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေတော့ ရောက်တန်ကောင်းပါရဲ့လို့ တွေးမိတယ်။

ကျွန်တော်တောအုပ်ထဲမှာပဲနေတယ်၊ အပြင်မထွက်ရဲဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြည့်စရာဆိုလို့ သစ်ရွက်ခြောက်တွေပဲ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် သစ်ရွက်ခြောက်တွေကိုပဲ ထိုင်ကြည့်နေတယ်။ တချို့က အနီ၊ တချို့က အဝါ၊ တချို့က အညို၊ အရောင်မျိုးစုံပဲ၊ သစ်ကိုင်းတွေဆီက ကြွေကျပြီး ပြောင်းသွားတဲ့အရောင်တွေပဲ။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတခုရှိနေတယ်၊ ဟယ်လင် အသက်ရှင်နေမှဖြစ်မယ် ဆိုတဲ့အတွေး၊ ဟယ်လင် အသက်ရှင်နေပါစေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မတွေ့ရလဲ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ သူအသက်ရှင် နေဖို့သာ အဓိကပါ။

နောက်တညမှာလဲ ဟယ်လင်ရောက်မလာဘူး၊ စခန်းဘက်ဦးတည်ထားတဲ့ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ မော်တော်ကားနှစ်စီး မောင်းသွားနေတာ မြင်ရတယ်၊ ကျွန်တော် မျက်ခြည်အပြတ်မခံဘဲ စောင့်ကြည့်တယ်၊ အက်စ်အက်စ်ပုလိပ်တွေလား၊ ရိုးရိုး စစ်တပ်ကလား၊ ခွဲခြားမရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဂျာမန်တွေဆိုတာတော့ အသေအချာ သိတယ်။

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ညတညပဲ၊ မော်တော်ကားတွေ စခန်းထဲဝင်သွားတာ ညကိုးနာရီ၊ ညတနာရီ ထိုးပြီးချိန်အထိ ပြန်ထွက်တာ မတွေ့ဘူး၊ ဂက်စတာပိုပုလိပ်တွေပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

သူတို့မို့ ညကြီးမင်းကြီး လာတာပေါ့၊ တခြားလူတွေဆိုရင် အခုလို ညအချိန်မတော် ဘယ်လာမလဲ၊ သူတို့ထွက်သွားတော့ စခန်းထဲကလူ ပါသွားတာ မတွေ့ရဘူး။

ကျွန်တော် တညလုံး ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေတယ်၊ ခြံစည်းရိုးတလျှောက်နဲ့ လမ်းမကြီး ပေါ်လဲ ရောက်တယ်၊ မနက်လင်းတော့ ဟိုနေ့ကလို လျှပ်စစ်အလုပ်သမားတယောက် ဟန်ဆောင်ပြီး ဝင်ရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။

“ဒါပေမဲ့ မလွယ်ဘူး၊ အစောင့်တွေ နှစ်ဆတိုးပြီး ချထားတာလဲ တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ အရပ်သား တယောက် စာရင်းစာရွက်ကိုင်ပြီး ဂိတ်ဝမှာ ထိုင်နေတာလဲ မြင်ရတယ်။

တနေ့တာက သိပ်ကိုကုန်ခဲတာပဲ၊ ကျွန်တော် ခြံစည်းရိုးနားကို အကြိမ်တရာမြောက် ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ သတင်းစာစက္ကူနဲ့ ပတ်ပြီးချထားတဲ့

အထုပ်ကလေးတထုပ် တွေ့တယ်။

ကျွန်တော် အသာလေး ကောက်ယူပြီး ဖွင့်ကြည့်တယ်၊ အထဲမှာ ပေါင်မုန့်တလုံး၊ ပန်းသီးနှစ်လုံး နဲ့ အောက်ကလက်မှတ်ထိုးမထားတဲ့ စာတစောင် ပါလာတယ်။ စာထဲမှာ 'ဒီည' လို့ ရေးထား တယ်၊ ကျွန်တော် တလည်လည် လျှောက်သွားနေခိုက်မှာ ဟယ်လင် လာချသွားတာပဲလို့ ကျွန်တော်တွက်တယ်။

ကျွန်တော် ပေါင်မုန့်ကို ဆာလွန်းလို့ ချက်ချင်းပဲစားလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ပုန်းနေကျနေရာကို သွားပြီး တရေးတမောအိပ်တယ်၊ ကျွန်တော်နိုးလာတော့ မွန်းလွဲပိုင်း ရောက်နေပြီ၊ ရာသီဥတု သာယာကြည်လင်တဲ့ နေ့တနေ့ပဲ၊ နေရောင်ခြည်ဟာ ရွှေရောင်တောက်နေတယ်။

သစ်ပင်တွေက သစ်ရွက်အရောင်တွေဟာ ပြောင်လက်နေတာပဲ၊ မွန်းလွဲပိုင်းရဲ့ ပူနွေးတဲ့ နေရောင်ခြည်တွေဟာ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြာဆင်းနေတယ်။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေ တုန်းမှာ မမြင်ရတဲ့ ပန်းချီဆရာတယောက် ရောက်လာပြီး လက်စွမ်းပြသွားသလားလို့တောင် ထင်ရတယ်။

ချပ်ဝပ်ဇ်က စကားကိုဖြတ်ကာ ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်သည်။ သဘာဝ တောတောင်ရေမြေ တွေရဲ့အလှကို ကျွန်တော်က အခုလောက် အသေးစိတ်ပြောပြနေတော့ ခင်ဗျား စိတ်ရှည်ပါ တော့မလား၊ စိတ်မရှည်တော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး။

အဲဒီအချိန်ကာလတုန်းက သဘာဝအလှဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် သိပ်ပြီး အရေးပါ အရာရောက်တဲ့အရာ ဖြစ်နေတယ်၊ သဘာဝကပဲ ကျွန်တော်တို့ကို မောင်းမထုတ်တာ၊ သဘာဝဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိုလဲ မတောင်းဘူး၊ အေရီယန်အနွယ်ဝင် စစ်စစ်ဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံစာကိုလဲ မတောင်းဘူး၊ သဘာဝက ပေးလဲပေးတယ်၊ ယူလဲ ယူတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး မရှိဘူး၊ အဲဒါကြောင့်ပါ။

အဲဒီနေ့မွန်းလွဲပိုင်းက ကျွန်တော် အချိန်အကြာကြီး လှဲနေခဲ့တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ တိတ်ဆိတ် နေတယ်။ သစ်ရွက်တွေဟာ သူတို့တည်မှီရာ သစ်ကိုင်းတွေကို စွန့်ခွာပြီး မြေပေါ်ကို ဝဲပျံကျနေကြတယ်။

တချို့သစ်ရွက်တွေက ကျွန်တော့်အပေါ်ကို တဖွဲဖွဲ ကျလာနေကြတယ်၊ အဲဒီအခိုက်အတန့် တဒင်္ဂ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင် ကျယ်ဝန်း ကြီးမားတဲ့ လွတ်လပ်မှုကို မြင်တွေ့နေရတယ်။ အကယ်၍များ ဟယ်လင် သေသွားခဲ့ရင် ကျွန်တော်တယောက်တည်းတော့

ကျန်မနေခဲ့ချင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူသာ မရှိတော့ရင် ကိုယ့်အသက်ကို အဆုံးသတ်ပစ်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့သတ္တိလဲ ဝင်လာတယ်။

ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ အဲဒီသတ္တိဟာ အချစ်ကြီးတဲ့လူတွေနဲ့ လူသားဆန်ဆန် ချစ်တတ်တဲ့ အချစ် မျိုးထက် အဆများစွာ ပိုပြီးချစ်တတ်သူတွေမှာသာ ပေါ်လာတတ်တဲ့အရာတခုပါ။

အဲဒီညက ဟယ်လင်ဟာ တခြားမိန်းမတွေ ခြံစည်းရိုးနားက ခွာသွားတဲ့အခါကျ ပေါ်လာတယ်၊ ဘောင်းဘီတိုနဲ့ ဘလောက်စ်အကျႌ ဝတ်လာတယ်။ သံဆူးကြိုးကြားကနေပြီး ဝိုင်တပုလင်းနဲ့ အထုပ်တထုပ် လှမ်းပေးတယ်။ သူ့အလှဟာ ပီပြင်နေရုံမကဘူး၊ တကယ့် အသက်နုနယ်ငယ်ရွယ် သေးတဲ့ မိန်းကလေးတယောက်နဲ့တူနေတယ်။

ဟယ်လင်က ပစ္စည်းတွေ လှမ်းပေးရင်းနဲ့ ‘ဝိုင်ပုလင်းကို ဖွင့်ထားတယ်၊ ခွက်လဲပါလာတယ်၊ ဟောဒီမှာ’ လို့ ပြောတယ်။

“မောင် သိပ်ဆာနေရောပေါ့၊ ပါရီမြို့ကထွက်လာကတည်းက မမြင်ရ မတွေ့ရတဲ့ ပစ္စည်းတခု ဟယ်လင်တွေ့လာတယ်”

‘ဘာလဲ၊ အော်ဒီကလုံးရေမွှေး မဟုတ်လား’ လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်၊ သူ့ကိုယ်က ရေမွှေးနံ့ တသင်းသင်း ထွက်နေတယ်၊ သန့်စင်လတ်ဆတ်နေတဲ့ညမှာ ရေမွှေးနံ့ကလဲ သန့်စင်လတ်ဆတ် နေတယ်။

ဟယ်လင်က ခေါင်းယမ်းပြတယ်၊ သူ့ဆံပင် တိုတိုကလေး ညှပ်ထားတာကို ကျွန်တော် သတိပြုမိတယ်၊ အရင်ကဆံပင်ပုံထက် အများကြီးကို တိုသွားတာ။

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်တာလဲ” လို့ ကျွန်တော်က ဒေါသတကြီးမေးတယ်။

“ဒီမှာတော့ မင့်ကို ခေါ်သွားကြပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဖျားနာပြီး သေလုမျောပါး ဖြစ်နေပြီလားလို့ တွေးပြီး အရမ်းစိတ်ပူနေရတယ်၊ မင်းနဲ့တွေ့တော့လဲ အလှပြင်ခန်းကထွက်လာတဲ့ပုံစံမျိုးပါလား၊ ဘယ်လိုသဘောလဲ၊ မင်းရဲ့လက်နဲ့ လက်သည်းတွေကိုကော အလှပြင်ခဲ့သေးသလား၊ ပြောစမ်းပါ ဦး”

“အဲဒါကတော့ ဟယ်လင့်ဘာသာဟယ်လင် လုပ်လာခဲ့တာပါ” တဲ့။ ပြီးတော့ ဟယ်လင်က သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ထိုးပြပြီး ရယ်နေတယ်။ “ကဲပါ.. ဝိုင်သောက်ကြရအောင်”

“စခန်းမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ ဂက်စတာပိုစစ်ပုလိပ်တွေ လာသလား”

“မလာဘူး၊ စစ်တပ်က စစ်မစ်ရှင်အဖွဲ့ ရောက်လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့

သူတို့နဲ့အတူ ဂက်စတာပို တပ်ဖွဲ့ဝင် ပုလိပ်နှစ်ယောက် ပါလာတယ်”

“သူတို့က ခေါ်သွားတဲ့လူကော ရှိသလား”

‘ဟင့်အင်း မရှိဘူး’ လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်၊ ‘ဟယ်လင့်ကို ဝိုင်တခွက်ပေး’

သူ့ကိုကြည့်ရတာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသလိုပဲ၊ သူ့လက်ဖဝါးတွေကလဲ ပူနေတယ်၊ ‘သူတို့လာကြတယ်၊ စခန်းထဲမှာ နာဇီပါတီဝင် ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ စာရင်းကောက် ကြတယ်၊ ပါတီဝင်တွေကို ဂျာမနီ ပြန်ပို့မယ်တဲ့’

“သိပ်များသလား”

“ဟာ... အများကြီးပဲ၊ ဟယ်လင်တို့က ဒီလောက်များလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး၊ တချို့က ဝန်မခံကြဘူး၊ ဟယ်လင်နဲ့ခင်နေတဲ့ မိန်းမတယောက်ဆိုရင် အစက ပါတီဝင်လို့ မပြောခဲ့ဘူး၊ အခုကျတော့ လူတန်းထဲက ထွက်လာပြီး သူဟာ ပါတီဝင်ပါလို့ ပြောတယ်၊ ပါတီအတွက် အရေးကြီးတဲ့သတင်းတွေ သူယူပေးခဲ့ပါတယ်လို့လဲ ပြောတယ်”

“အခု သူ့အဖ နိုင်ငံတော်ကို ပြန်ချင်တယ်တဲ့၊ သူ့ကို စခန်းထဲမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မဆက်ဆံကြဘူးတဲ့၊ သူ့ကို အခုလာတဲ့အဖွဲ့က ချက်ချင်း ခေါ်မသွားနိုင်ဘူးလားလို့တောင် မေးတယ်၊ ဟယ်လင် သူ့ကို ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့၊ သူသိတာက...”

ဟယ်လင်က ဝိုင်ကို တကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်ပြီး ခွက်ကိုပြန်ပေးတယ်၊

‘သူက ဘာသိတာလဲ’ လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

“ဟယ်လင်လဲ အတိအကျ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ သူနဲ့ ဟယ်လင် ညပေါင်းများစွာ စကားပြောခဲ့ ဖူးတယ်၊ သူက ဟယ်လင် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိတယ်”

ဟယ်လင်က ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်တယ်၊ “ဟယ်လင်ကတော့ လုံးဝ မပြန်ဘူး၊ ဟယ်လင့်ကို ဇွတ်အဓမ္မ ပြန်ခိုင်းရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမှာပဲ”

‘သတ်သေစရာ မလိုပါဘူး ဟယ်လင်ရယ်’ လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်၊ ‘သူတို့ မင့်ကို ပြန်ခေါ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ဂျော့ ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဘုရားသခင်ကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။

“အဲဒီတော့ မင့်အကြောင်းဟာ ဂျော့ဆီကိုလဲ ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီမိန်းမကတော့ မင့်အကြောင်း ပြောမယ်မထင်ပါဘူး၊ သူက ဘာ့ကြောင့်ပြောတာလဲ၊ သူ့အတွက် အကျိုးရှိစရာ ဘာမှရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဟယ်လင့်ကို သူတို့ခေါ်မသွားနိုင်အောင် လုပ်မယ်လို့ မောင်က ကတိပေးပါလား”

‘မောင်ကတိပေးပါတယ် ဟယ်လင်ရယ်’ လို့ ကျွန်တော်က အာမခံချက်ပေးလိုက်တယ်၊ သူသိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ ရိပ်မိလို့ ဒီကတိကို ပေးလိုက်တာပါ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်တော်လဲ ဘာမှလုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ သူစိတ်ချမ်းသာဖို့က လိုတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဘုရားသခင် စကားပြောသလို အခိုင်အမာ ကတိပေးလိုက်မိတာပါ။

‘ဟယ်လင်လေ၊ မောင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်’ လို့ သူကပြောတယ်။

“ဟယ်လင် တကယ်ချစ်တာပါ၊ ဘာတွေပဲဖြစ်တာတွေ့တွေ့ ဟယ်လင် မောင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ တော့ ယုံပါ မောင်ရယ်”

‘ယုံပါတယ်ကွယ်’ လို့ ကျွန်တော်က ယုံတဝက် မယုံတဝက်နဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

သူဟာ စိတ်မောလူမောဖြစ်တဲ့လက္ခဏာနဲ့ နောက်ဘက်ကို မှီထိုင်လိုက်တယ်။

‘မောင်တို့ ဒီကထွက်ကြမှဖြစ်မယ်’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ ‘ဒီညကို ထွက်မှဖြစ်မှာ’

“ဘယ်လိုသွားကြမလဲ၊ မောင့်မှာ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ရှိလို့လား”

“ရှိတယ်၊ ယာယီထိန်းသိမ်းခံ အကျဉ်းသားတွေရဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို သိမ်းပေးရတဲ့ရုံးက လူတယောက်က ပြန်ပေးလို့ ရထားတယ်။ မင်းရဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေကော ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ”

ဟယ်လင်က မဖြေဘူး၊ အဝေးတနေရာကို လှမ်းမျှော်ပြီး ကြည့်နေတယ်၊ ‘ဂျူးမိသားစုတစု ရှိတယ်’ လို့ သူကပြောတယ်။

“လင်ရယ်၊ မယားရယ်၊ ကလေးရယ်၊ အားလုံး သုံးယောက်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်အနည်းငယ်ကမှ ဒီကိုရောက်လာတာ၊ ကလေးဖျားတယ်၊ သူတို့လဲ လူတန်းထဲကထွက်ပြီး နာဇီတွေနဲ့ အတူတူ ဝင်ရပ်ခဲ့တယ်။ သူတို့ကလဲ ဂျာမနီကို ပြန်ချင်နေကြတယ်”

‘သူတို့က ဂျူးတွေ မဟုတ်လား’ လို့ ဗိုလ်ကြီးကမေးတယ်၊ ယောက်ျားက သူတို့ဟာ ဂျာမန်လူမျိုးတွေဖြစ်လို့ ဂျာမနီပြန်ချင်တယ်၊ ဗိုလ်ကြီးက တခုခု ပြောချင်တဲ့ပုံပေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂက်စတာကောင်တွေက ရှိနေတော့ မပြောရဲဘူး၊ ‘ခင်ဗျားတို့ တကယ်ပြန်ချင်တာ ဟုတ်ရဲ့လား’ လို့ပဲ ထပ်မေးတယ်၊

‘သူတို့ကို စာရင်းထဲထည့်ထားလိုက်ပါ ဗိုလ်ကြီး’ လို့ ဂက်စတာပိုတကောင်က ရယ်မောပြီး ပြောတယ်။ “ခင်ဗျားတို့ ဒီလောက်ကြီးအထိ အိမ်ကို လွမ်းနေရင် ကျွန်တော်တို့က လုပ်ပေးရမှာ ပေါ့’ တဲ့။

“သူတို့နာမည်တွေ စာရင်းထဲ ထည့်သွားတယ်၊ သူတို့ကို ဝင်တားနေလဲ ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ကပြောတယ်၊ စခန်းမှာ အခုလိုပုံအတိုင်း ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ကလေးကလဲ သိပ်ပြီးနေမကောင်းဖြစ်နေတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ဒီစခန်းထဲမှာရှိနေတဲ့ ဂျူးမုန်းသမျှ တနေ့ကျ လာပြီးဖမ်းမှာပဲတဲ့၊ ဒါကြောင့် သူတို့အနေနဲ့ အခုကတည်းက ပြန်ပါသွားတာ အကောင်းဆုံးပဲတဲ့။

“သူတို့ကတော့ ကျွန်မတို့အားလုံး ဒီနေရာမှာ လာပြီးချောင်ပိတ်မိခံနေရတာမို့ ပြန်တာပဲ ကောင်းတယ်တဲ့၊ ဘယ်လိုမှနားချလို့မရဘူး၊ မောင် သူတို့ကို နားဝင်အောင် ပြောပြပေးမလား”

“မောင်က နားချပေးရမယ် ဟုတ်လား၊ မောင်က ဘယ်လိုပြောပြီး နားချရမှာလဲ”

“မောင်က ဂျာမန်အကျဉ်းစခန်းမှာ နေခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ မောင်က အဲဒီစခန်းက ထွက်ပြေး လာခဲ့တဲ့လူပဲ”

“သူတို့ကို ဘယ်နေရာမှာ သွားပြောရမှာလဲ”

“ဒီနေရာမှာပေါ့၊ ဟယ်လင် သူ့ယောက်ျားကို သွားခေါ်ပေးမယ်၊ သူ ဘယ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဟယ်လင်သိနေတာပဲ၊ သွားခေါ်ရင် ခဏလေးပါ၊ ဟယ်လင်က မောင့်အကြောင်း သူ့ကို ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်၊ ဟယ်လင်တို့ လည်ချင်ရင် လည်နိုင်သေးတယ် မောင်ရဲ့”

သူထွက်သွားတယ်၊ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ နာမကျန်းဖြစ်နေတဲ့ပုံမျိုးနဲ့ လူတယောက် ခေါ်ပြီး ပြန်ရောက်လာတယ်။ ပါလာတဲ့လူက သံဆူးကြိုး အပြင်ဘက်ထွက်ဖို့ ငြင်းနေတယ်၊ သူက ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် သံဆူးကြိုးရဲ့တဖက်မှာရပ်ပြီး ကျွန်တော်ပြောသမျှကို နားထောင်နေတယ်။

ခဏကြာတော့ သူ့မိန်းမပါ ထွက်လာတယ်၊ သူ့မျက်နှာက ဖြူရော်ရော်နဲ့။ စကားတလုံးမှ မပြောဘူး၊ သူတို့ရောက်လာတာ မကြာသေးဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့

ဆယ်ရက်လောက်ကမှ ရောက်တာ တဲ့။

“အရင်က သူတို့နှစ်ယောက် စခန်းတခုစီမှာ တကွဲတပြားစီ နေခဲ့ရတယ်၊ သူတို့ ထွက်ပြေးကြ တယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့ချင်း ပြန်တွေ့ကြတယ်၊ လုံးဝမမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံမိကြတာတဲ့။ သူတို့ရောက်လေရာအရပ်က နံရံတွေနဲ့ ပလက်ဖောင်းတွေပေါ်မှာ သူတို့နာမည်တွေကို ရေးရေးပစ်ခဲ့ကြတယ်တဲ့။ တယောက်နဲ့တယောက် ဘယ်နေရာရောက်နေတယ်ဆိုတာသိအောင် ခန့်မှန်းနိုင်အောင်လုပ်တဲ့သဘောပေါ့”

ချပ်ဝပ်ဇ်က ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်သည်။

‘ခင်ဗျား ဗီယာဒိုလိုရိုဆာအကြောင်း ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား’ ဟု မေးသည်။

“ဘယ်သူမှ မကြားဖူးတဲ့လူမရှိဘူး၊ အဲဒီအုပ်စုက ဘယ်လ်ဂျီယံနိုင်ငံကနေပြီး ပိုင်ယင်နီးစ်မြို့ကို ရောက်လာတယ်လေ”

ဗီယာဒိုလိုရိုဆာ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်မှုသည် စစ်ကြီး စတင်ဖြစ်ပွားချိန်က အစပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဂျာမန်များ ဘယ်လ်ဂျီယံနိုင်ငံတွင်းသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ချိန်တွင် လူအများ အစုလိုက် အပြုံလိုက် မဂ္ဂိနော့စစ်မျက်နှာကိုဖြတ်၍ ထွက်ပြေးကြသည်။ ပထမတွင် မော်တော်ကားများနှင့်ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ပစ္စည်းတွေ အများအပြား တင်ထားသည့် မော်တော်ကားတန်းကြီးဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ယာဉ်အမျိုးမျိုးနှင့် ထွက်ပြေး လာကြသူများကို တွေ့ကြရ၏။

မြင်းလှည်းများ၊ လက်တွန်းလှည်းများ၊ ကလေးတင်တွန်းလှည်းများကအစ ယာဉ်မျိုးစုံနှင့် ထွက်ပြေးကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားသည့် လူရေစီးကြောင်းများသည် နွေရာသီတလျှောက်လုံး တောင်အရပ်သို့ ရှေ့ရှု၍ ခြေကျင်ထွက်ပြေး ခဲ့ကြသည်။ သူတို့နောက်မှ ဗုံးကြဲလေယာဉ်များက တကောက်ကောက်လိုက်၍ အနှောင့်အယှက်ပေးကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထွက်ပြေးနေသူများကတော့ တန့်မသွား။ ပြေးမြဲတိုင်း ပြေးကြသည်။

မိသားစု အများအပြားသည် ကျောက်မီးသွေးခဲ၊ မြေဖြူ၊ သုတ်ဆေးစသည့် အရာပစ္စည်းများဖြင့် ရောက်လေရာအရပ် လက်လှမ်းမီရာ အုတ်တံတိုင်း၊ အုတ်နံရံ၊ ပလက်ဖောင်းလမ်းဘေး ဆိုင်းဘုတ် စသည်များပေါ်၌ သူတို့နာမည်များကို

ရေးသွားကြသည်။ လမ်းဘေးပြန်တမ်းတခု သို့မဟုတ် သတင်းစာတစောင်နှင့်ပင် တူနေသည်။

ထို့ပြင်လည်း ထွက်ပြေးလာကြသော စစ်ဘေးဒုက္ခသည်များထဲမှ နှစ်ပေါင်းများစွာ တလည်လည် ဖြစ်နေကြသူများနှင့် ပုလိပ်လက်မှ လွတ်မြောက်ရန် ပုန်းအောင်းနေကြရသူများလည်း မြေအောက်မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်သည့်နှယ် ဆက်သွယ်ရေးလမ်းများ တည်ဆောက်ခဲ့ကြ သည်။

ပြင်သစ် အရှေ့တောင်ပိုင်းဒေသရှိ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့တမြို့ဖြစ်သော နိုက်စ်မြို့မှသည် အီတလီနိုင်ငံ အနောက်တောင်ပိုင်းရှိ နေပဲလ်မြို့အထိ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီမြို့တော်မှ ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံ ဇူးရစ်မြို့အထိ ဆက်သွယ်၍ ရနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ကြသည်။

ဤလမ်းကြောင်းသည် ယုံကြည်စိတ်ချရသော မိတ်ဆွေများမှတဆင့် သတင်းများ၊ အကြောင်း ကြားချက်များ အကြံဉာဏ်များကို ပေးပို့ ဆက်သွယ်ကြသည်။ လိုအပ်ပါက ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းပေါ်ရှိ လိပ်စာများတွင် တညတန်သည် နှစ်ညတန်သည် တည်းနိုင်သည်။

ယခု ချပ်ဝပ်ဇ်နှင့် တွေ့ခဲ့သည်ဆိုသော ဂျူးသည် လမ်းဘေးပြန်တမ်းများနှင့် ဤ လျှို့ဝှက် ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းမှတဆင့် သူ့မိန်းမနှင့် ကလေးကို တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအရာများ သာ မရှိပါမူကား ဤဂျူးသည် ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ပျောက်ရှာသလိုဖြစ်ကာ သူ့မိန်းမနှင့် ကလေး အား လက်လွှတ်လိုက်ရဖို့သာရှိသည်။

‘သူတို့က ကြောက်နေတယ်ဗျ’ ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။ ‘ဒီစခန်းမှာ ဆက်နေရင် သူတို့လင်မယားကို တကွဲတပြားစီဖြစ်အောင် ခွဲပို့ခံရမှာ သိပ်ကြောက်နေကြတယ်။ အခု သူတို့ရောက်နေတဲ့စခန်းက ‘မိန်းမအကျဉ်းစခန်း’ တခု ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။

သူတို့ကို မိလာတုန်းက အတူတူပဲခေါ်လာတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရောက်တော့ စခန်းအာဏာပိုင်တွေက ယောက်ျားကို အမျိုးသားအကျဉ်းစခန်း ရွှေ့ရမယ်လို့ ပြောထားတယ်။

‘ကျွန်တော်တို့ချင်း ထပ်ပြီးမခွဲချင်တော့ဘူး’ လို့ ယောက်ျားက ပြောတယ်။ သူတို့ပြဿနာကို အစအဆုံး စဉ်းစားပြီးပြီတဲ့။ ဘာမှလုပ်လို့မရဘူးတဲ့၊ ထွက်ပြေးဖို့ကလဲ လွတ်မှာမဟုတ်လို့ မပြေးချင်တော့ဘူး၊ သူတို့အရင်က ပြေးခဲ့ဖူးပြီ၊ ငတ်ပြတ်ပြီး ဒုက္ခတွေရောက်ခဲ့တယ်တဲ့၊ အခုဆိုရင် သူတို့ကလေးကလဲ နာမကျန်း ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့မိန်းမကလဲ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီ၊ သူကိုယ်တိုင်လဲ

အားအင်ချိနဲ့သွားပြီတဲ့။

‘ကျန်တဲ့လူအားလုံးဟာ နွားသတ်ရုံထဲ ရောက်နေတာနဲ့ ဘာမှမထူးပါဘူးဗျာ’ လို့ သူက ပြောတယ်။ ‘သူတို့က သူတို့ကြိုက်တဲ့အချိန်မှာ ရောက်လာပြီး ဒီကလူတွေကို ခေါ်ထုတ်သွားမှာ ပါ’ တဲ့။

နောက်ဆုံးကျတော့ သူက မေးခွန်းထုတ်တယ်။ ‘ဘာပြုလို့ ပြင်သစ်တွေက ကျွန်တော်တို့ကို အချိန်ရှိနေပါလျက်နဲ့ အခုထက်ထိ မလွှတ်သေးတာလဲ’ တဲ့။ သူဟာ သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ လူကြီးလူကောင်းတယောက် မျက်နှာထားမျိုး ရှိတယ်။

သူ့မေးခွန်းကို ဖြေနိုင်တဲ့လူ တယောက်မှမရှိပါဘူး၊ အမှန်ကတော့ ဒီလူတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို မလိုလားကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့ဆီက ထွက်သွားဖို့ကျတော့လဲ ခွင့်မပြုကြဘူး။

တခုတော့ရှိတာပေါ့လေ၊ တမျိုးသားလုံး အခြေအနေ ယိုယွင်းပျက်ပြားနေတဲ့အချိန်မျိုးမှာ ဒီပြဿနာကို ဘယ်သူက အလေးအနက်ပြုပြီး စဉ်းစားနိုင်ပါမလဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား။ နောက်တနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းကျတော့ လမ်းမပေါ်မှာ ထရပ်ကားကြီးနှစ်စီး မောင်းလာတာ တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ သံဆူးကြိုးတွေ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာတာကို ကျွန်တော် မြင်ရတယ်။ မိန်းမ တဒါဇင်ကျော်ကျော်လောက်ဟာ တယောက်နဲ့တယောက် အပြန်အလှန် ကူညီပြီး သံဆူးကြိုးအောက်က တွားပြီး ထွက်လာနေကြတယ်။ ပြီးတော့ တောအုပ်ထဲကို တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လာကြတယ်။

ကျွန်တော်ပုန်းနေတဲ့နေရာက အပြင်ကို မထွက်ဘူး၊ ဟယ်လင့်ကို မြင်လိုက်တော့မှပဲ ထွက်ခဲ့တယ်၊ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို ဆီးပြောတယ်၊ ဟယ်လင်တို့ကို နယ်မြေ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက သတိပေးထားတယ်။

‘ဂျာမနီ ပြန်ချင်တဲ့လူတွေကိုခေါ်ဖို့ ဂျာမန်တွေ ရောက်လာကြတော့မယ်တဲ့။ သူတို့ ပြင်သစ် အာဏာပိုင်တွေကတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ မလိုက်ချင်တဲ့လူတွေ တောအုပ်ထဲ သွားပုန်းချင် ပုန်းနေကြဖို့ ခွင့်ပြုထားတယ်’ တဲ့။

ကျွန်တော် ဟယ်လင့်ကို နေ့ခင်းနေ့လယ် မြင်ရတာ အခုဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ။ သူ့ ခြေထောက်နဲ့ မျက်နှာဟာ ညိုမည်းနေတယ်၊ ပိန်လိုက်တာလဲ အလွန်ပဲ၊ သူ့မျက်နှာကလဲ ပင်ပန်းလွန်းအားကြီးလို့လား မသိဘူး၊ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နဲ့။ ‘အစားအစာ ရသမျှ မောင့်ကို ပေးပြီး မင်းကတော့ အငတ်ခံနေတယ်ထင်ပါရဲ့’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောမိတယ်။

‘ဟယ်လင့်မှာ စားစရာတွေ အလျှံပယ်ဖြစ်နေပါတယ်’ လို့

သူကပြန်ပြောတယ်။ ‘ဟော့ဒီမှာကြည့်၊ ချော့ကလက်တောင်မှ ရှိတယ်၊ မနေ့ကဆိုရင် ငါးသေတ္တာတောင် ဝယ်လို့ရခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပေါင်မုန့်တော့ မရဘူး’

‘မနေ့က မောင်နဲ့စကားပြောခဲ့တဲ့လူကော ပြန်လိုက်သွားမတဲ့လား’ လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

“အင်း... လိုက်လိမ့်မယ်”

ဟယ်လင့်မျက်နှာဟာ တဆတ်ဆတ် လှုပ်နေတယ်၊ ‘ဟယ်လင်ကတော့ ဘယ်တော့မှမပြန်ဘူး’ လို့ ရေရွတ်တယ်၊ ‘ဟုတ်တယ် ဟယ်လင်ကတော့ မပြန်ဘူး၊ မောင်ကလဲ သတိပေးပါ၊ သူတို့က ဟယ်လင့်ကို ဖမ်းသွားတာ မခံချင်ဘူး’

“သူတို့က ဖမ်းမှာတော့မဟုတ်ပါဘူး”

နောက်တနာရီလောက်အကြာမှာ စခန်းထဲက ထရပ်ကားတွေ ပြန်ထွက်သွားတယ်၊ ကားပေါ်က မိန်းမတွေရဲ့သီချင်းဆိုသံတွေဟာ လေထဲမှာလွင့်မျောပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီကို ရောက်လာနေ တယ်၊ ‘ဂျာမနီ ဂျာမနီ၊ အဖနိုင်ငံတော်ကြီး ဂျာမနီ’ တဲ့။

အဲဒီညက ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော် လီဗားနက်စခန်းက ဝယ်လာတဲ့ အဆိပ်တဝက် ဟယ်လင့်ကို ခွဲပေးလိုက်တယ်။

နောက်နေ့ကျတော့ ဟယ်လင်က သူ ဘယ်မှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဂျော့ သိသွားပြီလို့ ပြောတယ်။

“မင့်ကို ဘယ်သူကပြောလိုက်သလဲ”

“ဒီအကြောင်းသိခဲ့တဲ့ လူတယောက်က ပြောလိုက်တာ”

“ဘယ်သူလဲ”

“စခန်းဆရာဝန်”

“သူက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိလာတာလဲ”

“သူက နယ်မြေအုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆီက သိလာတာ၊ လာပြီးစုံစမ်းတယ်တဲ့”

“မင်း ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကော ဆရာဝန်ကပြောသေးသလား”

“သူက စခန်းဆေးရုံထဲမှာ ရက်အနည်းငယ်လောက်တော့ ဝှက်ပေးထားနိုင်တယ်၊ အကြာကြီး ဝှက်ထားဖို့ကျတော့ သူလဲ မတတ်နိုင်ဘူးတဲ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းလဲ စခန်းထဲမှာနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တောအုပ်ထဲ ဝင်ပုန်းနေကြတဲ့ လူတွေကို ကော ဘယ်သူက သတိပေးထားလဲ”

“အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကပဲ”

“မင်းရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နဲ့ စခန်းလွတ်မိန့်ကို ရအောင် ယူပါလား၊ ဒီကိစ္စ ဆရာဝန် ကူညီချင် ကူညီနိုင်မှာပေါ့၊ နောက်ဆုံး မရဘူးဆိုတော့လဲ ဒီအတိုင်းပဲ ထွက်ပြေးကြတာပေါ့၊ ပြေးမယ် ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူ့မှ သွားမပြောနဲ့၊ မောင်ကိုယ်တိုင် နယ်မြေအုပ်ချုပ်ရေးမှူးနဲ့ တွေ့ပြီး စကားပြောကြည့်ဖို့ ကြိုးစားဦးမယ်၊ သူပြောပုံဆိုပုံနဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကြည့်ရတာ လူဆန်မယ့်ပုံ ပေါ်တယ်”

“ဟင့်အင်း၊ သူနဲ့တော့ သွားမတွေ့နဲ့၊ သတိထားမှဖြစ်မယ်”

ဘာပဲပြောပြော နောက်တနေ့မနက်ကျတော့ ကျွန်တော် တောအုပ်ထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်၊ အဝတ်အစားကို တတ်နိုင်သမျှ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ဝတ်လာခဲ့တယ်၊ ဂျာမန်လှည့်ကင်းတို့ ပြင်သစ်ပုလိပ်တို့နဲ့ တနေရာရာမှာ ထိပ်တိုက်တွေ့ဖို့ကတော့ မျှော်လင့်ထားရတယ်။

ကျွန်တော် နယ်မြေအုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးကို ချောချောမောမောပဲ ရောက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်က ပုလိပ်တယောက်နဲ့ ရုံးကစာရေးတွေကို ကျွန်တော်ဟာ ဂျာမန်စစ်ဘက်အတွက် ဓာတ်အားလိုင်း တလိုင်း တည်ဆောက်ပေးရမယ့် အတတ်ပညာရှင်တယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ အဲဒီကိစ္စအတွက် လိုအပ်မယ့် အချက်အလက်တွေ လာရောက်လေ့လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း လိမ်ပြောတယ်။

သူတို့ကလဲ သံသယမဝင်ကြဘူး၊ တကယ်လို့ သံသယဝင်တယ်ဆိုရင် ပုလိပ်က နေရာတင် ဖမ်းမှာပေါ့၊ အခုတော့ ကျွန်တော်က စိတ်မရှည်တဲ့ဟန်အမူအရာနဲ့ တခွန်းပဲ အော်လိုက်ရသေး တယ်၊ ပုလိပ်က လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆီရောက်တော့ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောတယ်၊ ပထမတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို မောင်းထုတ်မလို့၊ နောက်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ရဲတင်းမှုကို သဘောကျပြီး လက်ခံ စကားပြောတယ်၊ သူက စီးကရက်တလိပ်ပေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ငရဲပြည်သွားနေဖို့ပြောတယ်။ နောက်ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ သူဘာမှမကူညီနိုင်ဘူးတဲ့၊ ဂျာမန်တွေဆီမှာ စာရင်း အပြည့်အစုံ ရှိချင်ရှိနေမှာတဲ့၊ တကယ်လို့ လူတယောက် စခန်းမှာ လျော့နေရင် သူ့မှာ တာဝန် ရှိတယ်ဆိုပြီး အရေးယူချင်ယူနေမှာတဲ့၊ သူ့အနေနဲ့

ဒီသေခါနီး အသက်အရွယ်ရောက်မှတော့ ဂျာမန်အကျဉ်းစခန်း တခုထဲ သွားမနေချင်တော့ဘူးတဲ့။

'မွန်စီယာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအနေနဲ့ အကျဉ်းသားတွေ ထွက်မပြေးအောင် အကာအကွယ် ပေးရမယ့် တာဝန် ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်' လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်၊ 'မွန်စီယာအနေနဲ့ အထက်ကပေးတဲ့အမိန့်တွေကို လိုက်နာနေရတယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။

“ဒါပေမဲ့ မွန်စီယာသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ လောလောဆယ် ပြင်သစ်နိုင်ငံကြီးဟာ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒီနေ့ထုတ်ပြန်လိုက်တဲ့ အမိန့်တွေဟာ မနက်ဖြန်ကျတော့ ဂုဏ်သိက္ခာ ကင်းမဲ့စေတဲ့အရာတွေ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုရှုပ်ထွေးနေတဲ့အချိန်မှာ အသနား အညှာတာ ကင်းမဲ့တဲ့ ရက်စက်မှုမျိုးတွေကို အားပေးသလို လုပ်ခဲ့မိရင် နောင်တချိန်ကျရင် ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် ခံစားရတတ်ပါတယ်။

“မွန်စီယာအနေနဲ့ အပြစ်ကင်းမဲ့တဲ့လူတွေကို သံဆူးကြိုးတွေကာထားတဲ့ ထောင်ထဲမှာထားပြီး ဓာတ်ငွေ့လွှတ်သတ်တဲ့ ပေါင်းဖိုကြီးတွေနဲ့ ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေတဲ့ အကျဉ်းစခန်းတွေ ဆီကို ပို့ပေးတဲ့အလုပ်မျိုး လုပ်နေရင် ကောင်းပါ့မလား။

“ပြင်သစ်နိုင်ငံဟာ အခုအချိန်ထိ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ကာကွယ်နေရတုန်းပါ၊ အဲဒီတော့ နိုင်ငံခြားသားတွေကို ဖမ်းပြီး လှောင်ထားတဲ့ အကျဉ်းစခန်းတွေ ပိတ်ပစ်ရင် တရားတယ်လို့ ပြောနိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိပါတယ်။

“ကိုယ့်နိုင်ငံထဲရောက်လာတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေဟာ ရန်သူဘက်ကလား၊ ရန်သူကို ဆန့်ကျင်နေ တာလားလို့ ခွဲခြားသတ်မှတ်နေတဲ့ အလုပ်ဟာလဲ မကောင်းတော့ပါဘူး။

“အခုဆိုရင် ဂျာမနီနဲ့ ပြင်သစ်စစ်ပွဲဟာ ပြီးသွားပါပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်အနည်းငယ်လောက်ကပဲ အောင်နိုင်သူတွေက သူတို့လူတွေကို အကျဉ်းစခန်းထဲက ဆွဲထုတ်သွားခဲ့ပြီးပါပြီ၊ အခု စခန်းတွေ ထဲမှာ ကျန်နေခဲ့ကြတဲ့လူတွေဟာ လူတကာရဲ့အနှိပ်စက် အညှဉ်းပန်းကို ခံနေရတဲ့ သားကောင် တွေပါ။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အဲဒီလူတွေအားလုံးရဲ့ကိုယ်စား တောင်းပန်သင့်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုလာပြီး တောင်းပန်နေတာက လူတဦးတည်းအတွက်ပါ၊ တကယ်လို့ ဂျာမန်တွေဆီမှာ စာရင်းအပြည့်အစုံ ရှိနေတယ်ထင်ရင်လဲ ကျွန်တော့်မိန်းမကို ထွက်ပြေးစာရင်းထဲ ထည့်လိုက်ရင် ရတာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ သေစာရင်းထဲ

ထည့်လိုက်ရင် ရတာပါပဲ၊ ဆိုကြပါစို့ရဲ့၊ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေ သွားပြီလို့ ပြောလိုက်ရင်လဲ ရမှာပါပဲ၊ မွန်စီယာမှာ တာဝန်တောင် ပေါ့သွားဦးမှာပါ”

သူက ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ပြောတယ်။ ‘မနက်ဖြန်ကျတော့ တခေါက်ထပ်လာခဲ့’ တဲ့။

ကျွန်တော်ကလဲ အလျှော့မပေးဘူး၊ ‘မနက်ဖြန်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို တယောက်က ဖမ်းသွားချင် ဖမ်းသွားမှာ၊ အဲဒီတော့ ဒီနေ့ပဲပြတ်အောင်လုပ်ပေးပါ’

“နောက်နှစ်နာရီလောက်ကြာရင် ပြန်လာခဲ့”

ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့အခန်းတံခါး အပြင်ဘက်က စောင့်နေပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အဲဒီနေရာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အလုံခြုံဆုံးနေရာလို့ ထင်ပါတယ်။

သူကပြုံးတယ်။

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းချလိုက်တယ်၊ နောက်တနာရီလောက်ကြတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခေါ်တယ်၊ ‘ကျွန်တော် စခန်းမှူးဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ’ လို့ ပြောတယ်၊ ‘ခင်ဗျားဇနီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီးပြီဆိုတာ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားရဲ့အကြံချက်ကို လက်ခံတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးကို သေစာရင်းထဲ ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ရော ကျွန်တော်တို့ပါ နှစ်ဖက်စလုံး စိတ်အေးကြရလိမ့်မယ်’

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်၊ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်နဲ့ယှဉ်တဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ခံစားမှုတခု ဝင်လာတယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ သေသွားခဲ့တာ ကြာပြီပဲ၊ ကျွန်တော် အခုအသက်ရှင်နေတာဟာ သေသွားသူတဦးရဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကိုင်ပြီး နေတာမဟုတ်လား။ ‘ကဲ… ဒီကိစ္စကို မနက်ဖြန်ကျရင် ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ပေးမယ်’ လို့ သူက ပြောတယ်။

‘ဒီနေ့ပဲလုပ်ပေးပါ’ လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ ‘ကျွန်တော် အကျဉ်းစခန်းမှာ နှစ်နှစ်တိတိ နေခဲ့ရတာ ဘာ့ကြောင့်လဲသိလား၊ လုပ်စရာရှိတာကို မြန်မြန်မလုပ်ဘဲ တရက်နောက်ကျသွားလို့ ပေါ့’

ကျွန်တော် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ သိပ်ကို ပင်ပန်းသွားပြီ၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ဒီအချက်ကို သတိပြုမိဟန်တူတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ဖြူရော်ရော်မျက်နှာကို ကြည့်နေတယ်၊ ကျွန်တော် သတိလစ်လုနီးပါး ဖြစ်သွားတယ်။

သူက အရက်ယူခိုင်းတယ်၊ ကျွန်တော်က ‘ကော်ဖီပဲပေးပါ’ လို့ပြောပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် လဲကျသွားတယ်၊ အားလုံး ချာချာလည်နေတယ်၊ နားနှစ်ဖက်ကလဲ တစီစီ မြည်နေတယ်။

သတိမေ့မသွားအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်ထားတယ်၊ ဟယ်လင် လွတ်လပ်သွားပြီဆိုတဲ့ အသိကို ခေါင်းထဲမှာ ရှင်သန်နေအောင် ကြိုးစားတယ်၊ ကိစ္စပြီးပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာက ခွာဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်မဟုတ်လား။

လူတယောက်ရဲ့မျက်နှာ၊ အော်ဟစ်ပြောနေတဲ့ အသံတသံ၊ အားလုံးရောနေတယ်၊ ခေါင်းထဲကလဲ မူးတူးတူး၊ နောက်ကျိကျိ၊ ပထမ ကျွန်တော်ကြားနေရတဲ့အသံက မသဲကွဲဘူး၊ အော်ပြောနေတာ တော့ သိတယ်၊ ဘာတွေပြောနေမှန်းတော့ မသိဘူး။

ကျွန်တော် အသံကိုဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်တယ်၊ မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်အောင် အားထုတ် တယ်၊ ‘ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်အဖို့ အသေးအဖွဲ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားက အသေးအဖွဲတခုလို့ ထင်နေသလား၊ ကျုပ် ထောင်မှူးမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်လူ ကျုပ်ဟာ ယဉ်ကျေးတဲ့လူတယောက်၊ ဘာမှမပြောနဲ့၊ အားလုံးကို သွားကြပါစေ၊ လွှတ်သာလွှတ်လိုက်ပါတော့’

ကျွန်တော့်နားထဲမှာ ကြားနေရတဲ့အော်သံတွေ ပျောက်သွားပြန်တယ်၊ တကယ် အော်ပြောနေ တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ စိတ်ထဲမှာ သံသယဝင်လာတယ်၊ ကော်ဖီတခွက် ချပေးတာ တွေ့လိုက်ရ တယ်၊ ကျွန်တော် အခန်းထဲက ဒယီးဒယိုင်နဲ့ ထွက်လာတယ်၊ ခုံတန်းတခုမှာ ဝင်ထိုင်တယ်၊ ခဏကြာတော့ စာရေးတယောက် ထွက်လာပြီးပြောတယ်၊ ‘သိပ်မကြာပါဘူး၊ စောင့်ပါဦး’ တဲ့။

အဲဒီနောက်တော့ အခန်းထဲက အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ထွက်လာတယ်၊ အားလုံးစီစဉ်ပြီးသွားပြီလို့ ပြောတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ရှေ့မှာ သတိလစ်ပြီး လဲကျသွားတာဟာ ကံကောင်းတာပဲ၊ စကား အလုံးပေါင်းများစွာထက် ထိရောက်သွားတာအမှန်ပဲ။

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ သက်သာသွားပြီလား’ လို့ သူကမေးတယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကြောက်ဖို့မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ ပြင်သစ်နယ်မြေသေးသေးလေးတခုက သာမန် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတယောက်ပါ’ တဲ့။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုရားသခင်ထက်တော့ သာပါတယ်ဗျာ’ လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ ‘ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို ဒီကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ နေထိုင်ခွင့် လက်မှတ်ပေးခဲ့ပေမယ့် ဒီနယ်မြေထဲ နေခွင့်ကျတော့ ပေးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ လိုနေတာက ဒီနယ်မြေထဲ နေထိုင်ခွင့်ပါ မွန်စီယာရယ်’

သူက ကျွန်တော့်စကားကို သဘောကျလွန်းလို့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တယ်။ 'တကယ်လို့ သူတို့က ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာနေကြပြီဆိုရင်တော့ အခု ခင်ဗျားရောက်နေတဲ့နေရာဟာ ခင်ဗျားအတွက် အန္တရာယ်အများဆုံးနေရာပဲ၊ အဲဒါ သတိထားဦး' လို့ သတိပေးတယ်။

"သူတို့ကသာ လိုက်ရှာနေပြီဆိုရင်တော့ မာဆေးမြို့က ဒီနေရာထက်ပိုပြီး ဘေးအန္တရာယ် များတာပေါ့၊ သူတို့က အဲဒီနေရာမှာ ကျွန်တော့်ကို မုချတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ကြတာ၊ နေရာကို သူတို့က လုံးဝထည့်မတွက်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို တပတ်သာ ထွက်ခွင့်ပေးပါ၊ မကြာခင် ကျွန်တော်တို့ ပင်လယ်နီကို ဖြတ်နိုင်မှာသေချာတယ်"

"ပင်လယ်နီ၊ ဟုတ်လား"

"ဒီစကားဟာ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တယောက်ရဲ့ လက်သုံးစကားပဲ မွန်စီယာ၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဟာ အီဂျစ်နိုင်ငံထဲက ထွက်ပြေးတဲ့ ဂျူးတွေလိုနေကြတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့နောက်မှာ ဂျာမန် စစ်တပ်နဲ့ ဂက်စတာပို ထောက်လှမ်းရေးတွေ ရှိနေတယ်။

"ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက်မှာ ပြင်သစ်ပုလိပ်နဲ့ စပိန်ပုလိပ်တွေ နေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရှေ့မှာတော့ 'လွတ်မြောက်ရာနယ်မြေ' လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံရှိတယ်၊ ပေါ်တူဂီ နိုင်ငံရဲ့ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်တဲ့ လစ္စဘွန်းမြို့ဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် လွတ်မြောက်ရာ နယ်မြေ အမေရိကကို သွားနိုင်မယ့် ထွက်ပေါက်မဟုတ်လား"

"ခင်ဗျားတို့မှာ အမေရိကကို ဝင်ခွင့်ဗီဇာရထားလို့လား"

"ကျွန်တော်တို့ ရနိုင်မှာပါ"

"ခင်ဗျားက ကံကြမ္မာရဲ့ထူးခြားတဲ့ အလှည့်အပြောင်းတွေ အပေါ် အတော် ယုံကြည်ဟန် တူတယ်"

"ကျွန်တော့်မှာ တခြားအားကိုအားထား ပြုစရာ လမ်းရှိတော့လို့လား၊ ဒီနေ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အဖြစ်ကလေးတခုနဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတာ ခင်ဗျားလဲအသိပဲမဟုတ်လား"

ချပ်ဝပ်ဇ်သည် ကျွန်တော့်အား ကြည့်၍ပြုံးသည်။ "လူဟာ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သွားတဲ့အခါမှာ ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်ကုန်တာပဲ၊ ကျွန်တော် ပြင်သစ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနဲ့ ဘာ့ကြောင့် အဲဒီစကားမျိုး တွေ ပြောခဲ့မိသလဲဆိုတာ တိတိကျကျသိပါတယ်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို ဘုရားသခင်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ချက်ထုတ်ပြီး မြှောက်ပင့်ပေးခဲ့တာလဲ ဘာ့ကြောင့် ဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ အမှန်တော့ ကျွန်တော်က သူ့နယ်မြေထဲမှာ နေထိုင်ခွင့် ရချင်နေတယ်မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကိစ္စတခုအတွက် တခြားလူတယောက်အပေါ် အမှီသဟဲပြုရတော့မယ်ဆိုရင် ဒီလိုပဲဖြစ်လာရတာပါပဲ”ဟု ပြောသည်။

ချပ်ဝပ်ဇ်၏အမူအရာသည် စောစောကထက်ပို၍ အေးဆေးတည်ငြိမ်လာသည်။ “ကျွန်တော် အမြန်ဆုံးပြီးအောင်ပြောပါ့မယ်” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒီနယ်မြေထဲမှာ သီတင်းတပတ် နေထိုင်ခွင့် ရခဲ့ကြတယ်၊ ကျွန်တော် ဂိတ်တံခါးဝကနေပြီး ဟယ်လင်ထွက်အလာကို စောင့်တယ်၊ အချိန်က မွန်းလွဲပိုင်း နေ အတော် ကျနေပြီ၊ မိုးကလေး တဖွဲဖွဲ ရွာနေတယ်၊ သူနဲ့အတူ ဆရာဝန်လိုက်လာတယ်။

“သူ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ခင်မှာ ဆရာဝန်နဲ့ရပ်ပြီး စကားပြောနေတာကို ကျွန်တော်သတိထားမိ တယ်၊ ပြောနေတာကတော့ စိတ်အားထက်ထက်သန်သန်နဲ့ ပြောနေတာ၊ နောက်တော့ သူကျွန်တော့်ကိုမြင်သွားတယ်။

‘ခင်ဗျားမိန်းမ သိပ်ပြီးမကျန်းမာဘူး’ လို့ ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကိုပြောတယ်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး’ လို့ ဟယ်လင်က ရယ်မောပြီးပြောတယ်။ ‘အခု စခန်းက လွတ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား၊ နီးရာဆေးရုံတခု တက်ပြီး သေသွားမယ်ဆိုရင်လဲ ရပြီ’

“ကျွန်တော် တကယ်အလေးအနက်ထားပြီး ပြောနေတာပါ” ဆရာဝန်ရဲ့လေသံက မကျေမနပ် ဖြစ်သွားတဲ့ လေသံ၊ “ခင်ဗျားမိန်းမဟာ တကယ့်ကို ဆေးရုံတင်ဖို့သင့်နေပြီ” တဲ့။

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ စောစောစီးစီးကတည်းက သူ့ကို ဘာ့ကြောင့် ဆေးရုံမတင်ခဲ့တာလဲ” လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ” လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်၊ “ဟယ်လင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်ဆေးရုံ ကိုမှလဲ မသွားဘူး”

“ခင်ဗျား ဟယ်လင့်ကို လုံခြုံမှုရှိမယ့်ဆေးရုံမှာ တင်ပေးနိုင်မလား” လို့ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ကို မေးတယ်။

“တင်မပေးနိုင်ဘူး” လို့ သူကပြန်ပြောတယ်။ ဟယ်လင်က နောက်တခါ

ထပ်ပြီးရယ်ပြန်တယ်။

"လုံးဝတင်မပေးနိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ရှင်တို့ပြောနေတာ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ ကဲ... သွားတော့ မယ်၊ ဂွတ်ဘိုင် ဂျင်း"

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ရှေ့ကနေသွားနေတယ်၊ ကျွန်တော်က 'ဟယ်လင့်မှာ ဘာရောဂါဖြစ်နေ သလဲ' လို့ ဆရာဝန်ကို မေးချင်တယ်။

"ဒါပေမဲ့ မေးလို့မထွက်ဘူး၊ ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ချာခနဲ ပြန်လှည့်ပြီး စခန်းဘက်ထွက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော် ဟယ်လင့်နောက်ကို လိုက်လာခဲ့တယ်။

"မင့်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ် ရခဲ့ရဲ့လား" လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

ဟယ်လင်က ခေါင်းညိတ်တယ်၊ 'မင်းလက်ဆွဲအိတ် မောင့်ကိုပေးလေ' လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

"အိတ်က ပေါ့ပေါ့လေးပါ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မောင့်ကိုပေးပါ"

"ပါရီမှာတုန်းက မောင်ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ဝတ်စုံ၊ အခုထက်ထိ ဟယ်လင့်မှာရှိနေသေးတယ်"

ကျွန်တော်တို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့တယ်၊ "မင်းတကယ်နေမကောင်းတာလား ဟယ်လင်" လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

"ဟယ်လင် တကယ်နေမကောင်းရင် အိပ်ရာထဲ လဲနေပြီပေါ့ မောင်၊ ဟယ်လင် ဖျားရုံဖျားတာပါ၊ တခြား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဆရာဝန်က လိမ်ပြောနေတာပါ။ သူက ဟယ်လင့်ကို ဒီမှာပဲနေစေချင်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါ့ကြောင့်ပြောနေတာ။ ဟယ်လင့်ကို ကြည့်ပါဦး၊ နေမကောင်းတဲ့ရုပ်လားလို့"

ဟယ်လင်က ရယ်ပြတယ်။

'အင်းပါ... ဟုတ်ပါတယ်' လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။

'ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ မောင်ရယ်' တဲ့။

"မောင် ဝမ်းမနည်းပါဘူး"

အခုတော့ သူနေမကောင်းဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိလာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ဘယ်တော့မှ ဝန်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ “မင်း ဆေးရုံတက်ရင် မကောင်းဘူးလား” လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

‘မလိုပါဘူး’ လို့ သူကပြောတယ်။

“ဟယ်လင့်စကားကို ယုံစမ်းပါ မောင်ရယ်၊ တကယ်တမ်း နေမကောင်းလို့ ဆေးရုံတက်ရမယ် ဆိုရင် ဟယ်လင်တက်မှာပေါ့”

“ယုံပါတယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး၊ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပဲ ကြံရာမရဖြစ်သွားတယ်။

“မင်းစခန်းမှာပဲ ဆက်နေလိုက်ရင် ကောင်းမလား” လို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်တယ်။

“မောင်သာ ရောက်မလာဘူးဆိုရင် ဟယ်လင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမိမှာ”

ကျွန်တော်တို့ ဆက်လျှောက်လာကြတယ်၊ မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာချလာတယ်။

‘မောင်တို့ မာဆေးကို ရောက်အောင်သွားဖို့ ကြိုးစားကြတာပေါ့’ လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်၊ ‘ပြီးတော့မှ လစ္စဘွန်းကိုသွားမယ်၊ အဲဒီကတဆင့် အမေရိကကို ဆက်သွားမယ်’

အမေရိကမှာဆိုရင် ဆရာဝန်ကောင်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်၊ ဆေးရုံတွေဆိုတာကလဲ ဘယ်သူကမှ လက်လွတ်စပယ် ဖမ်းလို့ရတဲ့ နေရာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို အလုပ်လုပ်ခွင့်လဲ ပေးကြမှာပဲ။

“မောင်တို့အနေနဲ့ ဥရောပတိုက်ကို အိပ်မက်ဆိုးတခုလို သဘောထားပြီး မေ့ပစ်ကြရအောင်” လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။

ဟယ်လင်က ဘာမှပြန်မပြောဘူး

* * * * *

(၁၅)

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခရီးရှည်ကြီးဟာ ဒီပုံဒီနည်းနဲ့ အစပြုခဲ့တယ်” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ပြောသည်။

“သဲကန္တာရနဲ့ ပင်လယ်နီကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတဲ့ခရီးပေါ့၊ ဒီလမ်းခရီးအကြောင်းကို ခင်ဗျားလဲ သိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပြင်သစ်နိုင်ငံရဲ့ အနောက်တောင်ပိုင်းဒေသက ဘော်ဒီရော့စ် ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့၊ ပြီးတော့ အဲဒီကနေပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံနဲ့ စပိန်နိုင်ငံကြားမှာရှိတဲ့ ပိုင်ယင်နီးစ်တောင်တန်း၊ အဲဒီနောက် မာဆေးမြို့ကို ပြန်ဆုတ်လာ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အရိုင်းအစိုင်းတွေချည်း စုစည်းထားတဲ့ တပ်တွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နီးလာနေပြီ။

“ဗျူရိုကရေစီရဲ့ ရှုးသွပ်မှုကလဲ အားလုံးကို ဒုက္ခပေးနေတယ်၊ အဲဒီစနစ်အရ လူတွေကို နေထိုင်ခွင့် လည်း မပေးဘူး၊ ထွက်ခွာခွင့်ကျတော့လည်း မပေးဘူး”

“သူတို့က ခင်ဗျားတို့ နေထိုင်ဖို့ကြတော့လဲ ခွင့်မပြုဘူးတဲ့၊ ဒါဆိုရင် သူတို့ဆီက ထွက်သွားပါရစေ ဆိုတော့လဲ ထွက်ခွာခွင့် မပေးဘူး။ နောက်ဆုံး မတတ်သာတဲ့ အချိန်ကျတော့ ထွက်ခွင့်ပေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စပိန်နိုင်ငံ ဖြတ်ကျော်ခွင့် ဗီဇာသက်တမ်းက ကုန်နေပြီ၊ နောက်ထပ် ဗီဇာသက်တမ်း တိုးဖို့ကလဲ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။

“ပေါ်တူဂီနိုင်ငံကို ဖြတ်ကျော်ခွင့် ဗီဇာပါရှိနေမှ လျှောက်လို့ရတာ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ နည်းလမ်းရှာရတော့မယ်၊ အဓိပ္ပာယ်ကဘာလဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ခရီးရှည်ကြီးကို အစကပြန်စရမလို ဖြစ်လာတဲ့သဘောပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့အချိန်တွေ၊ ရက်တွေဟာ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးအပြင်မှာ ထိုင်စောင့် ရင်း ကုန်သွားတာပဲ၊ ဘယ်လောက်များ ရူးဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ။ ဒါတွေကို ကျွန်တော်မသိဘဲ ဘယ်နေမလဲဗျာ၊ အားလုံးသိနေတာပဲ။

“အဲဒီညမှာ ဟယ်လင်ဟာ မကြာခဏ ငိုတယ်” ဟု ချပ်ဝပ်ဒ်က သူ့ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်တခုမှာ ဝင်ပြီးတည်းတယ်၊ ကိုယ့်အခန်းနဲ့ကိုယ် မနေခဲ့ရတာ လပေါင်း အများကြီးကြာခဲ့ပြီ၊ အဲဒီညကမှ လင်မယားနှစ်ယောက်

ကိုယ့်အခန်းလေးနဲ့ကိုယ် နေခွင့်ရခဲ့ကြ တယ်၊ အခုမှပဲ လင်မယားနဲ့တူလာတယ်လို့ ဆိုရတော့မှာပဲ၊ အဲသလိုပြန်ပြီးနေထိုင်ခွင့်ရတာကို အကြောင်းပြုပြီး ဟယ်လင် မျက်ရည် မဆည်နိုင်ဖြစ်ရတာပါ၊ ဝမ်းသာလွန်းလို့ကျတဲ့မျက်ရည်လို့ ဆိုရင်လဲ ရပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်က ပန်းဥယျာဉ်ကလေးထဲမှာထိုင်ပြီး အပန်းဖြေကြတယ်၊ ရာသီဥတုက လဲ အေးမြနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ချင်စိတ် မရှိကြဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်တပုလင်းသောက်ရင်းနဲ့ အကျဉ်းစခန်းဘက်သွားတဲ့ လမ်းမကြီးဆီကိုကြည့်နေကြတယ်။

“အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့ဟာ မကောင်းတဲ့ကိစ္စမှန်သမျှကို မေ့သွားတယ်၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့တဲ့ ဟယ်လင့်ကျန်းမာရေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တောင် ပျောက်နေတယ်၊ ဟယ်လင်ကလဲ ငိုယိုပြီးတဲ့နောက်မှာ စိတ်တည်ငြိမ် အေးဆေးလာတယ်၊ မိုးရွာပြီးတဲ့နောက် မြင်တွေ့နေတဲ့ တောတောင်ရေမြေ ရှုခင်းတခုနဲ့ တူနေတယ်။

“နောက်တရက် ညခင်းမှာ မီးလုံးတွေပိတ်ထားတဲ့ ကားတစီးဟာ စခန်းဘက်ကို သွားနေတာ တွေ့ရတယ်၊ ဟယ်လင့်စိတ်ဟာ ပြန်ပြီး မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာပြန်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တနေ့လုံး အခန်းထဲက မထွက်ကြဘူး၊ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အိပ်ရာတခုနဲ့ အခန်းတခန်း ရဖို့ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။

“အဲဒီတော့ အခုလို ကိုယ့်အခန်း ကိုယ့်အိပ်ရာကလေးနဲ့ နေရတဲ့ဘဝဟာ မက်မောစရာ အလွန် ကောင်းပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်လဲ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ့်အိပ်ရာကလေးနဲ့ နေရထိုင်ရတဲ့ဘဝကို တမိနစ်ကလေးမှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အဆမတန် ပင်ပန်းနွမ်းဟိုက်နေပြီဆိုတာ သိနေတယ်၊ ဟိုတယ်မှာ သီတင်းပတ် အတော်များများ နေရမယ်ဆိုရင်တော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ နေသွားမှာပဲ။

“ဒါပေမဲ့ ဟယ်လင်က မနေချင်ဘူး၊ သူ့အနေနဲ့ စခန်းဆီသွားတဲ့လမ်းကို ကြည့်နေရတာ စိတ်မချမ်းသာဘူးလို့ ဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ဂက်စတာပိုတွေ သူ့ကို လိုက်ရှာနေမှာလဲ စိုးရိမ်နေတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်ပစ္စည်းကလေးတွေကို ထုပ်ပိုးပြီး ဟိုတယ်ကခွာဖို့ စီစဉ်ကြတယ်၊ ဒီခရိုင်ထဲမှာ နေထိုင်ခွင့်ကတော့ မကုန်သေးဘူး၊ အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့ကို တခြားတနေရာမှာ ဖမ်းမိပြီဆိုပါတော့၊ သူတို့ ဘာလုပ်မလဲ။

“ကျွန်တော်တို့ကို လာရင်းနေရာ ပြန်ပို့ရုံကလွဲပြီး တခြားဘာမှလုပ်စရာ

မရှိဘူးလို့ထင်တယ်၊ သူတို့က ကျွန်တော့်ကိုတော့ အချုပ်ထဲ ထည့်ထားမယ် မထင်ပါဘူး။

“ကျွန်တော့်စိတ်ကူးကတော့ ဒီအရပ်ကနေပြီး ဘောဒီရော့စ်မြို့ကို သွားဖို့ပါ၊ ဒါပေမဲ့ လမ်းရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ထွက်တာ သိပ်နောက်ကျနေပြီဆိုတဲ့သတင်း ကြားလာရတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ လိုက်လာတာက လူလေးယောက်စီး ဆီထရိုအင် မော်တော်ကားနဲ့ အကြုံလိုက် လာကြတာ၊ ဒရိုင်ဘာက ကျွန်တော်တို့ကို သင့်တော်ရာတနေရာမှာ ပုန်းနေကြရင်ကောင်းမယ်လို့ အကြံပေးတယ်။

“ပြီးတော့ လမ်းနဲ့မနီးမဝေးမှာ လူမနေတဲ့ ရဲတိုက်ကလေးတခုရှိကြောင်း၊ အဲဒီမှာ တညလောက် စခန်းချနိုင်ကြောင်းလဲ သူကပြောပြတယ်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ ရွေးစရာလမ်းမရှိဘူး၊ အဲဒီနေ့ ညနေစောင်းတော့ ဒရိုင်ဘာက ကျွန်တော်တို့ကို လမ်းဘေးတနေရာမှာ ချထားခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရဲတိုက်ကလေးကို လှမ်းမြင်နေရတယ်၊ ရဲတိုက်ဆိုပေမယ့်လဲ တောပိုင်းဒေသက အိမ်မျိုးပါ၊ ပြတင်းပေါက်တွေကလဲ မှောင်မည်းနေတာပဲ၊ ခန်းဆီးလဲ မရှိဘူး။

“ကျွန်တော် ကျောက်လှေကားအတိုင်း တက်သွားပြီး တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကြည့်တယ်၊ သော့ခတ် မထားဘူး၊ တစုံတယောက် သော့ကိုရိုက်ချိုးပြီး ဖွင့်ထားခဲ့ဟန် တူတယ်၊ ကျွန်တော့်ခြေသံတွေ ဟာ မှောင်နဲ့မည်းမည်းဖြစ်နေတဲ့ ဆင်ဝင်တလျှောက်မှာ ပဲ့တင်ထပ်နေတယ်။

“ကျွန်တော် အော်ခေါ်ကြည့်တယ်၊ ကျွန်တော့်အသံကလွဲပြီး တခြား ဘာသံမှ မကြားရဘူး၊ အခန်းတွေအားလုံး အလွတ်တွေချည်းပဲ၊ အတွင်းပိုင်း အပြင်အဆင်တွေက ဆယ့်ရှစ်ရာစုကပုံစံပဲ၊ ပြတင်းပေါက်တွေဖောက်ထားတဲ့ပုံကလဲ အချိုးအစား သိပ်ကျတယ်၊ မျက်နှာကျက်တွေကလဲ သိပ်လှတယ်၊ ပြီးတော့ လှေကားတွေကလဲ သိပ်ကိုလှတာပဲ။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိမ်ထဲမှာ နေရာအနှံ့ လျှောက်သွားကြတယ်၊ ခေါ်ကြည့်ကြတယ်၊ ပြန်ထူးသံဆိုလို့ တသံမှမကြားရဘူး၊ မီးခလုတ်တွေ လိုက်ရှာကြည့်တော့လဲ မတွေ့ဘူး၊ အစကတည်းက တပ်ထားခဲ့ဟန် မတူပါဘူး။

“မူလဆောက်ထားခဲ့တဲ့ပုံစံအတိုင်း မပြုမပြင် ထားခဲ့တဲ့ လက္ခဏာပဲ၊ ထမင်းစားခန်းကလဲ သေးသေးလေး၊ အဖြူရောင်ဆေးသုတ်ထားတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံးဝင်သွားတဲ့ အိပ်ခန်းက ဆေးအစိမ်းနုရောင်

သုတ်ထားတယ်၊ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းကတော့ လုံးဝမရှိဘူး၊ ပိုင်ရှင်က ပစ္စည်းတွေကို လုံခြုံတဲ့တနေရာဆီ ပို့ထားဟန်တူပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားတဲ့ အထပ်ခိုးကလေးထဲမှာတော့ မျက်နှာဖုံးတွေ အပေါ်စား အဝတ် တန်ဆာတွေ ထည့်ထားတဲ့ သေတ္တာကြီးတလုံး တွေ့ရတယ်၊ ဖယောင်းတိုင်ထုပ်နည်းနည်းလဲ တွေ့တယ်။

“သံခုတင်တလုံးလဲ တွေ့တယ်၊ အကောင်းကြီး ရှိသေးတယ်၊ မွေ့ရာတော့ မရှိဘူး၊ မီးဖိုခန်းထဲမှာလဲ ပေါင်မုန့်နည်းနည်း၊ ငါးသေတ္တာဘူးနည်းနည်း၊ ကြက်သွန်ဖြူလက်တဆုပ်စာ၊ ပျားရည်ဘူးတဝက် တွေ့တယ်။

“မြေတိုက်ထဲမှာတော့ အာလူးတချို့၊ ဝိုင်ပုလင်းနည်းနည်းနဲ့ ထင်းပုံတပုံ၊ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ကတော့ နတ်သမီးပုံပြင်ထဲက တိုင်းပြည်ကလေးဖြစ်နေပါတယ်။

“အခန်းတိုင်းလိုလိုမှာ မီးလှုံဖို့ မီးဖိုတခုစီရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နေဖို့ အကောင်းဆုံး အိပ်ခန်း တခန်းကို ရွေးလိုက်တယ်၊ အထပ်ခိုးပေါ်ကရခဲ့တဲ့ အဝတ်ဟောင်းတွေကို ခန်းဆီးလုပ်ပြီး ပြတင်းပေါက်တွေမှာ ကာလိုက်ကြတယ်။

“ကျွန်တော် အိမ်အပြင်ဘက် ထွက်ကြည့်တယ်၊ ဥယျာဉ်လေးတခုတွေ့တယ်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ခင်းကလေးတခင်းနဲ့ သီးပင်တချို့ တွေ့တယ်၊ သီးပင်တွေမှာ ပန်းသီးနဲ့ သစ်တော်သီး နည်းနည်းစီ ကျန်နေသေးတာတွေ့ရလို့ ကျွန်တော်ခူးလာခဲ့တယ်။

“သိပ်ပြီးမှောင်လာတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော် မီးဖိုလိုက်တယ်၊ ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် မီးခိုးတွေ ကို ဘယ်သူမှမမြင်နိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား။

“ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စားစရာရှိသမျှကို စားကြ သောက်ကြတယ်၊ မီးဖိုထဲက မီးရောင်ဟာ လူးလွန့်လှုပ်ရှားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အရိပ်တွေဟာ ပျော်စရာကမ္ဘာလေးတခုက ရောက်လာတဲ့ ဝိညာဉ်တွေလို နံရံတွေပေါ်မှာ ယိမ်းကနေကြတယ်။

“အခန်းထဲ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလာတော့ ဟယ်လင် သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေချွတ်ပြီး တနေရာမှာ လှမ်းလိုက်တယ်၊ ပါရီတုန်းက ကျွန်တော်ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ ညဝတ်စုံကို ထုတ်ပြီး ဝတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က ဝိုင်တပုလင်းကို ဖွင့်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ သောက်စရာဖန်ခွက် မရှိလို့ ပုလင်းလိုက်ပဲ တယောက်တလှည့် မော့ကြရတယ်။

“နောက်ပိုင်းမှာ ဟယ်လင်ဟာ အဝတ်တွေပြန်လဲတယ်၊ သူဟာ အလွန့်ကို ရွှင်မြူးသွက်လက် တက်ကြွနေတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အောက်ထပ်ကနေခေါ်လိုက်၊

အပေါ်ထပ်ကနေခေါ်လိုက်နဲ့ တအိမ်လုံးမှာ သူ့အသံဟာ ပဲ့တင်ထပ်နေတယ်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို မမြင်ရပေမယ့် သူ့ခြေသံတွေကိုတော့ ကြားနေရတယ်၊ နောက် ခဏကြာ တော့ သူ ကျွန်တော့်နောက် မှောင်ရိပ်ထဲမှာ ရပ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်လည်ကုတ်ပေါ်ကို သူ့နှာခေါင်းက ထွက်သက်လေဟာ လာပြီးထိတွေ့နေတယ်။

“မောင်က မင့်ကို လက်လွှတ်လိုက်ရပြီလို့ ထင်တာ” လို့ ကျွန်တော်ကပြောပြီး သူ့ကို တအား ဖက်ထားမိတယ်။

“ဟယ်လင့်ကို မောင်ဘယ်တော့မှမဆုံးရှုံးစေရပါဘူး” လို့ သူက ကျွန်တော့်ကို နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောတယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လှေကားထိပ်မှာ ရပ်နေကြတယ်၊ ပွင့်နေတဲ့အိမ်ခန်းတံခါးပေါက် ကနေပြီး မီးဖိုကမီးရောင်ဟာ အပြင်ကို ထိုးထွက်နေတယ်။ ဟယ်လင်ရဲ့ပါးစပ်လှလှနဲ့ ပခုံးလှလှ တွေကို မြင်နေရတယ်။

‘ဟယ်လင်တို့ဟာ သေသွားကြပြီ’ လို့ သူကပြောတယ်။

“နှစ်ယောက်စလုံး သေသွားကြပြီ၊ သေသွားတဲ့လူတွေအဖို့ ဥပဒေဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ မောင်က မောင့်ရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကြောင့် သေသွားတာ၊ ဟယ်လင်က ဆေးရုံမှာသေတာ၊ ဟယ်လင်တို့ အဝတ်တွေကို ကြည့်စမ်း၊ အလွန်အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်တဲ့ လင်းနို့ကြီးတွေနဲ့ တူမနေဘူးလား။

“ဟယ်လင်တို့နေရတဲ့ ရာစုခေတ်ကြီးဟာ သာယာလှပနေတာကတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဆုံးသတ် ဇာတ်သိမ်းကျတော့ ခေါင်းဖြတ်စက်ပေါ်မှာသာ ဆုံးကြရတယ်။

“မောင်နဲ့ ဟယ်လင်တို့အတွက် ခေါင်းဖြတ်စက်ကတော့ ဘယ်နေရာမှာ ရှိမလဲ၊ ဟယ်လင် သိချင်လိုက်တာ”

“အဲသလိုမပြောပါနဲ့ ဟယ်လင်ရယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲသလိုမပြောသင့်ဘူး” လို့ သူက တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်တယ်။

“သေသွားပြီးတဲ့လူတွေအတွက် ခေါင်းဖြတ်စက်ဟာ မရှိတော့ဘူး၊ သူတို့အနေနဲ့ ဟယ်လင်တို့ ခေါင်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြတ်ကြမှာလဲနော်၊ ဒါပေမဲ့ အခုလို နောက်ဆုံးအချိန်ကလေး ကျခါမှ ရောက်လာမယ်ဆိုရင်တော့...”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်၊ တကိုယ်လုံးလဲ စိမ့်သွားတယ်။

“ဟယ်လင်ရယ် ဒီစကားမျိုးတွေ မပြောပါနဲ့ကွယ်”လို့ ချော့မော့ပြီး မေတ္တာရပ်ခံတယ်။

“ဟယ်လင့်ကို အမြဲသတိရနေပါ မောင်ရယ်” လို့ သူကပြောတယ်။

“ဟယ်လင်တို့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ဦးမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှကြိုပြီးသိတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့..”

“မောင်တို့ အမေရိကသွားကြမှာပဲ” လို့ ကျွန်တော်ကပြန်ပြောတယ်။

“တနေ့ကျရင် ဒီစစ်ကြီးဟာ ပြီးသွားမှာပါ”

“ဟယ်လင်က အပြစ်မြင်ပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ သူက သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော့် ရင်ခွင်မှာ အပ်ပြီး ပြောတယ်။

“အပြစ်ဆိုစရာလဲ ဘာမှမရှိပါဘူး၊ ဟယ်လင်တို့မှာ ဘာတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကော သိလို့လား၊ ဟယ်လင်တို့ဟာ အထိုက်အလျောက်ကလေးသာ ပျော်ရွှင်ရတဲ့ဘဝတခုထဲမှာ နေကြရတဲ့စုံတွဲပါ၊ အပန်းဖြေချိန်ဆိုလို့ နွေရာသီရောက်ကာမှ သီတင်းပတ်နည်းနည်းလောက်ကလေး ခံစားနေကြ ရတဲ့ စုံတွဲပါ”

ကျွန်တော် မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ “ဒါကတော့ကွယ်၊ တနည်းအားဖြင့် ကြည့်ရင်တော့လဲ ဟုတ်တာပေါ့”

အဲဒီညက ဟယ်လင်ဟာ သိပ်ကိုပျော်နေတယ်၊ သိပ်ကိုလဲ မြူးထူးတက်ကြွနေတယ်၊ သူဟာ ဖယောင်းတိုင်ကိုင်ပြီး ပါရီတုန်းကဝယ်လာခဲ့တဲ့ ခြေညှပ်ဖိနပ်နဲ့ လှေကားအတိုင်း အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းသွားတယ်။

“မြေတိုက်ထဲက ဝိုင်တပုလင်းယူပြီး ပြန်ပြေးတက်လာတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလဲ သိပ်ကို ပျော်နေတယ်၊ လှေကားထိပ်ကရပ်ပြီး သူတက်အလာကို ဆီးကြိုတယ်။

“မီးဖိုတွေ ငြိမ်းသွားချိန်မှာ ဟယ်လင်ဟာ အဝတ်အဟောင်းတွေကြားမှာ အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ ထူးဆန်းတဲ့ညတညပါပဲ၊ ညဥ့်နက်ပိုင်းကျတော့ လေယာဉ်ပျံသံတွေ ကြားရတယ်၊ အိမ်အတွင်း ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ မှန်တွေတောင် လေယာဉ်ပျံသံတွေက ပြင်းထန်လွန်းလို့ ချိုးချိုးခြောက်ခြောက် မြည်လာတယ်။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အဲဒီမှာ လေးရက်နေခဲ့ကြတယ်၊ ကျွန်တော်

အနီးဆုံးရွာတရွာကို သွားပြီး အစားအသောက် စည်သွတ်ဘူးတွေ ဝယ်သေးတယ်၊ ဘော်ဒီရေ့စ်မြို့က သင်္ဘောနှစ်စီး ထွက်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရတယ်။

"ဘော်ဒီရေ့စ်ကို အခုအချိန်ထိ ဂျာမန်တွေ မသိမ်းသေးဘူးလား" လို့ ကျွန်တော်က တီးခေါက်ကြည့်တယ်။

"သိမ်းတယ်လို့လဲ ပြောလို့ရတယ်၊ မသိမ်းသေးဘူးလို့လဲ ပြောလို့ရတယ်၊ အခြေအနေကတော့ ခင်ဗျားဘယ်သူလဲဆိုတဲ့အပေါ်မှာ တည်နေတယ်"

"ကျွန်တော် အဲဒီကိစ္စကို ဟယ်လင်နဲ့ ပြောကြည့်တယ်၊ ဟယ်လင်က သိပ်ပြီးစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကျွန်တော် သူ့အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေမိတယ်။

"သင်္ဘောတွေထွက်မယ်တဲ့ ဟယ်လင်ရဲ့၊ မောင်တို့ ဒီကထွက်နိုင်စရာလမ်းစပဲ" လို့ ကျွန်တော်က အလွန်လှုပ်ရှားနေတဲ့စိတ်နဲ့ ပြောတယ်။

"အာဖရိကဖြစ်ဖြစ်၊ လစ္စဘွန်းဘက်ဖြစ်ဖြစ် ထွက်ချင်တဲ့ဘက် ထွက်လို့ရနိုင်တယ်"

"ဘာပြုလို့ ဒီမှာမနေချင်တာလဲ" လို့ သူက ပြန်မေးတယ်၊ "ဥယျာဉ်ကလေးထဲမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက် အခင်းတွေ ရှိနေတယ်၊ အိမ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ထင်း မကုန်မချင်း ဟယ်လင် ချက်ပြုတ်ပေးလို့ ရနေတယ်၊ ပေါင်မုန့်လဲ ဟိုရွာက ရနေနိုင်တယ်၊ မောင့်လက်ထဲမှာ ငွေကော ရှိသေးရဲ့လား"

"နည်းနည်းပါးပါး ရှိသေးတယ်၊ ပန်းချီကားတချပ်လဲ ကျန်သေးတယ်၊ ဘော်ဒီရေ့စ်ရောက်ရင် ပန်းချီကားကိုရောင်းပြီး လမ်းစရိတ်လုပ်လို့ရတယ်"

"ဒီလိုအချိန်ကာလမျိုးမှာ ဘယ်သူက ဝယ်မှာလဲ"

"လက်ထဲမှာ ငွေပိုငွေလျှံရှိတဲ့လူကတော့ ဝယ်မှာပါ"

ဟယ်လင်က ရယ်သည်၊ "ဒါဆိုရင်လဲ ရောင်းလိုက်လေ၊ ပြီးတော့ ဟယ်လင်တို့ ဒီမှာပဲနေကြမယ်"

"မောင်ကလဲ နေချင်တာပါပဲ ဟယ်လင်ရယ်၊ နေနိုင်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပါတယ်"

ဟယ်လင်က အိမ်ကလေးကို တော်တော်သဘောကျနေတယ်၊ အိမ်ရဲ့ဘေးတဖက်မှာ ပန်းခြံလေး ရှိတယ်၊ ပန်းခြံရဲ့နောက်မှာ သစ်သီးပင်တွေနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခင်းကလေးတွေ ရှိတယ်၊ ရေကန်ကလေးတကန်နဲ့

နေနာရီလေးတခုလဲ ရှိတယ်။

ဟယ်လင်ဟာ အိမ်ကလေးကို ချစ်ခင်တွယ်တာနေပုံပေါ်တယ်၊ အိမ်ကလေးကလဲ သူ့ကို ချစ်ခင် တွယ်တာနေပုံပါပဲ၊ အနေအထားက သူ့အတွက် အလွန်သင့်တော်တဲ့ အနေအထားပဲ၊ ဟိုတယ်တွေနဲ့ တန်းလျားတွေမှာ နေခဲ့ရတဲ့ လူတယောက်အဖို့ အလွန့်ကို မက်မောလောက်တဲ့ အပြောင်းအလဲကလေးတခုပါ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလဲ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ နေလို့သာဖြစ်မယ်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်းတရာတိုင်တိုင် နေရမယ်ဆိုလဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ နေချင်ပါတယ်။

နေချင်စိတ်ရှိနေပေမယ့်လဲ ကျွန်တော့်အနေနဲ့က ဘော်ဒီရှေ့စ်မြို့အကြောင်းပဲ တွေးနေမိတယ်၊ တကယ်လို့ မြို့ကို ဂျာမန်တွေက တစိတ်တပိုင်း သိမ်းထားတယ်ဆိုရင်တောင် သင်္ဘောတွေ ထွက်ခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့လဲ အချိန်အခါက စစ်မီးအေးစအချိန်၊ ပြင်သစ်က ဂျာမနီနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပြီးစ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးစာချုပ်ကတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် လက်မှတ်မထိုးကြသေးဘူး။

“တခုတော့ရှိတယ်၊ လက်ရှိအခြေအနေအရ ဂျာမန်တွေ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ အပိုင်းနဲ့ လွတ်မြောက် နေသေးတဲ့ အပိုင်းရယ်လို့ နှစ်ပိုင်း ရှိချင်လဲရှိနေလိမ့်မယ်၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံအနေနဲ့ကလဲ နှစ်ဦး သဘောတူညီချက်တွေ ရလာအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ ဩဇာအာဏာ မရှိဘူး။

“ပြီးတော့ ဂျာမနီကလဲ ဂျာမန်စစ်တပ်နဲ့ ဂက်စတာပို အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ကို လွှဲအပ်ထားတာ၊ အဲဒီနှစ်ဖွဲ့က လဲ တကယ်တမ်းလက်တွေ့ ဆောင်ရွက်ကြတဲ့အခါမှာ လက်တွဲလို့ ရကြတာမဟုတ်ဘူး။

“မောင်… ဒီကိစ္စကို သေချာအောင်စုံစမ်းရလိမ့်မယ်” လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ “ဟယ်လင်က ဒီမှာနေခဲ့၊ မောင် ဘော်ဒီရှေ့စ်ကို ရောက်အောင်သွားလိုက်မယ်”

ဟယ်လင်က ခေါင်းယမ်းတယ်၊ ‘ဟယ်လင်တယောက်တည်းတော့ မနေဘူး၊ မောင်နဲ့လိုက်မယ်’

သူပြောတဲ့စကားကလဲ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ၊ အခုအချိန်မှာ လုံခြုံနေတဲ့နေရာ ဆိုတာ အတိတကျ သတ်မှတ်လို့ မရဘူး။

“လူတယောက်အနေနဲ့ ရန်သူတွေလက်ထဲက ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပေမယ့် ဟိုအဝေး တနေရာက

ကျွန်းတကျွန်းပေါ်ရောက်မှ ဂက်စတာပိုအဖွဲ့ သူလျှိုတွေရဲ့ အဖမ်းအဆီးကို ခံချင်လဲ ခံရမှာပဲ၊ ပုံသေကားချတွက်လို့ရတဲ့ အခြေအနေကတော့ လုံးဝမရှိဘူး”

ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘော်ဒီရော့စ်မြို့ကို ကြုံသလို ကျသလိုနည်းတွေနဲ့ ကြံဖန်ပြီးသွားခဲ့ကြရတယ်၊ အဲဒီခရီးသွားရတဲ့ပုံစံကို ခင်ဗျားလဲ ကြုံဖူးခဲ့လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။

“ခင်ဗျား တကယ်လက်တွေ့ သွားကြည့်တဲ့နောက် ပြန်ပြီးစဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်သွားတာပါလိမ့်လို့ တွေးစရာကြီးဖြစ်နေတယ်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ဟယ်လင်ဆိုရင် ခြေကျင်သွားရတယ်။ ထရပ်ကားကြီးတစီး စီးခဲ့ရတယ်။ တချို့နေရာတွေ မြင်းတောင်စီးခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီမြင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ငှားလာတဲ့လမ်းပြက ရောင်းစားဖို့ ယူသွားတယ်။

ဘော်ဒီရော့စ်မြို့ထဲမှာ စစ်တပ်တွေ ရောက်နေပြီ၊ မြို့ကို သိမ်းထားတာတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တပ်တွေက ရောက်နေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အတွက်ကတော့ စိတ်ချောက်ချားစရာ ဖြစ်ရတယ်။

“နှစ်ယောက်စလုံး အချိန်မရွေး အဖမ်းခံရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားရမယ့် အခြေအနေမျိုးပဲ၊ ဟယ်လင်နဲ့ ကျွန်တော်ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကတော့ သိပ်ပြီးသစ်လွင်တောက်ပတဲ့ အဝတ်တွေ မဟုတ်ဘူး။

“ဟယ်လင့်မှာလဲ ကျွန်တော်ဝယ်ပေးထားတဲ့ ညဝတ်စုံအပြင် ဘောင်းဘီပွတထည်၊ အင်္ကျီပွ တထည်နဲ့ ဆွယ်တာနှစ်ထည်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ကျွန်တော့်မှာလဲ ခါးကဝတ်စုံအပြင် ကျောပိုးအိတ် ထဲမှာထည့်ထားတဲ့ ဝတ်စုံဟောင်းတစုံပဲ ရှိတော့တယ်။

“ကျွန်တော်တို့အိတ်တွေကို စားသောက်ဆိုင်တဆိုင်မှာ အပ်ထားခဲ့တယ်။ လမ်းပေါ်မှာ အိတ်တွေ ဆွဲပြီး သွားလာနေရင် ဘေးလူတွေက စိတ်ဝင်စားလာတတ်တယ်မဟုတ်လား။

“မောင်တို့ ခရီးသည်ပို့ဆောင်ရေး ဗျူရိုတခုခုကိုသွားပြီး သင်္ဘောတွေအကြောင်း စုံစမ်းကြ တာပေါ့” လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာက ဒီမြို့ထဲမှာ အသိအကျွမ်းဆိုလို့ တယောက်မှ ရှိတာမဟုတ်တော့ ဒီတလမ်းပဲ ရွေးစရာရှိတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ခရီးသွားဗျူရိုတခုကို ရောက်သွားတယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေမှာ ကပ်ထားတဲ့ ပိုစတာတွေကတော့ အများကြီးပဲ။

‘ဆောင်းဦးပေါက်လျှင် လစ္စဘွန်း၌ အပန်းဖြေပါ’ ‘အယ်လ်ဂျီးရီးယား-အာဖရိက၏ပုလဲ’၊ ‘ဖလော်ရီဒါတွင်ဖြေပါ’၊ ‘နေရောင်ဝင်းလက်သည့် ဂရင်ခါ’ စတဲ့ ကြော်ငြာပိုစတာတွေပါ။ ပိုစတာအားလုံးလိုလို အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့နေကြပြီ၊ လစ္စဘွန်းနဲ့ ဂရင်ခါကြော်ငြာတွေကတော့ အခုထက်ထိ သစ်လွင်တောက်ပနေတုန်းပဲ။

ကျွန်တော်တို့ သိပ်ကြာကြာ မစောင့်ရပါဘူး၊ လုပ်သက် ဆယ့်လေးနှစ်ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ ပါရဂူကြီး တယောက်က အားလုံးရှင်းပြတယ်၊ သင်္ဘောတွေကော ထွက်မှာလား၊ ထွက်မယ့်သင်္ဘော မရှိသေးဘူး၊ ကောလာဟလသတင်းတွေကလဲ အမျိုးမျိုး ထွက်နေတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ ထွက်နေတယ်၊ ဂျာမန်တပ်တွေ ရောက်မလာခင်က အင်္ဂလိပ် သင်္ဘောတစီး ဆိုက်ခဲ့တယ်၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အဝေးရောက် ပိုလန်အမျိုးသားတပ်ဖွဲ့အတွက် ပိုလန်လူမျိုးတွေကို လာသယ်တာ၊ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ လစ္စဘွန်းကထွက်မယ့် သင်္ဘောတစီးမှ မရှိဘူးတဲ့။

ကျွန်တော်က ဒီနေရာမှာ တခြားလူတွေ ရောက်နေကြတာကော ဘာအတွက်လဲလို့ မေးကြည့် တယ်။

‘ခင်ဗျားတို့လိုပဲပေါ့’ လို့ သူကဖြေတယ်။

“ခင်ဗျားကကော ဘာကိစ္စလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီနေရာက ထွက်ဖို့ဆိုတဲ့စိတ်ကူးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီလို့ သူကဖြေတယ်။ “ကိုယ်တိုင်ထွက်ဖို့ လုပ်နေရင်းက ဒီကိစ္စထဲမှာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရတဲ့အကွက်ကို မြင်လာရတယ်။

“အခုတော့ ကျွန်တော် စကားပြန်လဲ လုပ်တယ်၊ အကြံပေးလဲ လုပ်တယ်၊ ဗီဇာရရှိရေးနဲ့ နေရာချထားပေးရေးလုပ်ငန်းတွေလဲ လုပ်ပေးတယ်”

“ဒီဟာမျိုး အံ့ဩစရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒီလိုအခက်အခဲပေါင်းစုနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ခေတ် အချိန်ကာလမျိုးမှာ လူတွေဟာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ကြတာပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ဆိုင် တဆိုင်ကို သွားကြတယ်၊ ပါရဂူကြီးက အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို နားလည်သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြတယ်။

“သူ့အဆိုအရ တပ်တွေဟာ မကြာခင် ပြန်ထွက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ယူဆတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘော်ဒီရှော့စ်မှာ နေခွင့်ကတော့ ရဖို့မလွယ်ဘူး၊ ဗီဇာရဖို့ဆိုတာကတော့ အဆိုးဆုံးပဲ၊ လောလောဆယ် စပိန်ဗီဇာနဲ့ ဘေယွန်နီမှာ နေဖို့ကတော့ အဆင်ပြေသလိုလိုရှိတယ်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာ လူက သိပ်များနေတယ်၊ အကောင်းဆုံးနေရာကတော့ မာဆေးမြို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သွားရမယ့်ခရီးက ဝေးတယ်၊ တခုရှိတာက အနေးနဲ့အမြန်ဆိုသလို အဲဒီဘက်လမ်းကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ကြရမှာပဲ။

“ကျွန်တော် အမေရိကန်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ ကြိုးစားကြည့်တယ်။ ဟယ်လင့်မှာက နာဇီတွေ ထုတ်ပေးထားတဲ့ တရားဝင် ဂျာမန်နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကျွန်တော်တို့မှာ အသက်အန္တရာယ် ထိခိုက်နိုင်လောက်အောင် ဘေးအန္တရာယ် ရှိပါတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သက်သေပြကြမလဲ။

“လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းတွေပေါ်မှာ အိပ်နေကြတဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် လုံးဝ မရှိတဲ့ ဂျူးတွေက ကျွန်တော်တို့ထက်ပိုပြီး ဘေးအန္တရာယ် များရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့မှာက တရားဝင် နိုင်ငံကူး လက်မှတ်တွေ ရှိနေတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေက ကျွန်တော်တို့ကိုပြန်ပြီး အန္တရာယ်မရှိပါဘူးလို့ သက်သေခံနေတဲ့အဖြစ် ရောက်နေတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ရဲတိုက်ကလေးပဲ ပြန်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ပြင်သစ် ပုလိပ်က နှစ်ကြိမ်တိတိ တားပြီး အစစ်ဆေး အမေးမြန်း ခံရတယ်။ နှစ်ကြိမ်စလုံး ကျွန်တော်က နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေကိုပြပြီး သဟောက်သဟလုပ်တယ်။

“စစ်အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းနာမည်တွေကိုလဲ ဖောဖောသီသီ သုံးတယ်၊ ဟယ်လင်က ရယ်တယ်၊ သူ့အတွက်တော့ ကျွန်တော်လုပ်နေပုံဟာ ရယ်စရာဖြစ်နေတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ဆိုင်ကိုသွားပြီး အပ်ထားခဲ့တဲ့အိတ်တွေကို တောင်းတယ်၊ ဆိုင်ရှင်က “ဘာအိတ်တွေလဲ၊ သူမသိဘူးတဲ့၊ မကျေနပ်ရင် ခင်ဗျားပုလိပ်ကိုတိုင်ပေါ့” လို့ သူက ပြုံးဖြဲဖြဲ မျက်နှာထားနဲ့ပြောတယ်။ “ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ပုလိပ်နဲ့တော့ တွေ့ချင်မယ် မထင်ပါဘူး” လို့ ဆက်ပြောတယ်။

ကျွန်တော်က “ပုလိပ်ခေါ်ဖို့မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေသာ ပြန်ပေးပါ” လို့ ပြောတယ်။

ဆိုင်ရှင်က သူ့စားပွဲထိုးတယောက်ကို လက်ယပ်ခေါ်တယ်၊ “ဟေ့.. ဟင်နရီ ဟောဒီကမွန်စီယာက ပြန်ချင်နေပြီကွ” လို့ ပြောတယ်။

ဟင်နရီလို့ခေါ်တဲ့ကောင်က ရှပ်အင်္ကျီလက်တွေကို ခေါက်ပြီးတင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်နား ကပ်လာတယ်။

“ဒီမယ် ဟင်နရီ၊ ငါသာ မင့်နေရာမှာဆိုရင် ဒီကိစ္စကို လုပ်သင့်မလုပ်သင့် ထပ်ပြီးစဉ်းစားဦးမှာ” လို့ ကျွန်တော်က ဆီးပြောတယ်၊ “မင်းဟာ ဂျာမန်အကျဉ်းစခန်းတခုရဲ့အကြောင်းကို သိပ်ပြီး သိချင်နေသလား” လို့လဲ မေးလိုက်တယ်။

ဟင်နရီကတော့ လက်သီးတွေကို ဆုပ်လိုက်တယ်။

‘အိုကေ၊ တပ်ကြပ်ကြီးပစ်’ လို့ ကျွန်တော်က ဟင်နရီရဲ့နောက်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး အော်လိုက်တယ်။

ဟင်နရီက ဖြုန်းခနဲ မှောက်ချလိုက်တယ်၊ သူ့ပတ်ပတ်လည်ကို ခေါင်းထောင်ကြည့်တယ်၊ ပြီးတော့ ကုန်းပြီးထလာတယ်၊ လက်သီးတွေကတော့ ဆုပ်ထားတုန်းပဲ။

ကျွန်တော်က သူ့တင်ပါးကို ခြေထောက်နဲ့ တအားကြုံးပြီး ကန်ထည့်လိုက်တယ်၊ သူက တခွန်းအော်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြန်လဲသွားတယ်၊ ဆိုင်ရှင်က ပုလင်းတလုံးဆွဲပြီး ကောင်တာ နောက်က ထွက်လာတယ်။

ကျွန်တော် ဒူဘွန်နက်အရက်ပုလင်းတလုံး ဆွဲယူပြီး ကောင်တာရဲ့ထောင့်စွန်းနဲ့ ရိုက်ခွဲလိုက် တယ်၊ ကွဲသွားတဲ့ပုလင်းကိုကိုင်ပြီး ဆိုင်ရှင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေတယ်၊ ဆိုင်ရှင်ကလဲ မလှုပ်မရှက် ရပ်နေတယ်။

“ကျွန်တော့်နောက်ဘက်က ပုလင်းတလုံး ရိုက်ခွဲသံကြားတယ်၊ ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ဘူး၊ ဆိုင်ရှင်ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားမှာစိုးလို့...”

‘ဟယ်လင် နောက်မှာရှိတယ်’ လို့ ဟယ်လင်အသံပေးလိုက်တယ်၊ ဆိုင်ရှင်ကိုလဲ လှမ်းအော်တယ်၊ ‘ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းတွေ အခုချက်ချင်းပြန်ပေး၊ မပေးရင် ရှင့်မျက်နှာ စုတ်ပြတ်သွားမယ်’

ဟယ်လင့်လက်ထဲမှာ ပုလင်းတလုံး ကိုင်ထားတယ်၊ ဆိုင်ရှင်ဆီကို လျှောက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်က လက်တဖက်နဲ့ သူ့ကို လှမ်းဆွဲတယ်၊ သူက အတင်းရုန်းတယ်၊ ဆိုင်ရှင်က ကောင်တာနောက်ကို ဆုတ်သွားတယ်။

‘ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဟေ့’ တံခါးဝက ဂျာမန်ဘာသာနဲ့ မေးလိုက်တဲ့ အသံတသံ ကြားလိုက်ရ တယ်။

ဆိုင်ရှင်က သွားဖြီးပြတယ်၊ ဟယ်လင်က ဖျတ်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်တယ်။

စောစောက ကျွန်တော် စိတ်ကူးနဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးဟာ အခု

လူစင်စစ်အဖြစ်နဲ့ မြင်နေရတယ်။

‘သူ ဒဏ်ရာရထားသလား’ လို့ တပ်ကြပ်ကြီးကမေးတယ်။

‘ဒီဝက်လား’ လို့ ဟယ်လင်က ဟင်နရီကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ရေရွတ်တယ်၊ ဟင်နရီကတော့ သူ့ပေါင်ကြား လက်နှစ်ဖက်နဲ့အုပ်ပြီး ခါးကုန်းနေတုန်းပဲ၊ ‘သူ့မှာ စိုရွှဲနေတာ သွေးမဟုတ်ဘူး၊ အရက်တွေ’

‘ခင်ဗျားတို့က ဂျာမန်တွေလား’ လို့ တပ်ကြပ်ကြီးက မေးတယ်။ ‘ဟုတ်တယ်’ လို့ ကျွန်တော်က လှမ်းဖြေလိုက်တယ်၊ ‘ကျွန်တော်တို့ အေးခားပြတိုက်ခံနေရတယ်’

“လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကော ပါကြရဲ့လား”

ဆိုင်ရှင်က ပြုံးဖြီးဖြီးလုပ်ပြီး မျက်နှာချိုသွေးနေတယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ ဂျာမန်စကားကို အနည်းအပါး နားလည်ပုံရတယ်။

‘မပါဘဲ ဘယ်နေမလဲ ပါတာပေါ့’ လို့ ဟယ်လင်က ရှူးရှူးရှားရှားပြောတယ်၊ ‘ကျွန်မ ရှင့်ဆီက အကူအညီတောင်းရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ ပါတီဗဟိုကော်မီတီဝင် ဂျာဂင်းရဲ့အစ်မ၊ ဟောဒီမှာကြည့်’

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ဟယ်လင်က သူ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ဖွင့်ပြတယ်၊ ပြီးတော့ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဆက်ပြောတယ်၊ ‘ကျွန်မတို့ ရှတောဒီရဲတိုက်မှာ တည်းနေတာ’

ကျွန်တော် ဟယ်လင်ပြောလိုက်တဲ့ ရဲတိုက်နာမည်ကို တခါမှ မကြားဖူးခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဟယ်လင်ကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ၊ ‘ကျွန်မတို့ ဘော်ဒီရော့စ်ကို ခဏတဖြုတ် အလည်သွားကြ တာ၊ ကျွန်မတို့ပစ္စည်းတွေ သူ့ကို အပ်ထားခဲ့ကြတယ်၊ အခုပြန်တောင်းတော့ ဘာပစ္စည်းလဲ၊ သူမသိဘူးလို့ လုပ်နေတယ်၊ ရှင် တဆိတ်လောက် ကျွန်မတို့ကို ကူညီပါဦး’ တဲ့။

တပ်ကြပ်က ဆိုင်ရှင်ကို လှမ်းမေးတယ်၊ ‘သူပြောတာအမှန်လား’

“အမှန်ပဲ၊ ဂျာမန်အမျိုးသမီးတယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှ လိမ်ညာပြီး မပြောဘူး” လို့ ဟယ်လင်က ကြားဖြတ်ပြောတယ်။

“အမှန်ကတော့ ဟယ်လင်ပြောလိုက်တဲ့ စကားဟာ အမျိုးသားဆိုရှယ်လစ်ပါတီခေတ်ရဲ့ မိုက်မဲတဲ့ ကြွေးကြော်သံတွေထဲက တခုသောကြွေးကြော်သံပါ။

“ခင်ဗျားကကော ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလဲ” လို့ တပ်ကြပ်ကြီးက

ကျွန်တော့်ကိုမေးတယ်။

“ကျွန်တော်က ကားမောင်းတဲ့လူပါ” လို့ ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သူတို့ပစ္စည်းတွေပေးလိုက်” လို့ တပ်ကြပ်ကြီးက ဆိုင်ရှင်ကို ပြောတယ်။

ဆိုင်ရှင်က စပ်ဖြီးဖြီး မလုပ်တော့ဘူး၊ ‘ဟင်နရီ၊ ဟိုပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာထားသလဲ’ လို့ သူ့စားပွဲထိုးကို အော်မေးတယ်၊ ပြီးတော့ တပ်ကြပ်ကြီးဘက်လှည့်ပြီး ‘ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်စားပွဲထိုး ယူထားတာဖြစ်လိမ့်မယ်’ လို့ ပြောတယ်။

‘သူလိမ်တာ’ လို့ ဟယ်လင်က ဝင်ပြောတယ်။ ‘သူ့အပြစ်ကို သူ့တပည့်အပေါ် ပုံချနေတာ၊ ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား၊ ဂက်စတာပိုတွေ ခေါ်လိုက်ရမလား’ လို့ ဟယ်လင်က ဆိုင်ရှင်ဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး အော်တယ်။

ဆိုင်ရှင်က သူ့စားပွဲထိုး ဟင်နရီကို ခြေထောက်နဲ့လှမ်းကန်တယ်၊ စားပွဲထိုးလဲ ထွက်သွားရော တပ်ကြပ်ကြီးဘက်လှည့်ပြီး အစွမ်းကုန်မျက်နှာချိုသွေးတယ်။ ပြီးတော့ ‘နားလည်မှုလွဲကြတာပါ၊ ကဲ.. တပ်ကြပ်ကြီး ဘာသုံးဆောင်မလဲ၊ ကျွန်တော်ဧည့်ခံပါရစေ’ တဲ့။

‘ကော့ညက်သောက်မယ်၊ အကောင်းဆုံးပဲသောက်ချင်တယ်’ လို့ ဟယ်လင်က ခပ်တည်တည်နဲ့ ဝင်ပြောတယ်။

ဆိုင်ရှင်က ဖန်ခွက်တလုံးပဲ ယူလာပြီး ကောင်တာပေါ် ချပေးတယ်။ ဟယ်လင်က ဒေါသ အရှိန်မပြေသေးတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ဆိုင်ရှင့်မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်တယ်။ ဆိုင်ရှင်က နောက်ထပ် ဖန်ခွက်နှစ်လုံး ထပ်ယူပြီး ချပေးတယ်။

‘ခင်ဗျား တော်တော်သတ္တိကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတယောက်ပဲ’ လို့ တပ်ကြပ်ကြီးက မှတ်ချက်ချ တယ်။

‘ဂျာမန်မတယောက်ဟာ ဘာကိုမှမကြောက်ဘူး’ ဟယ်လင်က နာဇီပါတီ လက်စွဲစာအုပ်တအုပ် ထဲက စာတကြောင်းကို ရွတ်လိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲက ပုလင်းအကွဲကို ကောင်တာပေါ် ချထားလိုက်တယ်။

‘ခင်ဗျားက ဘယ်လိုကားမျိုး မောင်းတာလဲ’ လို့ တပ်ကြပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကိုမေးတယ်။

“မာဆီဒီးကားပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီကားမျိုးက ကျွန်တော်တို့ခေါင်းဆောင်

အာဏာရှင် ဖူးရားကြီး စီးတဲ့ ကားမျိုးပဲ”

သူက ခေါင်းဆတ်ပြတယ်၊ “ဒီမြို့က မသာယာဘူးလား၊ တော်တော်လှတဲ့ နေရာလေးပဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“သိပ်ကိုသာယာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်နိုင်ငံနဲ့တော့ ဘယ်တူမလဲဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ သောက်ကြတယ်၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ကော့ညက်ဗျာ၊ အရသာ အရှိဆုံး ကော့ညက်ပါပဲ၊ စားပွဲထိုးဟင်နရီက ကျွန်တော်တို့အပ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ယူလာပြီး ကုလားထိုင် တလုံးပေါ် ချပေးတယ်၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကျောပိုးအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်တယ်၊ ဘာတခုမှ မပျောက်ဘူး။

‘ပစ္စည်းတွေစုံပါတယ်’ လို့ ကျွန်တော်က တပ်ကြပ်ကြီးကိုပြောတယ်။

‘စားပွဲထိုးအပြစ်ပါဗျာ’ လို့ ဆိုင်ရှင်က ဝင်ပြောတယ်။ ‘ဟော့ကောင် ဟင်နရီ၊ မင်းသွားတော့’ လို့ နှင်ထုတ်လိုက်တယ်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တပ်ကြပ်ကြီး’ လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်။ ‘ရှင်ဟာ ဂျာမန်စစ်သည်တော် ပီသရုံမကဘူး၊ လူကြီးလူကောင်းတယောက်ပါ’

တပ်ကြပ်ကြီးက ဟယ်လင့်ကို အလေးပြုလိုက်တယ်၊ သူ့အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တောင် ပြည့်ပုံ မပေါ်သေးဘူး။

‘ကျွန်တော့်အရက်နှစ်ပုလင်း ကွဲသွားတယ်၊ အဲဒီအတွက်တော့ တန်ရာတန်ဖိုး ရှင်းပေးသင့်တယ်’ လို့ ဆိုင်ရှင်ကပြောတယ်။

ဟယ်လင်က ဆိုင်ရှင့်စကားကို ဂျာမန်လို ဘာသာပြန်ပြောပြတယ်။ ‘ဒီလူက လူကြီးလူကောင်း တယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ ဘာမှ သူ့ကို ထိခိုက်နစ်နာအောင် မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခုခံကာကွယ်တာပဲရှိတယ်’

တပ်ကြပ်ကြီးက ကောင်တာနောက်ဝင်သွားပြီး စင်ပေါ်က အရက်တလုံး ယူလာတယ်။ ‘ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ၊ အောင်နိုင်သူဟာ အခွင့်ထူးတော့ ခံစားပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်’ လို့ ပြောပြီး ပုလင်းကို ဟယ်လင့်ဘက်လှမ်းပေးတယ်။

‘မဒမ်က ကွိုင်တရီအရက်မသောက်ဘူး’ လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ ‘ပေးမယ့်ပေးလဲ ကော့ညက်ပဲ ပေးပါ တပ်ကြပ်ကြီးရာ’

တပ်ကြပ်ကြီးက ကော့ညက်ပုလင်းကို ဟယ်လင်လက်ထဲ ထည့်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်က ဟယ်လင့်ဆီကယူပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ အပြင်ရောက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် တပ်ကြပ်ကြီးကို ကပျာကယာ နှုတ်ဆက်တယ်၊

တကယ်လို့ သူက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မာဆီဒီး ကားဆီ လိုက်ပါရစေလို့ ပြောလိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။

အဲဒါကိုကြောက်လို့ ကျွန်တော်က မြန်မြန်နှုတ်ဆက်ပြီး လစ်ဖို့စီစဉ်ရတာ။

ဟယ်လင်က ကျွန်တော်ကြောက်နေတဲ့ ပြဿနာ ပေါ်မလာအောင် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ကိုင်တွယ် သွားတယ်၊ နောက်ဆုံးခွဲခါနီးကျတော့ အဖြစ်မျိုးဟာ ‘ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာဆိုရင် လုံးဝမဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာက အဆင့်အတန်းရှိတယ်’ လို့ တပ်ကြပ်ကြီးက ပြောသွားတယ်။

ကျွန်တော် သူထွက်သွားရာကို ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနဲ့ ကြည့်နေမိတယ်။

“အဆင့်အတန်းရှိတယ်တဲ့၊ ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုတွေ၊ မတရား ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားမှုတွေနဲ့ လူတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်မှုတွေ အဲဒါတွေက ဘာတွေလဲ၊ အဲဒါတွေကို အဆင့်အတန်းလို့ သတ်မှတ်ထားကြသလား”

‘ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’ လို့ ဟယ်လင်ကမေးတယ်။

“ကောင်းပါတယ်၊ မင်းဒီလောက်ဆဲတတ်လိမ့်မယ်လို့ မောင်မထင်မိဘူး”

ဟယ်လင်က ရယ်တယ်၊ “စခန်းထဲမှာနေတုန်းက အဆဲမျိုးစုံ တတ်သွားခဲ့တယ်။ ဆဲတာဟာ စိတ်အတော်ပေါ့စေတဲ့အလုပ်ပဲ၊ မောင့်ကိုလဲ မေးရဦးမယ်၊ ပုလင်းကိုရိုက်ခွဲပြီး တိုက်တာတို့ လူတယောက်ကို ခြောက်ထောက်နဲ့ကန်တာတို့ ဆိုတာတွေ မောင်ဘယ်ကတတ်လာတာလဲ”

“လူ့အခွင့်အရေးတွေကို ကာကွယ်ဖို့ အားထုတ်ရင်း တတ်လာရတာပဲ ဟယ်လင်” လို့ ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်တယ်။ “မောင်တို့ဟာ ပဋိပက္ခခေတ်ကြီးထဲမှာ အသက်ရှင်နေကြရတာ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးရဖို့အတွက် စစ်ခင်းနေကြရတယ်မဟုတ်လား”

အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်ပေမယ့် ဒီစကားဟာ အင်မတန် မှန်တဲ့စကားပါ၊ ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင် နေချင်တယ်ဆိုရင် နည်းလမ်းတခုပဲရှိတယ်။ လိမ်ဖို့ညာဖို့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲဖို့နဲ့ ခိုးဖို့တိုက်ဖို့ပဲ။

“အဲဒီအဖြစ်နဲ့ကြုံခဲ့ရပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ လယ်သမား ယာသမားတွေဆီက သစ်သီးတွေ ခိုးတယ်၊ သူတို့ယာတဲတွေထဲက နွားနို့ခိုးတယ်၊ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အချိန်ပါပဲ။ အန္တရာယ်လဲများတယ်၊ ရယ်စရာလဲ ကောင်းတယ်၊ တခါတလေ စိတ်ထိခိုက်စရာ ကောင်းတယ်၊ မကြာခဏ

ရယ်စရာအဖြစ်တွေနဲ့လဲ ကြုံရတယ်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောပြီးပြီနော်၊ အဲဒီအဖြစ်မျိုးတွေက နောက်ပိုင်းမှာ အမြဲတမ်း ကြုံနေရတာပဲ၊ ခင်ဗျားလဲ ကြုံခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ရှုထောင့်ကနေ ကြည့်ရင်တော့ ရယ်စရာတွေပါပဲ” ဟုလည်း အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လဲ ရယ်စရာလို မြင်တတ်အောင် ဟယ်လင့်ဆီက သင်ယူရတာပေါ့ဗျာ” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ပြောသည်။ ထို့နောက် သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြန်ပါသည်။

“ဟယ်လင့်မှာ အတိတ်ကဖြစ်ရပ်တွေကို သိုလှောင်ထားတဲ့အကျင့် မရှိတော့ဘူး၊ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲထားပစ်ခဲ့တဲ့သဘောပဲ၊ သူ့အနေနဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်ရပ်တွေအပေါ်မှာပဲ ထားတယ်၊ သူ့အတွေ့အကြုံတွေက တွန်းပို့လိုက်တဲ့အတွက် အဲဒီစိတ်မျိုး ကိန်းအောင်းသွားတာပဲ။

“သဘောကတော့ အကြောင်းထူးမလာမယ့်ကိစ္စအတွက် သူအချိန်ပေးပြီး မစဉ်းစားတော့ဘူး၊ သူ့အဖြစ်က မီးရှူးမီးပန်း ရှို့နေတဲ့လူနဲ့တူနေတယ်၊ သူရှို့လိုက်တဲ့ မီးရှူးမီးပန်းတွေက ပြာတမှုန်မှလဲ မကျန်ရစ်ခဲ့ဘူး။

“အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့သဘောထားကို မသိခဲ့ဘူး၊ နားမလည်ခဲ့ဘူး၊ အမှန်တော့ သူဟာ အကယ်ခံချင်တဲ့စိတ်ကို လုံးဝမရှိတော့ဘူး၊ အကယ်ခံရဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင် တော့တဲ့ကိစ္စလို သူယူဆထားဟန်တူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဇွတ်အတင်း တိုက်တွန်းနေ လို့သာ သူလိုက်လုပ်နေတာပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ အရူးတယောက်လိုပဲ၊ ဘော်ဒီရှော့စ်က ဘေယွန်နီအထိ၊ အဲဒီကတဆင့် မာဆေးမြို့ ရောက်တဲ့အထိ၊ နောက်ဆုံး ဒီနေရာရောက်တဲ့အထိ သူ့ကို ဇွတ်အဓမ္မ တိုက်တွန်း နားချပြီး ခေါ်လာခဲ့မိပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့နေဖူးခဲ့တဲ့ ရဲတိုက်ကလေးဆီ ပြန်ရောက်သွားတော့ လူတွေ ရောက်နေတာ တွေ့ရတယ်၊ စစ်သားတွေပဲ၊ လေတပ်ယူနီဖောင်းဝတ် အရာရှိတွေဟာ ဝင်းခြံထဲမှာ လမ်းသလား နေကြတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ သစ်ပင်တပင်နောက်မှာကွယ်ပြီး သူတို့ကို ချောင်းကြည့်ကြတယ်၊ အချိန်က နေအတော်စောင်းနေတဲ့ မွန်းလွဲပိုင်း။

‘မောင်တို့ပစ္စည်းတွေထဲက တခုခု ကျန်နေခဲ့သေးသလား’ လို့ ကျွန်တော်က ဟယ်လင်ကို တိုးတိုးလေးမေးတယ်။

“အပင်တွေပေါ်က ပန်းသီးတွေ၊ ပြီးတော့လေ.. ရွှေရောင်သမ်းနေတဲ့ အောက်တိုဘာလ နေရောင်ခြည်နဲ့ ဟယ်လင်တို့ရဲ့အိပ်မက်တွေ၊ အဲဒီဟာအားလုံး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်” လို့ ဟယ်လင်က ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် လေသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“အဲဒါကတော့ နေရာတိုင်းမှာ မောင်တို့ ထားပစ်ခဲ့ရတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေပါ ဟယ်လင်ရယ်” လို့ ကျွန်တော်က နှစ်သိမ့်တယ်။

အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်နားက အရာရှိတယောက်ရဲ့ မာကြောကြော အမိန့်ပေးသံ တသံ ကြားလိုက်ကြ ရတယ်။

‘နှစ်ဆယ်ရာစုခေတ်ရဲ့အသံလေ’ လို့ ဟယ်လင်က ရေရွတ်တယ်။ ‘ဟယ်လင်တို့ ဒီနေရာက မြန်မြန် သွားကြစို့၊ ဒီည ဟယ်လင်တို့ ဘယ်မှာသွားအိပ်ကြမလဲ’

‘မြက်ခြောက်တွေကြားမှာ အိပ်ကြတာပေါ့’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။

“အဆင်ပြေရင်လဲ ပြေသလိုပေါ့၊ အိပ်ရာတွေ့တော့လဲ အိပ်ရာနဲ့ အိပ်ကြတာပေါ့၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ မောင်တို့အတူတူပဲဟာ”

* * * * *

(၁၆)

“ဘေယွန်နီက ကောင်စစ်ဝန်ရုံးရဲ့ အပြင်ဘက်ကမြေကွက်လပ်ကို ခင်ဗျားမှတ်မိသေးသလား” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ကျွန်တော့်အားမေးသည်။ “အဲဒီထဲမှာ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေဟာ လေးတန်းခွဲပြီး တန်းစီနေကြတယ်။

“ဒါပေမဲ့ ခဏနေတော့ လူတန်းကြီးဟာ ကစဥ့်ကလျားဖြစ်ပြီး ပျက်သွားရော၊ အားလုံး လန့်ဖြန့်ပြီး ဟိုပြေးသည်လွှား လုပ်ကြရာက ရုံးအဝင်တံခါးဝမှာ ပိတ်ဆို့ကုန်ရော။ ငိုတဲ့လူကငို၊ ညည်းတဲ့လူကညည်းနဲ့ နေရာလေးတနေရာ ရဖို့အတွက် ထိုးကြ ကြိတ်ကြ ဆဲကြ ဆိုကြနဲ့ ဆူညံနေတာပဲ။

‘ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်’ ဟု ကျွန်တော် ပြန်ပြောသည်။ ရပ်စရာနေရာလေး တနေရာ ရဖို့အတွက် နေရာရောင်းစားတဲ့လူတွေကလဲ တမှောင့်၊ အဝင်တံခါးကတော့ လူအုပ်ကြီးနဲ့ ပိတ်နေတာချည်းပါပဲ။

“ရုံးခန်းပြတင်းပေါက်တပေါက် ပွင့်လာပြီဆိုရင် လူအုပ်ထဲက အော်ကြ ဟစ်ကြ၊ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်စာအုပ်တွေကို ပြတင်းပေါက်တွေကနေပြီး ပစ်ပေးကြရတယ်။ ပရိသတ်ကလဲ များလွန်းအားကြီးလို့ တောအုပ်ကြီးတအုပ်နဲ့ တူနေတယ်။

စောစောကထိုင်နေသည့် အမျိုးသမီးများထဲမှ နှစ်ဦးသည် အိပ်ရာဝင်သွားကြပြီ၊ နှစ်ဦးသာလျှင် စားပွဲ၌ ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ဦးထဲမှ ခပ်ချောချောအမျိုးသမီးသည် အားရပါးရသမ်းဝေရင်း ကျွန်တော်တို့စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ရှင်တို့က ရယ်စရာပဲ၊ တချိန်လုံး စကားပဲထိုင်ပြောနေကြတယ်၊ တခြား ဘာမှလဲမလုပ်ကြဘူး၊ အခုအချိန်ဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့အိပ်ချိန်ရှင့်၊ ရှင်တို့ နောက်ထပ် ပြောစရာစကားတွေ ရှိနေသေးရင် စားသောက်ဆိုင်တဆိုင်ကို သွားကြရင်ကောင်းမယ်၊ အခုလောက်ဆိုရင် စားသောက်ဆိုင်တွေ အားလုံးလိုလို ဖွင့်ထားရောပေါ့”

အမျိုးသမီးက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ နံနက်ခင်း၏ အလင်းရောင် ဖြူလွလွသည် အထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။ နေရောင်သည် တလက်လက် တောက်ပလျက်ရှိ၏။

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော်တို့ အပြင်ဘက်ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက် သည်။ ကျွန်တော်က လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။

‘သင်္ဘော ဒီနေ့ထွက်မှာမဟုတ်ဘူး’ ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်ကပြောသည်။ ‘မနက်ဖြန်ညအထိ ထွက်ဦးမယ် မထင်ဘူး’

သူ့စကားကို ကျွန်တော် မယုံကြည်ဖြစ်နေမှန်း သူရိပ်မိသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ကြတာ ပေါ့ဗျာ’ ဟု ပြောပါသည်။

ပြည့်တန်ဆာအိမ်များ ပိတ်သွားပြီးသည့်နောက် ထွက်ပေါ်လာနေသည့် အသံဗလံများသည် နားမခံနိုင်အောင် ရှိလှပါသည်။ ကလေးသူငယ်အုပ်စုတစုသည် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ပြီး ငါးခြင်းတောင်းများဆွဲ၍ ပြေးလွှားနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ရေပြင်သည် အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားကာ လှိုင်းဂယက်များထလျက် ရှိကြပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်၌ တိုက်ခတ်နေသည့် အေးမြသောလေ...၊ နွေးထွေးမှုကင်းမဲ့သလောက် အပူရှိန် ပြင်းလှသည့်နေ့...၊ လူတိုင်းလိုလိုပင် အလုပ်များလျက်ရှိကြသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ဆူညံလှုပ်ရှားနေကြသည့် လူအများကြားတွင် သစ်ရွက်ခြောက် နှစ်ခု လေတွင်မျောပါနေသည့်နှယ် ရွေ့လျားသွားလျက်ရှိကြပါ သည်။

‘မနက်ဖြန်မနက် သင်္ဘောမထွက်ဘူးဆိုတဲ့စကားကို ခင်ဗျားမယုံဘူးလား’ ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ကျွန်တော့်အား မေးသည်။

သူသည် အတော်ကြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေဟန်ရှိသည်။ ‘ကျွန်တော်ကတော့ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာပဲ’ ဟု ကျွန်တော်ကပြောသည်။

“ခင်ဗျား ပထမပြောတုန်းကတော့ ဒီနေ့ပဲ သင်္ဘောထွက်မယ်တဲ့၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းကြည့်တာပေါ့၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ခင်ဗျားပြောတဲ့သတင်းဟာ သိပ်ပြီးစိတ်ထိခိုက်စရာ ဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်တော်လဲ အဲသလိုဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပါပဲ၊ နောက်တော့လဲ ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့အား ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ၊ နှစ်ယောက်သား ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လာသည်။ သည်းမခံနိုင်တော့သလိုပင် ဖြစ်လာသည်။

ကြော်ငြာပိုစတာ အများအပြား ကပ်ထားသည့် ဆိုင်တဆိုင်ရှေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ရပ်သည်။ အဖြူရောင်စက္ကူတရွက်ဖြင့် ရေးထားသည့်

ကြေညာချက်တခုကို ဖတ်ကြည့်သည်။ ယနေ့ ထွက်မည့်သဘော်ခရီးစဉ်ကို နောက်တနေ့အထိ ဆိုင်းလိုက်သည်ဟု ရေးထားသည်။

ကျွန်တော် နောက်ထပ်တရက် နေရပေဦးတော့မည်။ ကြော်ငြာကို ဖတ်ပြီးပြီ ဖြစ်သော်လည်း စိတ်ထဲက မကျေနပ်သေး၊ ဆိုင်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကြည့်သည်။ ယခုအချိန်အထိ အတွင်းမှ သော့ခတ်ထားဆဲ။

ကျွန်တော် တံခါးကို တွန်းနေခိုက်တွင် လူဆယ်ယောက်ကျော်ခန့်သည် မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အနီးသို့ လာကြသည်။ သူတို့လူစုသည်လည်း စစ်ဘေးဒုက္ခသည်များပင် ဖြစ်ပါသည်။ တံခါးဖွင့်၍မရမှန်း သိသွားသည့်အခါ ပြန်ထွက်သွားကြ သည်။

‘ခင်ဗျားမှာ အချိန်ရသေးတယ်ဆိုတာ သိရောပေါ့’ ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်ကပြောကာ ဆိုင်တဆိုင်တွင်ဝင်၍ ကော်ဖီသောက်ရန် အကြံပြုသည်။

သူသည် ကော်ဖီကို ကသောကမျော သောက်သည်။ “ဘယ်နှစ်နာရီထိုးသွားပြီလဲ”

“ခုနစ်နာရီခွဲပြီ”

“တစ်နာရီ”ဟု သူက ရေရွတ်သည်။ “တစ်နာရီအတွင်း သူတို့ရောက်လာမှာ”

ထို့နောက် ကျွန်တော့်အားမေးကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လွမ်းမောစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းတပုဒ် ပြောပြချင်စိတ် မရှိခဲ့တာ အမှန်ပါ၊ ကျွနတော့်ဇာတ်လမ်းဟာ ကြေကွဲစရာ ကောင်းမနေဘူးလား”

“မကောင်းပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်း ဘယ်လိုဇာတ်မျိုးထင်သလဲ”

“အချစ်ဇာတ်လမ်းတပုဒ်နဲ့ တူတယ်”

ပျက်နေသည့် မျက်နှာထားသည် ပျော့ပျောင်းသွားသည်။ ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’ ဟု ပြောသည်။ ‘ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အဖြစ်ဟာ ဘိုင်ယာရစ်ဇ်မြို့ရောက်တော့ အစပြုတာပဲ၊ စိန့်ဂျင်းဒီလပ်ဇ်ဆိပ်ကနေပြီး သဘော်တစီး ထွက်လိမ့်မယ် ဆိုတဲ့သတင်း ကျွန်တော်ကြားရ တယ်။

ကျွန်တော်ပုန်းနေတဲ့နေရာကို ပြန်ရောက်တော့ ကြမ်းပေါ်လှဲနေတဲ့

ဟယ်လင့်ကို တွေ့ရတယ်။ သူ့မျက်နှာဟာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာ မြင်ရတယ်၊ ‘ဟယ်လင် ဗိုက်နာနေ တယ်’ လို့ သူကပြောတယ်။ ‘ခဏနေရင် ပျောက်သွားမှာပါ၊ စိတ်မပူပါနဲ့’ တဲ့။

“မောင် ဆရာဝန်သွားပင့်ပေးရမလား”

‘မလိုပါဘူး၊ မပင့်ပါနဲ့’ လို့ အသက်ရှူရခက်အောင် ပင်ပန်းမောဟိုက်နေတဲ့ လေသံနဲ့ ပြန်ပြော တယ်၊ ‘ဟယ်လင့်အတွက် မလိုပါဘူး၊ ဟယ်လင့်ဘာသာ တယောက်တည်းပဲ နေပါရစေ၊ ဟယ်လင်စကားကို နားထောင်ပါ၊ ဆရာဝန်မခေါ်ပါနဲ့’ တဲ့။

ပြောရင်း စိတ်တိုလာပုံရတယ်၊ ‘ဟယ်လင့်နားမှာ မနေပါနဲ့၊ ဝေးရာမှာ သွားနေပါ’ လို့ အော်ပြော တယ်။ ‘နောက် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ပြန်လာပေါ့၊ ပြီးရင်…’

သူ ကျွန်တော့်ကို လက်တခါခါနဲ့ မောင်းထုတ်တယ်၊ သူသိပ်ပြီး စကားပြောနိုင်ပုံ မရဘူး၊ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ထိတ်လန့်ချောက်ချားမှုတွေ မြင်နေရတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့အနားက ခွာလာခဲ့တယ်။

အိမ်ရှေ့မှာရပ်ပြီး လမ်းဘက်ကို မျှော်ကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ အနီးအနားမှာ ဆရာဝန် ရှိမရှိ စုံစမ်းတယ်၊ သုံးလေးလမ်းအကျော်လောက်မှာ ဒေါက်တာဒူဘွိုက်စ်ဆိုတဲ့ ဆရာဝန် ရှိတယ်လို့ သိရတယ်။

ကျွန်တော် ချက်ချင်းပဲ ဆရာဝန်အိမ်ကို အပြေးအလွှားသွားတယ်။ ဆရာဝန်ကလဲ သူ့ဆေးအိတ် ကို ကပျာကယာပြင်ပြီး လိုက်လာတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားတော့ ဟယ်လင် အိပ်ရာပေါ်ရောက်နေပြီ၊ သူ့မျက်နှာမှာ ချွေးသီး ချွေးပေါက်တွေ စို့ရွှဲနေတာပဲ။

‘မခေါ်ပါနဲ့လို့ ပြောနေတဲ့ကြားက ရှင် ဆရာဝန်ခေါ်လာတယ်ပေါ့လေ’ လို့ သူက ကျွန်တော့်ကို ရန်သူတယောက်ကြည့်သလိုကြည့်ပြီး ဒေါသတကြီးပြောတယ်။

ဒေါက်တာဒူဘွိုက်စ်က ဟယ်လင့်ဆီကို ညင်ညင်သာသာကလေး လျှောက်သွားတယ်။

‘ကျွန်မနေကောင်းတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး’ လို့ ဟယ်လင်က ဆီးပြောတယ်။

‘မဒမ်ရယ်…’ လို့ ဒူဘိုက်စ်က လေအေးကလေးနဲ့ စကားစတယ်။

“နေကောင်းတယ်၊ မကောင်းဘူးဆိုတာ ဆရာဝန်ဆုံးဖြတ်ပါစေလား”

ဆရာဝန်က သူ့ဆေးအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး အထဲက ပစ္စည်းကိရိယာတွေ ထုတ်တယ်။

‘ရှင် ဒီအနားမနေပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပါ’ လို့ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောတယ်။

ကျွန်တော် အခန်းထဲက ခေါင်းရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ စခန်းဆရာဝန် ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ကျွန်တော်သတိရတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ လမ်းတဖက်က ကားဂိုဒေါင်ပေါ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ မီချယ်လင် တာယာကြော်ငြာကိုကြည့်ပြီး လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေမိတယ်။

တာယာတွေနဲ့လုပ်ထားတဲ့ လူဝရုပ်ပုံဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မည်းနက်လာတယ်။ ကားဂိုဒေါင် ထဲက တူထုသံတွေ ကြားရတယ်။ လူတယောက်ယောက် သံပြားတွေနဲ့ လူသေခေါင်းတလုံး စပ်နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။

အမှန်တော့ ဒီအတွေးမျိုးဟာ အခုမှ ပေါ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီခြိမ်းခြောက်မှုမျိုး စိတ်ထဲ ဝင်ဝင်လာနေတာ ကြာပါပြီ။

ဒူဘွိုက်စ်ထွက်လာချိန်အထိ ကျွန်တော်စောင့်နေရတာ ဘယ်လောက်ကြာမှန်း မသိဘူး။ ဒူဘွိုက်စ်မှာ မုတ်ဆိတ်မွေး တိုနံ့နံ့ကလေးရှိတယ်။ သူလမ်းလျှောက်ပုံကလဲ အလွန့်ကို နှေးကွေး ညင်သာတာပဲ။

ကျွန်တော် သူ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်တောင်ပျက်လာတယ်။ နွေရာသီမှာဖြစ်တတ်တဲ့ နှာစေး ချောင်းဆိုးနဲ့ အသေးအဖွဲ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တာမျိုးကို အများဆုံး ကုသပေးနေရတဲ့ ဆရာဝန်တယောက်ပဲ ဖြစ်မှာပါဆိုတဲ့အတွေးကို မတွေးမိဘဲမနေနိုင်ဘူး။

ကျွန်တော့်နားရောက်တော့ သူက ‘ခင်ဗျားမိန်းမဟာ…’ စကားစတယ်။ ပြီးတော့ စကားကို မဆက်ဘဲ ရပ်ထားတယ်။

ကျွန်တော် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ‘ပြောရင်လဲ အမှန်အတိုင်းပြောပါ ဒေါက်တာ’ လို့ ပြောလိုက်မိ တယ်။

‘ခင်ဗျား ဒါလေးယူထားပါ’ လို့ ဆရာဝန်ကပြောပြီး ဆေးစာရွက်ကလေးတရွက် လှမ်းပေးတယ်။ ‘ဆေးဆိုင်သွားပြီး အဲဒီဆေးကိုဝယ်ပါ၊ ပြီးတော့ ဆေးစာရွက်ကို ပြန်တောင်းဖို့ မမေ့ပါနဲ့၊ လိုအပ်တဲ့အခါတိုင်း ဒီဆေးစာရွက်နဲ့ ဆေးဝယ်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်’

ကျွန်တော်က စာရွက်ကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီး ‘ဘာဆေးလဲ’ လို့ မေးတယ်။

‘ဒီကိစ္စက ခင်ဗျား ဘာမှလုပ်နိုင်မယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး’ လို့ သူက ပြောတယ်။ ‘အဲဒါကို ခင်ဗျား အမြဲသတိရနေပါ၊ ခင်ဗျား ဘာမှလုပ်လို့မရတဲ့ကိစ္စပါ’

“ကျွန်တော့်မိန်းမ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သိပ်ပြီး လျှို့ဝှက်မထားပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း သိပါရစေ”

သူက ကျွန်တော်သိချင်တာကို အဖြေမပေးဘူး၊ ‘ဆေးကုန်သွားရင် ထပ်ဝယ်ပေးပါ၊ သူတို့က ဒီဆေးရောင်းလိမ့်မယ်’

“ဒီဆေးက ဘာဆေးလဲ”

“ခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာကို သက်သာစေတဲ့ဆေးပဲ၊ အလွန်ကောင်းတယ်၊ ဆရာဝန်လက်မှတ်နဲ့ ဆေးစာပါမှ ဝယ်လို့ရတယ်”

ကျွန်တော်က ဆေးစာကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။ ‘ဆေးဖိုးဝါးခ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ’

“ပေးစရာမလိုပါဘူး”

သူ ထွက်သွားတယ်၊ လမ်းထောင့်ရောက်တော့ ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။ ‘ဆေးဝယ်ပြီးရင် ခင်ဗျားမိန်းမ အလွယ်တကူ ယူနိုင်မယ့်နေရာမှာ ထားပေးပါ၊ ဒီအကြောင်း သူ့ကို မပြောပါနဲ့၊ သူသိနေပါတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးဟာ အလွန်အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတယောက်ပါ’

‘ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဟယ်လင်ရယ်’ လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။ ‘မင်းနေမကောင်းဖြစ်နေတာ အမှန်ပဲ၊ ဘာပြုလို့ ဒီကိစ္စ မောင့်ကိုမပြောတာလဲ’

‘ဟယ်လင့်စိတ်ကို မညှဉ်းဆဲချင်ပါနဲ့ မောင်ရယ်’ လို့ ဟယ်လင်ကပြန်ပြောတယ်။ ‘ဟယ်လင် ကောင်းမယ်ထင်သလို နေပါရစေ’

“မင်း ဒီအကြောင်းကို မပြောချင်ဘူးဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား”

ဟယ်လင်က ခေါင်းယမ်းတယ်၊ “ပြောစရာလဲ ဘာမှမရှိပါဘူး”တဲ့။

“မောင် ကူညီနိုင်တာများရှိမလားလို့ပါ”

‘မရှိပါဘူး အချစ်ရယ်’ လို့ သူကပြောတယ်။ ‘ဒီတခါတော့ မောင် ကူညီနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်ကူညီနိုင်မယ့်ကိစ္စဆိုရင် ဟယ်လင်မပြောဘဲ ဘယ်နေမလဲ”

“ပြင်သစ်ပန်းချီဆရာကြီး ဒီးဂတ်စ်ရဲ့ ပန်းချီကားတချပ် ရှိသေးတယ်။ မောင် အဲဒီကားကို ရောင်းရင် ရနိုင်မယ်လို့ထင်တယ်၊ ဒီဘိုင်ယာရစ်ဖ်မှာက လူချမ်းသာတွေ အလွန်များတယ်၊ ပန်းချီကားရောင်းလို့ရတဲ့ငွေနဲ့ မင်းကို ဆေးရုံတင်ပေးနိုင်မှာ”

“ဆေးရုံတင်ရင် ဟယ်လင် အဖမ်းခံရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့လဲ ဆေးရုံတင်လို့ အကြောင်းထူးလာစရာ မရှိပါဘူး မောင်ရယ်၊ ဟယ်လင်ပြောတာယုံပါ”

“ရောဂါက အဲသလောက်ပဲဆိုးသလား ဟယ်လင်ရယ်”

သူ့မျက်လုံးတွေရဲ့အကြည့်ထဲမှာ စိတ်ဆင်းရဲမှုဒဏ် အပြင်းအထန် ခံစားနေရကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှား ဖော်ပြနေတယ်။

“ဒါကြောင့်မို့ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ဘာမှထပ်မမေးတော့ဘူး၊ ဒေါက်တာဒူဘွိုက်စ်ရဲ့ အိမ်ဘက်ရောက်တဲ့အခါကျမှ ထပ်မေးတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

ချပ်ဝပ်ဇ်သည် စကားကိုဖြတ်၍ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ကျွန်တော်က ‘ဘာလဲ၊ ဟယ်လင့်ရောဂါက ကင်ဆာလား’ ဟု မေးလိုက်မိပါသည်။

ချပ်ဝပ်ဇ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းကို စောစောကတည်းက သိသင့်တယ်။ ဆွစ်ဇာလန်မှာတုန်းက ဆရာဝန်တွေက ဟယ်လင့်ကို ပြောခဲ့ကြတယ်၊ ထပ်ပြီး ခွဲစိတ်ဦးမယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ရောဂါအခြေအနေကတော့ သိပ်ပြီး ကောင်းလာဖို့ မရှိတော့ဘူးတဲ့။

“သူ ပထမတကြိမ် ခွဲစိတ်ခံခဲ့ပြီးပြီ၊ သူသိပ်ကြောက်တာကို ကျွန်တော်သိခဲ့ရတယ်။ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးကလဲ သူ့ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောထားတယ်၊ သူ့မှာ ရွေးစရာလမ်းက နှစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်။

“ထပ်ပြီး ခွဲစိတ်ခံရမယ်၊ အကျိုးထူးမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ခွဲစိတ်ပြီးရင် ဆေးရုံမှာပဲ အမြဲနေရမယ်၊ အဲဒါက တလမ်း၊ နောက်တလမ်းက အခွဲစိတ်မခံတော့ဘဲ အပြင်မှာနေရမယ့်လမ်း၊ ဒီလမ်းက တော့ အသက်တိုမယ်၊ ဆရာဝန်ကြီးအနေနဲ့က ခွဲစိတ်ပြီးရင်လဲ ကြာကြာနေရလိမ့်မယ်လို့ အာမမခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဟယ်လင်က ခွဲစိတ်ကုသမှုကို မခံတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ”

“ခင်ဗျားမိန်းမက သူ ရောဂါအကြောင်း ခင်ဗျားကိုမပြောချင်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မသိစေချင်ဘူး၊ သူ့ရောဂါကိုလဲ သူသိပ်မုန်းတယ်၊ သူ့ရောဂါကို ဥပေက္ခာ ပြုနိုင်အောင် သူကြိုးစားတယ်၊ ဒီရောဂါ

စွဲကပ်နေတာ သိတဲ့အချိန်ကစပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အမည်းစက်ကြီးတစက် အစွန်းထင်းခံရသလိုဖြစ်နေတယ်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ လောက်ကောင်တွေ တရွရွ ထိုးနေသလို ခံစားနေရတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်သိသွားရင် ရောဂါကို ခုခံတွန်းလှန်ဖို့ အားထုတ်တော့မယ်ဆိုတာ သိနေတယ်။

“သူ့အနေနဲ့ အဲဒီအဖြစ်ကိုလဲ မလိုလားဘူး၊ သူ့အနေနဲ့ သူခံစားနေရတဲ့ ကင်ဆာရောဂါဟာ လျစ်လျူရှုပြီး မေ့ပျောက်နေလိုက်ရင် ပျောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေသလိုပဲ”

“ခင်ဗျားကကော စပြီးမပြောခဲ့ဘူးလား”

“နည်းနည်းပဲပြောတယ်၊ သူက ဒေါက်တာဒူဘွိုက်စ်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်က ဒေါက်တာဒူဘွိုက်စ်နဲ့တွေ့ပြီး မရမကမေးလို့ အမှန်အတိုင်း သိလာရတယ်။

“ဆရာဝန်ကတော့ ဆေးတွေ အများကြီး ထိုးထိုးပေးလာတယ်၊ သူက ပြောတယ်၊ နာကျင်မှု ဝေဒနာက လျော့သွားဖို့ မရှိဘူးတဲ့၊ တိုးသာလာနေမှာတဲ့။ ဘဝအဆုံးသတ်ကလဲ မြန်လိမ့်မယ်တဲ့၊ အဆုံးမသတ်ခင် ဝေဒနာကိုလဲ သနားစရာ ကောင်းလောက်အောင် ခံစားရလိမ့်မယ်လို့ အသိပေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်က ဟယ်လင့်ကို ဒီအကြောင်းပြောမပြဘူး၊ ဟယ်လင်ကလဲ သူ့ကို ပြောပြစေချင်ပုံ မပေါ်ဘူး၊ သူ့ကို နှောင့်ယှက်ရင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမယ်လို့တောင် ကျွန်တော့်ကို ခြိမ်းခြောက် နေတယ်မဟုတ်လား”

“နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော်က သူပြောသမျှကို ယုံကြည်ဟန်ဆောင်နေလိုက်တယ်၊ သူ့ဗိုက်ထဲက နာနေတာဟာ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘူးဆိုတဲ့စကားကို သူယုံကြည်လက်ခံ ထားသလိုပဲ နေလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘိုင်ယာရစ်ဇ်က ခွဲရတော့မယ့် အခြေအနေကို ဆိုက်လာတယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ တယောက်ကိုတယောက် လှည့်စားနေကြတာပါ။ သူကလဲ ကျွန်တော့် အရိပ်အကဲကို စောင့်ကြည့်တယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ သူ့အရိပ်အကဲကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘူး။

“လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုဟာ ထူးဆန်းတဲ့ အစွမ်းသတ္တိတခုကို ပေးတယ်။ ပထမဆုံး လိမ်လည် လှည့်ဖြားမှုက ကျွန်တော်အကြောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့အရာကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်။ တခြားမဟုတ် ပါဘူး၊ အချိန်ကို သိမြင်မှုပဲ။

“ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက အချိန်ကို သတိမထားမိတော့တဲ့ အဖြစ်ပဲ၊ သီတင်းပတ်တွေနဲ့ လတွေ ဆိုတဲ့အသိအမြင်ဟာ ကျွန်တော့်အသိထဲက ပျောက်သွားတယ်။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်က နည်းနည်းလေးပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒီအချက်ကို ကျွန်တော်တို့ တွေးရမှာ သိပ်ကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့် မတွေးချင်ဘူး၊ မတွေးရဲကြဘူး။

“ဟယ်လင် အိပ်မောကျနေပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ စိတ်မချမ်းမြေ့မှုဟာ ပိုပြီးကြီးထွားလာ တယ်၊ အသက်မှန်မှန်ရှူပြီး အိပ်ပျော်နေရှာတဲ့ သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေရင်း ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု ဝေဒနာကို ခံစားရတယ်။

“ကျွန်တော့်မှာရှိနေတဲ့ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့သွေးဟာ ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံးလူရဲ့ မသန့်ရှင်း မစင်ကြယ်တဲ့သွေးကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိ မရှိဘူး၊ အလွန်နားလည်ရခက်တဲ့အဖြစ်ပါလား။

“ဟယ်လင် အိပ်ရာက နိုးလာပြီဆိုရင် နေ့ဟာ အစပြုတာပဲ၊ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာတာပဲ၊ သူအိပ်ပျော်သွားပြီဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် သူ့ဘေးရောက်နေပြီ၊ ရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်ခြင်းနဲ့ စိတ်ပျက်ခြင်းဆိုတဲ့အရာနှစ်ခုဟာ အပြိုင်အဆိုင် ရှင်သန်လှုပ်ရှားနေကြတယ်။

လက်တွေ့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မှုအပေါ် အခြေခံပြီး အစီအစဉ်တွေ ရေးဆွဲနေမိတယ်၊ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်မှုမရှိတဲ့ ဒဿနိကအမြင်တခုကိုလဲ တီထွင် ဖန်တီးကြည့်နေမိတယ်။

“ဒါပေမဲ့ အရုဏ်ဦးရဲ့အလင်းရောင် ဝင်လာတာနဲ့ တပြိုင်နက် အဲဒီစိတ်ကူးယဉ်မှုတွေဟာ မနက်ခင်း မြူနှင်းတွေနဲ့အတူ လွင့်စင်ပျောက်သွားရော။

“ရာသီဥတုကလဲ အေးလာပြီ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဒီးဂတ်စ်ရဲ့ပန်းချီကားချပ်ကို ရောင်းဖို့ ကြိုးစား ကြည့်တယ်၊ အမှန်တော့ ဒီပန်းချီကားချပ်ကို အမေရိကအထိ သယ်သွားဖို့သင့်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် အခြေအနေမှာပဲ ရောင်းသင့်ရင်ရောင်းရမှာ။

“ဒါပေမဲ့ မြို့ရွာငယ်ငယ်ကလေးတွေမှာ ဒီပန်းချီကား ဈေးမှန်ဈေးကောင်း ပေးပြီး ဝယ်မယ့်လူ မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့သွားလေရာ လမ်းတလျှောက်လုံး ဒီပန်းချီကားကို ရောင်းရဖို့ မလွယ်ဘူး။

"ဒါကြောင့်မို့ နှစ်ယောက်သား ရောက်လေရာအရပ်တွေမှာ ကြုံရာကျရာ အလုပ်တွေကို ဝင်လုပ်ကြရတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဟာ လယ်ယာလုပ်ငန်းတွေကိုလဲ လုပ်တတ်လာတယ်။

"အလုပ်များနေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ကတော့ ဝမ်းသာတယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေကလဲ တွေးနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး မဟုတ်လား။

ကျရာအလုပ်တွေကို လုပ်နေရတာကတော့ ကျွန်တော်တို့တဦးတည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သစ်ခွဲနေတဲ့ ပါမောက္ခတွေနဲ့ မုန်လာဥတူးနေရတဲ့ အော်ပရာ ကဇာတ်အဆိုတော်တွေ အများကြီးကို ကျွန်တော်တို့မြင်ရတာပဲ။

"လယ်သမားတွေကတော့ လယ်သမားတွေလိုပဲ ပြောဆိုပြုမူကျင့်ကြံတာပေါ့၊ လုပ်ခပေါပေါနဲ့ အလုပ်သမားတွေ ရတော့ သူတို့အတွက် ဟန်ကျတာပေါ့၊ အချို့လယ်သမားတွေက လုပ်ခ အတွက် ငွေနည်းနည်းပါးပါးပေးတယ်။

တချို့က လုပ်ခကို ငွေမပေးဘူး၊ အစားအသောက်ပဲ ပေးတယ်၊ တချို့ကတော့ တညတာ တည်းခိုခွင့်ပေးတယ်၊ တချို့ကတော့ ဘာမှလဲမခိုင်းဘူး၊ ဘာမှလဲမကျွေးဘူး၊ ဘာမှလဲမပေးဘူး၊ မောင်းထုတ်တယ်။

"အဲသလိုနည်းလမ်းတွေသုံးပြီး ကျွန်တော်တို့ မာဆေးမြို့ကို အရောက်သွားကြတယ်၊ ခင်ဗျား မာဆေးမြို့ကို ရောက်ဖူးတယ်မဟုတ်လား"

"မာဆေးမြို့ကို မရောက်ဘူးတဲ့လူ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး" ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ အဲဒီမြို့က ပြင်သစ်ပုလိပ်တွေနဲ့ ဂျာမန် ဂက်စတာပို ထောက်လှမ်းရေးတပ်တွေရဲ့ အမဲလိုက် ကွင်းပဲ။

"ကောင်စစ်ဝန်ရုံးတွေရှေ့မှာ စုရောက်နေကြတဲ့ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေကို အချိန်မရွေး လာဝိုင်းပြီး ဖမ်းဟယ် ဆီးဟယ် လုပ်နေကြတာပဲ။

"ကျွန်တော်တို့လဲ သူတို့လက်ထဲ ရောက်လုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့ရသေးတယ်" ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်ကပြောသည်။

မာဆေးနယ်မြေအုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိက သူ့မှာရှိနေတဲ့ ဩဇာအာဏာတွေ သုံးပြီး ဒုက္ခသည်တွေကို တတ်အားသရွေ့ ဗီဇာရဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကို မစွန့်လွှတ်သေးဘူး။

"အမေရိကန်ဗီဇာရဖို့ဆိုတာကလဲ အလွန်မလွယ်တဲ့ ကိစ္စတခုပဲ၊ ခင်ဗျားမှာ ဘေးအန္တရာယ် အကြီးမားဆုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်ဆိုတာ အခိုင်အလုံ

သက်သေပြနိုင်ပါမှ ဒါမှမဟုတ်လဲ နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ ပန်းချီဆရာတွေ၊ သိပ္ပံပညာရှင်တွေနဲ့ အသိပညာရှင် အတတ်ပညာရှင်တွေ စာရင်းထဲမှာ စာရင်းဝင်တဦးဖြစ်ပါမှ၊ အဲဒါမှ ဗီဇာရဖို့လွယ်တယ်၊ အဲသလိုပညာရှင်တွေကျတော့ အမေရိကက မက်မောတယ်၊ ဗီဇာကို အလွယ်တကူ ထုတ်ပေးဖို့ ဝန်မလေးကြဘူး။

ဒီလိုကျပြန်တော့လဲ သူတို့လုပ်ပုံက မဟုတ်သေးဘူး။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့ စစ်ဘေး ဒုက္ခသည်တွေ အားလုံးဟာ ဘေးအန္တရာယ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာချည်းပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီအချက်ကို သူတို့က တန်းတူရည်တူထားပြီး အသိအမှတ်မပြုသလိုဖြစ်နေတာပေါ့။

“ပြီးတော့ ပညာရှင်တွေကို ပိုပြီး လိုလိုလားလား လက်ခံနေတဲ့ကိစ္စ၊ အဲဒါကျပြန်တော့လဲ လူတွေကို တန်းတူညီမျှ မဆက်ဆံသလိုဖြစ်မနေဘူးလား။

‘သူတို့ကလဲ လူတိုင်းကိုတော့ ဘယ်လက်ခံနိုင်မလဲဗျ’ ဟု ကျွန်တော်ကပြောသည်။

‘လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဟုတ်လား’ ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က မကျေမနပ်လေသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

ကျွန်တော်က ဘာမျှပြန်မပြောပါ။ သူ့မေးခွန်းအတွက် ဘာအဖြေပေးရမည်နည်း။ ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးဟူသော အဖြေနှစ်ခုစလုံးသည် ဘာမှထူးခြားလာသည့်အဖြေများမဟုတ်။

“နာမည်လဲမရှိ၊ ကျော်ကြားမှုလဲမရှိတဲ့လူတွေကျတော့ ဘယ်လိုပြောမလဲ” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က မေးမြန်းသည်။

ဤမေးခွန်းကိုလည်း ကျွန်တော်မဖြေပါ၊ ချပ်ဝပ်ဇ်တွင် အမေရိကန်ဗီဇာ နှစ်စောင် ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား၊ သို့ဆိုလျှင် သူ့အတွက် နောက်ထပ် ဗီဇာရဖို့ လိုအပ်ပါသေး၏လော။

အကယ်၍ အမေရိကန်နိုင်ငံတွင်းရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တဦးဦးက သူ့နိုင်ငံတွင်းသို့ ဝင်လာမည့်လူအတွက် သူတာဝန်ယူပါ့မည်လားဟု တရားရုံးရှေ့မှောက်၌ ကျမ်းကျိန်ပြီး ယင်းကျမ်းကျိန်လွှာ လျှောက်လွှာနှင့်အတူ ပူးတွဲတင်ပြပါက အမေရိကန်များသည် မည်သူ့ကိုမဆို ဗီဇာထုတ်ပေးလေ့ ရှိ၏။ ဤအချက်ကို ချပ်ဝပ်ဇ်မသိဘဲတော့နေလိမ့်မည်မထင်။

နောက်တခဏမျှအကြာတွင် ချပ်ဝပ်ဇ်၏စိတ်သည် ပြန်လည်၍ တည်ငြိမ်သွားသည်။ သူ၏ ပြောလက်စ ဇာတ်လမ်းကိုဆက်သည်။

“အမေရိကမှာ ကျွန်တော်သိတဲ့လူ တယောက်မှ မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အသိတယောက်က နယူးယောက်မြို့တော်က လူတယောက်ရဲ့လိပ်စာ ကျွန်တော့်ကိုပေးတယ်။ ကျွန်တော် စာတစောင် လှမ်းရေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကို ထည့်ရေးလိုက်တယ်။

“နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆွေတယောက်ကပြောတယ်။ ကျွန်တော်လုပ်တာတွေ လွဲနေပြီတဲ့၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက မသန်မစွမ်းသူတွေ၊ နာတာရှည် ဖြစ်နေသူတွေကို လက်မခံဘူးတဲ့။ ကုသလို့မရတဲ့ ရောဂါသည်တွေဆိုရင် အဝင်ခံဖို့မပြောနဲ့ စဉ်းတောင်မစဉ်းစား ဘူးတဲ့၊ ကျွန်တော် ရေးသင့်တာက ဟယ်လင်ကို ကျန်းမာနေတဲ့လူလို့ပဲ ရေးသင့်တယ်...တဲ့။

“ကျွန်တော်တို့ပြောဆိုနေတာကို ဟယ်လင် တစွန်းတစ ကြားသွားတယ်၊ ဒါကတော့ ရှောင်လွှဲလို့ မရနိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ။

“အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ဆိုင်တဆိုင်မှာ ထိုင်နေကြတယ်။ လမ်းမတွေပေါ်မှာ လေက ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်နေတယ်။

“ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်ဓာတ်ခပ်ကျကျပဲ။ ဟယ်လင် ကျန်းမာကြောင်း ဆေးထောက်ခံစာ တစောင် ထုတ်ပေးနိုင်မယ့် ဆရာဝန်တယောက်တော့ တွေ့နိုင်ကောင်းပါရဲ့လို့ တွေးနေမိတယ်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ဟယ်လင်ကတော့ အရင်တုန်းကပုံစံအတိုင်းပဲ။ တယောက်ကိုတယောက် မသိမသာ အကဲခတ်ပြီး ယုံကြည်လေဟန်ဆောင်နေကြတုန်းပဲ။

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလဲ သူ့ရောဂါအကြောင်း ဘာမှမသိလေဟန်ဆောင်ထားတုန်းပဲ။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဟယ်လင်နေခဲ့ရတဲ့ စခန်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆီလဲ စာရေးပြီးပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ဟာ ဘေးအန္တ ရာယ်ကျရောက်မယ့် အခြေအနေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရသူတွေဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံ ပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံတဲ့စာပါ။

“ကျွန်တော်တို့ အခန်းလေးတခန်း ရထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သီတင်းတပတ် နေခွင့်လဲ ရထားတယ်။ ညပိုင်း စားသောက်ဆိုင်တဆိုင်မှာ ပန်းကန်ဆေးတဲ့အလုပ် ဝင်လုပ်တယ်။ တရားဝင်တော့ မဟုတ်ဘူး။

“ကျွန်တော်တို့လက်ထဲမှာ ငွေလဲ နည်းနည်းပါးပါး ရှိနေသေးတယ်။ ဒေါက်တာဒူဘွိုက်စ်ရဲ့ ဆေးစာနဲ့ ဟယ်လင့်အတွက် လိုအပ်တဲ့ဆေး မော်ဖင်းလဲ အလုံအလောက် ဝယ်ထားနိုင်တယ်။ လောလောဆယ်မှာတော့

ကျွန်တော်တို့လိုအပ်နေတာလေးတွေ အပြည့်အစုံရှိနေတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေကြတာက ပြတင်းပေါက်နားက စားပွဲတလုံးမှာပါ၊ အပြင်ဘက်လမ်းမကို လှမ်းကြည့်ရင် မြင်နေရတယ်။

“ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ ရှားရှားပါးပါး ဇိမ်ခံရတဲ့အနေအထားပါ။

သီတင်းတပတ်တိတိကတော့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး နေစရာမလိုပါဘူး။

“အဲဒီတုန်းမှာပဲ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်လက်ကို ရုတ်တရက် လှမ်းကိုင်တယ်။

သူ့မျက်နှာကလဲ အလန့်တကြားဖြစ်နေတယ်။

သူဟာ လေထန်နေတဲ့ မှောင်မည်းမည်းလမ်းပေါ် ကို ပြူးတူးပြဲတဲနဲ့ကြည့်ပြီး ‘ဂျော့ရောက်နေတယ်’ လို့ တိုးတိုးပြောတယ်။

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုအမိုးဖွင့်ကားထဲမှာ၊ အခုပဲ မောင်းထွက်သွားပြီ”

“သေချာရဲ့လား ဟယ်လင်ရယ်”

သူက ခေါင်းညိတ်တယ်။

မဖြစ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ကထင်တယ်။ မောင်းသွားတဲ့ မော်တော်ကားထဲကလူ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာ ကျွန်တော် ခွဲခြားသိနိုင်ဖို့ အားထုတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ မရခဲ့ဘူး။ ရပေမယ့် သိပ်ပြီးမသေချာ တာက များတယ်။

‘ဘာ့ကြောင့် သူ မာဆေးကိုလာရမှာလဲ’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ ပြောလဲပြီးရော ချက်ချင်းပဲ အသိတခုဝင်လာတယ်။

“အခုလိုအချိန်အခါမှာ မာဆေးဟာ သူရောက်ရမယ့် နေရာတနေရာပဲ။ ဘာ့ကြောင့်လဲ၊ ဒီနေရာဟာ ပြင်သစ်နိုင်ငံထဲ ရောက်နေတဲ့ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်အားလုံးရဲ့ နောက်ဆုံးခိုလှုံရာ စခန်းတခု ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား။

“မောင်တို့ မာဆေးကထွက်မှဖြစ်တော့မယ်” လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။

“ဟယ်လင်တို့ ဘယ်သွားကြမလဲ”

“စပိန်ကိုသွားကြတာပေါ့”

“အဲဒီမှာ ပိုပြီး အန္တရာယ်မများဘူးလား"

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ သူပြောတာ စဉ်းစားသင့်တဲ့အချက်ပဲ၊ ကျွန်တော်ကြားနေရတဲ့ ကောလာဟလသတင်းတွေဆိုရင် စပိန်မှာ ဂက်စတာပိုတွေ အခြေချပြီး နေတယ်တဲ့။ စစ်ဘေး ဒုက္ခသည်တွေကို စပိန်ပုလိပ်တွေကဖမ်းပြီး ဂက်စတာပိုတွေလက် အပ်ရတယ်...တဲ့။

အမှန်တော့ ဒီလိုခေတ်ပျက်ကာလမှာ ကောလာဟလသတင်းတွေဟာ အမျိုးစုံပဲ။ ကြားရသမျှကို ယုံကြည်လို့ကလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နောက်တခု ကြိုးစားရဦးတော့မလိုဖြစ်နေတယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားမှာ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံ ဝင်ခွင့်ဗီဇာရှိရင် စပိန်နိုင်ငံ ဖြတ်သန်းခွင့်ဗီဇာ ရနိုင်တယ်။

“တညမှာ ကျွန်တော်တို့ ကံထတယ်လို့ ပြောရမလားမသိဘူး။ အမေရိကန်လူငယ်တယောက်နဲ့ ဆုံမိပြီး စကားပြောခွင့်ရခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆုံမိချိန်မှာ သူက နည်းနည်းမူးနေတယ်။ သူက အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်တဲ့လူ လိုက်ရှာနေတာ။ ခဏနေတော့ သူ ကျွန်တော်တို့စားပွဲမှာ လာထိုင်တယ်။ အရက်ဝယ်တိုက် တယ်။

သူ့အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ သူ အမေရိကကိုပြန်ဖို့ သင်္ဘောစောင့်နေတာ၊ “ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်နဲ့ တခါတည်း ဘာ့ကြောင့်မလိုက်နိုင်တာလဲ” လို့ သူကမေးတယ်။

“ကျွန်တော်က ချက်ချင်းအဖြေမပေးနိုင်ဘူး။ သူ့မေးခွန်းက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးပါ၊ ဒီမေးခွန်း ကြောင့် သူနဲ့ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ ချောက်ကမ်းပါးကြီးတခု ခြားနေသလို ဖြစ်သွားတယ်။ သူက တခြားကမ္ဘာတခုမှာနေတဲ့ လူတယောက်လို ဖြစ်သွားတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်ကလဲ အမှန်အတိုင်းပဲဖြေလိုက်တယ်။

“ဗီဇာမရှိလို့ပါ”

“ဟာ... အဲဒါ အခက်အခဲ မရှိပါဘူး၊ မာဆေးမှာ ကျွန်တော်တို့ကောင်စစ်ဝန်ရုံး ရှိနေတာပဲ၊ လူတွေကလဲ သဘောကောင်းကြပါတယ်”

“ကျွန်တော်လဲ ဒီလူတွေသဘောကောင်းတာ သိပါတယ်၊ သူတို့က နတ်တပိုင်းဖြစ်နေတဲ့ လူတွေပဲ၊ သူတို့ရုံးက အတွင်းဝန်တွေနဲ့ တွေ့ဖို့အတွက် လမ်းမပေါ်မှာ နာရီပေါင်းများစွာ စောင့်ရမယ်။

“နောက်ပိုင်းမှာ ဂက်စတာပိုအဖွဲ့က စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေကို မကြာမကြာ လာဖမ်းတာ သိသွားတော့ ရုံးရဲ့အောက်ထပ် မြေတိုက်ထဲက စောင့်ခွင့်ပေးတယ်၊ အဲသလောက်အထိ သဘောကောင်းကြတဲ့လူတွေပါ။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို မနက်ဖြန်ကျရင်ခေါ်သွားမယ်” လို့ အမေရိကန်လူငယ်ကပြောတယ်။

“ကောင်းတာပေါ့” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ သူ့စကားကိုလဲ သိပ်မယုံကြည်ဘူး။

“အဲဒီအတွက် ဝမ်းသာတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အရက်သောက်ကြဦးစို့” တဲ့။

“ကျွန်တော်တို့ ထပ်သောက်ကြတယ်၊ သူက ဘရော့ဒ်ဝေးလမ်းမကြီးပေါ်က မီးရောင်တွေ အကြောင်း ပြောတယ်။ မှောင်မိုက်နေတဲ့ မြို့တော်ကြီးတမြို့အတွင်းက နတ်သား နတ်သမီး ပုံပြင်တွေလဲ ပြောပြတယ်။

“မင်းသား မင်းသမီးတွေ၊ ပြဇာတ်တွေ၊ ညကလပ်တွေအကြောင်းလဲ ပြောတယ်၊ သူပြောတာတွေ နားထောင်ရင်း ကျွန်တော်စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ ဝမ်းလဲသာတယ်၊ ဝမ်းသာတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ဟယ်လင်က စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေတာ မြင်နေရလို့ပါ။

“အရင့်အရင်ကတော့ အမေရိကအကြောင်းပြောရင် ဟယ်လင်က စိတ်မဝင်စားသလိုပဲ။ မှိုင်တိမှိုင်ငေးနဲ့ နားထောင်နေတတ်တယ်။ အခုတကြိမ်မှာတော့ အဲသလိုမဟုတ်ဘူး။ သူ့မျက်နှာဟာ ကြည်လင်နေတယ်။ စီးကရက်မီးခိုးတွေကြားက သူ့မျက်နှာဟာ ပြုံးနေတယ်။

“လူငယ်က အမေရိကရောက်ရင် အနှစ်သက်ဆုံးပြဇာတ်ကို အတူတူသွားကြည့်ကြဖို့ ပြောတယ်၊ ဟယ်လင်က လိုက်ကြည့်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးတယ်၊ အရက်ကိုလဲ ဆက်သောက်ကြတယ်၊ အခုပြောနေတာတွေအားလုံးဟာ မနက်ဖြန်ကျတော့ မေ့သွားကြမှာပါလို့ပဲ ကျွန်တော်တို့က တော့ တွက်ထားတယ်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အတွက် မှားတယ်၊ နောက်တနေ့မနက် ဆယ်နာရီတိတိမှာ ပြောထားတဲ့ အတိုင်း အမေရိကန်လူငယ် ရောက်လာတယ်။ မနေ့ညက .သောက်တာများသွားလို့ မအီမသာ ဖြစ်နေတဲ့ ဟယ်လင်က မလိုက်ချင်ဘူးလို့ ငြင်းတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ မအီမသာ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်နဲ့လိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။

“မိုးရွာနေတယ်၊ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးရှေ့မှာတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ၊ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်အုပ်စုဟာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပဲ။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အိပ်မက်တခုမက်နေသလိုပဲ။

“ကျွန်တော်တို့ဝင်သွားတော့ လူအုပ်က လမ်းဖယ်ပေးတယ်။ ဖာရိုးမြေပေါ် ဂျူးတွေ ထွက်ပြေးတဲ့ အခါ သူတို့ရှေ့က ပင်လယ်နီ နှစ်ခြမ်းကွဲကွာသွားတာနဲ့ တူသလိုလိုပဲ။ အမှန်တော့ အမေရိကန်တွေရဲ့ အစိမ်းရောင် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ဟာ တံခါးအားလုံးကိုဖွင့်နိုင်တဲ့ ရွှေသော့တချောင်း မဟုတ်လား။

“မယုံကြည်နိုင်စရာ အဖြစ်တခုပဲ၊ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ကျွန်တော်က ရှင်းပြလိုက်တဲ့ အခါမှာ လူငယ်က ခပ်ပေါ့ပေါ့လေသံနဲ့ ကျွန်တော်တို့အတွက် သူ တာဝန်ယူပြီး ထောက်ခံမယ်လို့ ပြောတယ်။

“သူပြောတာကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ လက်တွေ့လုပ်လို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက သိပ်အသက်ငယ်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အာမခံတဲ့လူဟာ ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးရမယ် မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်တို့ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ တနာရီနီးပါးလောက် အချိန်ကုန်ခဲ့တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သီတင်းပတ်တွေအတွင်းက ကျွန်တော်ဟာ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကြီးမားတဲ့ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရကြောင်း၊ ကျွန်တော်ဟာ ဂျာမန်အကျဉ်းစခန်းမှာ အချုပ်အနှောင် ခံထားရဖူးကြောင်း၊ ဂျော့က ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းပြီး ဂျာမနီ ပြန်ပို့ဖို့ နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေကြောင်း စတဲ့ အချက်အလက်တွေကို သက်သေခံဖို့ အထောက်အထားတွေနဲ့ တင်ပြခဲ့ဖူးတယ်။

အခုတခါမှာတော့ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးက နောက်တပတ်အတွင်းမှာ ပြန်လာခဲ့ဖို့ ချိန်းလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ရုံးအပြင်ဘက်ရောက်တော့ အမေရိကန်လူငယ်က ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်တယ်။ “ခင်ဗျားတို့နဲ့ တွေ့ရတာ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတယ်၊ ရော့.. ဟောဒီမှာ ကျွန်တော့်လိပ်စာကတ်ပြား၊ အမေရိကရောက်ရင် ကျွန်တော့်ဆီ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ” လို့ ပြောတယ်။

သူထွက်သွားမယ်လုပ်တော့ ကျွန်တော်က “တခုလိုနေလို့ အဆင်မပြေဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြ မလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် မခက်ပေဘူးလား” လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

“အဆင်မပြေစရာ ဘာမှမရှိပါဘူး၊ ကိစ္စက အားလုံးပြီးနေပြီပဲ” လို့ သူက ရယ်မောပြီးပြောတယ်၊ “ကျွန်တော့်အဖေက လူသိများတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ပါ၊ မနက်ဖြန် အိုရမ်ကိုထွက်မယ့် သင်္ဘော တစီး ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်ကြားထားတယ်။

“ကျွန်တော် အမေရိကကို မပြန်ခင် အဲဒီဘက် ရောက်ချင်ရောက်ဦးမှာ၊ ဒီကို နောက်ထပ် ကျွန်တော်ပြန်ရောက်မလာဘူးလို့ကော ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ။

“သူထွက်သွားတယ်၊ စစ်ဘေးဒုက္ခသည် ဒါဇင်ဝက်လောက်က ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းပြီး အမေရိကန် လူငယ်ရဲ့ နာမည်နဲ့ လိပ်စာ မေးကြတယ်၊ သူတို့က အခြေအနေ ခန့်မှန်းပြီး ဟိုလူငယ်ဆီက အကူအညီ တောင်းချင်ကြတယ်။

“သူ မာဆေးမြို့ထဲ ဘယ်နေရာမှာ နေတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလို့ပြောတော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မကျေနပ်ကြဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ တကယ်မသိလို့ ပြောတာပါ၊ ကျွန်တော်က ဟိုလူငယ် ပေးခဲ့တဲ့ လိပ်စာကတ်ပြားကိုပြတော့ သူတို့က ကူးယူကြတယ်။

“ကျွန်တော်က ဟိုလူငယ် အိုရမ်ကိုသွားလိမ့်မယ်၊ လိုက်ရှာနေလို့တွေ့မယ် မထင်ဘူးလို့ ပြောတော့ သူတို့က အိုရန်ကိုထွက်မယ့် သင်္ဘောဆိပ်မှာ သွားပြီးရှာမယ်လို့ ပြန်ပြောကြတယ်။

ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ပြန်လာခဲ့တယ်၊ သူ့လိပ်စာကတ်ပြားကို ပြမိတာ မှားများသွားပြီလား လို့လဲ တွေးပူမိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ လုပ်ပြီးခဲ့သမျှ အားလုံးကို အစစ်အဝိုင်းကျကျ ပြန်တွေးလိုက်တဲ့အခါမှာ အခြေအနေဟာ မျှော်လင့်ချက် မရှိဘူးလို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လို့ရနေတယ်။

“ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်က ဟယ်လင်နဲ့ တွေ့တော့ ပြောပြတယ်၊ ဟယ်လင်က ပြုံးနေတယ်၊ အဲဒီညက ဟယ်လင်ရဲ့စိတ်ဟာ အင်မတန်မှ နူးညံ့သိမ်မွေ့နေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့အခန်းလေးက အိမ်ငှားတယောက်ဆီက တဆင့်ခံငှားထားတဲ့အခန်းလေးပါ။

“ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ အခန်းကလေးထဲမှာ လှောင်ချိုင့်ကလေးတလုံးထဲ ထည့်ထားတဲ့ စာဝါ ငှက်ငယ်တကောင်ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်လို့ ကတိပြုပြီး ကြည့်ရှုပေးနေရတဲ့ ငှက်ကလေးပါ။

“အဲဒီငှက်ကလေးဟာ အချိန်ရှိသမျှ သီချင်းဆိုနေတာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ရပ်နားနေတယ်လို့ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့အခန်းနဲ့ မနီးမဝေးခေါင်မိုးပေါ်က ကြောင်တကောင်ကလဲ အမြဲတမ်း ဆင်းလာလေ့ ရှိတယ်၊

ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှာ လာထိုင်ပြီး လှောင်ချိုင့်ထဲက ငှက်ကလေးကို စားချင် ဝါးချင်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေတတ်တယ်။

“ရာသီဥတုက အင်မတန်မှ အေးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဟယ်လင်က ပြတင်းပေါက်တွေကို အမြဲ ဖွင့်ထား ချင်တယ်၊ အထူးသဖြင့် သူ့ရောဂါကြောင့် နာကျင်မှုဝေဒနာကို အပြင်းအထန် ခံစားနေရတဲ့ အချိန်မှာ တံခါးတွေကို ဖွင့်ထားချင်စိတ် ပိုပြီးကြီးလေ့ ရှိပါတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ နေရတဲ့အိမ်က ညပိုင်း အတော်ကြီးညဉ့်နက်တဲ့အထိ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် မရှိဘူး၊ ‘ဟယ်လင်တို့နေခဲ့ဖူးတဲ့ ရဲတိုက်ကလေးကို သတိရသေးလား’ လို့ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။

‘မောင် မှတ်မိပါတယ်’ လို့ ကျွန်တော်ကပြန်ဖြေတယ်။

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကိုစိုက်ကြည့်နေတယ်။

“လူတိုင်းရဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲမှာ လူတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ အားလုံး စိတ်ချင်း မတူကြဘူး၊ ခြားနားကြတယ်၊ တခါတလေမှာတော့ သူတို့ထဲကတယောက်ဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြစ်လာပြီး မောင့်နေရာကို အစားဝင်လာတတ်တယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် မောင်ဟာ တခြား လူတယောက် ဖြစ်သွားတတ်တယ်၊ မောင် လုံးဝမသိကျွမ်းခဲ့တဲ့ လူတယောက်အဖြစ်ကို ရောက်သွားတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မူလစိတ်ကိုတော့ ပြန်ရောက်လာတတ်တာပါပဲ” လို့ပြောတယ်။

“မောင့်ကိုယ်ထဲမှာတော့ တခြားလူတွေ အများကြီးမရှိပါဘူး” လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ “မောင့်ကိုယ်ထဲမှာ မောင်ပဲ အမြဲရှိနေတာပါ”

ဟယ်လင်က ခေါင်းယမ်းတယ်၊ “မောင်မှားနေပြီ၊ တနေ့ကျရင် မောင်တွေ့လာမှာပါ”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုနေတာလဲ”

“မေ့လိုက်တော့၊ ထပ်မေးမနေနဲ့တော့၊ ဟိုပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်ကကြောင်ကို ကြည့်စမ်း၊ ပြီးတော့ ဟောဟိုငှက်၊ အလွန်မိုက်မဲတဲ့ငှက်ပဲ၊ သူ့မှာ ဘာသံသယ ဘာသောကမှ မရှိဘူး၊ အမြဲပျော်နေတာပဲ”

“သူ့ကို ကြောင်ကဖမ်းလို့ မမိနိုင်ပါဘူး၊ သူ့လှောင်ချိုင့်ထဲမှာ သူ့ဘဝလုံခြုံနေတာပဲ”

ဟယ်လင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်တယ်။ “လှောင်ချိုင့်ထဲမှာ

ဘဝ လုံခြုံတယ် ဟုတ်လား"လို့ ရေရွတ်တယ်။ ပြီးတော့ မေးခွန်းတခုထုတ်တယ်။ "လှောင်ချိုင့်တခုထဲမှာ ဘဝလုံခြုံချင်တဲ့လူ ဘယ်သူရှိမှာလဲ" တဲ့။

လင်းအားကြီးအချိန်လောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာက လန့်နိုးလာကြတယ်။ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီး ရဲ့အော်သံကြောင့် နိုးလာကြတာပါ။

ကျွန်တော် အလန့်တကြားထပြီး တံခါးကိုဖွင့်တယ်၊ အဝတ်အစားတွေ အမြဲတမ်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဝတ်ထားတာဆိုတော့ အရေးအကြောင်းပေါ်လာရင် ပြေးဖို့က အဆင်သင့်ပဲ။ အပြင်ဘက်မှာ တော့ ပုလိပ်ရောက်နေတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာ မမြင်ရပါဘူး။

'သွေးတွေ... သွေးတွေ' လို့ မိန်းမကြီးကအော်တယ်။ 'ဒီလို ဘာပြုလို့လုပ်ရတာပါလိမ့်၊ တခြားလုပ်စရာနည်းလမ်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်ဟယ်၊ သူမို့ ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်ရက်လေတယ်၊ ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးတဲ့အလုပ်လဲ၊ အခုအတိုင်းဆိုရင် ပုလိပ်မခေါ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ခေါ်ကို ခေါ်ရတော့မှာ၊ လူတဖက်သား သနားတတ်တဲ့လူတွေဟာ ဒီလိုခံရတာချည်းပါပဲ၊ လူတွေဟာ အခွင့်အရေးရရင်ရသလို ယူတတ်ကြတာပဲ၊ အခုဆိုရင် ဒီမိန်းမကြီးဆီမှာ အိမ်လခ ငါးပတ်စာ ပါသွားပြီ၊ ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး"

ပြာမှိုင်းမှိုင်း အလင်းရောင်အောက်က ဆင်ဝင်မှာရပ်နေကြတဲ့ အိမ်ငှားအားလုံးဟာ ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့အခန်းဘေးက ကပ်လျက်အခန်းဆီကို လှမ်းကြည့်နေကြတယ်။

အသက်ခြောက်ဆယ်ရွယ် မိန်းမကြီးတယောက် သူ့လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြောကို ဓားနဲ့လှီးပြီး သူ့ကိုယ်သူသတ်သေတာ...တဲ့၊ သူ့အိပ်ရာဘေးမှာ သွေးတွေစီးကျနေတယ်။

"ဆရာဝန်သွားခေါ်ကြပါ"

ဖရန့်ဖို့တ်က ထွက်ပြေးလာပြီး မာဆေးမြို့ပေါ်မှာ စိပ်ပုတီးနဲ့ ဘုရားသခင် ပုံတော်တွေ ရောင်းချ စားသောက်နေတဲ့ စစ်ဘေးဒုက္ခသည် လက်ချ်မင်းက အော်ပြောတယ်။

'ဆရာဝန်ခေါ်ရမတဲ့လား' လို့ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးက အော်တယ်၊ 'ဘာလုပ်ဖို့ ခေါ်ရမှာလဲ၊ သူသေနေတာ နာရီပေါင်း မနည်းတော့ဘူး၊ သေသေချာချာကော ကြည့်ပြီးကြပြီလား။ နင်တို့လိုကောင်စားတွေကို ငါလက်ခံမိလို့ အခုလိုဖြစ်ရတာ၊ ငါကတော့ ပုလိပ်ခေါ်ရလိမ့်မယ်၊ နင်တို့တပြုံလုံး ဖမ်းသွားလဲ ငါမတတ်နိုင်ဘူး၊ အမယ်လေး ငါ့အိပ်ရာတော့ ပျက်စီးပါပြီ၊ ဒီသွေးတွေကျွတ်သွားအောင်

ငါဘယ်လိုလျှော်ရမလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ လျှော်ပေးပါမယ်ဗျာ’ လို့ လက်ချ်မင်းက ဝင်ပြောတယ်၊ ‘ဒါပေမဲ့ ပုလိပ်တော့ မခေါ်ပါနဲ့’

‘ဟဲ့.. ငါ့အခန်းခတွေ မရသေးဘူး၊ ကျန်နေသေးတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

‘ကျွန်မတို့ စုဆောင်းပြီး ပေးပါ့မယ်’ လို့ အနီရောင် ကီမိုနိုအင်္ကျီနဲ့ မိန်းမတယောက်က လှမ်းပြောတယ်။ ‘ကျွန်မတို့မှာ နေစရာ ခက်ခဲလွန်းလို့ပါ။ ကျွန်မတို့ကို သနားပါရှင်’

“ငါ ဒီမိန်းမကြီးကို သနားမိတဲ့အတွက် အခုလိုဖြစ်ရတာ၊ နင်တို့အမြင်ပဲ၊ သူ့ပစ္စည်းတွေထဲမှာ အဖိုးတန်တာ ကျန်ချင်ကျန်ခဲ့မှာ”

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးဟာ အခန်းထဲမှာ လျှောက်သွားပြီးရှာတယ်၊ တလုံးတည်း တပ်ပေးထားတဲ့ မီးလုံးအဝါဖျော့ဖျော့ အလင်းရောင်ဟာ အခန်းထဲမှာဖြာကျနေတယ်။

ခုတင်အောက်မှာတော့ အပေါ်စား လက်ဆွဲသေတ္တာတလုံး...၊ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးဟာ ကုတင် ဘေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး ကုတင်အောက်ကသေတ္တာကို ဆွဲထုတ်တယ်၊ သေတ္တာကိုဖွင့်တယ်။

‘ဘာမှမရှိဘူး၊ ဘာဆိုဘာမှမရှိဘူး၊ အဝတ်ဟောင်း အစုတ်အပြတ်တွေချည်းပဲ၊ ဖိနပ်ဟောင်း တရံပဲ ရှိတယ်”

‘ဒီမယ်..ရှင့်’ လို့ ကီမိုနိုအင်္ကျီနဲ့ မိန်းမကြီးက လှမ်းပြီးတော့ ဘူးတဘူးကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ အခန်းရှင် မိန်းမကြီးနာမည်က လူစီလိုးဝီးတဲ့။ သူက မှောင်ခိုဈေးမှာ ခြေအိတ်ဟောင်းတွေ ရောင်းတယ်။

ကြွေထည်ပစ္စည်း အကျိုးအပဲ့ အကွဲအအက်တွေကို ဖာပေး ဆက်ပေးတယ်၊ အဲဒီဘူးထဲမှာ ငွေလေးဘာလေးများ ထည့်ထားလေမလားဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့သဘောပဲ။

အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးက ဘူးကိုဖွင့်ပြီး သွန်ချလိုက်တယ်။ မွေ့ရာပေါ်ကို ငွေအကြွေတချို့နဲ့ ကျောက်လက်စွပ် တကွင်း ထွက်ကျလာတယ်။

‘ဒီဟာ ရွှေလက်စွပ်လား၊ ရွှေလက်စွပ်အစစ်တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊

ရွှေရည်စိမ်နဲ့တူပါတယ်’ လို့ မိန်းမကြီးကပြောတယ်။

‘ရွှေအစစ်ပါ’ လို့ လက်ချိမင်းကပြန်ပြောတယ်။

“တကယ်လို့ ရွှေအစစ်သာဆိုရင် ဒီလက်စွပ်ကို အခုလို ဘယ်ထားမလဲ၊ ရောင်းပြီးရောပေါ့”

“ငတ်တိုင်း အဲဒီအလုပ်မျိုးကို လုပ်တယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ဗျာ” လို့ လက်ချိမင်းက လေအေးကလေးနဲ့ ပြောတယ်။ “အဲဒီလက်စွပ်ဟာ ရွှေအစစ်ပါ၊ ကျောက်က ပတ္တမြားကျောက်ကလေးပါ။ အနည်းဆုံး ဖရန့်ငွေ ခုနစ်ရာ ရှစ်ရာလောက် တန်ပါတယ်”

“အရေးထဲမှာ ငါ့ကို လာပြီး ပြောင်လား နောက်လားမလုပ်ပါနဲ့”

“မနောက်ပါဘူး၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ ခင်ဗျားက ရောင်းပေးစေချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သွားရောင်းပေးပါ့မယ်”

“ရောင်းပြီးတော့ ငွေကို သုံးမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဟားဟား မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာလေးရယ်၊ မင်းလိပ်စာမှားနေပါတယ်”

အိမ်ရှင်မကြီးဟာ ပုလိပ်ကို မခေါ်လို့ကတော့ မရဘူး၊ ခေါ်ရတယ်၊ ပုလိပ်တွေလာပြီး စစ်လား ဆေးလား လုပ်နေချိန်မှာ စစ်ဘေးဒုက္ခသည် အိမ်ငှားတွေအားလုံး ရှောင်တိမ်းနေကြရတယ်။ အထူးတလည် ရှောင်စရာကတော့ မလိုပါဘူး။

အများစုက သူတို့သွားနေကျ လာနေကျ လုပ်နေကျအလုပ်တွေ လုပ်ဖို့အတွက် ထွက်သွားကြ တယ်။ သူတို့အလုပ်တွေကလဲ တခြားဟာတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးတွေရှေ့ သွားပြီး စောင့်မျှော်ရတဲ့အလုပ်တွေ၊ ပစ္စည်းရောင်းတဲ့အလုပ်တွေနဲ့ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေတဲ့ အလုပ်တွေပါ။

ကျွန်တော်တို့လင်မယားအပါအဝင် ကျန်တဲ့လူစုကတော့ အနီးဆုံး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ သွားခိုကြတယ်။ လမ်းထောင့်မှာ အစောင့်တယောက် ချထားတယ်။ ပုလိပ်တွေ ပြန်သွားရင် လာပြီးအကြောင်းကြားဖို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ကတော့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေဟာ အလုံခြုံဆုံး နေရာတွေပဲ။

တရားပွဲပြီးသွားပြီ၊ ခုံတန်းလျားတွေပေါ်မှာ အနက်ရောင်ဝတ်စုံနဲ့ မိန်းမတချို့ ထိုင်နေကြတယ်။ စင်ရှေ့မှာထွန်းထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်တွေက တလက်လက်၊ စန္ဒရားသံကိုလဲ ကြားနေရ တယ်။

မီးရောင်တွေဟာ ယေရှုသခင်ရဲ့သွေးထည့်ထားတဲ့ ရွှေခွက်ပေါ်မှာ

ထိုးကျနေတယ်။ ယေရှုသခင် ဟာ အဲဒီသွေးနဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို ကယ်တင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ နောက်ဆုံး အဲဒီသွေးက ဘယ်ဆီကို ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားသလဲ၊ သွေးချောင်းစီးတဲ့ ဘာသာရေးစစ်ပွဲတွေဆီ ခေါ်သွားခဲ့တာပဲ။

တကယ်တော့ အဲဒီစစ်ပွဲတွေဟာ အယူသည်းမှုအပေါ် အခြေခံပြီး ပေါ်ပေါက်လာရတဲ့ စစ်ပွဲတွေ ပါ၊ မေတ္တာကရုဏာဆိုတဲ့ နာမည်တွေကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး တိတ္ထိတွေကိုရှာတယ်၊ ဖမ်းတယ်၊ မီးရှို့သတ်တယ်။

'မောင်တို့ ဘာပြုလို့ ဘူတာရုံဘက်မသွားကြတာလဲ' လို့ ကျွန်တော်က ဟယ်လင့်ကိုမေးတယ်။ 'ဘူတာမှာက ပိုပြီးနွေးနွေးထွေးထွေးရှိတယ် မဟုတ်လား'

“ကောင်းသားပဲ၊ ခဏတော့စောင့်ဦး”

ဟယ်လင်က တရားဟောစင်အောက်နားက ခုံရှည်ပေါ်မှာ ဒူးထောက်ပြီး ထိုင်လိုက်တယ်၊ သူ ဘုရားရှိခိုးတာလား၊ ဘယ်သူ့ကို ရှိခိုးတာလဲ၊ အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ဩစနာဘရုပ်မြို့မှာ နေတုန်းက သူ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲဝင်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုနေတဲ့အခါတိုင်း ကျွန်တော် အပြင်က စောင့်ရတယ်။ အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော်ပြန်ပြီးသတိရမိတယ်။

သူလဲ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးရော ကျွန်တော်က 'မင်း ဘာအတွက် ဘုရားရှိခိုးတာလဲ' လို့ မေးမိတယ်။ မေးပြီးခါမှပဲ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို ထူးဆန်းတဲ့မျက်နှာထားနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ 'အမေရိကန်ဗီဇာ အတွက်' လို့ ဖြေတယ်။ သူ လိမ်ပြောနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။

ကျွန်တော် တခဏလောက်ငိုင်ပြီး စဉ်းစားနေမိတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အမေရိကသွားရေး အစီအစဉ် ကို သူမထောက်ခံတော့တာ အမှန်ပဲ။ ပါးစပ်က ရေငုံနှုတ်ပိတ် လုပ်နေပေမယ့် စိတ်ထဲက မကျေနပ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။

တညမှာ သူက အမေရိကရောက်တော့ မောင်က ဘာလုပ်မှာလဲလို့ မေးတယ်။ 'ဘာ့ကြောင့် အမေရိကကို ဒီလောက်သွားချင်နေရတာလဲ၊ ဟိုရောက်တော့ နောက်အမေရိကတခုကို သွားချင်ဦးမှာပါ၊ ဘာမှထူးလာမှာမဟုတ်ဘူး' လို့ပြောတယ်။

အမှန်တော့ ဟယ်လင်ဟာ အနာဂတ်ကို ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့နေပြီ၊ သေခြင်းတရားရဲ့ နှိပ်စက်မှု ဒဏ်ကို ခံရလွန်းအားကြီးလာတော့ ဘယ်ကိုမှ သွားချင်လာချင်စိတ် ရှိဟန်မတူတော့ဘူး၊ မျှော်လင့်ချက်အားလုံးလို

စွန့်လွှတ်လိုက်တဲ့သဘောလဲ ရှိနေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ထားခဲ့တဲ့အစောင့် ရောက်လာပြီး ပုလိပ်တွေ ပြန်သွားပြီလို့ အသိပေးတယ်။ 'ကျွန်တော်တို့ ပြတိုက်ဘက် သွားလည်ရင် မကောင်းဘူးလား' လို့ လက်ချ်မင်းက အဖော်ညှိတယ်။

'လိုက်မယ့်လူ ရှိသေးလား' လို့ အသက်ခပ်ငယ်ငယ် လက်ပြင်ကုန်းကုန်းနဲ့ မိန်းမတယောက်က မေးတယ်။ ဒီမိန်းမရဲ့ယောက်ျားကို ပုလိပ်ကခေါ်သွားတာ ကြာပြီ။ သူ့ယောက်ျားပြန်အလာကို စောင့်နေတာ၊ သီတင်းခြောက်ပတ်တောင် ရှိနေပြီ။

ကျွန်တော် ချပ်ဝပ်ဇ်အကြောင်းကို မတွေးမိဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ တွေးလိုက်မိတယ်၊ ချပ်ဝပ်ဇ်က ပန်းချီသမားမဟုတ်လား၊ ဟယ်လင်ဘက်လှည့်ပြီး မေးမိတယ်။

"ဟယ်လင် သွားချင်သလား"

"အခုတော့ မသွားချင်ဘူး၊ အိမ်ပြန်ကြရအောင်"

ကျွန်တော်ကတော့ သေသွားတဲ့မိန်းမကြီးကို ဟယ်လင် နောက်တကြိမ်ထပ်ပြီး မမြင်စေချင်ဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ပြတိုက်ကို လိုက်စေချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ပြောလို့မရဘူး၊ အိမ်ကိုပြန်ဖို့ပဲ ပြောနေတယ်။

'သနားစရာကောင်းပါတယ်' လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်။ "အခုဆိုရင် သူ့ခမျာ နာမည်တောင် မရှိတော့ဘူး"

"သူ့မှာ ဘာစာရွက်စာတမ်းမှ မရှိဘူးလား"

"ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမရှိတဲ့မိန်းမတွေက ပုလိပ်မလာခင် လုယူသွားကြပြီ၊ ဟို... ဆံပင်နီနီနဲ့ မိန်းမ ရသွားတယ်" တဲ့။

"ကောင်းတာပေါ့၊ သူ့ခမျာမှာလဲ ဘာစာရွက်စာတမ်းမှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ သေသွားတဲ့မိန်းမကြီး ကလဲ အခုလိုလုပ်တဲ့အတွက် စိတ်ဆိုးမယ်မထင်ပါဘူး"

"မိန်းမကြီးကို သွားကြည့်ချင်သေးသလား"

"မောင်ကတော့ မကြည့်ချင်ဘူး"

"ဟယ်လင်ကတော့ သွားကြည့်ချင်တယ်"

ကျွန်တော် သူ့ကိုလိုက်ပို့ပေးတယ်၊ မိန်းမကြီးက သွေးမထွက်တော့ဘူး၊

ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲ ဝင်သွားချိန်မှာ မိန်းမနှစ်ယောက်က အလောင်းကို ရေချိုးပေးနေတယ်။

ဖြူရော်ရော်ပျဉ်ပြားတချပ်ကို ကိုင်တွယ်ပြီး ရေချိုးပေးနေတာနဲ့ ဘာမှမထူးပါဘူး၊ မိန်းမကြီးရဲ့ ဆံပင်တွေဟာ ကြမ်းပေါ်မှာ ကျနေတယ်။ မိန်းမတယောက်က ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ ‘မဝင်ခဲ့နဲ့’ လို့ လှမ်းအော်တယ်။

ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်၊ ဟယ်လင်ကတော့ အခန်းထဲမှာ နေခဲ့တယ်၊ ခဏလောက် နေတော့ ကျွန်တော် ဟယ်လင့်ကိုခေါ်ဖို့ ပြန်သွားတယ်၊

ဟယ်လင်ဟာ ကုတင်ခြေရင်းမှာ တယောက်တည်းရပ်ပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေတဲ့ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နဲ့ မိန်းမကြီးရဲ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေတယ်၊ မျက်လုံးတဖက်က အခုထက်ထိ မပိတ်သေးဘူး။

‘ကဲ.. လာ၊ သွားကြစို့’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။

‘သူ့ကို ဘယ်မှာသွားမြှုပ်ကြမလဲ’ လို့ ဟယ်လင်က တိုးတိုးလေးရေရွတ်တယ်။

“မောင်မသိဘူး၊ ဆင်းရဲတဲ့လူတွေကို ဘယ်မှာမြှုပ်ကြသလဲ၊ အဲဒီမှာမြှုပ်မှာပေါ့၊ တကယ်လို့ သင်္ဂြိုဟ်စရိတ်ပေးရမယ်ဆိုရင်တော့ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးက မောင်တို့ဆီ ငွေလာကောက်မှာပေါ့”

ဟယ်လင်က ဘာမှပြန်မပြောဘူး၊ ဖွင့်ထားတဲ့ပြတင်းပေါက်က ဝင်လာနေတဲ့လေက အတော့်ကို အေးတာပဲ။

“သူ့ကို ဘယ်တော့သင်္ဂြိုဟ်ကြမှာလဲ”

“မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါ တရက်ရက် သင်္ဂြိုဟ်မှာပေါ့ကွာ၊ သက်ဆိုင်ရာက အလောင်းကို ခွဲစိတ် ကြည့်ချင် ကြည့်ဦးမှာ”

“ဘာ့ကြောင့် ခွဲစိတ်နေရမှာလဲ၊ သူတို့က သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်ဆိုတာ မယုံကြည်ကြလို့ လား”

“အိုကွာ..၊ မောင်က ခန့်မှန်းပြီးပြောတာပါ၊ လုပ်ချင်မှလုပ်မှာပါ”

အိမ်ရှင်အဘွားကြီး ဝင်လာတယ်၊ ‘သူတို့က အလောင်းကို လာသယ်ပြီး ဆေးရုံပို့ပေးကြလိမ့်မယ်၊ ခွဲစိတ်ကြည့်ကြဦးမလို့တဲ့၊ ဆရာဝန်ပေါက်စတွေကို ခွဲစိတ်နည်း သင်ပေးမှာပါ၊ သူ့အတွက်ကတော့ ဘာတွေပဲလုပ်နေလုပ်နေ မထူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုနည်းက သူ့ကို အခမဲ့သင်္ဂြိုဟ်ခွင့် ရလိမ့်မယ်’ လို့ ပြောတယ်၊ ပြီးတော့

'မင်းတို့ ကော်ဖီသောက်ကြမလား' လို့ မေးတယ်။

'မသောက်တော့ဘူး' လို့ ဟယ်လင်ကပြန်ပြောတယ်။

'ငါကတော့ တခွက်သောက်ဦးမှ ဖြစ်မယ်' လို့ အဘွားကြီးက ပြောတယ်၊ 'ငါအတော့်ကို စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်၊ ငါတို့လဲ တနေ့ကျရင် ဒီလမ်းသွားရမယ်ဆိုတာ သိနေတာပဲ၊ အဲသလို သိနေလျက်သားနဲ့ ဘာ့ကြောင့် ဒီလောက်စိတ်ထိခိုက်ရတယ်ဆိုတာ ငါတော့ မပြောတတ်တော့ ပါဘူးဟယ်'

'ဟုတ်တယ်' လို့ ဟယ်လင်က ပြန်ပြောတယ်။ 'လူတိုင်း တနေ့ကျရင် ဒီလမ်းသွားကြမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအချက်ကို ဘယ်သူကမှ မယုံကြည်ချင်ကြဘူး'

ညဥ့်လယ်လောက်မှာ ကျွန်တော် အိပ်ရာက တရေးနိုးလာတယ်၊ ဟယ်လင် အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး တခုခုကို နားစွင့်နေသလိုပဲ၊ ကျွန်တော်နိုးလာတာမြင်တော့ လှမ်းမေးတယ်၊ 'မောင်ကော အနံ့ရသလား' တဲ့။

"ဘာနံ့လဲ"

"လူသေအပုပ်နံ့ပေါ့၊ ဟယ်လင်တော့ နံတယ်၊ ပြတင်းပေါက် ပိတ်လိုက်ပါလား"

"ဘာနံ့မှမရပါဘူး ဟယ်လင်ရယ်၊ ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပုပ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး"

"ဟယ်လင်ကတော့ အနံ့ရနေတယ်"

"သစ်ရွက်နံ့ဖြစ်မှာပါ" လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်၊ အခန်းငှားတွေက သစ်ကိုင်းတွေကို ပန်းခွေ လုပ်ပြီး ဖယောင်းတိုင်တတိုင်နဲ့အတူ မိန်းမကြီးရဲ့အလောင်းဘေးမှာ ချထားကြတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က အဲဒါကိုသိနေလို့ ပြောလိုက်တာ။

'အဲဒါတွေလုပ်နေတော့ကော ဘာထူးလာမှာလဲ' လို့ ဟယ်လင်က ပြန်ပြောတယ်။ 'မနက်ဖြန်ဆိုရင် သူ့အလောင်းကို ခွဲကြစိတ်ကြတော့မယ်၊ ခွဲစိတ်ပြီးရင် အမှိုက်ပုံးထဲ လွှင့်ပစ်ကြ မယ်၊ ပြီးတော့ တိရစ္ဆာန်ရုံကို သွားရောင်းကြမယ်'

'အဲသလိုတော့ မရောင်းပါဘူး ဟယ်လင်ရယ်' လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်၊ 'ခွဲစိတ်ကြည့်ပြီးရင် အလောင်းကို မြေမြှုပ်ချင်မြှုပ်မယ်၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်ချင် သင်္ဂြိုဟ်မယ်၊ ဒါပါပဲ'

ကျွန်တော်က ဟယ်လင့်ကို ပခုံးကို ဖက်လိုက်တယ်၊ သူက အဖက်မခံဘူး၊ တွန်းပစ်တယ်၊ 'ဟယ်လင်ကတော့ အခွဲအစိတ် အလှီးအဖြတ် မခံချင်ဘူး' လို့ ပြောတယ်။

"မင်းကို ဘာ့ကြောင့် ခွဲရ စိတ်ရမှာလဲကွာ"

ကျွန်တော့်စကားကို သူမကြားဘူး။ 'ဟယ်လင်သေရင် အခွဲအစိတ် မခံရအောင် ကာကွယ်ပေး မယ်လို့ ကတိပေးပါ' တဲ့။

"မောင်ကတိပေးပါတယ်"

"ပြတင်းပေါက်ပိတ်လိုက်ပါ၊ ဟယ်လင် အနံ့ရနေပြန်ပြီ"

ကျွန်တော် ထိုင်နေရာကထသွားပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်လိုက်တယ်၊ လရောင်က ကြည်လင် အေးမြနေတယ်၊ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်က ထိုင်နေတဲ့ကြောင်ဟာ ဖျက်ခနဲ ခုန်လိုက်ပြီး ပြေးသွားတယ်။

"အဲဒါဘာလဲ"

ကျွန်တော့်နောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ဟယ်လင်က မေးတယ်။

"ကြောင်လေ..."

"ကဲ... တွေ့လား၊ သူလဲ အနံ့ရတယ်"

ကျွန်တော်က နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ဟယ်လင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တယ်၊ "ဒီကြောင်က ညတိုင်း ဒီမှာလာထိုင်ပြီး လှောင်ချိုင့်ထဲက စာဝါငှက် ထွက်အလာကို ချောင်းနေတာပါ။

"မင်းလဲ အသိသားပဲ မဟုတ်လား၊ ကဲပါကွာ အိပ်ရာဝင်ပါတော့၊ မင်းအိပ်မက်မက်နေတာပါ၊ ဟိုအဘွားကြီးအခန်းထဲက ဘာအနံ့မှ ထွက်မလာပါဘူး"

"ဒါဆိုရင် အနံ့က ဟယ်လင့်ဆီကလာတာပဲဖြစ်မယ်"

ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို မျက်လုံးပြူးပြီး ကြည့်နေမိတယ်။ "ဘယ်သူမှ အနံ့မရဘူး ဟယ်လင်၊ မင်းအိပ်မက်မက်နေတာ"

"အနံ့က အလောင်းဆီက လာတာမဟုတ်ရင် ဟယ်လင့်ဆီကပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ လာပြီး လိမ်ပြောမနေ နဲ့" လို့ ဟယ်လင်က ဒေါသတကြီး ပြန်ပြောတယ်။

"ဘုရား...ဘုရား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာအနံ့မှမရဘူး ဟယ်လင်၊

မောင်ပြောတာယုံပါ၊ တကယ်လို့ မင့်နှာခေါင်းက အနံ့ရတယ်ဆိုရင်လဲ အောက်ထပ် စားသောက်ဆိုင်က ကြက်သွန်ဖြူ နံ့ပဲဖြစ်ရမယ်”

“ကျွန်တော်က အော်ဒီကလုံး ရေမွှေးတပုလင်းသွားယူတယ်၊ ကျွန်တော် မှောင်ခိုဈေးမှာရောင်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲက သွားယူခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ သူ့အိပ်ရာပေါ်ကို သုံးလေးစက်လောက် ဖျန်းချပေး လိုက်တယ်။

“ကဲ... အိပ်တော့၊ ဘာနံ့မှမရတော့ဘူး၊ တခန်းလုံး မွှေးကြိုင်သွားပြီ”

သူကတော့ ထိုင်နေတုန်းပဲ၊ “ကဲ... အခု အနံ့ရတယ်ဆိုတာ မောင်ဝန်ခံပြီမဟုတ်လား၊ အနံ့သာ မရရင် ဒီရေမွှေး သုံးစရာ လိုမလား”

“မောင် အနံ့ရတယ်လို့ ဝန်မခံသေးပါဘူး ဟယ်လင်ရယ်၊ ရေမွှေးဖြန်းတာလဲ မင်းရဲ့စိတ်ထဲမှာ သံသယရှင်းသွားစေချင်လို့ပါ၊ “မောင် ဘာတွေးနေတယ်ဆိုတာ ဟယ်လင်သိတယ်” လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။

“ဟယ်လင့်ဆီက အနံ့ထွက်နေတယ်လို့ တွေးနေတာမဟုတ်လား၊ အနံ့က လူသေအပုပ်နံ့နဲ့ တူတယ်၊ ဟယ်လင့်ကို မလိမ်ပါနဲ့၊ ဟယ်လင့်ကိုကြည့်နေတဲ့ မောင့်ရဲ့မျက်နှာထားကို မြင်ရုံနဲ့ ဟယ်လင်က သိနေပါတယ်”

“ဟယ်လင့်ကို မောင်ကြည့်ပုံရှုပုံ ပြောင်းလဲနေတာကြာပြီ၊ ဟယ်လင် သတိထားမိပါတယ် မောင်ရယ်၊ လိမ်ညာမနေပါနဲ့တော့၊ ဟယ်လင်က တနေ့တခြား ရွံ့ရှာစက်ဆုတ်စရာ ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား၊ ဟယ်လင်သိပါတယ်၊ မြင်လဲမြင်ပါတယ်၊ နားလဲလည်ပါတယ်”

“ဆရာဝန်တွေ ပြောတဲ့စကားကျတော့ မောင်မယုံဘူး၊ ဟယ်လင့်မှာ တခြားဟာတခု ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ဟယ်လင့်ဆီက အနံ့ထွက်နေ တယ်လို့ တွေးလာတယ်၊ အဲဒါကို မောင်က ဘာပြုလို့ ဝန်မခံချင်ရတာလဲ”

ကျွန်တော် တောင့်တောင့်မတ်မတ်ကြီး ရပ်နေမိတယ်။ ဘာမှလဲ ပြောမထွက်ဘူး၊ သူ့မှာ ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိနေသေးရင်လဲ ပြောပါစေတော့ဆိုပြီး လွှတ်ပေးထားလိုက်တယ်။

သူ့တကိုယ်လုံး တုန်နေတာကို ကျွန်တော်မြင်နေရတယ်၊ သူဟာ လက်နှစ်ဖက်ထောက်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထားတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေပုံက ဒဏ်ရာရထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တကောင် ကြည့်ပုံမျိုးနဲ့ သိပ်တူနေတယ်၊ ကျွန်တော့်အပေါ်ကို ခုန်အုပ်ပြီး လည်ပင်းကို ညှစ်လိုက်တော့ မလားလို့ အောက်မေ့ရတယ်။

သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာ အကြာကြီးပဲ၊ နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဒုတိယထပ်က ဘာယန်ရဲ့ အခန်းတံခါးကို သွားခေါက်ပြီး ဖွင့်ခိုင်းတယ်။ ကော့ညက်အရက်ကို ဓာတ်ဘူးနဲ့ဝယ်တယ်။

ပြန်ရောက်တော့ ဟယ်လင်နဲ့အတူ အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်ပြီးသောက်ကြတယ်။ မိုးစင်စင်လင်းချိန် အထိ အရက်သောက်ရင်းနဲ့ ထိုင်စောင့်ရတော့မှာပဲလို့ တွက်လိုက်တယ်။

အလောင်းယူတဲ့လူတွေ အစောကြီး ရောက်လာကြတယ်၊ လှေကားက တက်သွားနေတဲ့ သူတို့ရဲ့ ရှူးဖိနပ်သံတွေကို ကျွန်တော်တို့ ကြားနေရတယ်၊ စင်္ကြံလမ်းကကျဉ်းတော့ သူတို့ယူလာတဲ့ ထမ်းစင်က ဘေးတဖက်တချက် နံရံတွေကို ဝင်ပြီးတိုးမိတိုက်မိနေတယ်။

သူတို့အချင်းချင်း ပြောင်နောက်နေကြတဲ့အသံတွေနဲ့ ရယ်သံတွေကိုလဲ ကြားနေရတယ်၊ နောက် တနာရီလောက်ကြာတော့ လူသစ်အခန်းငှားတွေ အခန်းထဲရောက်လာကြတဲ့အသံတွေ ကြားရ တယ်။

* * * * *

(၁၇)

ကျွန်တော် မီးဖိုချောင်းသုံးပစ္စည်းတွေလဲ ရောင်းခဲ့သေးတယ်။ သိပ်အကြာကြီးတော့ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ရက်ပိုင်းလောက်ပါ၊ ရောင်းတဲ့ပစ္စည်းတွေထဲမှာ အိုးခွက် ပန်းကန်ကအစ သားလှီးဓား၊ အုန်းခြစ်နဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် အခွံခွာတဲ့ ဓားတွေအထိပါတယ်။

ပစ္စည်းတွေက ကြီးကြီးမားမား မဟုတ်တော့ လက်ဆွဲသေတ္တာ ကြီးကြီးမားမား ကိုင်သွားဖို့ မလိုဘူး၊ သေတ္တာကြီးဆိုရင် ဘေးလူတွေရဲ့ သင်္ကာမကင်းဖြစ်မှုကို ခံရတတ်တယ်မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် ဈေးလည်ရောင်းရာက နှစ်ကြိမ်တိတိ အိမ်ကို အစောကြီး ပြန်ရောက်တယ်၊ နှစ်ကြိမ်စလုံး ဟယ်လင် အပြင်ထွက်နေခိုက် ကြုံခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော် သူပြန်အလာကို ထိုင်စောင့်တယ်။ တော်တော်နဲ့ပေါ်မလာတော့လဲ စိတ်ပူတာပေါ့။

အိမ်ရှင်အဘွားကြီးက ဟယ်လင့်ကို ဘယ်သူ့မှ လာမခေါ်ပါဘူးလို့ ပြောတယ်။ သူ့ဘာသာသူ ထွက်သွားတာပါတဲ့၊ ခါတိုင်းလဲ ဒီလိုပဲ မကြာမကြာ အပြင်ထွက်လေ့ရှိတာမို့ မပူပါနဲ့လို့ ဆိုတယ်။

သူပြန်လာတော့ အချိန်က အတော်ကြီး နောက်ကျနေပြီ၊ မျက်နှာထားကလဲ ရန်လိုနေတဲ့ပုံပဲ၊ သုန်မှုန်နေတာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုလဲ မကြည့်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကလဲ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး။

"မင်းဘယ်သွားနေတာလဲ ဟယ်လင်" လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

"လမ်းလျှောက်ထွက်တာ"

"ဒီလိုရာသီမှာ လမ်းလျှောက်ရသလားကွယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ လျှောက်တယ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ဟယ်လင် နေတာထိုင်တာ လုပ်တာကိုင်တာကို ထောက်လှမ်းနေဖို့ မကြိုးစားနဲ့"

"မောင် မလုပ်တတ်ပါဘူးကွယ်" လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ "မင့်ကို ပုလိပ် ဖမ်းသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ"

သူက အော်ပြီးရယ်တယ်၊ "ဟယ်လင့်ကို ဘယ်ပုလိပ်မှ ဖမ်းလို့မရဘူး"

"မင့်စကားကို မောင်ယုံကြည်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ"

သူက ကျွန်တော့်ကို ဒေါသတကြီးကြည့်တယ်၊ “ရှင် ကျွန်မကို မေးခွန်းတွေ လာထုတ်နေရင် ကျွန်မ အခုချက်ချင်း အပြင်ကို ပြန်ထွက်ရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မကို တချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေတာမျိုး မကြိုက်ဘူး၊ အပြင်မှာဆိုရင် ဘယ်အိမ်ကမှ ကျွန်မကို စောင့်မကြည့်ကြဘူး။

“သူတို့အဖို့ ကျွန်မဟာ စိတ်ဝင်စားစရာလူ မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းပေါ်ကလူတွေအဖို့ ကျွန်မဟာ စိတ်ဝင်စားစရာလူ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်နားလည်လား၊ ဘယ်သူကမှ ကျွန်မကို မေးခွန်းတွေ မထုတ်ဘူး၊ စောင့်ကြည့်မယ့်လူ တယောက်မှမရှိဘူး”

သူ ဘာဆိုလိုနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ အပြင်မှာကတော့ သူ့မှာ စွဲကပ်နေတဲ့ ရောဂါအကြောင်း သိတဲ့လူ ဘယ်ရှိမလဲ။ အပြင်မှာ သူဟာ လူနာတယောက် မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမတယောက်ပဲ။ သူ့အနေနဲ့ သူလိုငါလို သာမန် ကျန်းမာနေတဲ့ မိန်းမတယောက်အဖြစ်ပဲ ရပ်တည်ချင်ပေမပေါ့။

လူနာဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း သေရမယ်ဆိုတဲ့သဘော ဆောင်နေတယ် မဟုတ်လား။

ညကျရင် သူငိုနေတာပဲ၊ မနက်မိုးလင်းတော့ အားလုံးကို မေ့သွားပြန်ရော။

သူ သည်းမခံနိုင်အောင်ဖြစ်နေတာက အမှောင်ပဲ။ အမှောင်ဟာ သူ့ရဲ့ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ နှလုံးသားအပေါ်မှာ အဆိပ်ရည်ဖျန်းထားတဲ့ ပင့်ကူအိမ် လာအုပ်သလို ဖြစ်ဖြစ်နေတဲ့သဘော ရှိနေတယ်။

သူသောက်နေကျဆေးကလဲ အရင်ကထက်ပိုပိုပြီး လိုလာနေတယ်။ “ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် လီဝီဆန်နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်တယ်။ လီဝီဆန်ဟာ အရင်က ဆရာဝန်တယောက်။ အခုတော့ ဗေဒင်ဟောစာတမ်းတွေ လည်ရောင်းတဲ့ လမ်းလျှောက်ဈေးသည်။

သူကပြောတယ်၊ ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး၊ သိပ်နောက်ကျနေပြီတဲ့။ ဒေါက်တာဒူဘွိုက်စ် ပြောတဲ့ အတိုင်း ဆက်လုပ်ရုံကလွဲပြီး တခြားဘာမှလုပ်မနေနဲ့တော့တဲ့။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ဟယ်လင်ဟာ မကြာခဏ အပြင်ထွက်တယ်၊ မကြာခဏ နောက်ကျပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တယ်။ ကျွန်တော်က ဆီးပြီး မေးလားမြန်းလား လုပ်မှာကို ကြောက်တယ်။

ကျွန်တော်ကလဲ အလိုက်သိစွာပဲ ငြိမ်နေပါတယ်။

သူ့ကိုဘာမှမမေးတော့ဘူး။ “တကြိမ်မှာတော့ ကျွန်တော်တယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ ရှိနေတုန်း နှင်းဆီပန်းစည်းတစည်း လူကြုံနဲ့ ပို့ပေးတယ်။ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ပြီး ပြန်လာတော့ နှင်းဆီပန်းတွေ မရှိတော့ဘူး။

သူအရက်တွေသောက်စပြုနေပြီ၊ မိတ်ဆွေတွေကလဲ လိုအပ်ပြီထင်လို့ ကျွန်တော့်ကို အသိပေးကြတယ်၊ ဟယ်လင့်ကို အရက်ဘားတွေမှာ တွေ့တွေ့နေရတယ်တဲ့၊ သူတယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်ကိုပဲ ဖက်တွယ်ထားရတော့မှာပဲ။ တခြားမဟုတ်ဘူး။ အမေရိကန်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးက ရလာမယ့်အဖြေပဲ။

အခုဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို သူတို့က ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲမှာ ထိုင်စောင့်ခွင့်ပြုထားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရက်တွေသာ တရက်ပြီးတရက် ကုန်သွားတယ်။ အခြေအနေကတော့ ဘာမှထူးမလာပါဘူး။

အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်အဖမ်းခံရတယ်။ ပုလိပ်က ဆီးပြီးတားလိုက်ချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးနဲ့ ခြေလှမ်း အလှမ်းနှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ကွာတယ်။

ကျွန်တော်က သူတို့ကို ရှောင်သွားဖို့ အားထုတ်တယ်။ အဲဒီမှာတင် သူတို့က ကျွန်တော့်အပေါ် သံသယဝင်တာပဲ။ ရုံးထဲရောက်သွားလို့ကတော့ လုံခြုံမှုရှိမှာပဲ။ လက်ချ်မင်း တံခါးဝမှာ ပျောက်သွားတာ မြင်လိုက်တော့ သူ့နောက်အမီလိုက်ဖို့ ကျွန်တော်အားထုတ်တယ်။ ပုလိပ်က ခြေထောက်တဖက် ရှေ့ကထိုးခံထားတယ်။

‘အဲဒီလူကို မလွှတ်စေနဲ့’ လို့ အရပ်ဝတ်အရပ်စားနဲ့ လူငယ်တယောက်က လှမ်းအော်တယ်။

သူ့ကြည့်ရတာ အတော့်ကို ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြစ်နေတယ်၊ မိအောင်ဖမ်းထားတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို စစ်တယ်။ အဖမ်းခံထားရတာက အားလုံးခြောက်ယောက်။

“ပုလိပ်က ကျွန်တော်တို့ကို အရပ်သားတစုရဲ့လက်ထဲအပ်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို အလုံပိတ် ထရပ်ထားတစီးပေါ်တင်ပြီး မြို့စွန်ကအိမ်တလုံးဆီ ခေါ်သွားတယ်။ အိမ်က တခြားအိမ်တွေနဲ့ မနီးဘူး။ တသီးတခြားဖြစ်နေတဲ့ အိမ်ကြီး၊ ပတ်ပတ်လည်ဝင်းခြံကလဲ အကျယ်ကြီးပဲ”

‘ဂက်စတာပိုတွေမဟုတ်လား’ ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

ချပ်ဝပ်ဇ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

အခုအချိန်မှာ ပြန်ပြီးစဉ်းစားလိုက်တော့ အရင်က ကျွန်တော်တို့ အဖမ်းမခံရဘဲ လွတ်သွားနေတာ ဟာ သိပ်ကိုထူးဆန်းနေတယ်။ ဂျော့ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ရှာနေတုန်းပဲ။ အဲဒီအချက်ကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းသိနေတာပဲ။

ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းထားဖို့ အော်ပြောခဲ့တဲ့လူငယ်က ကျွန်တော့်စာရွက်စာတမ်းတွေကိုလဲ ကြည့်ပြီးရော ဂျော့ရဲ့နာမည်ကို ထုတ်ပြောလာတယ်။

ကံဆိုးချင်တော့ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ဟယ်လင်ရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကလဲ ပါလာတယ်။ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးက တောင်းလာရင် ပြမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကူးနဲ့ ယူလာခဲ့မိတာ။

'နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်တော်တို့လိုချင်နေတဲ့ ငါးကလေးကို ရတာပဲမဟုတ်လား' လို့ လူငယ်က ပြောတယ်။ 'အမျိုးသမီးလဲ မကြာခင် ရောက်လာမှာပါ' တဲ့။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့တချက်ထိုးတယ်။ ဒီကောင်ရဲ့ လက်ချောင်းတိုင်းမှာ လက်စွပ်တွေဝတ်ထားတယ်လို့ ထင်ရတယ်။

'ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ငါပြောတာကို မင်းသဘောတူတယ်မဟုတ်လား ချပ်ဝပ်ဇ်' လို့ ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။

ကျွန်တော်က နှုတ်ခမ်းပေါ်ကသွေးတွေကို လက်ခုံနဲ့ သုတ်လိုက်တယ်။ အခန်းထဲမှာ လူငယ် အပြင် တခြားလူနှစ်ယောက်လဲရှိတယ်။ သူတို့လဲ အရပ်ဝတ်အရပ်စားတွေနဲ့ပဲ။

"ကဲ... ကိုယ့်လူ၊ မင်းလိမ္မာရင်တော့ သူ့လိပ်စာပေးမှာပဲ၊ တို့လိုချင်တာ သူနေတဲ့လိပ်စာပဲ" လို့ လူငယ်က ထပ်ပြောတယ်။

'ကျုပ်ဆီမှာ သူ့လိပ်စာမရှိဘူး' လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ 'ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လဲ ကျုပ်မိန်းမကို လိုက်ရှာနေတာ၊ ကျုပ်တို့လင်မယား လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်က ရန်ဖြစ်ပြီး သူထွက်ပြေးတယ်'

'ရန်ဖြစ်တယ်၊ တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်ပါလား' ပြောပြောဆိုဆို လူငယ်က ကျွန်တော့်မျက်ခွက် ကို လက်သီးနဲ့ ပိတ်ထိုးပြန်တယ်။

"ကဲ... မှတ်ပလား၊ အဲဒါ မင့်မိန်းမနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့ထိုးတာ"

'ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ဒန်းစီးခိုင်းရရင် ကောင်းမလား ဗိုလ်ကြီး' လို့

ဘေးနားမှာ ရပ်နေတဲ့ လူကောင်ထွားထွားကြီးတွေထဲက တကောင်ကမေးတယ်။

မိန်းမလျှာနဲ့တူတဲ့လူငယ်က ပြုံးတယ်။ ‘ဒန်းစီးတာ ဘယ်လိုဆိုတာ သူ့ကို ရှင်းပြလိုက် မိုလာ’ လို့ ပြန်ပြောတယ်။

‘ဒန်းစီးရင် ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ မင်းမသိခဲ့ဘူးလား’ လို့ မိန်းမလျှာမျက်နှာနဲ့ လူငယ်က မေးတယ်။ ‘မင်းလဲ အကျဉ်းစခန်းမှာနေဖူးတဲ့ကောင်ပဲ၊ ဒါလေးမှ မသိဘူးလား’ တဲ့။

ကျွန်တော်မသိခဲ့တာအမှန်ပဲ၊ ‘အဲဒါ ငါ့ရဲ့တီထွင်မှုပေါ့ကွာ’ လို့ သူကပြောတယ်။

“မင်းရဲ့ရတနာတွေကို ဝါယာကြိုးနဲ့ တင်းနေအောင် ချည်ထားတဲ့အတွက် သွေးတစက်မှ မထွက်ပဲ အသက်ထွက်သွားနိုင်တဲ့ နည်းပေါ့၊ ပြီးတော့ မင်းမအော်နိုင်အောင် မင့်ပါးစပ်ကို လွှစာမှုန့် အပြည့်အသိပ် ထည့်ပေးထားမယ်”

ဒီစကားတွေကို ပြောနေချိန်မှာ သူ့ရဲ့အပြာနုရောင် မျက်လုံးအစုံဟာ ထူးထူးဆန်းဆန်း တလက်လက် တောက်ပနေတာ တွေ့ရတယ်။

ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေပေါ်ကို သူ့ဖိနပ်နဲ့ တအားဖိနင်းတယ်၊ သူ့ကိုယ်က ရေမွှေးနံ့ သင်းနေတာ သတိထားမိတယ်။ ကျွန်တော်မရုန်းဘူး၊ ကျိတ်မှိတ်ပြီးခံတယ်။ ရုန်းကန်နေလို့ကော ဘာထူးမှာလဲ၊ ရမှာလဲမဟုတ်ဘူး၊ အခုလို တင်းခံနေလိုက်တော့ ကိုယ့်သတ္တိကို ဖော်ပြရာ မရောက်ပေဘူးလား။

ကျွန်တော့်ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေကြသူတွေ အဖို့ကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ခံနိုင်ရည်အား ကျသွားရင် ဝမ်းသာကြမှာပဲ။

ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ နောက်တကြိမ် ကြိမ်လုံးနဲ့ရိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်လဲကျသွားတယ်၊ ပါးစပ်ကလဲ တခွန်းညည်းလိုက်မိတယ်။ သူတို့ရဲ့ရယ်သံတွေကိုလဲ ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရတယ်။

‘သူ့ကို သတိပြန်ရအောင်လုပ်လိုက် မိုလာ’ လို့ မိန်းမလျှာကောင်ကပြောတယ်။

မိုလာက သူ့စီးကရက်မီးနဲ့ ကျွန်တော့်မျက်ခွံကိုထိုးတယ်၊ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲကို မီးနဲ့ ထိုးလိုက်သလို ခံစားရတယ်။ ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်နေတဲ့ လူသုံးယောက်က ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး တအားအော်ရယ်ကြတယ်။

‘ထပါ… သားလေးရယ်’ လို့ မိန်းမလျှာကောင်က

အလွန်သိမ်မွေ့တဲ့လေသံနဲ့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော် တောင့်တောင့်မတ်မတ် မရပ်နိုင်ဘူး၊ တကိုယ်လုံး ယိမ်းယိုင်နေတယ်၊ မိန်းမလျာ ကောင်က ကျွန်တော့်ကို လက်သီးနဲ့ နောက်တကြိမ် ထပ်ထိုးပြန်တယ်။

‘အခုဟာ ပဏာမလေ့ကျင့်ခန်းတွေပဲ ရှိသေးတယ်’ လို့ သူကပြောတယ်။

“နောက်ပိုင်းကျရင် ဒီထက် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ဟာလေးတွေနဲ့ တွေ့ရဦးမယ်၊ နောက်ထပ် သတိလစ်ချင်ဟန်မဆောင်နဲ့”

‘ကျုပ် သတိလစ်ဟန်မဆောင်ဘူး’ လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်။ ‘ကျုပ်နှလုံးက သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်တကြိမ်ဆိုရင် ကျုပ်ပြန်ထနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး’

မိန်းမလျာက လူဝံနှစ်ကောင်ဘက်လှည့်ကြည့်တယ်။

‘ငါတို့ချာတိတ်က သူ့နှလုံးမကောင်းဘူး’ လို့ပြောတယ်။ ‘ငါတို့ သူ့စကားကို ယုံကြည်ရမလားကွ’

သူက နောက်တကြိမ် လက်သီးနဲ့ထိုးပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စကားကို သူ အလေးအနက် ပြုပုံတော့ရတယ်။ သူ့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဂျော့လက်ထဲ အပ်တဲ့အခါ အသေအပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီအချက်ကို ကျွန်တော်ကလဲ မသိဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ။

‘မင်းလိပ်စာကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား’ လို့ သူကမေးတယ်။

“မင့်ပါးစပ်ထဲမှာ သွားတွေရှိနေတုန်း လိပ်စာကိုပြောရင်ကောင်းမယ်”

“ကျုပ်မသိဘူး၊ တကယ်မသိတာ”

“ဟေ့ ငါတို့ချာတိတ်က အာဇာနည်ကြီးပါလားကွ၊ သနားစရာပဲနော်၊ သူ အာဇာနည်ဆိုတာ ငါတို့ကလွဲပြီး တခြားလူတွေမသိတာကတော့ ဆိုးသကွာ”

သူက ကျွန်တော့်ကို ခြေထောက်နဲ့ ကြုံးကြုံးပြီးကန်တယ်၊ သူမောလာချိန်အထိ အဆက်မပြတ် ကန်တာ၊ ကျွန်တော် ကြမ်းပေါ်မှာ လိမ့်နေတယ်၊ မျက်နှာနဲ့ဖင်ကို မကန်မိအောင် လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကာထားရတယ်။

“အခုလောက်ဆိုရင် တော်လောက်ပြီ” လို့ သူကပြောတယ်။ “ဒီကောင်ကို မြေတိုက်ခန်းထဲ ပို့ထားလိုက်၊ ညစာစားပြီးမှ တချီပြန်စမယ်၊ ညပိုင်းမှာ ပိုပြီးအရသာ

ရှိတယ်”

ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေက ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ရပြီးသားတွေပါ၊ ဒါတွေက ဂျာမန်ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ၊ အကျဉ်းစခန်းမှာ နေခဲ့ရတုန်းက ဒီလို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုတွေကို မနားတမ်း ခံခဲ့ရဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဆီမှာ အဆိပ်ဆေးကတော့ ရှိနေတယ်၊ သူတို့ ကျွန်တော့်ကိုရှာတုန်းက စေ့စေ့စပ်စပ် မရှာတော့ အဆိပ်ကို မတွေ့ကြဘူး။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီရှည် အတွင်းဘက်မှာ ဝှက်ထားတဲ့ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓား တချောင်းလဲ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီဓားကိုလဲ သူတို့မတွေ့ကြဘူး။

ကျွန်တော် အမှောင်ထုထဲမှာ လှဲနေတယ်၊ စိတ်ဓာတ်ကတော့ အကြီးအကျယ် ကျနေပြီ၊ အဖမ်းခံရတဲ့အထိ ဖြစ်သွားအောင် ပေါ့ဆခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့မိုက်မဲမှုကို တွေးမိလိုက်တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသဖြစ်လို့ မဆုံးဘူး။

ကျွန်တော် အဖမ်းခံရတာကို လက်ချိမင်း မြင်သွားတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဖမ်းတဲ့လူတွေဟာ ဂက်စတာပို စစ်ထောက်လှမ်းရေးပုလိပ်တွေမှန်း သိမသွားဘူး၊ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းတဲ့အချိန်က ပြင်သစ်ပုလိပ်တွေ ပါနေတယ်မဟုတ်လား။

တခုခက်တာက နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်းမှာ ကျွန်တော်ပြန်မရောက်ရင် ဟယ်လင်က ပုလိပ်တွေဆီကတဆင့် ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်အောင်လာတော့မှာ၊ သူရောက်လာမှပဲ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူတွေက ဖမ်းတယ်ဆိုတာ သိမှာ၊ အဲဒီတော့ မိန်းမလျာကောင်က အဲသလို ဖြစ်လာတဲ့အထိ စောင့်မလား။

ဂျော့ဆီကိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းမိထားပြီဆိုတဲ့သတင်း ချက်ချင်းပို့ကြမှာ သေချာတယ်၊ တကယ်လို့ မာဆေးမြို့မှာသာ ဂျော့ရှိရင် ဒီည ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာမှာ သေချာတယ်။

ထင်တဲ့အတိုင်း မလွဲဘူး၊ ဂျော့ မာဆေးမှာ ရှိနေတယ်၊ ဟယ်လင့်ရဲ့မျက်စိနဲ့ မြင်ခဲ့တာပဲ၊ ဟယ်လင့်မျက်လုံးတွေက ဟယ်လင့်ကို မလှည့်စားပါဘူး။

အဲဒီညတွင်းချင်းပဲ ဂျော့ရောက်လာတယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်ကို သူ နှိပ်စက်တယ်၊ ကျွန်တော် သတိမေ့သွားတော့ သူတို့က ရေနဲ့ဝိုင်းလောင်းပြီး မြေတိုက်ခန်းထဲအထိ ဒရွတ်တိုက် ဆွဲသွားပြီးပြန်ပို့ပေးတယ်။

ကံအားလျော်စွာပဲ ဂျော့က မိန်းမလျာကောင် ပြောသွားတဲ့နည်းတွေကို မသုံးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့နည်းနဲ့သူလဲ အတော်ကြီး အရည်အသွေး ပြည့်ဝပါတယ်။

အဲဒီညက အတော်ကြီးညဥ့်နက်ခါမှ ဂျော့တယောက် နောက်တခေါက် ပြန်ရောက်လာတယ်၊ သူဝင်လာတော့ လက်ထဲမှာ ခွေးခြေတလုံး ပါလာတယ်၊ ခွေးခြေကို ကျွန်တော့်ရှေ့မှာချပြီး ထိုင်တယ်။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်ဟာ မကောင်းဆိုးဝါးနှစ်ကောင်ရဲ့ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းသမျှကို မြင်ရတယ်၊ မကောင်းဆိုးဝါးနှစ်ကောင်ကတော့ မိန်းမလျောနဲ့ဂျော့ပေါ့၊ ရက်စက်ယုတ်မာမှု သရဖူဆောင်း ထိုက်တဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေပါ။

သူတို့နှစ်ကောင်ရဲ့ကွာခြားမှုကို တွက်ကြည့်မယ်ဆိုရင် မိန်းမလျောက အဆိုးဆုံးပဲ၊ သူ နှိပ်စက် ညှဉ်းပမ်းတာက အဲဒီညှဉ်းပမ်းမှုတွေအပေါ်မှာ သာယာမှုရှိနေလို့ပဲ၊ ဂျော့ကတော့ သူ့လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ချင်လို့ လုပ်တာ။

အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်ကလဲ စိတ်ထဲကျိတ်ပြီး အစီအစဉ်တခု ရေးဆွဲနေတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကြီးထဲကလွတ်အောင် လုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ပါ။

ဂျော့ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်က လုံးဝဦးကျိုးသွားလေဟန် ဆောင်ထားတယ်၊ တကယ်လို့ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို အသက်ချမ်းသာပေးရင် အကုန်လုံး ပြောပြမယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

သူ့အမူအရာနဲ့ အပြုအမူတွေကတော့ ထမင်းဝဝစားနေတဲ့ လူစားမျိုးတွေဆီမှာသာ တွေ့ရတတ် တဲ့ပုံမျိုးပဲ၊ အခု ကျွန်တော်ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခြေအနေမျိုးနဲ့ မကြုံခဲ့ဖူးတဲ့ လူတယောက်ရဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ၊ ဒီအမျိုးအစားတွေဟာ တကယ်တမ်း ဒုက္ခနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ တပိုင်းစီ တစစီ ဖြစ်သွားတတ်တာပဲ။

‘ကျွန်တော်လဲ သိပါတယ်ဗျာ’ ကျွန်တော်က ကြားဖြတ်ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော်ကြားဖူးတယ်၊ ဂတ်စတာပိုအရာရှိတယောက်ဟာ လူတယောက်ကို သံချိန်းကြိုးနဲ့ အသေရိုက်သတ်နေတယ်။

“သူရိုက်နေတုန်းမှာပဲ သူ့လက်မကို သံကြိုးနဲ့ညှပ်မိတော့ အလန့်တကြား ထအော်သတဲ့၊ သူရိုက်နေတဲ့လူက တခွန်းတောင် မအော်ဘူးတဲ့။

ချပ်ဝပ်ဇ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ စကားကိုဆက်သည်။

ဂျော့က ကျွန်တော့်ကို ခြေနဲ့ကန်တယ်၊ ပြီးတော့ ပြောတယ်၊ ‘ဘာလဲ..ကွ၊ မင်းက ဈေးဆစ်နေ တာလား’ တဲ့။

‘ငါ ဈေးဆစ်ဖို့ကြိုးစားနေတာမဟုတ်ဘူး’ လို့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြောတယ်၊ ‘တကယ်လို့ ဟယ်လင်ကို မင်း ဂျာမနီပြန်ခေါ်လဲ သူလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊

ထွက်ပြေးမှာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမှာပဲ’

‘မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လာပြောမနေနဲ့ကွာ’ လို့ ဂျော့က ဟောက်တယ်။

‘ဟယ်လင့်အတွက် ဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဖြစ်နေပြီ’ လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။ ‘သူ့မှာ ကင်ဆာရောဂါရှိနေတယ်၊ ကုလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ သူသိနေပြီ’

ဂျော့က ကျွန်တော့်ကို ပြူးတူးပြဲတဲ ကြည့်တယ်၊ ‘မင်း လိမ်ပြောနေတာ၊ ဟယ်လင့်မှာ ဘာကင်ဆာမှ မရှိဘူး၊ မိန်းမတွေမှာဖြစ်တတ်တဲ့ မီးယပ်ရောဂါကြောင့် နေမကောင်းဖြစ်နေတာ ကွ’

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ ကင်ဆာရှိနေတယ်၊ ဇူးရစ်မြို့သွားပြီး ပထမဆုံးအကြိမ် အခွဲစိတ်ခံတုန်း ကတည်းက သိလာခဲ့တာ၊ အဲဒီတွေ့စကတောင်မှ သိပ်နောက်ကျနေပြီလို့ ဆရာဝန်က သူ့ကို အသိပေးလိုက်တာ”

“ဘာဆရာဝန်လဲ”

“သူ့ကို ခွဲစိတ်ကုသပေးခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ပေါ့၊ သူက အမှန်သိချင်လို့ အခွဲခံခဲ့တာပဲ”

‘တော်တော်လူမဆန်တဲ့ ဝက်ပါလား’ လို့ ဂျော့က ဒေါသတကြီး ပြောတယ်။

“ငါအဲဒီဝက်ကောင်ကို ဖမ်းမယ်၊ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံဟာလဲ နောက်တနှစ်ဆိုရင် ငါတို့ဂျာမန်တွေ လက်အောက် ရောက်မှာပဲ”

“ငါကတော့ ဟယ်လင့်ကို ဂျာမနီပြန်စေချင်တယ်” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်၊ “သူက ပြောလို့မရဘူး၊ ဇွတ်ငြင်းနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါက သူ့ကို ခွာတော့မယ်လို့ ပြောလိုက်ရင်တော့ ပြန်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“မင်းစကားက ရယ်စရာဖြစ်နေတယ်ကွ”

“ငါ သူ့ကို ခွာရမယ့်ကိစ္စက လွယ်တော့မလွယ်ဘူး၊ ငါက ခွာတော့မယ်လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် သူက ငါ့ကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းတော့မှာ”

ဂျော့ရဲ့စိတ် အလုပ်လုပ်နေပြီဆိုတာ ကျွန်တော်သတိထားမိတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့အရိပ်အကဲကို အသာစောင့်ကြည့်နေတယ်။

‘အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’ လို့ သူကမေးတယ်။

“တကယ်လို့ သူ့ရောဂါကို ငါသိသွားပြီလို့ပြောလိုက်ရင် သူ့အနားကို ငါ မကပ်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်တော့မှာပဲလို့ တွေးမှာပဲ၊ အဲဒါ သူအကြောက်ဆုံးကိစ္စပဲ၊

ငါကသာ သိနေပြီလို့ပြောလိုက်ရင် သူကစပြီး ငါ့ကို ခွာတော့မှာ သေချာတယ်”

ဂျော့က စဉ်းစားနေတယ်၊ သူ့အတွေးကို ကျွန်တော်ရိပ်မိပါတယ်၊ သူ့အဖို့ ကျွန်တော်ပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်ဟာ အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးတခုဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ သူ ကျွန်တော့်ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပြီး ဟယ်လင်ရဲ့လိပ်စာကို အရယူတယ်ဆိုပါတော့။

ဟယ်လင်က သူ့ကို အသေအလဲ မုန်းတော့မှာ သေချာတယ်၊ ဒါကိုလဲ သူ စဉ်းစားမိမှာပဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ဟယ်လင့်အပေါ်မှာ ရက်ရက်စက်စက် ခွာလိုက်မယ်ဆိုရင် ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို မုန်းမယ်၊ သူက ကယ်တင်ရှင်အဖြစ်နဲ့ ချဉ်းကပ်နိုင်မယ်။

‘ကျွန်တော် အစ်မကို အစကတည်းက ဒီအကောင် ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား’ လို့ မေးလိုက်ရုံပဲ။ အဲဒါတွေကိုလဲ သူမတွေးဘဲ ဘယ်နေမလဲ။

‘ဟယ်လင် ဘယ်မှာနေသလဲ’ လို့ ဂျော့ကမေးတယ်။

ကျွန်တော်က လိပ်စာတခုပေးလိုက်တယ်၊ လိပ်စာက အမှန်မဟုတ်ဘူး၊ အလွဲ။

‘ဟယ်လင်နေတဲ့နေရာမှာ ပြေးပေါက်တွေ အများကြီးရှိနေတယ်’ လို့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။

“မြေပေါ် မြေအောက် နှစ်နေရာစလုံးမှာ လွတ်ပေါက်တွေ ရှိနေတယ်။ တကယ်လို့ ပုလိပ်တွေ လွှတ်ပြီးဖမ်းရင်တော့ ဟယ်လင့်ကို မိမှာမဟုတ်ဘူး၊ လွတ်သွားမှာပဲ။ ငါတယောက်တည်း သွားမယ်ဆိုရင်တော့ သူပြေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါတယောက်တည်းသွားရင်ကော မဖြစ်ဘူးလား” လို့ ဂျော့ကမေးတယ်။ “အဲသလိုသွားရင်လဲ ဟယ်လင်က မင့်ငါ့ကိုသတ်ခဲ့ပြီလို့ တထစ်ချတွက်မှာ၊ အဲဒီကျတော့ ပိုဆိုးမယ်၊ သူ့လက်ထဲမှာ ငါပေးထားတဲ့အဆိပ် ရှိနေတယ်၊ သောက်လိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး”

ကျွန်တော်က ဘာမှမပြောတော့ဘူး၊ သူ့အဆုံးအဖြတ်ကိုပဲ စောင့်နေတယ်။

“အဲဒီတော့ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပေးစေချင်သလဲ” လို့ ဂျော့ကမေးတယ်။

“မင်းက ငါ့ကို သွားခွင့်ပေးပါ”

သူက ပြုံးနေတယ်၊ သူ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝသွားခွင့်မပေးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ‘ကောင်းပြီလေ’ လို့ သူကပြောတယ်။

“မင်း ငါနဲ့ အတူတူ သွားရမယ်၊ ဒါမှလဲ မင်းငါ့ကို တပတ်ရိုက်လို့မရမှာ၊ ဟိုရောက်တော့ ဟယ်လင့်ကို ပြောစရာရှိတာ ငါ့ရှေ့မှာပဲပြော”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ သူက ထိုင်နေရာက ထရပ်တယ်။

“ကဲ.. သွားမယ်၊ ဟိုမှာ ရေဘုံဘိုင်ခေါင်း၊ သွား.. မျက်နှာသစ်ပစ်လိုက်” လို့ ပြောတယ်။

‘ငါ ဒီကောင်ကို ခေါ်သွားမယ်’ လို့ ဂျော့က လူဝံနဲ့တူတဲ့ကောင်တကောင်ကို ပြောတယ်။ လူဝံက ဖျတ်ခနဲ အလေးပြုလိုက်ပြီး ဂျော့ရဲ့ကားဆီအထိ လိုက်ပို့ပေးတယ်။

‘ကားထဲဝင်၊ ငါ့ဘေးမှာထိုင်’ လို့ ဂျော့ကပြောတယ်။ ‘မင်း လမ်းသိတယ် မဟုတ်လား’

“ဒီနဲ့ သိပ်မဝေးဘူး၊ ကာနီဘယာဘက်က သွားရတယ်”

လေထန်ပြီး အလွန်အေးတဲ့ညပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကားကို ခပ်ပြင်းပြင်းမောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ မော်တော်ကား အရှိန်လျော့သွားတဲ့အခါ ဒါမှမဟုတ်လဲ ရပ်လိုက်တဲ့အခါ ကားထဲက ကျွန်တော်ခုန်ထွက်လို့ရမလား။

အဲဒီတချက်ကိုတော့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်ထားနေမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကျွန်တော့် ဘေးကတံခါးကို ဂျော့က သော့ချပြီးပိတ်ထားတယ်။

ကယ်တော်မူကြပါလို့အော်ရင်ကော ဖြစ်မလား၊ ဒါလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဂျာမန်ကားတစီးပေါ်က အော်သံတွေကို ဘယ်သူကမှ ဝင်ပြီးဟန့်တားရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့လဲ ကျွန်တော် အော်နေတုန်းမှာ ဂျော့က ကျွန်တော့်ကို သတိလစ်သွားသည်အထိ ထိုးလားကြိတ်လား လုပ်မှာ သေချာတယ်၊ အဲဒီတော့...။

‘မင်းငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောရင်ကောင်းမယ်’ လို့ ဂျော့က လေသံမာမာနဲ့ ပြောတယ်။ ‘မင်းလိမ်တာပေါ်ရင်တော့ ငါမင့်ကို အရေခွာပြီး ငရုတ်ကောင်းမှုန့်နဲ့ရောပြီး အမှုန့်ကြိတ်ပစ်မယ်’

ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ကျွန်တော် ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်နေတယ်၊ မှောင်ထဲမှာ မီးမပါဘဲ လာနေတဲ့ မြင်းလှည်းတစီးကြောင့် ဂျော့က ဘရိတ်ကို တအားအုပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မဟာန်နိုင်တော့ဘူး၊

ရှေ့ကိုငိုက်ကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလဲ တမင်လုပ်လိုက်တာ ပါတယ်။

‘ဟေ့ကောင်… လူကြောက်၊ နာချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့’ လို့ ဂျော့က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းဟောက်တယ်။

ကျွန်တော်က ကိုယ်ကိုပြန်မတ်လိုက်ပြီး ‘ငါ သတိလစ်တော့မလို ဖြစ်သွားတယ်’ လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ဒီတကြိမ်မှာတော့ ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်ကကြိုးကို ဖြတ်လို့ရတယ်၊ ဒုတိယအကြိမ် ကားဘရိတ်ဆွဲလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်တော်ဝှက်ထားတဲ့ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓားကို စမ်းမိပြီး တတိယအကြိမ်ကျတော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းဟာ ရှေ့က လေကာမှန်ကို ပြေးဆောင့်တယ်။ ထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်မိချိန်မှာကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ဘရိတ်ဓားရောက်နေပြီ။

ချပ်ဝပ်ဇ်သည် စကားကိုဖြတ်ကာ ကျွန်တော့်အား မော့ကြည့်သည်။

နဖူးတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက် များ စိုရွှဲနေသည်။

“ဒီအကောင် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွှတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်က အခိုင်အမာ ယုံကြည်ထားတယ်” ဟု ကျွန်တော့်အား လှမ်းပြောသည်။

“ကျွန်တော့်စကားကို ခင်ဗျားယုံကြည်ပါ့မလားမသိဘူး” ဟုလည်း မဝေခွဲနိုင်သည့်လေသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

‘ကျွန်တော် ယုံပါတယ်ဗျာ’ ဟု ကျွန်တော်က အဖြေပေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကားဟာ လမ်းကွေ့တခုကို ချိုးဝင်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်က “ဘယ်ဘက်မှာ သတိထား”လို့ သံကုန်ဟစ်ပြီး အော်လိုက်တယ်။

မမျှော်လင့်ဘဲ အော်သံကြောင့် ဂျော့ဟာ ကြောင်သွားတယ်၊ သူ့ခေါင်းဟာ ဘယ်ဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်သွားတယ်၊ ဘရိတ်ကို တအားဆွဲထားတယ်။ ကျွန်တော် သူ့အပေါ်ကို ခုန်အုပ်လိုက်တယ်၊ ဘရိတ်ဓားက မကြီးပါဘူး။ သေးသေးလေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဓားက သူ့လည်ပင်းရဲ့ ဘေးတဖက်ထဲ နစ်ဝင်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်က နစ်ဝင်သွားတဲ့ဓားကို ရှေ့ဘက် လည်ချောင်းအထိ ရောက်အောင် တအားဆောင့်ဆွဲလိုက်တယ်။

ဂျော့ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ဟာ ကားစတီယာဘီးကို လွှတ်လိုက်ပြီး သူ့လည်ချောင်းဆီ ရောက်သွား တယ်၊ သူ့ဘေးကတံခါးပေါ်ကို သူ့တကိုယ်လုံး

ပိကျသွားတယ်။ မော်တော်ကားကတော့ လမ်းဘေးချုံပုတ်တခုကို ဝင်ဆောင့်ပြီး ရပ်သွားတယ်။

“သူ့ဘေးကတံခါးလဲ ပွင့်သွားတယ်၊ ဂျော့ဟာ တံခါးပေါက်ကနေပြီ အပြင်ဘက်ကို ထွက်ကျသွား တယ်၊ သူ့လည်ချောင်းဆီက တရှီးရှီးမြည်သံတွေ ကြားနေရတယ်၊ သွေးတွေကလဲ တရဟော ထွက်ကျလာနေတယ်။

“ကျွန်တော် ကားပေါ်ကဆင်းပြီး အသံဗလံတွေကို နားစွင့်တယ်၊ ကျွန်တော် ပထမဆုံး ကြားနေရတာကတော့ မော်တော်ကားစက်သံပဲ။ ပြီးတော့ ငြိမ်ဆိတ်နေတဲ့ အမှောင်ထုကြားက ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်နေတဲ့လေသံ။

“ကျွန်တော် ဂျော့ကို တခဏ စိုက်ကြည့်တယ်၊ ပြီးတော့ ဘရိတ်ဓားကို လိုက်ရှာတယ်၊ ဓားက ထိုင်ခုံဘေးမှာ။ ကျွန်တော် ကပျာကယာ ကောက်ယူပြီး ဂျော့ကို ဆက်ကြည့်နေတယ်၊ ဂျော့ဟာလဲ နေရာက အချိန်မရွေး ခုန်ထလာပြီး ကျွန်တော့်ကို ရန်မူနိုင်တယ်မဟုတ်လား။

“ဂျော့ရဲ့ ခြေထောက်တွေ တဆတ်ဆတ် လှုပ်လာတာ မြင်ရတယ်၊ ခဏနေတော့ ငြိမ်ကျသွား တယ်။ လုံးဝမလှုပ်တော့ဘူး၊ လက်ထဲက ဘရိတ်ဓားကို ကျွန်တော် လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ ပြန်ကောက်ပြီး မြေကြီးထဲကို ထိုးစိုက်ပစ်လိုက်တယ်။

“ကားမီးတွေကို မှိတ်ပစ်လိုက်ပြီး နားထပ်စွင့်တယ်၊ ဘာသံမှ မကြားဘူး။ ဒီကိစ္စပြီးရင် ဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြီး စဉ်းစားမထားမိဘူး၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လုပ်စရာရှိတာကို မြန်မြန်လုပ်မှဖြစ်တော့မယ်။ မိနစ်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်းဟာ အရေးကြီးလာပြီ။

“ဂျော့ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေဆွဲချွတ်ပြီး ထုတ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကနေ တရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး ချုံထဲထိုးထည့်လိုက်တယ်။ တရက် နှစ်ရက် လောက်အတွင်း သူ့အလောင်းကို တွေ့ကြမယ် မထင်ဘူး။

ရက်ကြာသွားလို့ တွေ့ပြန်တော့လဲ ရုတ်တရက် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိကြမှာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်ဘက်က ကံသာမယ်ဆိုရင် ပုလိပ်တွေက သူ့ကို အမည်မသိ အလောင်း တလောင်းအဖြစ် စာရင်းသွင်းထားမှာပဲ။

“ကျွန်တော် ကားဆီကိုပြန်သွားပြီး ပိုက်စိပ်တိုက် စစ်ဆေးကြည့်တယ်၊ ကားကတော့ မပျက်စီး ဘူး၊ ကားကို လမ်းမပေါ်ပြန်ပြီး မောင်းတင်လိုက်တယ်၊ ကားထဲမှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတလက် တွေ့တယ်။

“ထိုင်ခုံနဲ့ တံခါးပေါ်မှာတော့ သွေးတွေ။ နှစ်ခုစလုံး သားရေတွေ အုပ်ထားတာ ဆိုတော့ သန့်စင်သွားအောင် သုတ်ပစ်ဖို့ လွယ်မှာပါ။ လမ်းဘေးမြောင်းထဲမှာ ရေနည်းနည်းရှိတယ်၊ ဂျော့ရဲ့ရှပ်အင်္ကျီကို ရေစွတ်ပြီး အားလုံးကို ပြောင်အောင်သုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

“လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ တကားလုံးကို လျှောက်ထိုးကြည့်တယ်၊ သွေးစသွေးန တွေ့သမျှ အကုန် သုတ်ပစ်တယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လဲ ပြောင်စင်သွားအောင် ဆေးကြော သုတ်သင်ပြီး ကားထဲဝင်ထိုင်တယ်။

“ဂျော့ရဲ့ထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်ရတာဆိုတော့ စိတ်ထဲက မသတီဘူး၊ အော့ချင်သလိုလို အန်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ သူ အမှောင်ထုထဲက ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်အပေါ် ခုန်အုပ်လိုက်မှဖြင့် ဆိုတဲ့အတွေး ဝင်လာတယ်၊ ကျွန်တော် ကားကိုမောင်းထွက်လာခဲ့တယ်။

“အိမ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ကြားလမ်းတလမ်းထဲမှာ မော်တော်ကားကို ထိုးထားခဲ့တယ်၊ မိုးက ရွာစပြုနေပြီ။ ကျွန်တော် လမ်းမကို ဖြတ်ကူးလိုက်တယ်။ အသက်ကို အားရပါးရ တချက် ရှူလိုက်တယ်။

“တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံး နာကျင်နေတာကို သတိထားမိလာတယ်၊ ငါးရောင်းတဲ့ ဆိုင်တဆိုင်ရဲ့ အပြင်ဘက်မှာရပ်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ တပ်ထားတဲ့မှန်ထဲကို ကြည့်လိုက် တယ်။

“ကျွန်တော့်မျက်နှာ တမျက်နှာလုံး ဖူးယောင်နေတယ်၊ ကျွန်တော် နောက်တကြိမ်ထပ်ပြီး အသက်ပြင်းပြင်းရှူလိုက်တယ်။

“အိမ်ရှင်မကြီးမမြင်အောင် ကျွန်တော့်နည်းနဲ့ ကျွန်တော် အိမ်ထဲဝင်ခဲ့တယ်။ အဘွားကြီးက အိပ်မောကျနေပြီ။ သူ့ပါးစပ်က ဘာတွေယောင်ပြောနေတယ်မသိဘူး။ အသံတွေ ကြားနေရပေ မယ့် မသဲကွဲဘူး။

“ကျွန်တော်က အိမ်အပြန်နောက်ကျတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ အခုလို နောက်ကျပြီး ပြန်လာတော့ သံသယဝင်မှာစိုးတယ်၊ ကျွန်တော် လှေကားပေါ် ကသောကမျော တက်ခဲ့တယ်။

“အခန်းထဲမှာ ဟယ်လင်မရှိဘူး၊ ကျွန်တော် အိပ်ရာကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ပြီးတော့ အဝတ် ဗီရိုကို ဖွင့်ကြည့်တယ်၊ အခန်းထဲမှာ မီးရောင်မြင်တော့ စာဝါငှက်ကလေးက တေးဆိုတယ်။

“ကြောင်ကလဲ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်အထိ ဆင်းလာပြီး ငှက်ကလေးကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော် ခဏတော့ ထိုင်နေသေးတယ်၊ နောက်တော့

လက်ချမ်းရဲ့ အခန်းကိုသွားပြီး တံခါးကို အသာကလေး ခေါက်လိုက်တယ်။

“သူ ချက်ချင်းပဲနိုးလာတယ်၊ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေဟာ အလွန်အအိပ်ဆတ်ကြတယ်။ ‘ခင်ဗျား..’ သူ့ဆီက အသံထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆိတ်သွားတယ်။

‘ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ မတွေ့ဘူးလား’ လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

သူက ခေါင်းခါပြတယ်။ “သူ အပြင်သွားတယ်၊ တနာရီလောက် ရှိသွားပြီ၊ အခုထက်ထိကို ပြန်မရောက်သေးဘူး”

“ဘုရား…ဘုရား”

သူက ကျွန်တော့်ကို အလန့်တကြားကြည့်တယ်၊ “ဘုရား ဘုရား” လို့ ကျွန်တော်က ကပ်ပြီး ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။ “သူ့ကို မဖမ်းကြပါစေနဲ့၊ သူထွက်သွားတာ မကြာသေးဘူးမဟုတ်လား”

“ကြာတော့ မကြာသေးပါဘူး” လို့ လက်ချမ်းက ထပ်ပြောတယ်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လာတာလဲ” လို့ လှမ်းမေးတယ်။

“သူတို့က စစ်တယ်”

“ပုလိပ်လား”

“ဂတ်စတာပိုတွေ၊ ပြီးတော့ ပြီးသွားပြီ၊ ကဲ..ခင်ဗျား ပြန်အိပ်တော့”

“ခင်ဗျား ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ဂက်စတာပိုတွေ သိသလား”

“သူတို့သိနေရင် ကျွန်တော် ဒီကိုဘယ်ပြန်လာမလဲဗျာ၊ မိုးမလင်းခင် ကျွန်တော် လစ်သွားပြီပေါ့”

“ခဏနေဦး”

လက်ချမ်းက စိပ်ပုတီးနဲ့ ဘုရားသခင်ပုံတော်တချို့ လှမ်းပေးတယ်။

“ဒါတွေဆောင်သွားပါဗျာ၊ တခါတလေ အံ့သြစရာ ကောင်းလောက်အောင် အကူအညီ ရတတ်ပါတယ်၊ ဒါတွေက ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးကိုယ်တိုင် ကောင်းချီးမင်္ဂလာပြုပေးထားတဲ့ဟာတွေဗျ”

“တကယ်ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

သူက ပြုံးတယ်၊ အင်မတန်ချိုမြလှပတဲ့ အပြုံးပါ။ “တကယ်လို့ ဒီပစ္စည်းတွေက ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ကို ကယ်တင်တယ်ဆိုရင် ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ဘုရားသခင်ကိုယ်တိုင်က ကောင်းချီး မင်္ဂလာ ပြုပေးထားလို့ပေါ့ဗျာ၊ ကဲ... သွားပေတော့ ချပ်ဝပ်ဇ်”

ကျွန်တော် အခန်းထဲပြန်သွားပြီး ပစ္စည်းတွေသိမ်းတယ်၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဟာနေတယ်၊ ဟယ်လင်ရဲ့ဗီရိုအံဆွဲထဲက စာအုပ်တအုပ်တွေ့တယ်၊ မာဆေး စာတိုက်တံဆိပ်နဲ့ ရောက်ထားတဲ့ စာတွေပါ။

ကျွန်တော် ဘာမှတွေးတောမနေတော့ဘူး၊ စာထုပ်ကို သူ့လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ပါရီမှာနေတုန်းက ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ညဝတ်စုံကိုလဲ အိတ်ထဲထည့်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ကြွေရေခွက်နားမှထိုင်ပြီး ရေဘုံဘိုင်ကို ဖွင့်ချလိုက်တယ်။ မီးနဲ့အရှို့ခံရတဲ့ လက်သည်း တွေက နာလိုက်တာအလွန်ပဲ။

အသက်တောင် ကောင်းကောင်းမရှုနိုင်လောက်အောင်ပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မိုးရေတွေစိုရွှဲနေတဲ့ ခေါင်မိုးတွေကို ကြည့်နေမိတယ်။ ဘာကိုမှတွေးလို့မရဘူး။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် ဟယ်လင်ရဲ့ခြေသံတွေ ကြားရတယ်။။

အင်မတန်လှပချောမောတဲ့ သရဲမတကောင်နဲ့တူနေတဲ့ ဟယ်လင်ဟာ တံခါးဝမှာရပ်နေတယ်။

‘ရှင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ’ လို့ သူကမေးတယ်။ သူ ဘာမှသိသေးဟန်မတူဘူး။ ‘တခုခုဖြစ်လာသလား၊ ဘာဖြစ်လာသလဲ’

“မောင်တို့ မာဆေးက ထွက်မသွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အမြန်ဆုံးထွက်မှဖြစ်တော့မယ်”

“ဂျော့လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဖြစ်သမျှကို အကုန်မပြောဘဲ နည်းနည်းလောက်သာ ပြောမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။

‘မောင့်ကို သူတို့ ဘာတွေလုပ်လွှတ်လိုက်ကြသလဲ’ လို့ သူက ထိတ်လန့်တကြား မေးပြီး ကျွန်တော့်နား ကပ်လာတယ်။

“သူတို့က မောင့်ကို ဖမ်းသွားကြတယ်၊ မောင် ပြန်ပြီး ထွက်ပြေးလာတယ်၊ မောင့်ကို သူတို့ လိုက်မရှာဘဲ မနေဘူး၊ ရှာကြမှာ”

“ဟယ်လင်တို့ ဘယ်သွားကြမလဲ”

“စပိန်ကို”

“ဘယ်လိုသွားမလဲ”

“မော်တော်ကားနဲ့ ရောက်နိုင်သမျှခရီးကို သွားမယ်၊ မင်းမြန်မြန်လုပ်နိုင်မလား”

သူက မျက်နှာတချက်ရှုံ့လိုက်တယ်၊ ‘မင်း နာနေပြန်ပြီလား’ လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်။

သူက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“မင်းမှာ ဆေးကောရှိသေးရဲ့လား”

“သိပ် များများစားစား မရှိတော့ဘူး”

“ထပ်ဝယ်တာပေါ့ကွယ်”

“ဟယ်လင့်ကို ခဏလောက် အချိန်ပေးပါ” လို့ သူကပြောတယ်။

ကျွန်တော် စင်္ကြံလမ်းမှာ ရပ်နေတယ်၊ ဘေးတဖက်တချက်က တံခါးတွေ မဟတဟ ပွင့်လာ တယ်။ ပြီးတော့ ချောင်းကြည့်နေကြတဲ့ မျက်လုံးတွေ… မျက်လုံးတလုံးတည်းသာရှိတဲ့ မျက်နှာတွေပေါ့။

လက်ချိမင်းက လှေကားအတိုင်း နှံကောင်တကောင် သွားသလို လေးဘက်တွားပြီး တက်လာ တယ်၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲကို ကော့ညက်တပုလင်း ထိုးထည့်ပေးတယ်။

ကျွန်တော်က နေရာမှာတင်ပဲ တကျိုက်မော့လိုက်တယ်။

‘ရှိသေးရင် နောက်ထပ်တပုလင်းလောက် ရောင်းနိုင်မလား’ လို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်၊ ‘ဒီမှာ…ရော့ငွေ၊ ကျွန်တော့်မှာ ငွေအများကြီးရှိပါတယ်၊ ယူပါ’

ပထမတုန်းကတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဂျော့ရဲ့လက်ဆွဲအိတ်ကို ယူလာဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ စိတ်ကပြောင်းသွားလို့ ယူလာခဲ့တယ်၊ အိတ်ထဲမှာ ငွေအတော်များများ ပါလာတာ တွေ့ရတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့နိုင်ငံကူး လက်မှတ်စာအုပ်ရယ်၊ ဟယ်လင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်တွေရယ်၊ အားလုံးပါလာတယ်။

ကျွန်တော် ဂျော့ရဲ့အဝတ်အစားတွေကို ကျောက်ခဲတလုံးနဲ့ ဆွဲချည်ပြီး သင်္ဘောဆိပ်မှာ ရေထဲ ပစ်ချခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒီနောက် ဂျော့ရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ထိုးပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်တယ်၊ ပြီးတော့ ဂရီဂိုးယပ်စ်ရဲ့အခန်းကိုသွားပြီး သူ့ကိုနှိုးတယ်။

ဂျော့ရဲ့စာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံ ပြောင်းကပ်ပေးနိုင်မလားလို့ ကျွန်တော်ကမေးတယ်၊ ပထမတော့ သူက သိပ်ကြောက်ပြီး မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးလို့ အကြောက်အကန် ငြင်းနေတယ်။

သူက စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေကို နိုင်ငံကူးလက်မှတ်အတု လုပ်နေတဲ့လူပဲ၊ အတုလုပ်တဲ့နေရာမှာ တော့ ဘုရားသခင်ထက်တောင် စေ့စပ်သေချာပြီး စိတ်ချရတဲ့ လူတယောက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဂက်စတာပိုအရာရှိတယောက်ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို သူတကြိမ်တခါမှ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးတော့ လဲ လန့်ပေမပေါ့။

ကျွန်တော်က သူ့ကို နားလည်အောင် ပြောပြတယ်၊ ပန်းချီကားတချပ်မှာ ပန်းချီဆရာ လက်မှတ်ထိုးသလို လက်မှတ်ထိုးပေးနေရတာ မဟုတ်ပါဘူး။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ဒီလက်မှတ်အတွက် တာဝန်ရှိမယ့်လူက ကျွန်တော်ပါ၊ သူလုပ်ပေးတာကိုလဲ ဘယ်သူမှမသိစေရပါဘူး” စသည်ဖြင့် ပြောပြလိုက်တော့ သူ သဘောပေါက်လာတယ်။

သူတို့က ခင်ဗျားကို နှိပ်စက်ရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲတဲ့။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်လက်တွေနဲ့ မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာတွေကို ပြလိုက်တယ်၊ အခု တနာရီအတွင်း ကျွန်တော် ဝေးရာကိုသွားရတော့မှာပါ။

“စစ်ဘေးဒုက္ခသည် တယောက်အနေနဲ့ ဒီမျက်နှာမျိုးနဲ့သာ ခရီးသွားရင် ဆယ်မိုင်တောင် ပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က အခုချက်ချင်း ပြင်သစ်နိုင်ငံထဲက ထွက်မှဖြစ်မှာ...”

“ဒီနိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းဆုံးနဲ့ တခုတည်းသော ထွက်ပေါက် ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုကူညီပါ။ ရှော့ပါ။

“ဟောဒီမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်၊ ဓာတ်ပုံကို ကော်ပီထပ်ရိုက်ပြီး ဂက်စတာပိုရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်မှာ ပြောင်းကပ်ပေးပါ” လို့ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောတယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဂရီဂိုးယပ်စ်က လုပ်ပေးဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်။

လက်ချိမင်းက ကော့ညက်တပုလင်း ထပ်ယူလာတယ်၊ ကျွန်တော်က ငွေရှင်းပေးပြီး အခန်းကို ပြန်လာခဲ့တယ်၊ ဟယ်လင်ဟာ ခုတင်ဘေးက စားပွဲနားမှာ ရပ်နေတယ်၊ သူ့စာအုပ်ထည့်ထားတဲ့ အံဆွဲကတော့ ပွင့်လို့၊ သူက အံဆွဲကို တအားကုန် ဆောင့်ပိတ်လိုက်တယ်။

‘ဒီအလုပ်ကို ဂျော့လုပ်တာပဲလား’ လို့ သူကမေးတယ်။

“ဟုတ်တယ်”

ဟယ်လင်က ဂျော့ကို ကျိန်ဆဲပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီကို ဒေါသတကြီး လျှောက်သွားတယ်၊ ကြောင်က လန့်ပြီး ထွက်ပြေးတယ်၊ ဟယ်လင်က တရုတ်ကတ်မှန်တွေကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်၊ ဂျော့ကို ထပ်ပြီး ကျိန်ဆဲတယ်။

ကျွန်တော်က သူ့လက်တွေကို ဆွဲပြီးခေါ်လာတယ်။

“မောင်တို့ သွားကြမှဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်တို့ လှေကားကဆင်းခဲ့ကြတယ်၊ တံခါးပေါက်တွေက မျက်လုံးတွေဟာ ကျွန်တော် တို့ကို လိုက်ကြည့်နေကြတယ်။

အသံတသံ ကြားရတယ်။

“ဟေ့.. ချပ်ဝပ်ဇ် ကျောပိုးအိတ် ယူမသွားနဲ့”

“ပုလိပ်က ကျောပိုးအိတ်ဆိုရင် မျက်စိရှင်တတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ သားရေတု လက်ဆွဲ သေတ္တာတလုံးရှိတယ်၊ ဝယ်သွားမလား၊ ဈေးပေါပေါနဲ့ ပေးလိုက်မယ်”

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ လို့ ကျွန်တော်ကပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့်မှာ လက်ဆွဲသေတ္တာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာလိုနေတာ ကံပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ဆုတောင်းနေပါမယ်”

ဟယ်လင်က ရှေ့ကသွားတယ်၊ တံခါးဝတခုအောက်မှာ မိုးခိုနေတဲ့ လမ်းသွားလမ်းလာ တယောက်က ဟယ်လင့်ကို မိုးရွာကြီးထဲ လျှောက်သွားမနေဖို့နဲ့ အိမ်ပြန်ဖို့ လှမ်းပြောနေသံကို ကျွန်တော်ကြားနေရတယ်။

“ခရီးတဝက်လောက်တော့ ဒီကားက ပို့ပေးနိုင်မှာပါ၊ ကဲ... တက်”

အမှောင်ထု ကြီးစိုးနေတုန်းပဲ၊ မိုးစက်တွေဟာ လေကာမှန်ပေါ်မှာ

အဆက်မပြတ် စီးဆင်းနေကြ တယ်၊ တကယ်လို့ ကားဘေးခြေနင်းခုံပေါ်မှာ သွေးစက်တွေ ရှိနေရင်လဲ မိုးရေကတော့ ဆေးပေးနေတဲ့အတွက် ပြောင်စင်သွားရောပေါ့လို့ ကျွန်တော်တွေးမိတယ်။

ဂရီဂိုးယပ်စ်နေတဲ့အိမ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းတနေရာရောက်တော့ ကျွန်တော် ကားကို ထိုးရပ်လိုက် တယ်။

ငါးရောင်းတဲ့ဆိုင်ရှေ့ ဝင်ပေါက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး 'အဲဒီနေရာက ခဏရပ်စောင့်နေနော်' လို့ ဟယ်လင်ကို ပြောတယ်။

ဟယ်လင်က "ကားထဲကထိုင်စောင့်လို့မဖြစ်ဘူးလား"

"မဖြစ်ဘူး၊ တယောက်ယောက် မြင်သွားရင် ဖောက်သည်စောင့်နေတဲ့မိန်းမလို့ ထင်သွားမယ်၊ မောင်မကြာပါဘူး၊ အခုပြန်လာမှာပါ"

ဂရီဂိုးယပ်စ်က လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပြီးနေပြီ၊ သူ့ကြောက်စိတ်ကို သူ့ရဲ့အနုပညာမာန်မာန တွေက လွှမ်းမိုးသွားပြီ။

"ကျွန်တော်တွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲတခုက ယူနီဖောင်းဗျ" လို့ သူကပြောတယ်။ "ခင်ဗျားဓာတ်ပုံက အရပ်ဝတ်နဲ့ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ခေါင်းကိုဖြတ်ပစ်လိုက်ရတယ်

"သူ့အနေနဲ့ ဂျော့ရဲ့ပုံကို ဖြတ်ဟယ် ညှပ်ဟယ် လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ဂျော့ရဲ့ခေါင်းနဲ့ လည်ပင်းကို ဖြတ်ပြီး ယူနီဖောင်းကို ကျွန်တော့်ပုံပေါ်ကပ်ရတယ်။

"ပြီးတော့မှ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူတယ်၊ ကျွန်တော်ရောက်သွားချိန်မှာ အားလုံး ပြီးစီးလို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။

"တံဆိပ်တွေကလဲ တကယ့်အစစ်အတိုင်းပဲ၊ သူတို့က သိပ်ပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် တိတိကျကျ ကြည့်ကြမယ်ဆိုရင်တော့လဲ ပေါ်ချင်ပေါ်မှာပေါ့၊ အဲသလိုမဟုတ်ရင်တော့ ကျွန်တော် အာမခံ တယ်၊ ရော့.. ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ် စာအုပ်အဟောင်း၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သူ့အတိုင်းပဲ"

ဂရီးဂိုးရပ်စ်က လက်မှတ်နှစ်စောင်စလုံး ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေးတယ်၊ ပြီးတော့ ခွာယူထားတဲ့ ဂျော့ရဲ့ဓာတ်ပုံ၊ လှေကားကပြန်ဆင်းအလာမှာ ဂျော့ရဲ့ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော်ဆုတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ အစအနတွေကို လုံးချေပြီး မိုးရေတွေစီးဆင်းနေတဲ့ ရေမြောင်းထဲ လွှင့်ပစ်ခဲ့တယ်။

ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကိုစောင့်ကြိုနေတယ်၊ ကျွန်တော်

ခါတ်ဆီအခြေအနေကို ကြည့်တယ်၊ တိုင်ကီနဲ့အပြည့်ပဲ၊ ဒီခါတ်ဆီနဲ့သာဆိုရင် နယ်စပ်ကိုကောင်းကောင်းဖြတ်နိုင်မှာသေချာတယ်။

ကားထဲမှာ နယ်စပ်ကားဖြတ်ကူးခွင့်စာရွက်လဲပါတယ်၊ စာရွက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ နှစ်ကြိမ် ဖြတ်ကူးထားတာ တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ မြေပုံတချပ်၊ လက်အိတ်တစုံနဲ့ ဥရောပ မော်တော်ကား ခရီးလမ်းပြမြေပုံတပုံကိုလည်း တွေ့ရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မိုးရေထဲမှာပဲ ကားကိုမောင်းလာခဲ့တယ်။ မိုးလင်းဖို့ နာရီ နည်းနည်းလောက် လိုသေးတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပါပစ်နန်ဆီကို ဦးတည်ထားတယ်။ အလင်းရောင် ဝင်လာချိန် အထိတော့ လမ်းမကြီးအတိုင်းပဲ ကားကိုမောင်းသွားမယ်လို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။

'ဟယ်လင်မောင်းပေးရဦးမလား' လို့ ဟယ်လင်ကမေးတယ်။ 'မောင့်လက်တွေက နာနေသေး တယ် မဟုတ်လား'

“မင်းမောင်းနိုင်လို့လား၊ မင်းအိပ်မှမအိပ်ရသေးဘဲ၊ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာထူးလဲ၊ မောင်ကော အိပ်ရသေးလို့လား”

ကျွန်တော် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်တယ်၊ အေးဆေးတည်ငြိမ်နေတာ တွေ့ရတယ်။

“မင်း ကော့ညက်သောက်မလား”

“မသောက်ချင်ဘူး၊ ကော်ဖီရတဲ့နေရာအထိ ဟယ်လင်မောင်းပေးမယ်လေ”

ကျွန်တော်က ကုတ်အင်္ကျီထဲက ကော့ညက်ပုလင်းကို ထုတ်ပေးတယ်။ သူက ခေါင်းခါတယ်။

'နောက်ကျမှသောက်မယ်' လို့ အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့လေသံနဲ့ ပြောတယ်။ 'မောင် တရေးလောက် အိပ်လိုက်လေ၊ ဟယ်လင်တို့ ကားကို တယောက်တလှည့်စီ မောင်းသွားကြ တာပေါ့'

ဟယ်လင်ဟာ ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး ကားမောင်းကျွမ်းကျင်တယ်။ ခဏကြာတော့ သူ့ဆီက သီချင်းဆိုသံကြားရတယ်။ ကားစက်သံနဲ့ သူ့ရဲ့သီချင်းသံဟာ ကျွန်တော့်ကို ချော့သိပ်နေသလိုပဲ။ ကျွန်တော် တရေးအိပ်သင့်တာ အမှန်ပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မအိပ်ဘူး၊ မှုန်မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်နေတဲ့ တောပိုင်းဒေသကို ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သန်း လာခဲ့ကြတယ်။ ကားမီးတွေကိုလဲ အားကုန်ဖွင့်ထားတယ်၊

မှောင်ချပြီး သွားလာရမယ်ဆိုတဲ့ တားမြစ်ချက်ကို ဥပေက္ခာပြုလာခဲ့ကြတယ်။

"မောင် သူ့ကိုသတ်ပစ်ခဲ့သလား" ရုတ်တရက်မေးလိုက်တဲ့ ဟယ်လင့်ရဲ့မေးခွန်း။

"အင်း"

"မသတ်ရင် မဖြစ်တော့လို့လား"

"ဟုတ်တယ်"

ကျွန်တော်တို့ ကားကိုဆက်မောင်းလာတယ်၊ ကျွန်တော် လမ်းမကြီးကို ငေးမောလာတယ်၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှအရာအားလုံးဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မျောပါလာနေကြတယ်။

ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ ပြန်နိုးလာချိန်မှာ မိုးတိတ်နေပြီ၊ မိုးလင်းလို့ မနက်ခင်းဖြစ်နေပြီ၊ ကားစက်သံက မြည်နေတုန်းပဲ၊ ဟယ်လင်ကတော့ စတီယာဘီးကိုကိုင်လို့၊ အားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အိပ်မက်လိုဖြစ်နေတယ်။

"မောင် မင်းကိုပြောခဲ့သမျှတွေဟာ အမှန်တွေမဟုတ်ဘူး" လို့ ကျွန်တော်က ပြောတယ်။

'ဟယ်လင်သိတယ်' လို့ သူကပြန်ပြောတယ်။

"အဲဒါ တခြားလူတယောက်ပါ" လို့ပြောတော့ သူက 'ဟယ်လင် သိပါတယ်' တဲ့။

သူ ကျွန်တော့်ကိုတော့ မကြည့်ဘူး။

* * * * *

(၁၈)

နယ်စပ်မရောက်ခင်ဖြတ်ရမယ့် နောက်ဆုံးမြို့မှာ ဟယ်လင့်အတွက် စပိန်နိုင်ငံ ဝင်ခွင့်ဗီဇာ ရအောင် လုပ်မယ်လို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးရဲ့အပြင်ဘက်မှာရှိနေတဲ့ လူအုပ်ကဖြင့် ကြောက်ခမန်းလိလိပဲ။ အခုလောက်ဆိုရင်တော့ ပုလိပ်တွေဟာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ မော်တော်ကားကို မျက်စိရှာနေလောက်ပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီရောက်လာမှတော့ စွန့်စားကြည့်ရတော့မှာပဲ၊ ဂျော့ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် မှာကတော့ စပိန်ဗီဇာ ရှိနေပြီးသား။

ကျွန်တော် ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းဝင်လာခဲ့တယ်၊ ကားမှာတပ်ထားတဲ့ ဂျာမန် မော်တော်ကားလိုင်စင် ပလိပ်ပြားကိုမြင်တော့ လူအုပ်ဟာ ဘေးကို ရှဲသွားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကား သွားသာအောင် လမ်းဖယ်ပေးကြတာပဲ။

တချို့ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေက ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးကုန်ကြတယ်။

အမုန်းလမ်းသွယ်ကြားကဖြတ်ပြီး ကောင်စစ်ဝန်ရုံးဝင်ပေါက်ရှေ့ကို ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြ တယ်။

ပုလိပ်တယောက်က ကျွန်တော့်ကိုဆီးပြီး အလေးပြုတယ်။ ကျွန်တော်က ဂရုမထားတဲ့ ဟန်အမူအရာနဲ့ ပြန်အလေးပြုပြီး ရုံးထဲကိုဝင်ခဲ့တယ်။ ပုလိပ်က တရိုတသေလမ်းဖယ်ပေးတယ်။

'မင်းဟာ တလေးတစား အဆက်ဆံခံရတဲ့ လူသတ်သမားပါလား' လို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။

ကျွန်တော့်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ် ထုတ်ပြလိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ဟယ်လင်ရဲ့ဗီဇာ ကျွန်တော့် လက်ထဲရောက်လာတယ်။ လက်ထောက် ကောင်စစ်ဝန်က ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မော့ကြည့် တယ်။ ကျွန်တော့်လက်တွေကိုတော့ သူမမြင်နိုင်ဘူး၊ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်လက် တွေကို လက်အိတ်စွပ်ထားတာကိုး။

ကျွန်တော် ရုံးခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကားရဲ့ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ လူမရှိတော့ဘူး။ ကားနောက်ခန်းထဲမှာတော့

အသက်ဆယ့်တနှစ် ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးတယောက် ထိုင်နေတာ တွေ့ရတယ်။

သူ့ကြည့်ရတာ ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေတယ်။ ကားထိုင်ခုံထောင့်မှာ ပုကွေးပြီးထိုင်နေတာ၊ ပါးစပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ထားတယ်၊ ကျွန်တော်မြင်ရတာကတော့ သူ့မျက်လုံးအစုံပဲ။

‘ဟယ်လင်တို့ ဒီကလေးကိုခေါ်သွားရအောင်’ တဲ့။ ဟယ်လင်က ဆီးပြောတယ်။

“ဘာ့ကြောင့်လဲ”

“သူ့မှာ တရားဝင် စာရွက်စာတမ်းတွေ ရှိတယ်။ နောက်နှစ်ရက်ဆိုရင် သက်တမ်းကုန်တော့မှာ၊ တကယ်လို့ ပုလိပ်ကဖမ်းမိရင် ဂျာမနီကိုပြန်ပို့မှာ”

ကျွန်တော့်ရှပ်အင်္ကျီအောက်ကျောပြင်မှာ ချွေးတွေသီးလာတယ်၊ ဟယ်လင်ကတော့ တည်ငြိမ် အေးဆေးတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေတယ်။

‘ဟယ်လင်တို့ လူတယောက်ရဲ့အသက်ကိုချွေပစ်ခဲ့ပြီ’ လို့ ဟယ်လင်က ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂလိပ်လို ပြောတယ်။ ‘အဲဒီတော့ လူ့အသက်တချောင်းကို ကယ်တင်ဖို့တော့ တာဝန်ယူသင့်တယ်’ တဲ့။

‘မင်းစာရွက်တွေ ငါ့ကိုပြစမ်း’ လို့ ကျွန်တော်က ကောင်လေးကိုပြောတယ်။

ကောင်လေးက ယာယီနေထိုင်ခွင့်လက်မှတ်ကို လှမ်းပေးတယ်၊ ကျွန်တော် စာရွက်ကိုယူပြီး ရုံးခန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်၊ အခုလို နောက်တခေါက် ပြန်ဝင်ရတာ မလွယ်ဘူး၊ အပြင်မှာ ရပ်ထားတဲ့ မော်တော်ကားက သူ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို အသံချဲ့စက်နဲ့ အော်ပြောသလို ဖြစ်နေတယ် လို့ စိတ်ထဲကထင်နေမိတယ်။

ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်ပဲ လက်ထောက် ကောင်စစ်ဝန်ကို ပြောပြတယ်၊ ဗီဇာတခုယူဖို့ မေ့သွားတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ပြန်လာတာတို့ တာဝန်အရ ခေါ်သွားတဲ့လူဖြစ်ပေမယ့် နယ်စပ်ဘက် ရောက်သွားရင် ဗီဇာရှိဖို့ကတော့ လိုတာပဲလို့ သူ့ကို ရှင်းပြတယ်၊ စာရွက်ကိုမြင်တော့ သူတုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တချက်ပြုံးလိုက်ပြီး ဗီဇာလုပ်ပေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် ကားထဲပြန်ထိုင်တယ်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရောက်နေတဲ့ လူစုလူဝေးကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို စောစောကထက် ရန်လိုတဲ့ပုံပြနေကြပြီ၊ ကျွန်တော် ဟိုသူငယ်လေးကို အကျဉ်းစခန်းပို့ဖို့ ခေါ်သွားတာပဲလို့

တွေးကြဟန်တူပါတယ်။

ကံဆက်ကောင်းလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကျွန်တော် မြို့ထဲကထွက်လာခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ မော်တော်ကားကို တနေရာရာမှာ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ဖို့ အချိန်တန်ပြီလို့ ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကားကို စွန့်ပြီးရင် ဘယ်နည်းနဲ့ ခရီးဆက်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။

အခုလိုရာသီမှာ ဟယ်လင်ဟာ လားတကောင်နဲ့ လာလမ်းအတိုင်း တောင်တန်းတွေကို ကျော်ဖြတ်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ အားသိပ်နည်းနေတယ်။

ကားမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ရန်သူတွေရဲ့ဘေးအန္တရာယ်က လွတ်မြောက်အောင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ရထားတဲ့ အကာအကွယ်တခု ဆုံးရှုံးခြင်းပဲ၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံထွက်ခွင့် လက်မှတ်မရှိကြဘူး၊ ဒီကိစ္စက ခြေကျင်ခရီးမှာ ပြဿနာတွေ အများကြီး ပေါ်လာနိုင်တယ် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့ဟာ မောင်တော်ကားကို ခပ်နိမ့်နိမ့် ရွေ့လျားနေတဲ့ တိမ်တွေရဲ့အောက်မှာ အလွန်မြင့်မားကျဉ်းမြောင်းလှတဲ့ တောင်ကုန်းလမ်းကြားအတိုင်း မောင်းလာနေကြတယ်၊

ကျွန်တော်တို့အဖြစ်က ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာပေးရရင် ရှေ့ဟောင်း တရုတ်ပန်းချီဆရာတွေရဲ့ ရေတံခွန်တွေကြား၊ တိမ်တွေကြား၊ တောင်ထိပ်တွေကြား ခရီးသွား နေတဲ့ ခရီးသည်တွေနဲ့ တူနေတယ်။

ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ်ကလေး ထိုင်လာတဲ့ကောင်လေးကတော့ မလှုပ်မယှက်ဘဲ၊ ဒီကလေးအဖို့ကတော့ သူ့ရဲ့ တိုတောင်းလှပတဲ့ ဘဝတလျှောက်လုံးမှာ လက်တွေ့ သင်ခန်းစာ တခု ရထားတာအမှန်ပဲ၊ အဲဒီသင်ခန်းစာက တခြားမဟုတ်၊ အရာရာတိုင်းနဲ့ လူတိုင်းကို မယုံကြည်ဖို့ပဲ။

ဒီကလေးဟာ အဲဒီသင်ခန်းစာကလွဲပြီး တခြား ဘာကိုမှမမှတ်မိတော့ဘူး၊ အမျိုးသားဆိုရှယ်လစ် ယဉ်ကျေးမှုကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းနေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးတွေက သူ့အဘိုးရဲ့ဦးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲလိုက်တဲ့အချိန်မှာ သုံးနှစ်သားပဲ ရှိသေးတယ်။

သူ့အဖေကို ကြိုးပေးသတ်ချိန်မှာ သူ့ခမျာ ခုနစ်နှစ်သားပဲ ရှိသေးတယ်၊ သူ့အမေကို ဓာတ်ငွေ့နဲ့ သတ်လိုက်ချိန်မှာ သူ့အသက်ဟာ ကိုးနှစ်၊ နှစ်ဆယ်ရာစုခေတ်ကြီးရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ စံပြကလေး တယောက်ပါ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ဒီကလေးဟာ အကျဉ်းစခန်းက

ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် လာခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ အသိဉာဏ်ရှိသမျှ အသုံးချပြီး နယ်စပ်တွေကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့တယ်။

တကယ်လို့ သူ့ကိုမိသွားရင် အကျဉ်းစခန်းပြန်ပို့တာ ခံရမယ်၊ ပြီးရင် ကြိုးပေးပြီး အသတ်ခံရမယ်၊ အခုတော့ သူဟာ လစ္စဘွန်းမြို့ကိုရောက်ဖို့ ကြိုးပမ်းနေတယ်၊ လစ္စဘွန်းမှာ သူ့ဦးလေး နာရီပြင် ဆရာတယောက်ရှိတယ်လို့ သူသိထားတယ်။ သူ့အမေက ခေတ်ငွေ့လွှတ်ပြီး အသတ်မခံရခင် တညမှာ ပြောပြသွားတာ၊ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ သူ့အမေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသွား ဆိုတဲ့ အကြံဉာဏ်ရယ်၊ လွတ်မြောက်ပါစေဆိုတဲ့ ဆုတောင်းမေတ္တာရယ် သူ့ကို ပေးသွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

အစစ အရာရာ အဆင်ပြေတယ်၊ ပြင်သစ်နယ်စပ်ဘက်က အမှုထမ်းတွေကတော့ ထွက်ခွင့်ဗီဇာ ပြပါလို့ မတောင်းကြဘူး၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိုပြပြီး ကားအတွက် လိုအပ်တဲ့ပုံစံတွေကို ဖြည့်ပေးတယ်၊ ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော့်ကိုဝိုင်းပြီး အလေးပြုကြတယ်။ ဂိတ်ကိုပိတ်ထားတဲ့ သစ်သားတန်းကြီးအပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်နိုင်ငံထဲက ထွက်ခဲ့ကြပြီ။

နောက်မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ စပိန်အကောက်ခွန်ဌာနမှ အမှုထမ်းတွေက ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကားကို တအံ့တသြ ဝိုင်းကြည့်ကြ ချီးမွမ်းကြ လုပ်နေတဲ့အဖြစ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်။

‘ခေတ်ဆီ တဂါလံ ဘယ်နှစ်မိုင်ရသလဲ’ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကိုလဲ မေးကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလဲ သူတို့ကို ကားနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရှင်းပြသင့်တာကလေးတွေ ရှင်းပြတယ်။ သူတို့က သူတို့နိုင်ငံလုပ် ‘ဟစ္စပါနို–ဆူအိဇာ’ မော်တော်ကားနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ချက်ထုတ်ပြီး ငြင်းကြခုန်ကြတယ်။

ကျွန်တော်က ခေတ်ဆီဘယ်မှာထည့်ရမလဲလို့ မေးတယ်။ သူတို့မှာ စပိန်နိုင်ငံရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ အတွက် အထူးသီးသန့် ခေတ်ဆီဆိုင် ရှိပါတယ်တဲ့။

ကျွန်တော့်မှာ စပိန်ငွေ ပီဆီတာမပါဘူးလို့ ပြောတော့ ကျွန်တော့်မှာပါလာတဲ့ ပြင်သစ်ဖရန့်ငွေနဲ့ ချက်ချင်းလဲပေးကြတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ တယောက်နဲ့ တယောက် တရင်းတနှီး နှုတ်ဆက်ပြီး ခွဲခွာခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော်က ထိုင်ခုံကို သက်သောင့်သာက်သာ မှီပြီး လိုက်လာတယ်။ တောင်စွန်း တောင်စောင်း တွေနဲ့ တိမ်တွေ မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ နိုင်ငံတနိုင်ငံ လဲလျောင်းနေတယ်။ ဥရောပတိုက်ဘက်က

နိုင်ငံတွေနဲ့မတူတဲ့ နိုင်ငံတနိုင်ငံပါ။

ကျွန်တော်တို့မှာ အခုထက်ထိတော့ မလုံခြုံသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံရဲ့ အပြင်ဘက် ရောက်လာပြီဆိုတော့ အရင်အခြေအနေထက် ပိုပြီး စိတ်ချလာရတယ်။ လမ်းတွေ၊ မြည်းတွေ၊ လူတွေ၊ အဝတ်အစားတွေ၊ ကျောက်ခဲထူထပ်တဲ့ တောပိုင်းဒေသတွေကို ကျွန်တော် မြင်လာရ တယ်။

အာဖရိကတိုက်ထဲ ရောက်နေသလိုပဲ၊ တကယ့်အနောက်တိုင်းပဲလို့ ရင်ထဲမှာ ခံစားလာရတယ်၊ အဲဒီတုန်းမှာပဲ ဟယ်လင်ငိုနေတာကို ကျွန်တော်မြင်ရတယ်။

‘အခုဆိုရင် မောင် သိပ်ရောက်ချင်တဲ့နေရာကို ရောက်ပြီလေ’ လို့ ဟယ်လင်ကပြောတယ်။

သူဆိုလိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ‘မင်း ဘာပြုလို့ ငိုနေတာလဲကွာ’ လို့ ကျွန်တော်က မေးတယ်။ ‘မောင်တို့မှာ အခုအချိန်အထိ လုံခြုံကြသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ စပိန်နိုင်ငံမှာလဲ ဂက်စတာပို ထောက်လှမ်းရေးတွေနဲ့ ပြည့်နေတာ၊ ဒီကလဲ အမြန်ဆုံး ထွက်နိုင်အောင် လုပ်ကြရဦးမှာ’

ကျွန်တော်တို့ ရွာငယ်လေးတရွာမှာ ညအိပ်ကြတယ်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကားကို တနေရာရာမှာ ထားခဲ့ပြီး မီးရထားနဲ့ ခရီးဆက်ချင်ရင် ရပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတိုင်း မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ စပိန်က မလုံခြုံသေးဘူး၊ ဒီက အမြန်ဆုံးထွက်နိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ။

ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ မော်တော်ကားဟာ အဆောင်ကောင်းတခုဖြစ်နေပြီ။

ကားကို လိုအပ်လွန်းတဲ့အတွက် ကားပိုင်ရှင် ဂျော့ကိုတောင် ကျွန်တော် မေ့သွားတယ်။ အမှန်တော့ ဂျော့ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝတလျှောက်လုံး လိုက်ပြီးနှောင့်ယှက်နေမယ့် လူတယောက် ပါ။

ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် မိန်းမလျာ ကောင်ကို သတိရတယ်။ ဒီကောင်က အခုထက်ထိ အသက်ရှင်နေတုန်းပဲ။

သူ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းမိဖို့အတွက် တယ်လီဖုန်းတလုံးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေမှာ၊ နိုင်ငံအားလုံးကို လူသတ်မှုနဲ့ဖမ်းဖို့ အကြောင်းကြားချင်ကြားထားမှာ။ ဒီအမှုက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခုခံကာကွယ်မှုပဲ။

ဒါပေမဲ့ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တဲ့မြို့ မှာ သက်သေအထောက်အထား အခိုင်အလုံပြမှဖြစ်မှာ။

ကျွန်တော်တို့ နောက်တနေ့ညမှာ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံ နယ်စပ်ကို ရောက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတော့ အတော်ကြီး ညဥ့်နက်နေပြီ။ ကျွန်တော် လမ်းမှာ ဝင်ခွင့်ဗီဇာတွေရအောင် လုပ်ထားခဲ့ပြီးပြီ။

နယ်စပ်ရောက်တော့ ဟယ်လင်ကို ကားထဲမှာထားခဲ့တယ်၊ ကားစက်ကို မသတ်နဲ့လို့လဲ မှာခဲ့တယ်။ အကယ်၍ အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့ရင် သူက ကျွန်တော်ရှိရာဘက်ကို ကားမောင်းလာခဲ့၊ ကျွန်တော်က ကားပေါ်ကို ခုန်တက်မယ်၊ ကားကို ပေါ်တူဂီဘက်အရောက် ဇွတ်အတင်း မောင်းသွားမယ်လို့ စီစဉ်ထားတယ်။

အဲသလိုလုပ်လို့ ကျွန်တော်တို့မှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်စရာ အကြောင်း သိပ်မရှိဘူး၊ နယ်စပ်စခန်းက ခပ်သေးသေးရယ်၊ အစောင့်တွေကလဲ မှောင်ထဲမှာဆိုတော့ သေနတ်နဲ့ ချိန်ဖို့ ပစ်ဖို့ မလွယ်ဘူး။

သူတို့မပစ်ခင် ကျွန်တော်တို့ ဟိုဘက်ရောက်သွားနိုင်တယ်၊ ပေါ်တူဂီနိုင်ငံထဲ ရောက်သွားမှ ဖြစ်လာသမျှ ရင်ဆိုင်ဖို့က တစ်ကိစ္စပဲ။ အဲဒါက နောက်မှကြည့်ရှင်းလို့ရတယ်။

တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ယူနီဖောင်းဝတ်အစောင့်တွေဟာ အမှောင်ထုထဲမှာ ရပ်နေကြ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို အလေးပြုတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလဲ ပေါ်တူဂီစခန်းရောက်တဲ့အထိ ကားကို ဆက်မောင်းလာခဲ့တယ်။ ဘာပြဿနာမှမပေါ်ဘူး၊ အလွယ်တကူ ဝင်ခွင့်ရခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ အဲဒီကထွက်တော့ အစောင့်တယောက် နောက်ကနေပြီး အပြေးအလွှား လိုက်လာတယ်။ ပါးစပ်ကလဲ သံကုန်ဟစ်ပြီး ကားကို ရပ်ဖို့ အော်လာတယ်။ ကျွန်တော် ရပ်သင့် မရပ်သင့် ချိန်ဆနေတယ်။

တကယ်လို့ ကျွန်တော် ကားကို မရပ်ဘဲ ဆက်မောင်းသွားရင် နောက်တမြို့ကျ ရပ်ခိုင်းမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ ဘာထူးမှာလဲ၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ ကျွန်တော် ကားကိုရပ်ပေးလိုက်တယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်တောင် မရှူနိုင်ဘူး။

အစောင့် ကားနားရောက်လာတယ်။ ‘ခင်ဗျားတို့ရဲ့ကားဝင်ခွင့်လက်မှတ်လေ’ လို့ သူက ပြောတယ်။ ‘စားပွဲပေါ်မှာ ခင်ဗျားမေ့ကျန်ခဲ့တယ်၊ ဒီစာရွက်က ပြန်လာတဲ့အခါ လိုလိမ့်ဦးမယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

ကားနောက်ထဲက ကောင်လေးရဲ့ သက်ပြင်းချသံကို ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရတယ်။ ‘ဟေ့… မင်း ပေါ်တူဂီနိုင်ငံထဲ ရောက်ပြီကွ’ လို့ ကျွန်တော်က လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ ကောင်လေးက ပါးစပ်ပေါ်အုပ်ထားတဲ့ လက်တွေကို ဖယ်ပြီး ထိုင်ခုံကို မှီထိုင်လိုက်တာ တွေ့ရတယ်။

ရွာတွေ တရွာပြီးတရွာ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့တယ်။ ခွေးဟောင်သံတွေ ကြားရတယ်။ မနက်ခင်း အလင်းရောင်အောက်မှာ ပန်းပဲဆရာရဲ့ ပန်းပဲဖိုက မီးရောင်ဟာ ထိန်လင်းနေတာပဲ၊ ပန်းပဲဆရာ က အဖြူရောင်မြင်းတကောင် သံခွာရိုက်ပေးနေတယ်။

စိတ်အေးနားအေး ဖြစ်သွားတဲ့ခံစားမှုကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်တောင့်တနေခဲ့တာ ကြာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ရောက်မလာဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ ဟယ်လင်ဟာ ငြိမ်ဆိတ်နေတယ်၊ ကျွန်တော် ပျော်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မပျော်ဘူး၊ ရင်ထဲမှာ ဟာနေတယ်။

လစ္စဘွန်းကိုရောက်တော့ ကျွန်တော် မာဆေးမြို့က အမေရိကန် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို ဖုန်းဆက် တယ်၊ ကျွန်တော်က ဂျော့ ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာတဲ့အပိုင်းအထိ ကြုံခဲ့ရသမျှ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောရတဲ့လူက ကျွန်တော် လုံခြုံမှုရှိသွားတဲ့အတွက် ဝမ်းသာကြောင်း ပြန်ပြောတယ်၊ သူ့ဆီကရတဲ့ကတိကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်လျှောက်ထားတဲ့ အမေရိကန်ပြည်ဝင်ခွင့် ဗီဇာရရင် လစ္စဘွန်းမြို့က အမေရိကန် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို ချက်ချင်း ပို့ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပဲ။

ကျွန်တော်တို့ကို အကာအကွယ်ပေးခဲ့တဲ့ မော်တော်ကားကို စွန့်ပစ်ရတော့မယ်၊ ဘယ်လိုစွန့်မလဲ စဉ်းစားကြတယ်။

‘ရောင်းလိုက်ပါလား’ လို့ ဟယ်လင်က အကြံပေးတယ်။

“တနေရာရာကနေပြီး ပင်လယ်ထဲ တွန်းချလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

‘အဲသလိုလုပ်လဲ အခြေအနေက ပြောင်းသွားမှာမဟုတ်ပါဘူး’ လို့ သူကပြောတယ်။ ‘မောင့်မှာ ငွေရှိဖို့ လိုနေတာပဲ၊ ရောင်းပစ်လိုက်ပါ’

ဟယ်လင်ပြောတာ မှန်တယ်၊ ရောင်းတော့လဲ အလွယ်သား၊ ဝယ်သူ ချက်ချင်းပေါ်လာတယ်၊ ဝယ်တဲ့လူက အခွန်အခလဲ သူပေးမယ်၊ ကားကိုလဲ ဆေးအနက် ပြောင်းသုတ်မယ်လို့ တာဝန်ယူ လိုက်တယ်၊ သူက ဝယ်ရောင်းသမားတယောက်ပဲ၊ ကျွန်တော်က ကားကို ပိုင်ရှင်ဂျော့နာမည်နဲ့ပဲ

ရောင်းတယ်၊ တပတ်လောက်ကြာလို့ ကားကို ပြန်တွေ့တော့ ပေါ်တူဂီ လိုင်စင်ပလိပ်ပြားနဲ့ ဖြစ်နေပြီ။

ဒါမျိုးတွေက လစ္စဘွန်းမြို့မှာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေမို့ မဆန်းတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ကိုယ်ရောင်းလိုက်တဲ့ကား ပြန်ပြီးမှတ်မိတာတောင် အံ့ဩစရာ ကောင်းနေတယ်၊ အမှန်တော့ ကားရဲ့ဘယ်ဘက် လေကာပေါ်က ထိထားတဲ့ အချိုင့်ကလေးကို မှတ်မိနေလို့သာ ကိုယ့်ကားလို့ ပြောနိုင်တာ၊ ကားလဲရောင်းပြီးရော ကျွန်တော် အသုံးပြုလာခဲ့တဲ့ ဂျော့ရဲ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်စာအုပ်ကို မီးရှို့ပစ်လိုက်တယ်။

ချပ်ဝပ်ဇ်သည် သူ့လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ 'ပြောစရာ သိပ်မကျန်တော့ပါဘူး' ဟု ရေရွတ်သည်။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တပတ်တကြိမ် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို မှန်မှန်သွားတယ်၊ မော်တော်ကား ရောင်းလို့ရတဲ့ငွေနဲ့ ဟိုတယ်တခုမှာ အချိန်တော်တော်ကြာလေး တည်းနေလို့ ရလိုက်သေးတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဟယ်လင့်ကို ရသလောက် အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ ပျော်နိုင်သမျှ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေစေချင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တယောက်ရဲ့အကူအညီနဲ့ ဟယ်လင့် အတွက် လိုအပ်တဲ့ဆေးကို အလုံအလောက် ဝယ်ထားနိုင်ပြီ။

ဟယ်လင့်ကို လောင်းကစားပွဲတွေနဲ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲရှိတဲ့ ကက်ဆီနို ခန်းမဆောင် ပို့ပေးခဲ့တယ်၊ ကက်ဆီနိုခန်းမ သွားဖို့အတွက် ကျွန်တော်က ဂျက်ကက်အင်္ကျီတထည် အပြင်ဆိုင်က ငှားရ တယ်၊ ဟယ်လင့်မှာတော့ ပါရီမှာ နေကြစဉ်က ကျွန်တော်ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ ညဝတ်စုံ ရှိနေလို့ အဆင်ပြေသွားတယ်။

ချပ်ဝပ်ဇ်က သူ့စကားကိုဖြတ်ကာ ကျွန်တော့်အား ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ 'ခင်ဗျား ကက်ဆီနို ခန်းမကို သွားခဲ့ဖူးသေးတယ်မဟုတ်လား' ဟု မေးသည်။

'အင်း...ရောက်ခဲ့သေးတယ်၊ ကံမကောင်းလို့ ရောက်သွားတာလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ၊ အမှားတခုလုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်' ဟု ကျွန်တော်က ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဟယ်လင်ပျော်စေချင်လို့ပါ၊ သူ့ကို ကစားစေချင်တယ်လေ” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ပြောသည်။ “ကစားတော့လဲ သူနိုင်တယ်၊ ကံတော်တော်ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးရက်တွေဟာ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက် မက်နေသလိုပါပဲ၊ ဟို... ရဲတိုက်ကလေးထဲမှာ နေခဲ့ရတဲ့ဘဝကို ပြန်ရောက်နေသလိုပဲ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပိုင်ဆိုင်နေပြီဆိုတဲ့ ခံစားမှုလဲ ကိန်းအောင်းလာခဲ့ပါတယ်။

သူ ငိုယိုနေတဲ့ညတွေမှာတော့ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာမှု မရခဲ့ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့လဲ သူ့ရဲ့ယုယမှုနဲ့ ကြင်နာမှုတွေ ပြလာတဲ့ရက်တွေမှာတော့ ကျွန်တော့်အဖို့ အင်မတန်မှ စိတ်ချမ်းမြေ့သာယာ ခဲ့ရပါတယ်။

တညမှာတော့ သူကပြောတယ်။

‘အချစ်ရယ် မောင့်ရဲ့အလားအလာကောင်းတဲ့မြေကို ဟယ်လင်တို့ အတူတူတွဲပြီး မြင်ရမယ် မထင်ဘူး’ တဲ့။

နွေခင်းပိုင်းကပဲ ကျွန်တော် သူ့ကို ဆရာဝန်ဆီ ခေါ်သွားခဲ့သေးတယ်၊ အဲဒါကို သတိရလိုက်တော့ ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ အရာတခုကို ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်စွမ်း မရတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို တွေးပြီး ယူကြုံးမရ ဖြစ်ရပါတယ်။

‘ဟယ်လင်ရယ်’ လို့ ကျွန်တော် တချက်ညည်းလိုက်မိတယ်၊ ကျွန်တော့်အသံဟာ အင်မတန်မှ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေတဲ့အသံဆိုတာ ကျွန်တော် သတိထားမိပါတယ်၊ ‘မောင်တို့နှစ်ယောက်မှ ဘာ့ကြောင့် အခုလိုလာဖြစ်ရတာလဲကွယ်’

ဟယ်လင်က ဘာမှပြန်မပြောဘူး၊ ငြိမ်နေတယ်၊ တအောင့်လောက်ကြာတော့ ခေါင်းကိုယမ်းပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်တယ်။

“ဟယ်လင်တို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ကြပြီးပြီပဲ၊ ဒါဆို လုံလောက်ပါတယ် မောင်ရယ်”

“မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အဖြစ်တခုနဲ့ ကျွန်တော် ကြုံခဲ့ရတယ်၊ တရက်မှာ ကျွန်တော် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို ရောက်သွားတယ်၊ ရုံးက ဗီဇာနှစ်စောင်ရောက်နေပြီလို့ ဆီးပြောတယ်၊ ကျွန်တော် ပထမတော့ အံ့အားသင့်ပြီး ကြောင်နေတယ်၊ နောက်တော့ ရယ်လိုက်မိတယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်နေပုံက သွေးလေချောက်ချားလွန်းလို့ ရယ်နေတဲ့ပုံမျိုးပါ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားမှာ ရယ်နိုင်တဲ့အင်အား ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ ရယ်စရာတွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ၊ လက်ခံနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ တခါတလေကျတော့လဲ အရယ်ကို မရပ်ထားလို့ မဖြစ်တဲ့အတွက် ရပ်ထားရတဲ့အချိန်တွေ ရှိသေးတယ်” ဟု ကျွန်တော်ပြန်ပြောသည်။

“အင်းပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်ဖြစ်စဉ်မှာ ထူးခြားတဲ့အပိုင်းက တခြားမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဆုံးရက်တွေ မှာ အချိန်အတော်များများ ရယ်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ပဲ” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်ကနေပြီး တိုက်ခန်းကလေးတခန်းကို ရွှေ့ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ တိမ်သလ္လာဖုံးကွယ်နေတဲ့လူပဲ၊ အမေရိကကို ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ မူလကချထားခဲ့တဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်လုပ်နေဆဲပဲ။

“လစ္စဘွန်းဆိပ်ကမ်းက သင်္ဘောမထွက်တာ အချိန်တော်တော်ကြာတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ သင်္ဘောတစီး ထွက်မယ်လို့ ကြေညာတယ်။

“ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ကျန်နေသေးတဲ့ ဒီးဂတ်စ်ရဲ့လက်ရာ နောက်ဆုံးပန်းချီကားကို ရောင်းပစ် လိုက်ပြီး သင်္ဘောလက်မှတ် ဝယ်တယ်၊ ကျွန်တော်လေ... ပျော်လိုက်တာ အလွန်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီလို့လဲ တွေးမိတယ်။

“သင်္ဘောထွက်မယ့်ရက်ကို ရွှေ့လိုက်ပြန်တယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ တမြန်မနေ့က သင်္ဘောကုမ္ပဏီ ရုံးကို ကျွန်တော်တခေါက်ထပ်သွားတယ်၊ သင်္ဘော ဒီနေ့ထွက်မယ်လို့ ပြောတယ်၊ လက်မှတ် ပေါ်မှာ ထွက်မယ့်နေ့စွဲလဲ ပြင်ပေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် တိုက်ခန်းကို ပြန်ရောက်တော့ ဟယ်လင်က သေနေပြီ၊ အခန်းထဲမှာ ရှိသမျှ မှန်တွေအားလုံး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲနေတယ်။

“ကျွန်တော်ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ ညဝတ်စုံဟာလဲ အပိုင်းအစတွေဖြစ်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပြန့်ကြဲနေ တယ်၊ သူက အဲဒီအဝတ်စ အစုတ်အပြဲတွေဘေးမှာ လဲကျနေတယ်၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်က ပထမတော့ တိုက်ခန်းဖောက်ဝင်တဲ့ သူခိုးတယောက်က သတ်သွားလို့ သေတာလို့ ထင်လိုက်တယ်၊ နောက်တော့ ဂက်စတာပို ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်တယောက် သတ်သွားတာ ဖြစ်မယ်လို့ တွေးပြန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဂက်စတာပိုက သူ့နောက်လိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော့်နောက်လိုက်နေတာ။

“သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာမှန်တွေနဲ့

ညဝတ်စုံကလွဲပြီး တခြား ဘာပစ္စည်းမှ ပျက်စီးတာ မတွေ့ရဘူး၊ အဲဒီအခါကျမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာတယ်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို ပေးထားခဲ့တဲ့ အဆိပ်ဆေးပြားကို သတိရလာတယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်တောင်း တုန်းက သူက ပျောက်သွားပြီလို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ တခြားဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပဲဖြစ်ရမယ်။

“ကျွန်တော် သူ့အလောင်းနားမှာ ရပ်ပြီး သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေမိတယ်၊ ပြီးတော့ စာရေးခဲ့လို ရေးခဲ့ငြား လိုက်ရှာတယ်၊ တစောင်မှ မတွေ့ဘူး၊ စာလေးတလုံးတောင်မှ မထားခဲ့ဘူး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခင်ဗျားနားလည်မလားတော့ မသိဘူး”

“နားလည်တယ်” ဟု ကျွန်တော်ပြောသည်။

“တကယ်နားလည်သလား”

“တကယ်ပေါ့၊ ခင်ဗျားက သူ့ကို ဘာတွေများ ရေးခဲ့စေချင်တာလဲ”

“တခုခုပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ”

သူသည် စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ရပ်ထားသည်။ တစုံတရာကို တွေးတောနေသည်။ နှုတ်ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ဟယ်လင်က သူ့အတွက် ထားခဲ့စေချင်သည့် နောက်ဆုံးစကားများကို စဉ်းစားတွေးတောနေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

‘ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့’ ဟု ကျွန်တော်က စကားစသည်။ ‘တကယ်လို့ သူမသေခင် စာရေးရင် သူ့ရင်ထဲမှာ ခင်ဗျားအတွက် ပြောချင်တာတွေက အဆမတန် များနေမှာပဲ၊ အခုလို စာမရေးဘဲ နေလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူပြောချင်တဲ့စကားကို ပိုပြီး ထိရောက်အောင် ပြောသွားတာပဲ’

သူသည် အချိန်အတော်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်ကာ ကျွန်တော့်စကားကို စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် ‘ခရီးသွားဗျူရိုတွေရှေ့မှာကပ်ထားတဲ့ ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်ကို ခင်ဗျားမြင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား’ ဟု မေးသည်။

“သင်္ဘောထွက်မယ့် အစီအစဉ်ကို နောက်ထပ်နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်တယ်…တဲ့၊ အဲဒါကိုသာ သူသိရင် တရက်လောက်တော့ နေချင်နေဦးမှာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ မထင်ဘူး”

“သူက အမေရိကကို သွားချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အခုလိုသတ်သေတာဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ “သူ့ဝေဒနာကို နောက်ထပ်ပြီး မခံစားနိုင်တဲ့အတွက် အခုလို လုပ်သွားတာပါ” ဟုပြောသည်။

‘အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော်လက်မခံနိုင်ဘူး’ ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။ ‘ခရီးထွက်နိုင်ဖို့ အားလုံး အဆင်ပြေခါမှ အခုလိုကပ်ပြီး ဘာ့ကြောင့် လုပ်ရသလဲ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ သူ့ရောဂါကြီးကြောင့် အမေရိကကို ဝင်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်လို့များလား’

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဒီပြဿနာကို သေလုမျောပါး ရောဂါဝေဒနာဒဏ် ခံနေရတဲ့ အမျိုးသမီး တယောက်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့်တခုလို့ သတ်မှတ်ထားလိုက်ကြရင် မကောင်းပေဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်ကပြောသည်။ “အဲဒါဟာ အကောင်းဆုံးနည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ”

သူသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောပါ။

“သူ့အနေနဲ့ သူတတ်နိုင်သမျှတော့ အစွမ်းကုန် လိုက်လျောသွားတာပဲ မဟုတ်လား” လို့ ကျွန်တော်က ထပ်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားအကျိုးရှိရေး တခုတည်းအတွက် သူလုပ်သွားတာပဲ၊ ခင်ဗျားမှာ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိတော့ဘူးဆိုတာလဲ သိရော သူ့ရောဂါဝေဒနာကို လက်မြောက် အရှုံးပေးလိုက်တာပဲ”

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်က အမေရိကသွားဖို့အရေးကို အခုလောက်အထိ အလေးအနက်ထားပြီး မလုပ်ဘူးဆိုရင်ကော ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ”

“ဒီမယ် မစ္စတာချပ်ဝပ်ဇ်၊ အဲသလို ခင်ဗျားက အလေးအနက်ထားပြီး မလုပ်ဘဲ နေတော့ကော သူ့ရောဂါက သက်သာမတဲ့လား”

ချပ်ဝပ်ဇ်သည် ခေါင်းတခါခါ လုပ်နေပြန်သည်။ ‘အခုဆိုရင် သူမရှိတော့ဘူး’ ဟု ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာလုပ်ခဲ့မိပါလိမ့်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို သတ်ပစ်ခဲ့သလား၊ ပျော်အောင်ကော လုပ်ပေးခဲ့ရဲ့လား၊ သူကကော ကျွန်တော့်ကိုချစ်ရဲ့လား’

“သူလိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ အသုံးပြုနိုင်မယ့် ချိုင်းထောက်တခုသာသာလောက်ပဲ သဘောထားခဲ့ သလား၊ ကျွန်တော်

အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် စဉ်းစားတယ်၊ အဖြေမရဘူး”

“အဖြေတခုလောက်မှ မရဘူးလား”

‘ဟင့်အင်း၊ မရဘူး’ ဟု သူကပြောသည်။ “ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

“အဖြေကတော့ မရှိပါဘူး၊ ဘယ်တော့မှလဲ ရှိမယ်မထင်ဘူး၊ ခင်ဗျားဘာသာခင်ဗျား ပေးတဲ့ အဖြေကလွဲလို့ တခြားအဖြေ ရနိုင်မယ်မထင်ဘူး”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အဖြစ်တခုလုံး ပြောပြခဲ့ပြီးပြီ” ဟု သူက ပြောသည်။

“ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်သိချင်တာလေး ရှိလို့ပါ၊ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ဘယ်လိုဘဝမျိုး လဲ၊ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့တဲ့ဘဝလား၊ အသုံးမကျတဲ့ လူတယောက်ရဲ့ဘဝမျိုးလား၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ လူသတ်သမားတယောက်ရဲ့ ဘဝမျိုးလား”

‘ကျွန်တော်လဲ မသိဘူး’ ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ ‘ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကြိုက်မယ် မကြိုက်ဘူး ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ဘဝဟာ ချစ်မေတ္တာကြီးတဲ့ လူတယောက်ရဲ့ဘဝပဲ၊ သနားကြည်နာမှုအားကြီးတဲ့ လူတယောက်ရဲ့ဘဝပဲ၊ ဒါလောက်ဆို မလုံလောက်သေးဘူးလား’

“တကယ်ပဲလားဗျာ၊ အခုကျတော့ကော အဲဒီဘဝမျိုး ဟုတ်သေးရဲ့လား”

“ခင်ဗျား အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး အဲဒီဘဝပဲဖြစ်နေမှာပါ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ ကိန်းအောင်းနေသော သံသယစိတ်ကြောင့် ထူးဆန်းသော ခံစားမှုတခု ဝင်လာသည်။ ဒီလူ ဘာကို ရချင်နေတာပါလိမ့်၊ သူ၏အတိတ်ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို သူ့နိုင်ငံကူး လက်မှတ်စာအုပ်နှင့်အတူ ကျွန်တော့်အား အမွေပေးချင်နေသလား၊ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေဖို့များ စီစဉ်နေလေသလား။

‘ဒီဘဝကို ဘာ့ကြောင့် သေချင်နေတာလဲ’ လို့ ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ခင်ဗျား အသက်ရှင်နေဦးမှာဆိုတော့ ဒီစိတ်နဲ့ ဒီဘဝကို ရှင်သန်အောင် ဆက်ပြီး တည်ဆောက် သွားပါ မစ္စတာချပ်ဝပ်ဇ်”

“ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သတ်မသေပါဘူး” ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က တည်ငြိမ် အေးဆေးသော လေသံ ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ရန်ပြုနိုင်မယ့် ဟိုဂက်စတာပို အရာရှိ မိန်းမလျာကောင်

မသေသေးဘူးဆိုတာ သိနေပေမယ့်လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ မသတ်ပါဘူး။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မှတ်ဉာဏ်ကိုတော့ ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ အားထုတ်ရလိမ့်မယ်။ တစစီ ဖြစ်သွားအောင် ဝါးပစ်မှဖြစ်မယ်။ လျှော့နည်းသွားအောင် လုပ်ပစ်ရလိမ့်မယ်။ ယဉ်ပါးသွား အောင် ကြိုးစားမှဖြစ်မယ်၊ အဲဒီအဖြစ်တွေ ရှင်သန်နေတဲ့ မှတ်ဉာဏ်နဲ့အတူတူ နေသွားနိုင်ဖို့ အားထုတ်ရလိမ့်မယ်။

“ဒီရက်လောက်ကစပြီး နောက်တပတ်လောက်ကြာရင်တောင် အခု ခင်ဗျားကို ပြောပြခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းကို အခုလို စီကာပတ်ကုံးနဲ့ စေ့စေ့စပ်စပ် ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ထင်တာပဲ။

“အဲဒါမှလဲ ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေလို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်လား၊ ဒီအချက်ကြောင့်လဲ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့မိတာပါ”

ရုတ်တရက် သူ့မျက်နှာသည် ညှိုးငယ်သွားသည်။ အိတ်ကပ်ထဲမှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် စာအုပ် နှစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ ကျွန်တော့်ရှေ့၌ ချပေးသည်။ ‘ဒီထဲမှာ ဟယ်လင်ရဲ့စာအုပ်လဲပါတယ်၊ လက်မှတ်တွေကတော့ ခင်ဗျားကို ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ အမေရိကန်ပြည်ဝင်ခွင့် ဗီဇာတွေလဲ ရှိနေပြီ၊ နှစ်ယောက်စာ အကုန် ပြည့်စုံနေပြီ”

သူ၏ညှိုးငယ်နေသော မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်ထင်ဟပ်လာသည်။ ထို့နောက် ငြိမ်ဆိတ်သည်။

ကျွန်တော် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်စိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှထိန်း၍ မေးခွန်းတခုကို မေးနိုင်အောင် အားထုတ်ပါ သည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒါတွေကို တကယ်ပဲ မလိုတော့ဘူးလား”

“ဒီဟာနှစ်ခုအစား ခင်ဗျားရဲ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို အလဲအလှယ်သဘောနဲ့ ထားခဲ့ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ “ကျွန်တော့်အတွက် တရက်နှစ်ရက်လောက် သုံးရဦးမယ်၊ နယ်စပ်ဖြတ်ဖို့ကိစ္စအတွက်ပါ”

ကျွန်တော် သူ့အား နားမလည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ပြင်သစ်ဖော်ရိန်လီဂျင့်တပ်ဟာ နိုင်ငံခြားသားပေါင်းစုံနဲ့ ဖွဲ့ထားတပ်တာ

ခင်ဗျားလဲသိနေတာပဲ၊ အဲဒီတပ်ကိုဝင်ရင် နိုင်ငံကူးလက်မှတ် မလိုဘူး။ စစ်ဘေးတွေကိုလဲ လက်ခံတာပဲ၊ ဟိုမိန်းမလျှာ ကောင်လို လူရိုင်းလူယုတ်တွေ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတဲ့လူဟာ ပြစ်မှုတခုကို ကျူးလွန်တာပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဘဝကို ဘာကြောင့် အဲသလို အဆုံးသတ်ရမှာလဲ။ အဲဒီလူရိုင်းလူယုတ်တွေကို တိုက်ရင်း ဘဝကို အသုံးချရမှာပေါ့”

ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲမှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ထုတ်၍ သူ့အား ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သိပ်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာချပ်ဝပ်ဇ်” ဟုလည်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ငွေလဲ အတော်များများ ရှိနေသေးတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ သိပ်ပြီး သုံးစရာ မလိုတော့ဘူး” ဟု ပြောသည်။ ချပ်ဝပ်ဇ်က သူ့လက်ပတ်နာရီကို တချက်ငုံ့ကြည့်သည်။ “ကျွန်တော့်အတွက် တခုလောက်တော့ကူညီပါ။ နောက် နာရီဝက်လောက်အတွင်းမှာ သူတို့ ဟယ်လင့်အလောင်းကို လာယူကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပေးပါလား”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ချပ်ဝပ်ဇ်က စားသောက်ခ ကျသင့်ငွေ ရှင်းပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆူညံလှုပ်ရှား နေသော နံနက်ခင်းအတွင်းသို့ တိုးဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ အပြင်ဘက် တာဂပ်စ်ရေပြင်ပေါ် ရပ်ထား သည့် အဖြူရောင်သင်္ဘောသည် တငြိမ့်ငြိမ့် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်ကို မြင်နေရပါသည်။

‘ခင်ဗျား သူနဲ့တူတူနေခဲ့တာပါပဲ မစ္စတာချပ်ဝပ်ဇ်ရယ်’ ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောပါသည်။

အမျိုးသမီးသည် လူသေတို့ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းထဲ၌ လဲလျောင်းနေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင် အလှမ်းကွာနေသည့်နှယ်ရှိသည်။ သူ့ပတ်ပတ်လည်မှ အရာရာတိုင်းသည် သူနှင့် မသက်ဆိုင် မပတ်သက်သည့်နှယ်ဖြစ်သည်။ ချပ်ဝပ်ဇ်နှင့်ရော ကျွန်တော်နှင့်ပါ ဆက်စပ်ပတ်သက်ခြင်း မရှိသည့် အနေအထားဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ခေါင်းထဲ၌ ရှိနေသူသည် လူမဟုတ်။ ရုပ်တုတခုမျှသာဖြစ်သည်။ သူ အသက်ရှင် နေစဉ်က

သူဘယ်လိုလှုပ်ရှားပြုမူခဲ့သည်ကို ကောင်းစွာသိနိုင် မြင်နိုင်သူမှာ ချပ်ဝပ်ဇ်တဦးတည်း သာ ရှိပါသည်။

‘မနေ့ကမှရောက်လာတဲ့စာတွေ ရှိသေးတယ်’ ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ပြောသည်။ သူသည် အံဆွဲ တခုအတွင်းမှ စာများကို ထုတ်ယူကာ ကျွန်တော့်ထံလှမ်းပေးသည်။

“ကျွန်တော် မဖတ်ရသေးဘူး၊ ခင်ဗျားပဲ ယူသွားပါတော့”

ကျွန်တော်က စာများကို လှမ်းယူလိုက်ကာ ခေါင်းထဲသို့ သွားထည့်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက် သည်။ ထို့နောက် ပို၍ကောင်းသောနည်းတနည်းကို တွေးမိသည်။

ချပ်ဝပ်ဇ်သည် ဤစာများကို သူ့မိန်းမနှင့် ပါသွားစေချင်သည့် လက္ခဏာမရှိ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဤစာများကို ဖျက်ဆီးပစ်ချင်ပုံ မရ။ ဘာ့ကြောင့်နည်း။ သူ့မိန်းမ ပိုင်ဆိုင်သောစာများ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော် ယူသွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျွန်တော်က စာများကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ ဤစာအားလုံးသည် ပိုင်ရှင်ကင်းမဲ့သွားသည့်အတွက် အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့သလို ဖြစ်သွားခဲ့လေ ပြီ။

‘ဒါတွေဟာ အလကားဟာတွေပါ’ ဟု သူကပြောသည်။ “ကျွန်တော်လဲ သိနေပါတယ်၊ သူ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိကြောင်း ပြချင်လွန်းလို့ ဒီစာတွေကို အလကားဟာတွေပါလို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ ရယ်စရာတော့...”

“မဟုတ်သေးပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ဟန့်လိုက်သည်။

“သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ ရှိပါစေတော့၊ ဘာမှထပ်ပြီး ပြောဆိုမနေပါနဲ့တော့၊ သူ ခင်ဗျားကို ချစ်တယ်၊ သူနေနိုင်သမျှအချိန်အထိ ခင်ဗျားနဲ့ လက်တွဲမဖြုတ်ဘဲ နေသွားတယ်။ ဒါဆို လုံလောက်နေပါပြီ”

သူက ခေါင်းညိတ်သည်။ ရုတ်တရက် သူ့အမူအရာသည် အားအင်ကုန်ခန်းသွားသူတဦးလို ဖြစ်သွားသည်။

‘ကျွန်တော်သိချင်နေတာ အဲဒါပဲ’ ဟု ရေရွတ်သည်။

အခန်းထဲတွင် အလွန်ပူသည်။ လူသေ၊ စူးရှသောအနံ့၊ ယင်ကောင်များ၊ တောက်လောင်နေဆဲ ဖယောင်းတိုင်များနှင့် အပြင်ဘက်မှ နေပူရှိန်။

‘ကျွန်တော့်ကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကူညီတယ်’ ဟု ချပ်ဝပ်ဇ်က ပြောသည်။

“တစိမ်းနိုင်ငံမှာဆိုတော့ လုပ်ရကိုင်ရတာ မလွယ်ဘူး။ ဆရာဝန်နဲ့ ပုလိပ် လာကြည့်တယ်။ သူ့အလောင်းကို ယူသွားကြတယ်၊ မနေ့ညကမှ ပြန်ယူလာကြတာ၊ အလောင်းကို ခွဲစိတ် စစ်ဆေးကြတာ၊ ဘာ့ကြောင့် သေတာလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ရှာကြတာပေါ့လေ...”

ချပ်ဝပ်ဇ်က စိတ်မကောင်းသည့်မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သူ့ကိုယ်က အစိတ်အပိုင်းတချို့ မရှိတော့ဘူးတဲ့၊ သူ့အလောင်းထုတ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေကို မဖြည်ပါနဲ့တဲ့...”

အလောင်းသယ်မည့်လူများ ရောက်လာသည်။ ခေါင်းဖုံး၍ အသေပိတ်လိုက်သည်။ ချပ်ဝပ်ဇ်သည် သတိလစ်ပြီး လဲကျတော့မလို ဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။

သုသာန်နှင့် ချပ်ဝပ်ဇ်တို့တိုက်ခန်းသည် မဝေးလှပါ၊ နံနက်ခင်းသည် ကြည်လင်သာယာလျက် ရှိပါသည်။ လေကလည်း အေးအေးသာသာကလေး တိုက်ခတ်လျက်ရှိပါသည်။ ချပ်ဝပ်ဇ်သည် သုသာန်ထဲ၌ မတ်တပ်ရပ်နေသည်။ သူ့ပုံပန်းသည် အပြောကျယ်လှသော မိုးကောင်းကင်ကြီး အောက်၌ အပယ်ခံ အထီးကျန်သမားတဦးနှင့် တူနေပါသည်။

‘ခင်ဗျားအခန်းကို ပြန်ချင်သလား’ ဟု ကျွန်တော်က သူ့ကိုမေးသည်။

“မပြန်ချင်ဘူး”

သူသည် သူ့လက်ဆွဲသေတ္တာကို တခါတည်း သယ်လာခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

“နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေကို ကျကျနန ပြုပြင်ပေးနိုင်တဲ့လူ မရှိဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ရှိတယ် ဂရီဂိုးယပ်စ်ပေါ့၊ သူပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ထဲက ဒီကိုရောက်လာတယ်”

ကျွန်တော်တို့ ဂရီဂိုးယပ်စ်ဆီသို့ အတူတူသွားသည်။ ချပ်ဝပ်ဇ်ယူသွားမည့် ကျွန်တော့်နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကို သူ့အား အပ်သည်။ ဂရီဂိုးယပ်စ်က လျှင်မြန်စွာပင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးပါသည်။ ဤတကြိမ်ထုတ်ရသည်မှာ သိပ်ပြီး အသေးစိတ်စရာ မလိုသဖြင့် အချိန်မကြာလိုက်ပါ။

ချပ်ဝပ်ဇ်၏လက်ထဲတွင် ဖော်ရိန်လီဂျင့်တပ်ဝင်ခွင့် ရရှိရေးအတွက် တပ်သား စုဆောင်းရေးအဖွဲ့မှ ထုတ်ပေးလိုက်သော ကတ်ပြားတခု ရထားပြီးပြီ။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ကြာကြာသုံးရန် လိုအပ်တော့မည် မဟုတ်။ နယ်စပ်ဖြတ်ကူးရန်အတွက်သာ အသုံးပြုရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ ဖော်ရိန်လီဂျင့်တပ်စခန်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက် ရန်သာ ရှိ၏။ လီဂျင့်တပ်သည် တပ်သားတယောက်၏ အတိတ်ကို စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိကြပါ။

'ခင်ဗျား လစ္စဘွန်းကို ခေါ်လာခဲ့တဲ့ကောင်လေးကော ဘာဖြစ်သွားသလဲ' ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“သူ့ဦးလေးက သူ့ကိုမုန်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးကတော့ ပျော်နေရှာတယ်၊ သူကတော့ သူစိမ်းတရံဆံတွေ မုန်းတာထက် ဆွေမျိုးတယောက်ရဲ့အမုန်းကို ခံရတာက အများကြီး ကောင်းတယ်လို့ တွေးရှာတယ်”

ယခုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်နာမည်နှင့် ဖြစ်သွားသည့် ချပ်ဝပ်ဇ်အား စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိ သည်။ “ခင်ဗျား ကံကောင်းပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပါသည်။

သူ့အား ချပ်ဝပ်ဇ်ဟု မခေါ်မိရန် အထူးသတိထားရပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အား စကား ထပ်ပြောရန် အားထုတ်ကြည့်ပါသည်။ နောက်ထပ် ပြောစရာစကား ရှာမရတော့ပါ။

'ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ နောက်ထပ်တွေ့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး' ဟု သူကပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကို ခင်ဗျားက နောက်တကြိမ် တွေ့ချင်အောင် ကျွန်တော် စကားတွေ အများကြီး ပြောခဲ့မိတယ်”

လမ်းမအတိုင်း လျှောက်သွားနေသည့်သူ့အား ကျွန်တော် ရပ်၍ကြည့်နေမိသည်။ လက်တဖက် သည် သူ့လက်ဆွဲသေတ္တာကို ဆွဲထားပါသည်။ သနားစရာကောင်းသည့် ရုပ်ပုံလွှာတခုဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော့်ထံတွင် ကျွန်တော့်မိန်းမ၏ ပတ်စ်ပို့အရွယ် ဓာတ်ပုံတပုံရှိပါသည်။ ထိုအချိန်အခါက ပတ်စ်ပို့အရွယ်ဓာတ်ပုံများ လက်ထဲတွင် အဆင်သင့် ရှိထားဖို့ လိုအပ်သည်မဟုတ်ပါလား။

ဂရီဂိုးယပ်စ်သည် ချက်ချင်းပင် သူ့လုပ်ငန်းကိုစသည်။ ကျွန်တော်

သူ့အနားမှမခွာပါ။ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်နှစ်စောင် မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံဝံ့ပါ။

မွန်းတည့်ချိန်တွင် နှစ်ခုစလုံး ပြီးသွားသည်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော်တို့ ပုန်းအောင်း နေသည့်နေရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ရှယ်သည် ပြတင်းပေါက်နားတွင်ထိုင်ကာ ဝင်းခြံအတွင်း၌ ရှိနေကြသည့် တံငါသည်များ၏သားသမီးများကို ကြည့်နေသည်။

“ဘာလဲ၊ ရှင်ရှုံးလာပြီမဟုတ်လား”

ကျွန်တော် တံခါးဝအရောက်တွင် သူက ဆီး၍မေးသည်။ ကျွန်တော်က နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များကို ထောင်ပြလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန် ထွက်ကြမည်။ နာမည်တွေ ပြောင်းကြရမည်။ နာမည်တွေက တခုနှင့်တခု မတူကြ။ အမေရိကရောက်လျှင် ထပ်မံ၍ လက်ထပ်ကြရဦးမည်။

လူသတ်မှုအတွက် အလိုရှိနေသော လူတယောက်နာမည်ကို ကျွန်တော်ယူရမှာပါလား ဟူသော အတွေးသည် ယခုအချိန်ထိ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်မလာပါ။

နောက်တနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောထွက်သည်။ အမေရိကသို့ အခက်အခဲမရှိဘဲ ချောချောမောမော ရောက်သွားကြသည်။

သို့သော်လည်း တချိန်က ချစ်သူနှစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များသည် ကျွန်တော်တို့အား ကံမတက်စေခဲ့ပါ။ အမေရိကသို့ရောက်ပြီး ခြောက်လခန့်အကြာတွင် ရှယ်က ကျွန်တော့်အား ကွာရှင်းခဲ့ပါသည်။

ယင်းကွာရှင်းပြတ်စဲမှုကို တရားဝင်ဖြစ်စေရန်အတွက် ပထမဦးစွာ ကျွန်တော်တို့ ဒုတိယအကြိမ် လက်ထပ်ခဲ့ကြရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ရှယ်သည် အမေရိကန် သူဌေးတယောက်နှင့် လက်ထပ် သည်။ ထိုသူဌေးက ကျွန်တော့်အား “ချပ်ဝပ်ဇ် ဖြစ်ပါသည်” ဟု တရားရုံးတွင် ကျမ်းကျိန်၍ အာမခံခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ် လက်ထပ်သည့်အခါ သူသည် သတို့သားအရံအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ ပါသည်။ လက်ထပ်ပြီး တပတ်မျှအကြာတွင် ကျွန်တော်တို့လင်မယားသည် မက္ကဆီကိုနိုင်ငံ၌ ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့ပါသည်။

စစ်ကြီးပြီးသည်အထိ ကျွန်တော်သည် အမေရိက၌ပင် နေခဲ့သည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ကျွန်တော် ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းတွင် ဝါသနာ ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သော ချပ်ဝပ်ဇ်၏ အမွေ များလား။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ယခုအချိန်အထိ အသက်ရှင်နေကောင်း ရှင်ဦးမည်ဖြစ်သော ‘အခြားချပ်ဝပ်ဇ်’ ကိုလည်း မကြာခဏ သတိရနေသည်။ ဤချပ်ဝပ်ဇ်နှစ်ယောက်သည် တစ္ဆေသရဲများသဖွယ် ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ငြိတွယ်နေသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

ထိုအတွေးသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ သို့တစေလည်း ကျွန်တော့်အပေါ်၌ ဩဇာညောင်းနေသည်ဟူသော အချက်ကိုမူ ကျွန်တော်လက်ခံရမလိုဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် ပန်းချီကားအရောင်းဆိုင်တဆိုင်၌ အလုပ်ရသည်။ ကျွန်တော့် အခန်းထဲတွင်လည်း ဒီးဂတ်စ်၏ ပန်းချီကား မိတ္တူများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ထိုပန်းချီကားများကို ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အလွန်အမင်း နှစ်သက်လက်ခံလာခဲ့မိပါ သည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် လူသေကောင်အဖြစ်သာ မြင်ခဲ့ရသော ဟယ်လင်ကိုပင် မကြာခဏ သတိရမိ ပါ၏။ တခါတရံ အခန်းထဲ၌ ကျွန်တော်တယောက်တည်း ရှိနေသည့်အခါ ဟယ်လင့်ကို အိပ်မက်မက်ခဲ့ရပါသည်။

ပင်လယ်ပြင်သို့ သင်္ဘောထွက်စ ပထမညက ကျွန်တော်သည် ဟယ်လင့်စာများကို လွှင့်ပစ်ခဲ့ သည်။ စာများကို ကျွန်တော် လုံးဝမဖတ်ခဲ့ပါ။ လွှင့်မပစ်မီက ကျွန်တော်သည် စာအိတ်တလုံးထဲမှ ခပ်မာမာ အရာဝတ္ထုသေးသေးလေးတခုကို လက်ဖြင့် ်စမ်းမိခဲ့သည်။ မှောင်ထဲမှာပင် ထိုပစ္စည်း ကလေးကို ထုတ်ယူခဲ့ပါသည်။

နောက်ပိုင်း မီးရောင်အောက်၌ ထုတ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ပယင်းကျောက်တုံးကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ထိုပယင်းကျောက်တုံးကလေးကို သိမ်းထားပါသည်။

စစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ ကျွန်တော် ဥရောပသို့ပြန်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင်နာမည် နှင့် ပြန်နေရဖို့အတွက် အားထုတ်ရာ၌ အခက်အခဲ အနည်းငယ် တွေ့ရပါသည်။ ချပ်ဝပ်ဇ် နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကိုမူ နယ်စပ်ဖြတ်ပြေးသည့် ရုရှားတယောက်အား ပေးလိုက်သည်။

နိုင်ငံမှ ထွက်ပြေးနေကြသည့် ဒုက္ခသည်အမျိုးအစား လှိုင်းလုံးသစ်တခုသည် အစပြုလာပြန် ပါပြီ။ ချပ်ဝပ်ဇ်နှင့်ပတ်သက်၍မူ ကျွန်တော် နောက်ထပ် ဘာသတင်းမှ မကြားရတော့ပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဂျာမနီနိုင်ငံ

ဩစနာဘရပ်မြို့သို့ တခေါက်ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ချပ်ဝပ်ဇ် အကြောင်းကို ကျွန်တော်စုံစမ်းသည်။ သူ့နာမည်အရင်းကိုမူ ကျွန်တော်မေ့သွားပါပြီ၊

ဩစနာဘရပ်မြို့သည် အပျက်အစီးပုံများနှင့် ပြည့်နေသည်။ မည်သူမှ သူ့အကြောင်းကို မကြားကြဟု သိရပါသည်။ မည်သူကမှလည်း သူ့အပေါ် စိတ်မဝင်စားကြပါ။ ကျွန်တော် ဘူတာသို့ ပြန်လာသည့်အခါ ကျွန်တော့်ရှေ့မှသွားနေသူတဦးအား သူဟုထင်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ကောင်းစွာမှတ်မိသည်ဟု မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ယုံကြည်နေသည်မဟုတ်ပါလား...။

ကျွန်တော် ထိုလူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုလူသည် စာတိုက်စာရေး တယောက် ဖြစ်နေသည်။ သူ့အမည်သည် ဂျန်ဆင်ဖြစ်၍ သူ့တွင် သားသမီးသုံးယောက် ရှိသည်ဟု ပြောပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ

Whisper Of Words